

НОРА РОБЪРТС

ЧЕРНИТЕ ХЪЛМОВЕ

„Нора Робъртс се нарежда сред най-добрите
съвременни разказвачки.“

— *Уошингтън Пост* —

НОРА РОБЪРТС

ЧЕРНИТЕ ХЪЛМОВЕ

Превод: Мариана Христова

chitanka.info

Единайсетгодишният Купър Съливан се наслаждава на едно идеално лято заедно със съседското момиче Лилиан Чанс. Общата им страст към бейзбола и към дивите животни ги увлича в едно приятелство, което ще се окаже съдбовно и за двамата. Дванайсет години след последната им среща съдбата отново ги отвежда в Блек Хилс, където хората и нещата, които са най-важни за тях, имат отчаяна нужда от завръщането им. Докато се борят с опасностите на дивата природа в Блек Хилс и със собствените си спомени и желания, Куп и Лил трябва да се изправят срещу убиец с извратено съзнание, който ги е избрал за своя плячка.

ПЪРВА ЧАСТ

СЪРЦЕТО

*„Защото, гдето е съкровището ви, там ще
бъде и сърцето ви.“*

Матей 6:21

1.

Южна Дакота, юни 1989

Животът на Купър Съливан — такъв, какъвто го знаеше — бе свършил. Съдията и съдебните заседатели в лицето на родителите му дори не трепнаха пред молбите, доводите на разума, гневните изблици и заплахите му. Вместо това го бяха осъдили и го бяха изпратили на заточение, далеч от всичко, което познаваше и обичаше, в един свят без видеозали и биг макове.

Единственото, което щеше да го спаси да не умре съвсем от скука или просто да откачи, бе неговият безценен геймбой.

По всичко личеше, че до изтичането на срока на присъдата му — два гадни, тъпи месеца — щяха да са само той и тетрисът в проклетия Див запад. Адски добре знаеше, че играта, която баща му му бе донесъл направо от производствената линия в Токио, бе чисто и просто подкуп.

Купър бе единайсетгодишен и не беше глупак.

Практически никой друг в целите Съединени Щати нямаше играта и това беше жестоко. Но каква полза да имаш нещо, което всички други искат, ако не можеш да се изфукаш с него пред приятелите си?

По този начин се превръщаш само в нещо като Кларк Кент или Брус Уейн^[1] — скучноватата друга личност на супергероите.

Всичките му приятели бяха далеч, на милиарди мили разстояние у дома, в Ню Йорк. Щяха да се мотаят заедно през лятото, да предприемат екскурзии до плажовете на Лонг Айлънд или надолу до Джърси Шор. На него самия му бяха обещава две седмици в бейзболен лагер през юли.

Но това беше преди.

Сега родителите му се бяха отправили към Италия и Франция и други такива скучни места на втори меден месец. Което означаваше последен отчаян опит да спасят брака си.

Не, Куп не беше глупак.

Нищо романтично нямаше в това единайсет годишният им син да се мотае наоколо, така че родителите му бяха опаковали багажа и го бяха изпратили при баба му и дядо му наред непроходимата пустош на скапаната Южна Дакота.

Затънтената Южна Дакота. Бе чувал майка си да я нарича така много пъти, освен когато се бе усмихнала и не бе спряла да се усмихва, докато му съобщаваше, че му предстои да преживее приключение, да опознае корените си. Сякаш беше забравила, че е избягала от родителите си и от противната им малка ферма в мига, в който бе навършила осемнайсет!

И ето го сега на същото място, откъдето тя бе изчезнала навремето, при това не бе направил нищо, за да го заслужи. Това, че баща му не можеше да си държи оная работа в гащите, не беше по негова вина, нито пък това, че майка му компенсираше изневерите на съпруга си, като се мъчеше да изкупи Медисън Авеню — информация, с която Куп се бе сдобил чрез експертно и редовно подслушване. Родителите му бяха оплескали нещата и сега той бе осъден да прекара лятото в гнусна ферма, при баба и дядо, които почти не познаваше.

При това те бяха наистина стари.

От него се очакваше да им помага с конете, които воняха и те гледаха така, сякаш искаха да те ухапят, и с пилетата, които смърдяха и наистина кълвяха.

Тук нямаше икономка, която да прави любимия му омлет и да събира фигурките му на екшън герои. Освен това караха камиони, а не коли. Дори и древната му баба.

Не беше виждал такси от дни.

Имаше задължения и трябваше да яде домашно приготвени ястия, каквито не бе виждал през целия си живот. Е, може би беше доста вкусно, но не в това беше работата.

Единственият телевизор в цялата къща не хващаше почти нищо и наблизо нямаше никакъв „Макдоналдс“. Нито китайски ресторанти, нито пицарии с доставки. Нямаше приятели. Нямаше паркове, нямаше кина, нямаше видеозали.

Сякаш беше в Русия или на някое друго подобно място.

Той вдигна поглед от играта и погледна през прозореца на колата към това, което му се струваше едно голямо нищо. Глупави планини, глупави прерии, глупави дървета. Същата гледка, поне според него, се

простираше наоколо, откакто бяха на пуснали фермата. Е, ако не друго, дядо му и баба му поне бяха спрели да му прекъсват играта, за да му разказват разни неща за местата, през които минаваха.

Сякаш му пукаше за тъпите заселници, индианци и войници, мотали се наоколо, преди дори да е роден. По дяволите, дори преди неговите праисторически баба и дядо да са били родени!

На кого му дремеше за Лудия кон и Седящия бик^[2]? Той се интересуваше от Супермен и състезанията по бокс.

В очите на Купър фактът, че най-близкият до фермата град се наричаше Дедуд^[3], достатъчно красноречиво обясняваше всичко.

Изобщо не му пукаше за каубои, коне и бикове. Интересуваше се от бейзбол и видеоигри. Цяло лято нямаше да види дори една-единствена среща на „Янки Стейдиъм“.

Със същия успех можеше и да е умрял.

Някакви същества, които му заприличаха на елени мутанти, шумно се тътреха през високата трева. Имаше много дървета и грозни хълмове, които бяха наистина зелени. Защо ги наричаха черни, когато бяха зелени^[4]? Защото се намираше в тази противна Южна Дакота, където не можеха да различат бяло от черно.

Това, което не можеше да види никъде тук, бяха сгради, хора, улици, амбулантни търговци. Това, което не можеше да види, бе домът.

Баба му се размърда, обърна се на седалката си и погледна към него.

— Виждаш ли лоса, Купър?

— Май да.

— Скоро ще стигнем у семейство Чанс — усмихна се тя. — Беше много мило от тяхна страна да ни поканят на вечеря. Лил ще ти хареса. Тя е почти на твоята възраст.

Той знаеше правилата.

— Да, госпожо. — Сякаш щеше да тръгне да се подвизава наоколо с някакво си момиче. Някакво безмозъчно селско момиче, което сигурно вонеше като кон. И вероятно приличаше на кон.

Той наведе глава и отново се върна към тетриса, за да го остави баба му намира. Тя малко приличаше на майка му, ако майка му беше стара и не си изрусяваше и къдреше косата. И ако не носеше грим. Но Куп определено можеше да види майка си в тази странна старица с бръчки около очите.

Беше малко зловещо.

Казваше се Луси и от него се очакваше да я нарича „бабо“.

Тя готвеше и печеше. Непрекъснато. Освен това простираше чаршафи и дрехи на въже зад къщата. Шиеше, търкаше и пееше през цялото време. Гласът ѝ беше хубав, ако си падаш по такива неща.

Освен това помагаше с конете и Куп трябваше да признае, че беше изненадан и впечатлен, когато я видя да се мята на един жребец направо без седло.

Тя беше стара, навярно поне на петдесет, за Бога! Но изобщо не беше грохнала.

Обикновено носеше ботуши, дънки и карирани ризи. Днес обаче си бе облякла рокля и бе оставила кестенявата си коса пусната, вместо обичайните плитки.

Куп не забеляза кога се отклониха от безкрайната линия на пътя, не и преди камионът да започне да друсва. Когато погледна навън, дърветата бяха станали повече, земята по-неравна, а очертанията на планините зад тях по-назъбени. Заприличаха му на неравни зелени хълмове, над които се издигаха върхове от гола скала.

Знаеше, че баба му и дядо му отглеждат коне и ги дават под наем на туристите, които искаха да се разхождат из околността на гърбовете им. Куп не го разбираше, просто не проумяваше защо някой ще иска да се качи на гърба на някакъв си кон и да обикаля покрай разни скали и дървета.

Дядо му караше по покрития повече с пръст, отколкото с чакъл път и Куп видя, че и от двете страни има добитък, излязъл на паша. Надяваше се това да означава, че пътуването е към края си. Не че искаше да вечеря във фермата на семейство Чанс или да се запознава с тъпата Лил.

Но трябваше да се изпикае.

Наложи се дядо му да спре, та баба му да може да изскочи от камиона и да отвори една порта за добитък, за да минат, и после да я затвори отново. Продължиха да се друсат по неравния път, а пикочният мехур на Куп вече започна да протестира.

Наоколо момчето видя бараки, плевни и обори.

Нямаше значение какво точно бяха, важното бе, че представляват белег на цивилизация.

Нещо растеше на някакви поля, а из други имаше коне, които тичаха напред-назад, сякаш нямаха какво друго да правят.

Когато къщата най-после се появи пред погледа му, той установи, че почти не се различава от тази, в която живееше баба му и дядо му. Два етажа, прозорци, голяма веранда. Единствената разлика беше, че бе синя, а тази на баба му и дядо му — бяла.

Около къщата растяха много цветя, които някой, на когото не му се бе налагало да плеви онези на баба му и дядо му, можеше да сметне за хубави.

На верандата излезе една жена и им помахаша с ръка. Също като баба му и тя бе облечена в рокля — дълга рокля, която му напомни за хипитата от старите снимки. Косата ѝ бе много тъмна и прибрана в кок. Пред къщата се виждаха два камиона и една стара кола.

Дядо му, който по принцип почти не говореше, излезе от колата.

— Здравсти, Джена.

— Радвам се да те видя, Сам.

Жената целуна дядо му по бузата, а после се обърна към баба му и силно я прегърна.

— Луси! Не ти ли казах да не носиш нищо? — въздъхна тя, когато Луси се обърна и извади от колата една кошница.

— Не можах да се въздържа. Черешов пай.

— Е, със сигурност няма да откажем. А това трябва да е Купър — и Джена му протегна ръка, както би направила с възрастен. — Добре дошъл.

— Благодаря.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Хайде да влизаме. Лил няма търпение да се запознае с теб, Купър. В момента с баща си привършват едно-две неща, но ще се върнат всеки момент. Какво ще кажеш за малко лимонада? Сигурна съм, че си ожаднял след пътуването.

— Тъъ, май да. Може ли да използвам тоалетната?

— Разбира се. Имаме една вътре в къщата — рече тя и се разсмя, а закачливият израз в тъмните ѝ очи накара задната част на врата му да пламне. Тя сякаш бе разбрала какво си мисли, колко старо и грозно изглежда всичко.

Джена го поведе покрай голяма дневна, после покрай една помалка и накрая в кухня, която миришеше като тази на баба му.

На домашна храна.

— Тоалетната е ей там — посочи и го потупа небрежно по рамото, от което горещината по врата му само се увеличи. — Какво ще кажете да пийнем лимонадата на задната веранда и да си побъбрим? — обърна се тя към баба му и дядо му.

Майка му щеше да нарече помещението „баня“. Той се облекчи, а после си изми ръцете на малкия умивалник в ъгъла. До него на една закачалка висяха сини кърпи с избродирана на тях малка роза.

У дома, размишляваше Куп, банята бе два пъти по-голяма, сапуните бяха от най-хубавите и ги държаха в кристални купи от „Тифани“. И кърпите бяха много по-меки и украсени с монограм.

Той побутна с пръст цветчетата на малките бели маргаритки, поставени на умивалника в тънка дървена саксийка. У дома на тяхно място щеше да има рози. Никога досега не бе обръщал внимание на тези неща.

Беше жаден. Искаше му се да вземе една пет литрова бутилка лимонада и може би цял пакет snacks и да се просне на задната седалка на колата със своя геймбой. Всичко щеше да е по-добро от това да седи с цял куп особняци на верандата на стара ферма вероятно часове наред.

Чуваше ги как бъррят безсмислици в кухнята и се зачуди колко ли дълго може да остане в банята, преди да трябва да излезе.

Надникна през малкия прозорец и реши, че гледката навън е все същата простотия. Ливади и заграждения, плевни и силози, тъпи домашни животни, странни приспособления.

Не че толкова искаше да замине за Италия и да се размотава насам-натам в разглеждане на разни старини, но ако родителите му го бяха взели, там поне щеше да има пица.

Момичето излезе от плевнята. Косата ѝ беше тъмна като на жената хипи и Куп заключи, че това трябва да е Лил. Носеше дънки с навити крачоли, високи маратонки и бейзболна шапка над сплетената на две дълги плитки коса.

Изглеждаше мърлява и глупава и Куп незабавно я намрази.

Миг по-късно след нея се появи един мъж. Косата му беше жълта като слама, прибрана на дълга опашка, която подсилваше впечатлението, че цялото семейство се състои от хипита. И той носеше бейзболна шапка. Каза на момичето нещо, което я накара да се засмее

и да поклати глава. Каквото и да беше, тя се втурна да бяга, но той я настигна и я улови.

Куп чу как пици и се смее, докато мъжът я подхвърляше във въздуха.

Дали собственият му баща го бе гонил някога, зачуди се Куп. Дали някога го бе хвърлял във въздуха и след това го бе въртял в шеметни кръгове?

Не си спомняше подобно нещо. Двамата с баща му водеха дискусии, когато останеше време за това. А времето, както знаеше Купър, никога не стигаше.

Само селските дръвници имат време, помисли си Купър. На тях не им се налагаше да се съобразяват с изискванията на бизнеса така, както на корпоративен адвокат с репутацията на баща му. Те не бяха трето поколение Съливан като баща му, с всички отговорности, които произтичаха от това име.

Така че можеха по цял ден да подхвърлят децата си насам-натам.

Понеже тази мисъл накара нещо в стомаха му да се свие, той обърна гръб на прозореца и тъй като нямаше друг избор, излезе от банята и се отправи към мъченията, които го очакваха до края на деня.

Лил се изкикоти, докато баща ѝ я завърташе и я метна за пореден път. Когато отново можеше да диша, тя се опита да го изгледа строго.

— Той няма да ми стане гадже.

— Така казваш сега. — Джосая Чанс погъделичка момиченцето си по ребрата. — Аз обаче ще държа под око този градски хитрец.

— Не искам никакви гаджета. — Лил високомерно махна с ръка с целия опит на почти десетте си години. — Гаджетата ти навличат прекалено много беди.

Джоуи я привлече към себе си и потърка буза в нейната.

— Ще ти го напомня след десет години. Струва ми се, че са пристигнали. Най-добре да отидем да ги поздравим, а после да се измием.

Тя нямаше нищо против момчетата, размишляваше Лил. А и знаеше как да се държи възпитано пред хората. И все пак...

— Ако не го харесам, ще трябва ли да играя с него?

— Той е гост. А освен това е странник в странна земя. Ти не би ли искала някой твой връстник да бъде мил с теб и да те разведе наоколо, ако се озовеш потънала в дебрите на Ню Йорк?

Тя сбърчи остроносо си нос.

— Не искам да ходя в Ню Йорк.

— Обзалагам се, че и той не е искал да идва тук.

Лил не можеше да разбере защо. Тук имаше всичко: коне, кучета, котки, планините, дърветата. Но родителите ѝ я бяха научили, че хората са толкова различни, колкото и еднакви.

— Ще бъда мила с него. Поне отначало.

— Но няма да избягаш и да се омъжиш за него.

— Татко!

Тя завъртя очи точно когато момчето излезе на верандата. Лил го разгледа така, както би разгледала всеки непознат животински екземпляр.

Беше по-висок, отколкото очакваше, и косата му беше с цвета на борова кора. Изглеждаше ядосан или тъжен, Лил не можеше да реши кое. Но нито едното, нито другото ѝ се сториха обещаващи. Дрехите му сякаш крещяха „град“, тъмни дънки, които не бяха носени или прани достатъчно, и твърда бяла риза. Той пое предложената му от майка ѝ чаша с лимонада и заразглежда Лил също толкова предпазливо, колкото и тя него.

Писькът на някакъв ястреб го накара да подскочи и Лил едва се сдържа да не се подсмихне подигравателно. На майка ѝ нямаше да ѝ хареса, ако се подхилкваше пред гостите.

— Сам — усмихна се широко Джоуи и протегна ръка. — Как вървят нещата?

— Не се оплаквам.

— Луси, изглеждаш много хубава.

— Всички правим каквото можем с това, което ни е дадено. Това е внукът ни Купър.

— Приятно ми е, Купър. Добре дошъл в Блек Хилс. Това е моята Лил.

— Здравсти. — Тя наклони глава. Очите му бяха сини като леда на планината. Той не се усмихна нито с устни, нито с очи.

— Джоуи, вие с Лил идете да се измиете. Ще вечеряме отвън — разпореди Джена. — Денят е прекрасен. Купър, седни тук, до мен, и

ми кажи какво обичаш да правиш в Ню Йорк. Никога не съм била там.

Според досегашния опит на Лил майка ѝ можеше да накара всеки да се разприказва и да се усмихне. Но Купър Съливан от Ню Йорк, изглежда, беше изключение от правилото. Отговаряше, когато се обръщаха към него, и се държеше безупречно учтиво, но само толкова.

Семейство Чанс и гостите им седяха на открито, на масата за пикник, така, както обичаше Лил, и ядяха пържено пиле и бисквити, картофена салата и зелен фасул, който майка ѝ бе засадила предната година.

Разговорът прескачаше от конете, добитъка и реколтата към времето, книгите и другите съседи, всички неща, които имаха значение в света на Лил.

Въпреки че ѝ се струваше доста скован в тази негова риза, Купър успя да изяде по две порции от всичко, макар че иначе почти не си отваряше устата.

Поне докато баща ѝ не заговори за бейзбол.

— Тази година „Бостън“ ще надвие проклятието.

Купър изсумтя, а после незабавно се помъчи да изглежда по-незабележим.

С типичната си непринуденост Джоуи взе кутията с бисквити и я предложи на момчето.

— О, да, господин Ню Йорк. „Янкис“ или „Мете“?

— „Янкис“.

— Забрави! — Джоуи поклати съчувствено глава. — Не и тази година, хлапе.

— Ние сме много силни на полето и добри на бата, сър — добави той, сякаш току-що си бе спомнил, че трябва.

— „Балтимор“ вече ви убива.

— Чиста случайност. Миналата година едва не загинаха, а тази ще се изпарят.

— А после „Ред Сокс“ ще ви разкъсат с един скок.

— „Ред Сокс“ ще пълзят.

— О, ама ти си бил голям умник.

Купър пребледня, но Джоуи продължи, сякаш не бе забелязал нищо.

— Ще кажа само едно: Уейд Богс. И ще добавя Ник Исаски. А после...

— Дон Матингли, Стив Сакс.

— Джордж Стайнбренър.

За пръв път Купър се ухили.

— Не можеш да имаш всичко.

— Позволи ми да се консултирам с експерта си. „Сокс“ или „Янкис“, Лил?

— Нито едните, нито другите. „Балтимор“. Техните играчи са млади и имат хъс. Освен това в отбора им е Франк Робинсън. „Бостън“ не играят лошо, но няма да стигнат до края. „Янкис“? Изключено, поне тази година.

— Как само ме наранява единственото ми дете! — сложи театрално ръка на сърцето си Джоуи. — Ти играеш ли у дома, Купър?

— Да, сър. Втора база.

— Лил, заведи Купър отзад в плевнята. Можеш да изразходиш калориите от месото с малко тренировка.

— Добре.

Купър се надигна от пейката.

— Благодаря за вечерята, госпожо Чанс. Беше много вкусно.

— Радвам се, че ти е харесала.

Щом децата се отдалечиха, Джена хвърли поглед към Луси.

— Горкото момче — промърмори тя.

Кучетата се втурнаха пред децата и пресякоха полето.

— Аз играя на трета база — обърна се Лил към Куп.

— Къде? Тук няма никакво игрище.

— На края на Дедуд. Имаме игрище и лига. Аз ще съм първата жена, която ще играе бейзбол в голяма лига.

Куп отново изсумтя.

— Жените не могат да играят във висшата лига. Това просто не се прави.

— Това, че нещо не се прави, не значи, че трябва да се прави. Така казва майка ми. И когато приключи с подготовката си, аз ще успея.

Той се подсмихна и въпреки че тази подигравателна усмивчица я накара да настръхне, сега Купър ѝ допадна повече. Така вече не изглеждаше скован като колосаната си риза.

— Ти и понятие си нямаш.

— Какво да имам?

Той се разсмя и макар да знаеше, че се смее на нея, Лил реши да му даде още един шанс, преди да го направи на пух и прах.

Той беше гостенин. Странник в странна земя.

— Как играете в Ню Йорк? Мислех, че там навсякъде има сгради.

— Играем в Сентръл Парк и понякога в Куинс.

— Какво е Куинс?

— Едно от градчетата. Нали разбираш, административна формула.

— Куинс е муле?

— Не. Боже Господи! Куинс е град, място. Не е магаре.

Тя спря, опря юмруци на хълбоците си и го стрелна с яростен поглед в тъмните си очи.

— Ако се опитваш да накараш някого да се почувства глупав, когато ти задава въпрос, тогава излиза, че глупавият си ти.

Той сви рамене и двамата завиха край ъгъла на голямата червена плевня.

Миришеше на животни, едновременно на прах и изпражнения. Куп не можеше да си представи защо някой би искал да живее с тази миризма или с шума от къткане, пръхтене и мучене по двайсет и четири часа всеки скапан ден. Тъкмо започна да изрича заядливи си коментар по темата, в края на краищата тя бе само някакво си там хлапе, при това момиче, но после видя клетката за батиране.

Не беше това, с което бе свикнал, но му се стори доста хубава. Някой — предположи, че е бащата на Лил — бе построил тристранната клетка около заграждението. Задната ѝ част бе обърната към неравна линия от избуяли храсти и къпини, преминаващи в поле с добитък. До плевнята, под заслона на една стряха, имаше очукана от времето кутия. Лил я отвори и извади отвътре ръкавици, бухалки, топки.

— С татко се упражняваме почти всяка вечер след вечеря. Понякога мама ми е питчер, но ръцете ѝ са кашкавалени. Ако искаш, можеш да батираш пръв, защото си гостенин, но трябва да носиш каска. Такова е правилото.

Куп сложи каската, която тя му подаде, а после провери тежестта на няколко бухалки. Да държи в ръка някоя от тях бе почти толкова приятно, колкото да държи геймбой.

— Баща ти играе заедно с теб?

— Да. Няколко сезона е играл в малката лига, когато е живял на изток, така че е доста добър.

— Наистина ли? — Цялото му пренебрежително отношение се изпари. — Играл е професионален бейзбол?

— Няколко сезона. Но после повредил раменната си става и това бил краят. Решил да разгледа страната и се озовал тук. Работил за баба ми и дядо ми, тази ферма е тяхна, и срещнал майка ми. Това също било краят. Искаш ли да батираш?

— Да. — Куп се върна в клетката и замахна няколко пъти за проба. Готово. Тя подаде точно и бавно, така че той с лекота улови топката и я удари в полето.

— Добър удар. Имаме шест топки, така че ще ги приберем наведнъж, след като свършиш.

Лил сграбчи следващата топка, зае позиция и подаде още един лесен удар.

Куп почувства леко въодушевление, докато топката отлиташе към полето. После удари третата, завъртя хълбоци и зачака следващото хвърляне.

Тя замахна и метна топката покрай него.

— Добър удар — бе всичко, което каза, когато той я изгледа с присвити очи.

Той се подготви за следващия удар и краката му се раздвижиха по-бавно. Тя го заблуди с ниско, голямо дълго подаване. Куп едва успя да посрещне хвърлянето, като отклони топката така, че тя се удари с дрънчене в клетката.

— Можеш да ми върнеш тези трите — заяви Лил. — Ще ти подам още няколко пъти.

— Няма нужда. Твой ред е. — „щеше да й даде да се разбере!“

Двамата си размениха местата. Вместо да се опитва да притъпи вниманието ѝ, той запрати топката право към нея. Тя успя да я отпрати настрана, да улови следващата и да я удари както трябва. На третото хвърляне обаче бухалката се оказа обърната с дебелия край към топката. Куп трябваше да признае, че ако се намираха в някой парк, Лил щеше да я удари.

— Доста те бива.

— Обичам ги широки и обърнати навътре. — Лил облегна бухалката на стената на клетката и тръгна към полето. — Другата събота имаме мач. Можеш да дойдеш и ти.

„Някаква тъпанарска аматьорска игра на бейзбол. Все пак, помисли си той, това бе далеч по-добре от нищо.“

— Може би.

— Ходиш ли понякога на истински мачове? На „Янки Стейдиъм“?

— Да. Баща ми има билети за целия сезон. На най-хубавите места, точно зад линията на трета база.

— Майтапиш се!

Стана му приятно, задето я бе впечатлил. Освен това не беше лошо да има някого, пък било то и провинциално момиче, с когото да говори за бейзбол. А и тя се справяше добре с бухалката и топката, а това бе сериозен плюс.

Въпреки това Куп само сви рамене, а после проследи с поглед как Лил смело се провира през редиците бодлива тел. Не се възпротиви, когато тя се обърна и ги раздели по-широко, за да мине той.

— Ние гледаме мачовете по телевизията или ги слушаме по радиото. А веднъж изминахме целия път до Омаха, за да гледаме един на живо. Но никога не съм била на стадиона на някоя голяма лига.

Тези думи му напомниха къде се намира.

— Защото си на хиляди мили разстояние от който и да било стадион. От всичко.

— Татко казва, че един ден ще си вземем почивка и ще отидем на изток. Може би на „Фенуей Парк“, тъй като е фен на „Ред Сокс“. — Тя намери една топка и я пъкна в задния си джоб. — Той обича да залага на обречените.

— Баща ми казва, че е по-умно да залагаш на победителите.

— Това го правят почти всички, така че все някой трябва да залага и за тези, които губят — усмихна му се тя и дългите й мигли затрептяха над тъмнокафявите очи. — Тази година това ще са „Ню Йорк“.

Той й се ухили, преди да го осъзнае.

— Щом казваш.

Вдигна една топка и я запрехвърля от едната си ръка в другата, докато вървяха към дърветата.

— Между другото, какво правите с всички тези крави?

— Телешко. Отглеждаме ги, а после ги продаваме. Хората ги ядат. Обзалагам се, че дори нюйоркчаните ядат бифтек.

Той си помисли, че е отвратително. Самата мисъл, че тази крава, която сега го гледаше, един ден ще се озове в нечия чиния, може би дори в неговата собствена, беше отблъскваща.

— Имаш ли домашен любимец? — попита Лил.

— Не.

Тя не можеше да си представи живота си без животни наоколо, навсякъде, през цялото време. А самата мисъл да няма нито едно я накара да почувства как в гърлото ѝ се надига буца от съчувствие.

— Предполагам, че в града е по-трудно. Нашите кучета... — Тя се спря, огледа се наоколо и ги видя. — Виж, тичали са наоколо, а сега са застанали до масата с надеждата да получат някое и друго късче месо. Те са добри кучета. Ако искаш, можеш да идваш и да си играеш с тях, а също така и да използваш клетката.

— Да, може — отново я погледна скришом той. — Благодаря.

— Много малко от момичетата, които познавам, се интересуват от бейзбол. Или от излети и от риболов. А аз се интересувам. Татко ме учи на следене. Моят дядо, бащата на майка ми, го е научил. Много е добър.

— На следене ли?

— На животни и хора. За развлечение. Има много следи и много неща за правене.

— Щом казваш.

Тя наклони глава настрана, доловила презрението в гласа му.

— Бил ли си някога на къмпинг?

— Защо ми е да ходя?

Тя само се усмихна.

— Скоро ще се стъмни. По-добре да приберем последната топка и да се връщаме. Ако пак дойдеш, може би татко ще играе с нас или пък можем да поюздим. Обичаш ли ездата?

— Имаш предвид коне? Не мога да яздя. Струва ми се тъпо.

Тези думи я настървиха така, както се бе настървила да удари топката високо и силно.

— Не е тъпо и е глупаво да го твърдиш, само защото то не го умееш. Освен това е забавно. Когато...

Тя застина на място. Бавно си пое въздух и сграбчи ръката на Купър.

— Не мърдай.

— Защо? — Ръката върху неговата трепереше и сърцето му се качи в гърлото. — Змия ли е?

Паникьосан, той заоглежда тревата.

— Кугуар — прошепна едва чуто Лил. Стоеше не подвижна като статуя, ръката ѝ трепереше, а очите ѝ бяха вперени в гъстия храсталак.

— Какво? Къде?

Подозираше, че тя просто се майтапи, че иска да го стресне, затова се опита да се освободи от хватката ѝ. Отначало не видя нищо, освен храсталака, дърветата, очертанията на хълмовете и скалите.

А после видя сянката.

— Мамка му! Мамка му, мамка му!

— Не бягай. — Лил се взираше в тъмния силует като хипнотизирана. — Ако побегнеш, той ще се втурне след теб, а е побърз. Не! — Тя стисна ръката му с всичка сила, докато Куп бавно пристъпваше напред и стискаше топката по-силно. — Не хвърляй нищо, не още. Мама казва... — Не можеше да си спомни всичко, което ѝ бе казала майка ѝ. Никога досега не бе виждала хищната котка — не и в истинския живот, не и близо до фермата. — Трябва да вдигнеш шум и да се постараш да изглеждаш голям.

Разтреперана, тя се повдигна на пръсти, отметна ръце над главата си и започна да крещи.

— Махай се! Махай се отгук! Викай! — кресна тя на Купър. — Трябва да изглеждаш голям и зъл.

Очите ѝ, остри и тъмни, измериха кугуара от горе до долу. Въпреки че сърцето ѝ биеше силно от страх, по тялото ѝ премина вълна от нещо друго.

Благоговение.

Виждаше как очите му блестят в падащия здрач, приковани, както ѝ се стори, право в нейните. Въпреки че гърлото ѝ пресъхна, тя си помисли: „Колко е красив! Толкова красив.“

До нея Куп започна да крещи с глас, предрезгавял от страх. Тя проследи с поглед как голямата котка се отдръпва към по-дълбоките

сенки. А после отскочи настрана в петно от тъмно злато, което заслепи погледа ѝ.

— Избяга! Избяга!

— Не е избягал — прошепна Лил. — Отлетя.

През бученето в ушите си тя чу как баща ѝ крещи името ѝ и се обърна. Джоуи пресече тичешком полето, разпръсквайки изненадания добитък по пътя си. На няколко метра зад него тичаше дядото на Купър, стиснал пушка, която Лил осъзна, че е взел от къщата. Кучетата бягаха заедно с тях, както и майка ѝ с ловджийска пушка, и бабата на Купър.

— Кугуар — успя да изрече думата точно преди Джоуи да я сграбчи в прегръдките си и да я повдигне от земята. — Там. Ето там. Сега се махна.

— Влез в къщата, Куп. — Със свободната си ръка Джоуи привлече Куп към себе си. — И двамата влизайте вътре. Веднага.

— Той избяга, татко. Уплашихме го.

— Тръгвайте! Кугуар — викна той към Джена, която профуча край Сам, за да стигне до децата.

— О, Господи! Нали сте добре? — Тя подаде пушката на Джо и сграбчи Лил. — Добре сте. — Целуна лицето на Лил, косата ѝ, а после се наведе и направи същото с Куп.

— Заведи ги в къщата, Джена. Вземи и Луси и влизайте вътре.

— Хайде, елате. — Джена праметна ръце около децата и погледна към мрачното лице на приближилия се до тях Сам. — Внимавайте.

— Не го убивай, татко! — провикна се Лил, когато майка ѝ я задърпа настрана. — Беше толкова красив. — Огледа храсталака и дърветата с надеждата да го зърне отново. — Не го убивай.

[1] Кларк Кент и Брус Уейн — истинската самоличност съответно на Супермен и Батман. — Б.пр. ↑

[2] Уважавани воители на племето лакота от втората половина на ХХ в., предвождали яростната и обречена съпротива срещу белите. — Б.пр. ↑

[3] Deadwood. — Мъртва гора (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Игра на думи: името на планините Блек Хилс буквално се превежда като Черните хълмове. — Б.пр. ↑

2.

Куп сънува няколко кошмара. В един от тях планински лъв с проблясващи жълти очи скочи през прозореца на спалнята му и го изяде на големи, лакоми хапки, преди да успее дори да извика. В друг се загуби из хълмовете, сред тревата и скалите, в простиращата се на цели мили пустош. Никой не дойде да го намери. Никой, помисли си той, дори не бе забелязал, че го няма.

Бащата на Лил не бе убил кугуара или поне Куп не бе чул изстрели. Когато дядо му и господин Чанс се върнаха, всички ядоха черешов пай и домашен сладолед и говориха за други неща.

Преднамерено. Куп знаеше всичко за този заговор между възрастните. Никой нямаше да заговори за случилото се, преди той и Лил да си легнат, за да не ги чуят.

Примирен и изпълнен с презрение към затвора си, Купър изпълняваше задачите си, ядеше храната, която му поднасяха, и играеше на геймбоа. Надяваше се, че ако прави това, което му казват, ще получи свободен ден и тогава ще може да се върне във фермата на семейство Чанс и да използва клетката за батиране.

Може би господин Чанс също щеше да поиграе с тях и тогава Куп щеше да има възможност да го попита какво е да играеш професионален бейзбол. Знаеше, че баща му очаква от него да постъпи в юридически факултет, да работи в семейната фирма. Да стане важен адвокат. Но може би, само може би, вместо това Куп би могъл да стане бейзболен играч.

Ако е достатъчно добър.

С тези мисли за бейзбол, за бягство, за лятната си присъда, голямата жълтоока котка можеше да е просто още един сън.

Той изяде закуската си от нещото, което баба му наричаше палачинки, в мълчание на старата кухненска маса, а през това време Луси се суетеше около печката. Дядо му вече бе излязъл, зает с разни фермерски дела. Купър се хранеше бавно, въпреки че геймбоят беше забранен на масата, защото, когато свършеше, трябваше да излезе навън и да се заеме със задачите си.

Луси наля кафе в една дебела бяла чаша, а после я занесе на масата и седна срещу момчето.

— Е, Купър, с нас си вече от две седмици.

— Май да.

— Това беше цялото време, което ти се полагаше за мусене. Ти си добро, умно момче. Правиш това, което ти се казва, и не отговаряш нахално, поне не гласно.

Изразът в очите ѝ, умен и прозорлив, а не злобен, му подсказа, че е наясно как той протестира бурно наум.

— Това са добри качества. Освен това си склонен да се цупиш, стеснителен и мълчалив си и се държиш така, сякаш си в затвор. Тези качества не са чак толкова добри.

Той не каза нищо, но си пожела да бе приключил със закуската по-рано и да се беше измъкнал. Раменете му се отпуснаха в очакване на дискусия. Което според досегашния му опит означаваше, че баба му ще му изброи всичко, което не е направил както трябва, как е очаквала повече от него и как я е разочаровал.

— Знам, че си ядосан и имаш пълно право да се чувстваш по този начин. Затова ти отпуснахме тези две седмици.

Той примигна към чинията си и между веждите му се очерта гънка на объркване.

— Всъщност, Купър, аз съм ядосана заради теб. Родителите ти постъпиха себично, като не се съобразиха с чувствата ти, когато те изпратиха тук.

Главата му се повдигна само с няколко сантиметра, но очите му срещнаха нейните. Може би беше номер, помисли си той, и тя говореше така само за да го предразположи да каже нещо лошо. За да има повод да му забрани да излиза от къщи или да го накаже.

— Те могат да правят всичко, което искат.

— Да, могат. — Луси кимна отсечено и отпи от кафето си. — Но това не означава, че трябва да го правят. Аз искам да си тук, както и дядо ти. Знам, че не е от приказливите, но ти казвам истината. Но това също е себично желание от наша страна. Ние искаме да си тук, искаме да опознаем внука си и да прекараме известно време с него, както досега не сме могли. Но ти не искаш да си тук и аз съжалявам за това.

Гледаше право към него, право в лицето му. И сякаш не се опитваше да го подведе.

— Знам, че искаш да се прибереш у дома — продължи тя — при приятелите си. Знам, че си искал да отидеш на бейзболен лагер, както са ти обещали. Да, знам за това.

Отново кимна и продължи да отпива от кафето си, вперила поглед в прозореца. Сякаш наистина беше ядосана, точно както бе казала преди малко. Но не на него. Тя наистина се ядосваше заради него.

А това беше нещо, което той не разбираше, нещо, което накара гърдите му да се свият и да запарят.

— Знам за това — повтори тя. — Момчетата на твоята възраст нямат, тъй да се каже, голям избор. Един ден ще имаш, но на този етап не е така. Можеш или да се опиташ да извлечеш най-доброто от положението, в което се намиращ, или да продължиш да страдаш.

— Просто искам да си ида у дома. — Не му се щеше да го казва, а само да го помисли. Но думите си проправиха път през свитото му гърло.

Очите ѝ отново срещнаха неговите.

— Скъпи, знам. Знам, че искаш. А аз искам да можех да направя така, че да стане. Може и да не ми повярваш, ти не ме познаваш много добре, така че може и да не ми вярваш, но наистина искам да ти дам това, което желаяш.

Не ставаше въпрос за доверие. Убеди го начинът, по който му говореше, говореше така, сякаш той означаваше нещо за нея. Затова думите и заедно с тях нещастията просто изблигнаха от устата му.

— Те просто ме отпратиха, без да съм направил нищо лошо. — В гърлото му се надигнаха сълзи. — Не искаха да ме вземат с тях. Не ме искаха.

— Ние те искаме. Знам, че точно сега това не е голяма утеха. Но трябва да го знаеш и да го повярваш. Може би един ден, на по-късен етап от живота си, ще имаш нужда от някое друго място. Запомни, че тук винаги ще имаш дом.

Той изрече най-лошото, това, което се бе стаило дълбоко в него.

— Те ще се разведат.

— Да, предполагам, че си прав.

Той примигна и се вторачи в нея, защото очакваше уверения, че не е вярно, преструвки, че всичко ще се оправи.

— Какво ще стане тогава с мен?

— Ще го преживееш.

— Те не ме обичат.

— Ние те обичаме. Ние те обичаме — повтори твърдо тя, когато той отново наведе глава и я поклати. — Първо, защото си от нашата кръв. Ти си част от семейството. И второ, просто така, без причина.

Когато две сълзи капнаха върху чинията му, Луси продължи.

— Не мога да твърдя, че знам какво чувстват или какво мислят те. Но мога да кажа нещо за това, което правят. Толкова съм им сърдита. Толкова съм им сърдита, задето те нараняват. Хората ще кажат, че това е само едно лято, не е краят на света. Но тези, които смятат така, не си спомнят какво е да си на единайсет. Не мога да те накарам да изпиташ щастие, че си тук, Купър, но ще те помоля за нещо, само едно и може би такова, което ще ти е трудно да изпълниш. Искам да те помоля да опиташ.

— Тук всичко е толкова различно.

— Така е. Но може да откриеш, че сред всички тези различия има нещо, което ти харесва. И тогава краят на август няма да ти изглежда чак толкова далеч. Направи го, Купър, наистина се опитай и тогава ще убедя дядо ти да ни купи нов телевизор, на който няма да му трябва антена, разперена като заешки уши.

Той подсмръкна.

— Ами ако се опитам и въпреки това нищо не ми хареса?

— Достатъчно е да се опиташ, ако го направиш от сърце.

— Колко дълго трябва да се опитвам преди новия телевизор?

Тя се разсмия високо и поради някаква причина този звук накара устните му да се извият в усмивка, а гърдите му да се отпуснат.

— Такива момчета харесвам. Добре! Да кажем, две седмици. Две седмици цупене, а сега две седмици опити. Направи искрено усилие и ще получиш новия телевизор в дневната. Разбрахме ли се?

— Да, госпожо.

— Добре. Сега защо не излезеш навън? Потърси дядо си. Той се е заел с някакъв проект и малко помощ може да му дойде добре.

— Добре. — Той се изправи. По-късно щеше да се зачуди какво накара думите да се излеят от устата му. — Те постоянно крещят и дори не знаят, че съм там и ги чувам. Той прави секс с друга жена. Мисля, че често прави такива неща.

Луси въздъхна дълбоко.

— На вратите ли подслушваш, момче?

— Понякога. Но друг път те така крещят, че няма нужда да се напругам, за да ги чуя. Никога не ме слушат, когато говоря. Понякога се преструват, че слушат, а друг път дори не си дават този труд. Не им пука дали нещо ми харесва, или не, стига да съм тих и да не им се пречкам.

— Тук това също е различно.

— Предполагам. Може би.

Не знаеше какво да мисли, като излезе навън. Никой възрастен досега не бе говорил с него по този начин, нито пък го бе слушал така. Никога не бе чул някой да критикува родителите му — е, освен когато те самите се критикуваха един друг.

Луси твърдеше, че тя и Сам го искат. Никой никога не му го беше казал. Тя го бе заявила, макар да знаеше, че той не ги иска, и сякаш не се опитваше просто да го накара да се почувства виновен. Сякаш го беше казала, защото бе вярно.

Той спря и се огледа наоколо. Естествено, можеше да опита, но какво би могъл да хареса тук? Та в тази ферма имаше само коне, прасета и пилета. Полета, хълмове и нищо друго.

Палачинките на Луси му харесваха, но не мислеше, че е имала предвид това.

Той напъха ръце в джобовете си и се отправи към най-отдалечената страна на къщата, откъдето се чуваше някакво блъскане. Сега трябваше да се върти около своя странен, мълчалив дядо. Как би могло да му хареса това?

Заобиколи и видя Сам до големия хамбар с белия силос. А това, което дядо му забиваше в земята с някакви метални прътове, накара Куп да занемее от изненада.

Клетка за батиране.

Прииска му се да хукне, просто да полети над двора. Но се застави да измине разстоянието спокойно. Това, което строеше Сам, може би само приличаше на клетка за батиране. Можеше да е нещо за животните.

Сам погледна към него и отново удари пръта.

— Закъсняваш със задълженията си.

— Да, сър.

— Нахраних животните, но скоро ще трябва да събереш яйцата.

— Баба каза, че си имал нужда от помощ за някакъв проект.

— Не. Свърших. — С малък чук в ръка Сам се изправи и отстъпи назад, за да огледа мълчаливо клетката. — Да знаеш, яйцата няма да скочат сами в кофата — промърмори най-после той.

— Не, сър.

— Може — провлечено продължи Сам, когато Куп понечи да тръгне обратно, — след като приключиш със задачите си, да ти подам няколко пъти. — Сам отиде до плевнята и взе една бухалка, облепната на стената. — Можеш да използваш тази. Снощи я довърших.

Смаян, Куп пое бухалката и плъзна пръсти по гладкото дърво.

— Ти си я направил сам?

— Нямахме защо да правим покупки от някой магазин.

— Тук... тук е написано моето име. — Куп с благоговение плъзна пръсти по името, изсечено в дървото.

— Така ще знаеш, че е твоя. Смяташ ли да събереш тези яйца днес, или не?

— Да, сър. — Той върна бухалката на Сам. — Благодаря.

— Изобщо някога писва ли ти да си толкова скапано учтив, момче?

— Да, сър.

Устните на Сам потръпнаха.

— Тръгвай.

Куп хукна към курника, спря и се обърна.

— Дядо? Ще ме научиш ли да яздя?

— Свърши си работата. Ще видим.

Имаше някои неща, които му харесаха. Харесваше му да удря топката след вечеря и начинът, по който дядо му го изненадваше на всеки няколко удара с някое лудешко силно въртеливо хвърляне. Харесваше му да язди Доти, малката кобилка, из заграждението за конете, откакто спря да се тревожи да не го ритне или ухапе.

Всъщност конете не миришеха, след като си започнал малко да ги харесваш или да ги яздиш, без да си изкараш акъла от страх.

Хареса му гръмотевичната буря, връхлетяла ги една нощ като нападение от засада, и мълниците, които прорязваха и подпалваха небето. Понякога дори малко му харесваше да седи на прозореца на

стоята си и да гледа навън. Все още му липсваха Ню Йорк, приятелите му и животът му, но му беше интересно да вижда толкова много звезди и да чува кроткото бръмчене на къщата в тишината.

Пилетата не му допадаха, нито миризмата им, нито звуците, които издаваха, нито зловонният блясък в очите им, щом влезеше в курника, за да събере яйцата. Самите яйца обаче му харесваха, като Луси ги готвеше за закуска или ги разбиваше на пяна за тесто за торти и сладкиши.

В големия стъклен буркан на баба му винаги имаше сладкиши.

Не му харесваше, когато им идваха гости или отиваше в града с баба си и дядо си и начинът, по който непознатите го измерваха с поглед и казваха неща от рода на „Значи това е момчето на Миси!“ (Майка му, кръстена Мишел, в Ню Йорк бе известна като Шел.) Освен това все повтаряха, че бил същинско копие на дядо си. Който беше стар.

Харесваше му да види, че камионът на семейство Чанс трополи към къщата, нищо че Лил беше момиче.

Тя играеше бейзбол и не се кискаше през цялото време като повечето момичета, които познаваше. Не слушаше „Ню Кидс он дъ Блок^[1]“ през цялото време, не се разтапяше и не припадаше по тях. Това беше плюс.

Яздеше по-добре от него, но не му го натякваше. Поне не много. След известно време престана да се чувства така, сякаш виси с момиче. Просто висеше с Лил.

И една седмица, не две, след разговора на кухненската маса в дневната се появи чисто нов телевизор.

— Нямахме смисъл да чакаме — заяви баба му. — Ти спази своята част от сделката. Гордея се с теб.

През целия си живот не можеше да си спомни някой да се е гордял с него или да му е казвал, че се гордее, само защото се бе опитал.

След като решиха, че е достатъчно добър на седлото, двамата с Лил получиха позволение да яздат навън, стига да остават в полето и да могат да ги виждат от къщата.

— Е? — попита Лил, като се разхождаха с конете.

— Какво?

— Глупаво ли е?

— Може би не. Тя е страхотна. — Той потупа Доти по врата. — Обича ябълки.

— Ще ми се да ни позволят да яздим из хълмовете, където наистина да можем да поразгледаме. Мога да ходя там само ако ме придружават майка ми или баща ми. Освен когато... — Тя се огледа, сякаш искаше да се увери, че наблизо няма наострени уши. — Една сутрин се измъкнах от къщи преди изгрев-слънце. Опитах се да проследя кугуара.

Куп почувства как очите му се оцъклят.

— Ти си луда!

— Прочетох всичко за тях. Взех книги от библиотеката. — Днес Лил носеше кафява каубойска шапка, а косата ѝ бе сплетена на прехвърлена през рамото плитка. — Те почти никога не закачат хората, изобщо не. Освен това не се приближават към фермите, освен ако не мигрират или нещо от този род.

Въодушевлението струеше от нея, докато се обръщаше с лице към онемелия Куп.

— Беше страхотно! Просто жестоко! Намерих изпражнения, следи и всичко останало. Но после загубих следата. Бях се забавила повече, отколкото възнамерявах, и когато се върнах, мама и татко бяха будни. Трябваше да се престоря, че излизам от къщата.

Тя стисна устни и го изгледа свирепо.

— Не бива да казваш на никого.

— Не съм плямпало. — „Каква обида!“. — Но не може просто така да духваш. Мамка му, Лил!

— Знам всичко за следенето. Не съм толкова добра като татко, но така или иначе доста ме бива. Освен това познавам пътеките. Често ходим на излети, лагеруваме на открито и така нататък. Имам компас и комплект за първа помощ.

— Ами ако кугуарът беше там?

— Щях да го видя пак. Онзи ден той ме погледна, Куп, погледна ме право в очите. Сякаш ме познаваше и ми се стори, че... Стори ми се, че наистина е така.

— Хайде стига!

— Не, сериозно. Дядото на майка ми е бил сиукс.

— Индианец?

— Да. Коренен жител — поправи го тя. — Лакота сиукс. Казвал се е Джон Бързата вода и неговото племе, неговият народ е живял тук поколения на ред. Техните духове са били животни. Може би кугуарът е моят.

— Този кугуар не беше ничий дух.

Тя продължи да гледа към хълмовете.

— Онази нощ го чух — късно през нощта, когато го видяхме. Чух го как крещеше.

— Крещял ли е?

— Това е звукът, който издават, защото не могат да реват. Само големите котки като лъвовете например могат да реват. Имат нещо специално в гърлото. Не помня какво точно. Трябва отново да го проверя. Както и да е, просто исках да го намеря.

Той не можеше да не ѝ се възхити, макар постъпката ѝ да бе чиста лудост. Никое от момичетата, които познаваше, нямаше да се измъкне тайно от стаята си, за да проследи планински лъв. Освен Лил.

— Ако те беше намерил, можеше да му послужиш за закуска.

— Не трябва да казваш на никого.

— Казах, че няма, но ти пък не можеш отново да се измъкваш да го търсиш.

— Мисля, че ако смяташе да се върне, досега щеше да го е направил. Чудя се къде ли е отишъл. — Тя отново погледна към хълмовете. — Може да отидем на лагер. Татко много ги обича. Да отидем на излет сред природата и да останем да спим там. Баба ти и дядо ти ще те пуснат.

— На палатка? В планините? — Идеята беше едновременно ужасяваща и завладяваща.

— Да. Ще си уловим риба за вечеря, ще видим водопадите, биволите и какви ли не животни. Може би дори кугуара. Ако се изкачим до върха, ще видим всичко чак до Монтана. — Тя се премести и погледна назад точно когато зазвъня звънецът за вечеря. — Време е за ядене. Ще помоля татко да отидем на къмпинг. Ще е страшно забавно.

Той отиде на къмпинг и се научи как се слага стръв на въдицата. Почувства пълзящата по гръбнака му възбуда от усещането да седи

пред лагерен огън и да слуша ехото на вълчи вой, от гледката на рибата, уловена благодарение повече на късмет, от колкото на умение, която блести като сребро на края на въдицата му.

Тялото му укрепна, ръцете му заякнаха. Научи се да различава лос от елен и как да се грижи за седлото на коня.

Сега можеше да язди в галоп и това бе най-голямата тръпка в живота му.

Спечели си място на гост в бейзболния отбор на Лил и се впусна в бяг със силен двоен удар.

Години по-късно щеше да погледне назад и да осъзнае, че това лято животът му се бе променил и никога вече нямаше да бъде същият. Но единственото, което знаеше на единайсет години, бе, че е щастлив.

Дядо му го научи да дялка дървени фигурки и за огромна радост на Куп му подари джобно ножче. Баба му му показа как да тимари кон от носа до опашката и как да проверява за нараняване или болест.

Но дядо му го научи как да говори с тях.

— Цялата работа е в очите — обясни му Сам. — В тялото, в ушите, в опашката, но най-напред е в очите. Какво вижда конят в твоите, какво виждаш ти в неговите. — Той протегна едно хлабаво въже към един плашлив едногодишен кон, който се изправи на задните си крака и размаха копита във въздуха. — Не е толкова важно какво казваш, защото конят ще види в очите ти това, което мислиш. Този млад жребец иска да покаже, че е корав, но всъщност е малко нервен. Какво искаме от него, какво иска той от нас? Дали ще му хареса? Ще боли ли?

Дори докато говореше на Куп, Сам гледаше право в очите на коня и гласът му звучеше нежно и успокоително.

— Искаме да скъсим въжето. Твърдата ръка не е задължително корава.

Сам внимателно се пресегна и сложи тази твърда ръка на оглавника. Конят затрепери и затанцува.

— Трябва му име. — Сам го погали по врата. — Измисли му ти.

Куп откъсна очи от младия жребец и зяпна Сам с отворена уста.

— Аз?

— Що за име е „Аз“ за кон?

— Искам да кажа... Тъъ... Джоунс? Може ли да го кръстим Джоунс, като Индиана Джоунс?

— Питай него.

— Мисля, че си Джоунс. Джоунс е умен и безстрашен. — С малко помощ от ръката на Сам жребецът кимна решително. — Той каза „да“! Видя ли го?

— Аха. Сега хвани главата му, здраво, но без да стискаш. Ще му сложа одеялото на седлото. Свикнал е с това. Припомни му.

— Аз... Това е само одеялото. Ти обичаш одеялото, Джоунс. От него изобщо не боли. Няма да те нараним. И преди са ти слагали одеялото. Дядо казва, че днес само ще свикнеш със седлото. Това също не боли.

Джоунс се вгледа в очите на Купър с щръкнали уши и почти не обърна внимание на седлото.

— Може би, след като свикнеш със седлото, ще мога да те поаядя. Не съм тежък и няма да те нараня. Нали така, дядо?

— Ще видим. Сега го дръж здраво, Купър.

Сам вдигна тренировъчното седло и го постави върху коня. Джоунс отметна глава назад и хвърли бърз къч.

— Всичко е наред. Няма нищо. — Джоунс не беше нито сърдит, нито лош, каза си Купър. Просто бе уплашен. Можеше да го почувства, да го види в очите на жребеца. — Това е само седло. Предполагам, че отначало усещането наистина е малко странно.

Под жегата на следобедното слънце, без да забелязва потта, която мокреше тениската му, Купър не спираше да говори, докато дядо му пристягаше седлото.

— Вземи го да се поразходи точно както ти показах. Както постъпи с него преди седлото. Ще хвърли няколко къча.

Сам отстъпи назад, за да остави момчето и жребеца да се учат, и се облегна на оградата, готов да се намеси, ако се наложи. Луси се приближи зад него и сложи ръка на рамото му.

— Страхотна гледка, нали?

— Има дарба — кимна Сам. — А също така и сърцето, и главата за тая работа. Момчето е роден талант с конете.

— Не искам да си тръгва. Знам — продължи тя, преди Сам да успее да отговори. — Знам, че не е наш и не можем да го задържим. Но когато го видя как си тръгва, сърцето ми ще е съкрушено. Едно нещо знам със сигурност, и то е, че те не го обичат така, както ние. Точно това разбива сърцето ми: мисълта, че трябва да го върнем там.

— Може би другото лято той сам ще поиска да дойде.

— Може би, но между посещенията му тук ще е толкова тихо. — Тя въздъхна, а после се обърна, дочула звука на камион. — Ветеринарят идва. Ще отида да донеса кана лимонада.

Синът на ветеринаря, високо, слабо четиринайсетгодишно момче с чорлава коса, беше този, който даде на Куп първия му тютюн за дъвчене в сянката, обгърнала плевнята през късния следобед.

Дори и след като повърна закуската си, обяда си и всичко друго, което все още бе останало в стомаха му, Куп си остана, както се изрази Гъл, зелен като скакалец. Дочула звуците от повръщането, Луси бързо дойде от градината зад кухнята и видя застаналия на четири крака Куп да се бори с поредния пристъп на гадене. Гъл чешеше глава под шапката си и го гледаше.

— Боже Господи, Куп, още ли не си свършил?

— Какво става тук? — попита заповеднически Луси. — Какво сте направили?

— Той просто искаше да опита малко тютюн. Помислих си, че няма да му стане нищо, мис Луси, госпожо.

— О, за... Откъде ти хрумна да даваш тютюн на момче на неговата възраст?

— Е, определено може да драйфа.

Тъй като Куп явно бе избълвал всичко, Луси протегна ръка към него.

— Хайде, момче, влизай вкъщи и дай да те почистим.

Без да се бави, тя го завлече вътре. Прекалено слаб, за да протестира, Куп само простена, докато тя го събличаше. Луси изми лицето му и му даде студена вода. Спусна щорите, за да не влиза слънце, седна до леглото и сложи ръка на челото на момчето.

— Беше ужасно.

— Значи си научил един урок. — Тя се наведе и допря устни до челото му. — Всичко ще се оправи. Ще оцелееш. — „Не само днес“ — помисли си тя и остана при него и след като заспа, възстановявайки се от научения урок.

Куп и Лил се бяха проснали на голямата скала край потока.

— Тя не започна да ми вика.

— Какъв беше вкусът? Същият ли е като миризмата? Защото тя е неприятна. Освен това тютюнът не само мирише неприятно, а и изглежда така.

— Има вкус на... на лайна — реши момчето.

Лил се изкиска.

— Някога опитвал ли си лайна?

— Това лято ги мирисах повече от достатъчно: конски, свински, кравешки, пилешки.

Тя се разсмя с цяло гърло.

— И в Ню Йорк има лайна.

— Главно човешки. Тях не трябва да ги рина с лопатата.

Тя се завъртя настрана, отпусна глава на ръцете си и големите ѝ кафяви очи се впериха в него.

— Не искам да си тръгваш. Това лято е най-хубавото в целия ми живот.

— И в моя. — Почувства се странно, като го каза. Беше странно, че това е истината. Беше странно, че най-добрият му приятел от най-хубавото лято през живота му е момиче.

— Сигурно можеш да останеш. Ако ги помолиш, родителите ти може би ще ти разрешат да живееш тук.

— Няма. — Той се обърна по гръб и проследи с поглед полета на един ястреб. — Снощи се обадиха и казаха, че другата седмица се прибират. Трябва да се срещнем на летището и... Няма да се съгласят.

— Ако се съгласят, ти ще искаш ли?

— Не знам.

— Значи искаш да се върнеш?

— Не знам. — Беше ужасно да не знае. — Искан ми се да можех да идвам тук и да живея във фермата. Искан ми се да тренирам Джоунс, да яздя Доти, да играя бейзбол и да ходя на риболов. Но също така искам и да видя стаята си, да отида в някоя зала за игри и да гледам някой мач на „Янкис“. — Отново се преобърна с лице към нея. — Може ти да ми дойдеш на гости. Ще отидем в някой парк за бейзбол.

— Не вярвам да ми позволят. — Очите ѝ станаха тъжни, а долната ѝ устна затрепери. — Ти навярно никога няма да се върнеш.

— Ще се върна.

— Заклевах ли се?

— Заклевам се. — Той протегна ръка и двамата тържествено стиснаха малките си пръсти, а после целунаха опакото на дланите си.

— Ако ти пиша, ще ми отговаряш ли?

— Да.

— Всеки път? — настоя тя.

Той се усмихна.

— Всеки път.

— Тогава значи ще се върнеш. И ти, и кугуарът. Видяхме го в деня, когато се запознахме, така че той е нещо като наш духовен водач. Нещо като... не си спомням думата, но нещо, което носи добър късмет.

Куп мислеше за това как Лил през цялото лято не спря да говори за кугуара, за всички снимки, които му показва в книгите от библиотеката и в книгите, купени с джобните ѝ пари. Самата тя бе нарисувала няколко картинки и ги бе окачила в стаята си сред бейзболните знаменца.

През последната си седмица във фермата Куп се зае да поработи с ножчето си и с едно длето за дялкане, което дядо му му бе позволил да използва. Сбогува се с Доти, Джоунс и другите коне, сбогува се с не много топли чувства и с билетата. Събра дрехите си заедно с ботушите и работните ръкавици, които му бяха купили баба му и дядо му. А също така и обичната си бейзболна бухалка.

Както по време на дългото пътуване, което го бе довело дотук от летището, и сега седна отзад и се загледа през прозореца. Вече виждаше нещата по-различно, широкото небе, тъмните хълмове, които се издигаха с острите си върхове и назъбени кули и скриваха горите, потоците и каньоните.

Може би кугуарът на Лил скиташе там.

Колата зави по пътя към земята на Чанс за още едно сбогуване.

Лил седеше на стъпалата на верандата, сякаш ги чакаше. Бе облечена в синя риза и червени шорти, а опашката ѝ бе промушена през дупката на любимата ѝ бейзболна шапка. Докато колата спираше, а кучетата тичаха към тях и се блъскаха с лай едно в друго, майката на Лил излезе от къщата.

Лил стана, а Джена слезе по стълбите и сложи ръка на рамото ѝ. Джо заобиколи къщата, пхна работните си ръкавици в задния джоб и застана от другата страна на Лил.

Този образ — майка, баща и дъщеря заедно, като островче на фона на старата къща, на хълмовете, долините и небето, с двете жълтокафеникави кучета, който радостно обикаляха наоколо в лудешки кръгове се запечата завинаги в съзнанието на Купър.

Той прочисти гърлото си и слезе от колата.

— Дойдох да се сбогуваме.

Джоуи се раздвижи пръв, пристъпи напред и му подаде ръка. Стисна тази на Куп и без да я пуска, се приведе, за да изгледа момчето очи в очи.

— Да се върнеш да ни видиш, господин Ню Йорк.

— Ще се върна. И ще ви изпратя снимка от „Янки Стейдиъм“, когато развеем флага си там.

Джоуи се разсмя.

— Продължавай да мечтаеш, синко.

— Пази се. — Джена обърна каскета му с козирката настрана, наведе се и го целуна по челото. — Желая ти щастие. Не ни забравяй.

— Няма — обеща той и се обърна към Лил с внезапна срамежливост. — Направих ти нещо.

— Така ли? Какво?

Той протегна кутийката и запристъпва от крак на крак, щом тя вдигна капачето.

— Малко е глупаво. Не е много добро — продължи той, докато тя се взираше в малкия кугуар, издялан от хикория. — Не можах да направя лицето му както трябва, а и...

Той млъкна смутен, когато Лил го стисна в прегръдките си.

— Прекрасен е! Винаги ще го пазя. Почакай! — Тя се обърна и се втурна в къщата.

— Чудесен дар, Купър — погледна го Джена. — Сега кугуарът е неин и тя не би искала да е по-различен. Ти си вложил част от себе си в нейния символ.

Лил излетя от къщата, забави крачка и спря пред Купър.

— Това е най-ценната ми вещ, преди кугуара. Вземи я. Това е една стара монета — обясни тя и му я подаде. — Намерихме я пролетта, когато копаехме място за новата градина. Много е стара и някой трябва да я е изтървал много, много отдавна. Толкова е изтъркана, че не се различава почти нищо.

Купър взе сребърния диск, който беше толкова захабен, че лицето на жената, изсечено върху него, бе станало почти невидимо.

— Страхотна е.

— Тя е за късмет. Тя е... как беше думата, мамо?

— Талисман — помогна ѝ Джена.

— Талисман — повтори Лил. — За късмет.

— Трябва да тръгваме. — Сам потупа Купър по рамото. — Чака ни дълъг път до Рапид Сити.

— Приятно пътуване, господин Ню Йорк.

— Ще ти пиша! — провикна се Лил. — Но ти трябва да ми отговаряш.

— Ще ти отговарям. — Стиснал монетата, Купър влезе в колата. Обърна се на седалката и се загледа назад до последния възможен миг, докато островчето пред старата къща започна да се смалява и накрая изчезна.

Не заплака, все пак бе почти на дванайсет. Но продължи да стиска старата сребърна монета в ръката си през целия път до Рапид Сити.

[1] „Ню Кидс он дъ Блок“ — момчешка група, която се радва на огромна популярност в края на 80-те и началото на 90-те години. — Б.пр. ↑

3.

Блек Хилс, юни 1997

Лил водеше коня си през утринната мъгла по пътеката. Двамата минаха през високата трева, пресякоха искрящите води на един тесен поток, където се виеха лозите на отровен бръшлян, преди да започнат да се изкачват. Въздухът ухаеше на бор, на вода и трева, а бледата зора хвърляше първите си отблясъци.

Птиците крякаха и цвърчаха. Лил дочу неравната песен на планинската синя птица, дрезгавия писък на щиглеца в полет, раздразненото предупреждение на сойката.

Гората сякаш оживяваше около нея, разбудена от потоците и лъчите блещукаща светлина, които се промъкваха между короните на дърветата.

Не би искала да бъде на никое друго място по света.

Проследяваше дири, обикновен елен или лос, и ги описваше на глас, за да ги запише на миниатюрния касетофон в джоба на якето ѝ. По-рано бе намерила следи от див бик, както и, разбира се, многобройни дири, оставени от стадото на баща ѝ.

Но въпреки че екскурзията ѝ бе продължила цели три дни, така и не бе успяла да намери дирите на котката.

Беше я чула предната нощ. Крясъкът бе прорязал тъмнината, звездите и лунната светлина.

Тук съм.

Яката кобила се катереше нагоре, а Лил оглеждаше храстите, заслушана в птичите звуци, които се носеха през листата на боровете. От клоните на една дива череша се стрелна малка катеричка, притича по земята и чевръсто се изкатери по дънера на един бор, погледна нагоре и видя ястреб, който правеше в кръгове сутрешната си разходка.

Тази гледка, също като величествения изглед от върховете на скалите, също като огромните водопади, громолящи в каньоните, бе причината Лил да вярва, че Черните хълмове са свещени.

Според Лил ако човек не почувстваше магията тук, значи нямаше да може да я почувства никъде.

За нея бе достатъчно да бъде тук, да се занимава със следене, да изучава природата. Скоро щеше да се озове в аудиторията на колежа като заек (Боже Господи!), далеч от всичко познато. И макар че бе жадна за учене, нищо не би могло да замени гледките, звуците, миризмите на дома.

От време на време през годините бе забелязвала кугуар. Но не беше същият. Би било много странно да е кугуарът, който с Куп бяха видели онова лято, преди осем години. Бе съзряла кугуар, скрит сред клоните на едно дърво, друг, който скачаше върху гладката повърхност на една скала, а веднъж, като яздеше заедно с баща си, бе забелязала през далекогледа си как един кугуар разкъсва млад лос.

През целия си живот не бе виждала нещо по-могъщо, по-истинско.

Обърна внимание и на растителността, ярките незабравки, деликатния ирис на Скалистите планини, слънчевия блясък на жълтите детелини. В крайна сметка всичко това бе част от околната среда, звено от хранителната верига. Зайците, елените, лосовете ядяха тревите, листата, ягодите и цветовете, а сивият вълк и котките на Лил ядяха зайците, елените и лосовете.

Червената катеричка можеше да се превърне в обяд на кръжация в небето ястреб.

Пътеката се изравни и се преля в поляна, вече покрита с избуяла зелена трева и диви цветя. Там пасеше малко стадо бизони, така че Лил добави мъжкия, четирите женски и двете малки към веригата си.

Едно от бизончетата се наведе и зарови с муцуна в земята, а после се изправи с глава, увенчана с цветя и стръкове трева. Лил се ухили, спря, извади фотоапарата си и направи няколко снимки, които смяташе да прибави към архивите си.

Можеше да нарече бизончето „Празнуващото животно“.

Може би щеше да го изпрати на Куп заедно с копия на няколко от другите снимки, направени на пътеката. Старият ѝ приятел беше казал, че може да дойде това лято, но не бе отговорил на писмото, което му бе изпратила преди три седмици.

Но пък на него по принцип не можеше да се разчита да поддържа редовна кореспонденция с писма и имейли. Особено откакто започна да излиза с онази студентка от колежа.

„Сиси — помисли си Лил и завъртя очи. — Ама че глупаво име!“ Знаеше, че Куп спи с нея. Не че ѝ го бе казал изрично, всъщност той много старателно избягваше да го спомене. Но Лил не беше глупава и го знаеше, точно както беше сигурна или почти сигурна, че е спал с онова момиче, за което говореше в гимназията.

Зоуи.

Боже Господи, какво се бе случило с нормалните имена?

Струваше ѝ се, че мъжете през цялото време мислят само за секс. Но пък, призна си тя, самата тя напоследък често си мислеше за това.

Най-вероятно, защото така и не бе правила секс.

Тя просто не се интересуваше от момчетата или поне от тези, които познаваше. Може би в колежа през есента.

Не че искаше да си остане девствена, но не виждаше смисъл да си прави труда, ако момчето не ѝ харесва. А ако не можеше да я накара да почувства замайваща топлина, щеше да бъде само един вид упражнение, нали така?

Просто нещо, което да зачертае в списъка на задължителните неща.

Искаше, мислеше си, че иска, нещо повече от това.

Тя сви рамене и насочи мисълта си в друга посока, прибра фотоапарата, извади манерката и отпи. По всяка вероятност в колежа щеше да е прекалено заета с работа и учене, за да ѝ остава време за секс. Освен това сега приоритетът ѝ беше лятото, да отбелязва пътеките, по които минава, и хабитатите, на които се натъква, да работи по моделите и документите си. И да убеди баща си да отдели няколко акра земя за убежището на дивия живот, което се надяваше да основе един ден.

Убежище на дивия живот „Чанс“. Името ѝ харесваше, не само защото беше нейното собствено, но и защото в това убежище животните щяха да имат шанс. И хората щяха да имат шанса да ги виждат, да ги изучават, да се грижат за тях.

„Някой ден“ — каза си тя. Но преди това трябваше да научи толкова много неща, а за да ги научи, трябваше да напусне това, което най-много обичаше.

Надяваше се, че Куп ще дойде, дори и само за няколко седмици, преди самата тя да е заминала за колежа. Той щеше да се върне, също като нейния кугуар. Не всяко лято, но достатъчно често. За две

седмици през годината след първото си идване, после за цялото страхотно лято другата година, когато родителите му се разведоха.

Единия път няколко седмици, другия цял месец. Така двамата винаги успяваха да продължат оттам, откъдето бяха спрели. Въпреки всичките му приказки за момичетата у дома. Но от последното му посещение бяха минали цели две години.

Куп просто трябваше да дойде това лято.

Тя въздъхна тихичко и затвори манерката си.

Всичко се случи много бързо.

Лил почувства как кобилата се разтрепери и започна да се дърпа настрана. Още докато момичето стискаше юздите по-здраво, котката изскочи от високата трева. Кугуарът се стрелна досущ като неясно петно, бързина, мускули, безмълвна смърт, повали бизончето с украса от цветя на главата. Малкото стадо се разпръсна, а майката нададе рев. Лил напрегна всичките си сили, за да удържи кобилата, а в същия момент мъжкият бизон подгони котката.

Женският кугуар нададе предизвикателен крясък и се надигна, за да защити плячката си. Лил склочи крака под корема на кобилата, стисна юздите с една ръка и с другата извади отново фотоапарата си.

Проблеснаха лапи. От отсрещния край на полянката Лил усети мирис на кръв. Кобилата също го надуши и започна да се върти панически.

— Стига, успокой се! Ние не я интересуваме. Тя получи това, което искаше.

По хълбока на бизона зейнаха рани. Изтрецяха копита, чу се мучене, което зазвуча като тъжни писъци. После ехото замря и останаха само котката и нейната плячка във високата трева.

Звукът, който издаде кугуарът, приличаше на мъркане, на високо ръмжене, на триумф. Над тревата очите му срещнаха погледа на Лил и го задържаха. Ръката на момичето затрепери, но не можеше да рискува да пусне юздата, за да хване фотоапарата по-здраво. Докато той се тресеше в ръката ѝ, тя направи няколко снимки на котката, на отгъпаната, окървавена трева, на жертвата.

С предупредително съскане котката завлече трупа в храстите, под сенките на боровете и брезите.

— Има малки, които трябва да нахрани — досети се Лил и гласът ѝ прозвуча слабо и дрезгаво в утринния въздух. — Мамка му!

Тя извади касетофона си и едва не го изпусна.

— Успокой се, просто се успокой. Добре, записвам. Добре. Забелязах женски кугуар, дълъг около два метра. Боже, сигурно тежеше около четирийсет килограма. Типична жълто-кафява окраска. Нападна от засада жертвите си. Повали едно бизонче от стадо от седем бизона, което пасеше във високата трева. Защити плячката си от мъжкия. Завлече трупа в храстите, може би заради моето присъствие, макар че ако има котило, котенцата вероятно са твърде малки, за да придружават майка си на лов. Тя занесе закуска на децата си, те сигурно все още не са напълно отбити. Инцидентът е документиран в седем часа и двайсет и пет минути сутринта, на дванайсети юни. Ау!

Колкото и да ѝ се искаше да тръгне след котката, знаеше, че не бива. Ако имаше малки, кугуарът можеше да нападне кобилата и ездачката, за да ги защити.

— Нищо повече не можем да направим — реши тя. — Май е време да се връщаме.

Избра най-краткия маршрут, нямаше търпение да стигне до дома си и да запише бележките си. Въпреки това стана следобед, когато видя баща си и Джей, който от време на време работеше за него, да поправят една ограда до пасището.

Животните се разпръснаха, докато кобилата минаваше помежду им. Лил я спря пред очукания стар джип.

— Ето го моето момиче. — Джо се запъти към нея и потупа първо крака ѝ, а после кобилата. — Значи се върна от дивата пустош.

— Жива и здрава, точно както обещах. Здравсти, Джей.

Джей, който не виждаше смисъл да произнася две думи, когато и една щеше да свърши работа, докосна шапката си вместо отговор.

— Трябва ли ти помощ? — обърна се Лил към баща си.

— Не, вече свършихме. Един лос беше минал през нея.

— И аз видях няколко стада, а също и бизони. Видях как един кугуар уби бизонче в една от високите ливади.

— Котка?

Тя хвърли поглед към Джей. Знаеше какво означава изражението му. Кугуар означаваше напаст за добитъка, хищник.

— На половин ден езда оттук. Има достатъчно плячка, а и котило, така че предполагам, че се е нахранила. Няма причина да слиза долу и да напада добитъка ни.

— Добре ли си?

— Изобщо не ми обърна внимание — увери баща си тя. — Спомни си, умениято да разпознава плячката е вродено у кугуара. Хората не са плячка.

— Котката ще изяде всичко, достатъчно лакома е — измърмори Джей. — Коварни копелета.

— Да, водачът на стадото бизони сигурно ще се съгласи. Но по обратния път не видях никакви следи от нея. Няма признаци, че е разширила територията си чак толкова надолу.

Джей просто повдигна едното си рамо и се върна към работата си. Лил се усмихна на баща си.

— Е, щом не ти трябва, ще влизам вътре. Искам да се изкъпя и да пийна нещо студено.

— Кажи на майка си, че ще се забавим още един-два часа.

След като почисти и нахрани кобилата и изпи две чаши чай от киснати на слънце билки, Лил отиде при майка си в зеленчуковата градина, взе мотиката от ръцете ѝ и се захвана за работа.

— Сигурно се повтарям, но никога не съм виждала нещо по-удивително от начина, по който се движеше. Знам, че са потайни, че се прокрадват незабележимо, но един Господ знае от колко време се е спотайвала и е дебнела това стадо, избирала е плячката си и мига за нападение. Изобщо не я забелязах. Гледах, а не видях нищо. Трябва да стана по-умела.

— Изобщо ли не те притесни това, че я виждаш да убива?

— Беше толкова яростно и бързо. Чисто. Тя просто си вършеше работата, разбираш ли? Може би ако го бях очаквала, ако бях имала време да помисля за това, щях да реагирам по различен начин.

Тя въздъхна лекичко и докосна периферията на шапката си.

— Бизончето беше толкова сладко, по дяволите, с тези цветя на главата. Но само за миг премина от живота към смъртта. Беше... знам, че звучи странно, но беше някак религиозно.

Тя млъкна и избърса потното си чело.

— Това, че бях там, че присъствах на този миг, ме направи още по-сигурна какво искам да правя и какво трябва да науча, за да мога да го правя. Направих снимки. Преди лова, по време на него и след това.

— Скъпа, може да ти прозвучи странно, като се има предвид, че идва от устата на фермер, който отглежда телета, но не мисля, че бих

искала да видя как този кугуар разкъсва на парчета бизончето и го изяжда.

Лил се усмихна и отново се зае с копаенето.

— На моите години ти знаела ли си какво искаш да правиш, каква искаш да станеш?

— Представа си нямах. — Джена се наведе и започна да скубе плевелите около зелената папрат на морковите. Ръцете ѝ бяха бързи и чевръсти, тялото високо и стройно като на дъщеря ѝ. — Но година по-късно се появи баща ти, изгледа ме самонадеяно и аз разбрах, че го искам и че няма да му оставя избор.

— Ами ако беше поискал да се върне обратно на изток?

— Тогава и аз щях да отида на изток. Не земята обичах, не и тогава. Обичах него и предполагам, че двамата заедно се влюбихме в това място. — Джена избута шапката си назад, погледна над редовете моркови и фасул, над младите домати, още по-нататък към полята с пшеница и соя, а оттам към пасищата. — Мисля, че ти я обикна още от мига, в който си пое въздух.

— Не знам къде ще отида. Толкова неща искам да науча и да видя. Но винаги ще се връщам.

— Разчитам на това. — Джена се изправи. — А сега ми дай тази мотика и иди се измий. След малко се връщам и тогава можеш да ми помогнеш с вечерята.

Лил пое направо към къщата, свали шапката си и удари с нея по панталона си, за да отърси поне част от праха, преди да влезе. Мисълта за един дълъг, горещ душ бе повече от съблазнителна. След като помогнеше на майка си в кухнята, щеше да отдели малко време да запише бележките и наблюденията си. А утре трябваше да занесе филма да го проявят в града.

В списъка ѝ от неща, за които спестяваше, бе една от онези нови дигитални камери. „И лаптоп“ — помисли си тя. Бе спечелила стипендия и това щеше да ѝ помогне с разноските за колежа, но нямаше да покрие всичко.

Обучение, квартира, такси за лаборатория, за книги, за транспорт. Всичко се трупаше.

Почти бе стигнала до къщата, когато чу рева на мотор. Прецени, че е на тяхната земя, и то близо, затова, вместо да влезе в къщата, тя я заобиколи, искаше да види кой идва с такъв шум и трясък.

Видя мотоциклета, който с рев се носеше по пътя към фермата, и сложи ръце на хълбоците си. Из района често кръстосваха мотоциклетисти, особено през лятото. От време на време някой от тях се отбиваше, за да го упътят или да потърси работа за няколко дни. Повечето обаче се приближаваха малко по-внимателно, докато този летеше право към къщата, сякаш...

Каската скриваше косата и по-голямата част от лицето му. Но усмивката му грейна за миг и Лил я позна. От устните ѝ се изтръгна нещо средно между писък и смях и тя се втурна напред. Той спря мотоциклета зад камиона на баща ѝ и започна да сваля каската. Остави я на седалката и се обърна точно навреме, за да я улови в скока ѝ.

— Куп! — Тя го стискаше здраво, докато той я въртеше в кръг. — Ти дойде!

— Нали казах, че ще дойда.

— Каза, че може да дойдеш. — Както го притискаше към себе си, в нея се раздвижи някаква тънка струйка топлина. Той беше някак различен. По-твърд. По-суров по начин, който я накара да го възприеме повече като мъж, отколкото като момче.

— „Може“ се превърна във факт. — Куп я пусна на земята и все още усмихнат, погледна към нея. — Станала си по-висока.

— Малко. Мисля, че повече няма да раста. И ти си станал по-висок.

По-висок и по-корав, а наболата брада, която не бе бръснал от ден или два, отсъди тя, го правеше и секси. Косата му, по-дълга от последния път, кога то го бе видяла, се къдреше около лицето му и правеше студените му сини очи да изглеждат още по-ясни, още по-остри.

Тънката струйка в тялото ѝ стана по-гореща.

Той улови ръката ѝ и се обърна да разгледа къщата.

— Изглежда същата. Боята на кепенците е нова, но иначе всичко си е същото.

„Ти не си същият“ — помисли си тя.

— Кога се върна? Никой не ни каза, че си тук.

— Преди около десет секунди. Когато стигнах до Сиукс Фолс, се обадох на баба и дядо, но ги помолих да не казват на никого. — Той пусна ръката ѝ, но само за да обвие своята около раменете ѝ. — Искан да те изненадам.

— Наистина ме изненада.

— Отбих се първо тук, преди да отида при тях.

И сега, осъзна Лил, всичко, което искаше и обичаше най-много, беше тук.

— Влизай. Има чай. Кога си си купил това нещо?

Той погледна назад към мотоциклета.

— Почти преди година. Помислих си, че ако се върна тук за лятото, ще е страхотно да прекося страната на мотор.

Той се спря в основата на стълбите и наклони глава настрана, загледан в лицето ѝ.

— Какво?

— Изглеждаш добре.

— Не изглеждам. — Тя избута назад косата си, оплетена на възли под шапката. — Току-що се върнах от проследяване. Ако беше дошъл само половин час по-късно, щях да съм се измила.

Куп просто продължи да се взира в лицето ѝ.

— Изглеждаш добре. Липсваше ми, Лил.

— Знаех, че ще се върнеш. — Лил се предаде, отново се стгуши в прегръдката му и затвори очи. — Трябваше да се досетя, че ще е днес, когато видях кугуара.

— Какво?

— Ще ти разкажа. Влизай, Куп. Добре дошъл у дома.

Веднага щом родителите ѝ дойдоха, поздравиха Куп и седнаха с него, Лил се втурна към горния етаж. Дългият горещ душ от мечтите ѝ се превърна в най-краткия душ в историята. С бързината на светкавица тя извади малкия си запас от гримове. „Нищо прекалено очевидно“, заповяда си и леко докосна бузите си с руж, добави спирала и само на мек за червило. Тъй като щеше да ѝ отнеме цяла вечност да изсуши косата си, я прибра на опашка, както си беше мокра.

Помисли си дали да не си сложи обеци, но си каза, че прекалено ще бият на очи. „Чисти дънки, реши тя, и нова риза. Естествено, всекидневно.“

Сърцето ѝ биеше като цял оркестър.

Беше необяснимо, странно, неочаквано. Беше си паднала по най-добрия си приятел.

Той изглеждаше толкова променен, все същият, но променен. Хълтналите му бузи бяха нови и очарователни. Косата му бе

разрошена и секси, тъмно кафявото тъкмо бе започнало да се изпъстря с по-светли кичури от слънцето. Вече бе започнал да хваща тен й Лил си спомни как ставаше съвсем кафяв на слънцето. А очите му, студеносини като ледник, просто проникваха в някаква непозната територия вътре в нея.

Прииска й се да го беше целунала, просто приятелска целувка за „добре дошъл“. Тогава щеше да знае какво е, да разбере какво е чувството тези устни да срещнат нейните.

„Успокой се!“ — нареди си тя. Ако Куп разбереше какво си мисли, щеше да умре от смях. Тя си пое дълбоко дъх няколко пъти и бавно слезе по стълбите.

Можеше да ги чуе от кухнята, смеха на майка си, шеговития тон на баща си. И гласа на Куп. Не беше ли по-дълбок, отколкото преди?

Наложи й се да спре, за да може да си поеме дъх. После, изписала на лицето си приятелска усмивка, се върна в кухнята.

Той млъкна по средата на изречението и се загледа в нея. Примигна. Този кратък миг, изненадата, проблеснала в очите му, накараха кожата й да настръхне.

— Ще останеш ли за вечеря? — попита Лил.

— Тъкмо го убеждавахме да остане. Но Луси и Сам го чакат. В неделя — оповести Джена и размаха пръст. — В неделя всички ще се съберем тук на пикник.

— Непременно. Още си спомням първия. Може и да се поупражняваме по бейзбол.

— Басирам се, че все още хвърлям по-добре от теб. — Тя се облегна на кухненския плот и се усмихна по начин, който отново го накара да примигне.

— Ще видим.

— Надявах се да ме повозиш на тази играчка, която си донесъл.

— „Харли“ — сериозно заяви Купър — не е ничия играчка.

— Защо не ми покажеш какво може?

— Разбира се. В неделя. Ще...

— Мислех си за сега. Нали няма проблем? — Лил се обърна към майка си. — Само за половин час?

— Ами... Имаш ли каски, Купър?

— Аха. Купих втора, защото си помислих, че... Да.

— Колко предизвестия за глоби си получил с това нещо? — попита Джоуи.

— През последните четири месеца нито едно — ухили се Купър.

— Върни момичето ми такова, каквото го вземаш.

— Обещавам. Благодаря за чая. — Куп стана. — Ще се видим в неделя.

Джена ги проследи с поглед как излизат, а после се обърна към съпруга си.

— О! — възкликна тя.

Той ѝ се усмихна немощно.

— Аз се канех да кажа: „О, мамка му!“

Навън Лил разгледа каската, която Куп ѝ подаде.

— Ще ме научиш ли как да карам това нещо?

— Може би.

Тя си сложи каската, без да откъсва поглед от Купър, докато я закопчаваше.

— Ще се справя.

— Да, обзалагам се, че можеш. — Той се качи на мотоциклета — помислих си да купя по-удобна седалка, но...

— Не съм глезла — подхвърли Лил и праметна крак зад него. Намести се зад него и обви ръце около кръста му. Зачуди се дали той усеща биенето на сърцето ѝ. — Дай пълна газ, Куп!

Когато той потегли с бясна скорост и мотоциклетът профуча по пътя на фермата, Лил изпищя от радост.

— Това е почти толкова хубаво, колкото да яздиш кон! — изкрещя тя.

— На магистралата е още по-хубаво. Навеждай се на завоите — посъветва я Купър — и се дръж здраво за мен.

Зад гърба му тя се усмихна. Изобщо не възнамеряваше да го пуска.

Куп отмерваше зърното. Слънчевите лъчи нахлуваха през прозореца на плевника и той дочуваше как баба му си тананика, докато хранеше пилетата, под акомпанимента на птичия хор. В оборите конете пръхтяха и преживяха.

Странно бе как всичко се връщаше при него: миризмите, звуците, отенъците на светлината и сянката. Две години бяха изминали, откакто за последен път бе хранил или чистил кон, откакто бе седял на голяма кухненска маса призори пред чиния с палачинки.

Сякаш беше вчера.

Предполагаше, че постоянството е утеха, когато толкова много неща в живота му непрекъснато се променяха. Спомни си как преди години двамата с Лил бяха лежали на една плоска скала край потока и как още тогава тя знаеше какво иска. И сега знаеше.

Той все още нямаше представа.

Къщата, полята, хълмовете бяха точно такива, каквито ги бе оставил. И баба си и дядо си. Наистина ли преди години му се бяха сторили стари? Сега му се струваха толкова здрави и сигурни, сякаш последните осем години изобщо не ги бяха докоснали.

Но със сигурност бяха докоснали Лил.

Кога бе разцъфтяла така?

Дори само преди две години тя все още си беше просто Лил. Да, беше хубава, тя открай време си беше хубава. Но по онова време той почти не си мислеше за нея като за момиче.

Момиче с извивки, устни и очи, които накараха кръвта му да забушува само като го погледна.

Навярно не биваше да мисли за нея по този начин. Те бяха приятели, най-добри приятели. От него не се очакваше да забелязва, че Лил има гърди, а още по-малко да се отдава на мисли за обзелите го чувства, докато тези гърди се бяха притискали към гърба му, когато мотоциклетът му се носеше с рев по пътя.

Твърди, податливи и прекрасни.

С абсолютна сигурност знаеше, че от него не се очакваше да сънува еротичен сън, в който поставяше ръце върху тези гърди, както и върху останалата част от тялото ѝ.

Но го беше сънувал. Два пъти.

Куп сложи поводите на една едногодишна кобилка, както го беше помолил дядо му, и я изведе навън на ограденото място, където щеше да поработи с нея.

След като бе нахранила и напоила добитъка и бе прибрала яйцата, Луси се приближи към Куп, седна на оградата и се загледа.

— Доста е нахакана — обади се тя, когато кобилата хвърли кърч със задните си крака.

— Просто има прекалено много енергия. — Куп смени стъпките и я поведе в кръг.

— Избра ли й вече име?

Куп се усмихна. От Джоунс насам се бе превърнало в традиция всеки сезон да избира име на някой едногодишен кон, независимо дали беше във фермата, или не.

— Кожата й е прекрасна с тези петна. Мисля да я нарека Луничка.

— Подхожда й. Имаш подход с имената, Куп, и с конете. Винаги е било така.

— Липсват ми, когато се върна на изток.

— А когато си тук, ти липсва изтокът. Това е напълно естествено — продължи тя, след като той не каза нищо. — Млад си и все още не си улегнал.

— Аз съм почти на двацет, бабо. Имам чувство то, че би трябвало да знам какво искам. По дяволите, на моите години ти вече си била омъжена за дядо!

— Бяха други времена и друго място. В някои отношения сегашните двацетгодишни са по-млади от някогашните, а в други по-възрастни. Имаш време да улегнеш.

Той отново погледна към нея, яка, с по-къса, леко чуплива коса, с по-дълбоки линии около очите, но все пак си беше същата. Точно както бе същото това, че можеше да каже какво е в ума и сърцето му и да знае, че тя ще го изслуша.

— Искат ли ти се да си имала повече? Повече време?

— Не, защото сега съм тук, седнала на тази ограда, и наблюдавам как внукът ми тренира тази хубава кобилка. Но аз не съм ти. Аз се омъжих на осемнайсет, родих първото си бебе, преди да навърша двацет, и през целия си живот почти не съм ходила по на изток от Мисисипи. Това не е за теб, Купър.

— Не знам кое е за мен. Първото? — Той отново погледна към нея. — Ти каза „първото си бебе“.

— След майка ти загубихме две. Беше ни много тежко. Все още е. Мисля, че точно затова с Джена се сблизихме толкова бързо. Тя имаше едно мъртвородено дете, а после и помятане след Лил.

— Не знаех.

— Такива неща се случват и човек просто продължава. Това е всичко. Ако имаш късмет, можеш да спечелиш нещо от цялата работа. Аз имам теб, нали така? А Джена и Джосая имат Лил.

— Лил определено изглежда сигурна какво иска.

— Да, наистина е насочила поглед напред.

— И така... — Постара се гласът му да прозвучи небрежно. — Среща ли се с някого? С някое момче, имам предвид.

— Разбрах какво имаш предвид — отвърна сухо Луси. — Не съм чувала за някой по-специален. Момчето на Нодок доста души в тази посока, но Лил май не се интересува много.

— Нодок? Гъл? Боже мили, та той е на двацет и две-три. Прекалено е стар да се усуква около Лил.

— Не Гъл, а Джес. Брат му. Той е по-малък. Някъде на твоите години. Ти смяташ ли да започнеш да душиш в тази посока, Купър?

— Аз? Лил? Не. — „Глупости — помисли си той. — Просто глупости.“ — Ние сме приятели, това е всичко. Тя ми е на практика като сестра.

С безизразно лице Луси потропа по оградата с тока на ботуша си.

— И ние с дядо ти бяхме приятели, когато започнахме да се харесваме. Но не си спомням някога да е мислил за мен като за сестра. Все пак тази Лил е устремила поглед напред, както вече казах. Момичето си има планове.

— Винаги е била такава.

Приключиха с работата за деня и Куп си помисли дали да не оседлае един от конете за дълга, лудешка езда. Искаше му се да можеше да вземе Джоунс, но младият жребец, който някога бе помогнал да обучат, се бе превърнал в една от звездите на туристическите обиколки, предлагани от дядо му и баба му.

Куп обмисли вариантите, с които разполагаше, и тъкмо се бе спрял на шарения скопен кон Тик, когато видя Лил да се приближава към ограденото място.

Почувства се унижен да го признае, но устата му пресъхна.

Тя носеше дънки, яркочервена риза, изтъркани ботуши и износена шапка с широка периферия, под която дългата ѝ черна коса се вееше свободно.

Лил стигна до оградата и потупа чантата за седло, праметната през рамото ѝ.

— Нося храна за пикник и съм готова да я споделя с някого. Има ли желаещи?

— Може и да има.

— Работата е там, че ми трябва кон. Заменям това студено пържено пиле за една езда.

— Избирай.

Лил наклони глава и посочи с брадичка.

— Харесва ми тази шарена кобила.

— Ще ти донеса седло и ще кажа на баба и дядо.

— Аз вече се отбих в къщата. Няма проблеми. Все още имаме достатъчно време, пред да се стъмни, така че можем да се възползваме. — Тя окачи чантата на оградата. — Знам къде е седлото.

— Давай, оседлай си коня.

Приятели или не, нямаше нищо лошо да я погледа как се отдалечава или да забележи начина, по който дънките ѝ се опъваха при движението.

Двамата се заловиха за работа в ритъм, познат и на двама им. Когато вдигна чантата на Лил, Куп потръпна.

— Това пиле трябва да е много голямо.

— Взех касетофона и фотоапарата си и други неща. Знаеш, че обичам да документирам, когато съм сред природата. Помислих си, че може да тръгнем към потока, а после по някоя от пътеките на животните през гората. Ще се порадваме на хубав галоп по пътя, а пейзажът там е много красив.

Той я погледна разбиращо.

— Територията на кугуарите?

— Двойката, която проследих тази година, наистина покрива тази територия. Но не това е причината. — Лил се усмихна и се метна на седлото. — Просто ездата ще е приятна, а има и поток там, където се отваря гората. Мястото е идеално за пикник. Пътят обаче е повече от час, така че може да предпочетеш да отидем някъде по-близо.

— За един час ще огладнея здравата. — Той яхна коня и нагласи шапката по-здраво на главата си. — Накъде?

— Югозапад.

— Ще те изпреваря.

Куп леко ритна жребеца и двамата с Лил препуснаха през двора на фермата и навън, през полята.

„Едно време, спомни си тя, яздех по-добре от него, и то много.“ Сега трябваше да признае, че са равни. Леката и бърза кобила беше нейно предимство, така че с диво развявана от вятъра коса Лил стигна до тънката редица дървета една дължина пред него.

Замаяна, с блеснали очи, тя се наведе напред и потупа кобилата победоносно по врата.

— Къде ходиш на езда в Ню Йорк?

— Никъде.

Тя се изправи на седлото.

— Искаш да кажеш, че не си се качвал на кон от две години?

Куп сви рамене.

— То е като да караш колело, не се забравя.

— Не, това е като яздене на кон. Как... — започна тя, млъкна, поклати глава и подкара коня ходом сред боровете.

— Какво как?

— Как можеш да издържиш, без да правиш нещо, което обичаш?

— Правя други неща.

— Например?

— Карам мотоциклет, мотая се насам-натам, слушам музика.

— Тичаш след момичета.

Той й се ухили.

— Те не бягат много бързо.

Тя се разсмя.

— Обзалагам се, че не. Какво мисли Сиси, задето ще прекараш цялото лято тук?

Той отново сви рамене, докато прекосяваха една равна поляна, обградена от дървета и големи камъни.

— Това помежду ни не е сериозно. Тя си има свои занимания. Аз си имам мои.

— Мислех, че сте хлътнали здравата.

— Не особено. Чух, че ти излизаш с Джес Нодок.

— Боже Господи, не! — Лил отметна глава назад и се разсмя. — Той е голям симпатяга, но е малко тъпичък. Освен това иска само да се боричка.

— Да се боричка ли? Защо? — В погледа му се промъкна тъмна сянка. — Искаш да кажеш, с теб? Ти го правиш с Нодок?

— Не. Няколко пъти излязох с него. Не ми харесва как целува, малко е лигаво за моя вкус. Трябва да поработи върху техниката си.

— Много ли знаеш за тези техники?

Тя го стрелна с поглед и бавно се усмихна.

— Провеждам неофициално проучване. Виж.

Както язدهа един до друг, тя посегна и докосна ръката му, после посочи напред. Сред най-далечните дървета се виждаше стадо елени, което спря, за да погледне към тях. Лил измъкна касетофона си.

— Шест белоопашковци, четири кошути, две малки. Не са ли сладки? Оттук е минал и един мъжки, немного отдавна.

— Откъде знаеш, Тонто^[1]?

— Виж кората на дърветата. Има следи там, където е търкал рогата си. Някои от тях са пресни, господин Ню Йорк.

Това също му бе познато, да язди с нея, да я слуша как посочва една или друга следа, дивата пустош, знаците. Беше му липсвало.

— Какво още виждаш?

— Следи от мармот и черноопашат елен. На това дърво има червена катеричка. И ти си имаш очи.

— Не като твоите.

— Котката е минала оттук, но отдавна.

Той гледаше нея, само нея. Не можеше да се спре, не и когато слънчевата светлина танцуваше по лицето ѝ, а тези тъмни очи бяха толкова живи, толкова напрегнати.

— Добре, откъде знаеш?

— Виждаш ли тези следи от нокти? Те са от кугуар, но са стари, вероятно от мъжки, който е маркирал територията си миналия сезон за съвкупление. Продължил е нататък, поне засега. Кугуарите не остават само с една женска или със семейството, те чукат и бягат. Истински мъже.

— За това неофициално проучване.

Тя се засмя и цъкна с език на кобилата.

[1] Тонто — индианският спътник на Самотния рейнджър от едноименния уестърн. — Б.пр. ↑

4.

Беше лесно да влязат в познатия ритъм и в зоната на удобство, която им предлагаше той. Горещи дни, усилена работа и силни бури. Лил прекарваше всеки свободен миг с Куп, на гърба на коня или на разходка пеша, в подаване на топки или в бързи разходки с мотоциклета му. Лежеше в тревата до него и броеше звездите, седяха на брега на потока и ходеха на пикник заедно.

А той никога не направи крачка напред.

Тя не разбираше. С Джес стигаше само да примигне един-два пъти и той си загуби ума по нея. Дърк Плезънт също, а единственото, което бе направила, бе да се завърти няколко пъти заедно с него на виенското колело на карнавала миналото лято.

Лил познаваше погледа в очите на момче, щом се замислеше за някое момиче, и можеше да се закълне, че го бе видяла в очите на Купър, когато я гледаше.

Защо тогава той не си бе загубил ума по нея? Очевидно беше време да хване бика за рогата.

Тя внимателно докара мотоциклета почти до края на фермерския път, като сама си мърмореше инструкции, а после го върна обратно до мястото, където Куп стоеше и я наблюдаваше.

Задържа скоростта умерена само защото няколкото пъти, когато бе форсирала докрай, той наистина се беше ядосал.

— Добре, днес вече мина три пъти напред-назад. — Въпреки че ръката я сърбеше, Лил успя да се въздържа да не увеличи докрай. — Трябва да ми позволиш да изляза на пътя, Куп. Хайде, качвай се, дай да се повозим!

— На завоя почти го събори.

— „Почти“ не се брой.

— С моя мотоциклет се брой. Все още го изплащам. Щом искаш да се повозиш, аз ще карам.

— Стига де!

Лил слезе и свали каската си. Нарочно отметна глава назад, за да се развее косата ѝ, преди да вземе бутилката кока-кола, която той ѝ

предложи, и да отпие. Опита се да му отпрати знойния поглед, упражняван пред огледалото.

— Една миля напред и една обратно. — Усмивната, прокара пръст надолу по гърлото му и се доближи малко повече. — Пътят е равен, така че... Ще направя така, че да си струва идването ти.

Очите му се присвиха.

— Какво правиш?

Тя наклони глава настрана.

— Щом трябва да питаш, очевидно не го правя както трябва.

Той не отстъпи назад, тя не отмести ръката, отпусната леко на гърдите му. Биенето на сърцето му леко се учести. Това беше добър знак.

— Трябва да внимаваш как се държиш с момчетата, Лил. Те не са аз.

— Ти си този, на когото се слагам.

В очите му припламна гняв, не беше тази реакцията, която търсеше.

— Не съм ти опитно зайче.

— Не си правя опити. Но ти май не си заинтересован. — Тя сви рамене и остави бутилката на седалката на мотоциклета. — Благодаря за урока. — Обидена и смутена, тя се отправи към първата порта за добитъка.

Предполагаше, че Куп се интересува само от градски момичета, с техните градски обноски. Господин Ню Йорк. Е, добре, много добре. Тя нямаше нужда от него, за да...

Неочаквано Куп сграбчи ръката ѝ и я завъртя толкова бързо, че тялото ѝ се удари в неговото. Гневът му пламна със същата сила като нейния.

— Какво, по дяволите, ти става? — попита той.

— Какво, по дяволите, ти става на теб? Нямах ми доверие да ми дадеш тъпия си мотоциклет дори за две мили, не искаш да ме целунеш, държиш се така, сякаш още съм деветгодишна. Ако не се интересуваш от мен, просто го кажи, вместо да...

Той я разтърси така, че тя се разтресе от главата до петите и устата му покри нейната, толкова силно, толкова бързо. „Изобщо не е като другите, помисли си замаяно тя. Изобщо не е като другите момчета.“

Устните му бяха горещи, а езикът му бърз. Нещо в нея се отпусна, като че някакъв незнаен възел се бе развързал, и всяка частица от нея се изпълни със светлина, с топлина.

Стори й се, че сърцето й всеки миг ще изскочи от гърдите.

Тя го отблъсна, опитвайки се да овладее дишането си.

— Един момент, един момент!

Всичко стана ярко. Зашеметяващо. „На кого му трябва да диша?“, рече си тя и се хвърли обратно в прегръдките му със сила, която събори и двамата на земята.

Тя бе накарала сърцето му да спре. Куп можеше да се закълне, че бе спряло да бие, когато си бе загубил ума и я бе целунал. В този миг се бе почувствал така, сякаш умира, а в следващия всичко отново оживя.

Сега по някакъв начин се бе озовал заедно с нея на черния път и двамата се търкаляха по бодливата трева на края му. Беше му станал съвсем твърд и когато тя повдигна хълбоци и се притисна към него, той изстена от удоволствие и мъчение.

— Боли ли? Какво е усещането? — Думите й излизаха накъсано заедно с дишането. — Остави ме да видя.

— Исусе Христе! Недей. — Той сграбчи ръката й и я откъсна от внезапното й яростно проучване. Само още една минута и знаеше, че ще свърши и ще засрами и двамата.

Той се изтласка нагоре и седна на стария път. Сърцето му биеше някъде между ушите.

— Какво правим?

— Искаше да ме целунеш. — Тя седна до него. Очите й бяха огромни, дълбоки и тъмни. — Искаше нещо повече.

— Виж, Лил...

— Както и аз. Ти ще ми бъдеш първият. — Тя се усмихна, докато той се взираше изумен в нея. — Ще бъде правилно да си ти. Чаках дълго, и накрая разбрах, че ще е правилно.

По лицето му пробяга нещо, може би паника.

— Това не е нещо, което можеш да вземеш назад, след като е станало веднъж.

— Ти ме искаш. Аз теб също. Ще се оправим. — Тя се наведе напред и нежно докосна с устни неговите. — Целувката ти ми хареса, така че ще се справим.

Той поклати глава и паниката отстъпи място на объркване.

— Би трябвало аз да те уговарям за секс, а не обратното.

— О, да, тук сме на едно мнение.

Тя отново се усмихна и отпусна глава на рамото му. Само миг по-късно вече беше на крака.

— О, Господи, виж небето! Погледни на север.

Небето кипеше. Куп скочи и я сграбчи за ръката.

— Да влезем вътре.

— То е на мили оттук. Мили. Ще се разпростре навсякъде. То е... Виж!

От кипящата маса се изви фуния, която се устреми към земята като смъртоносен черен пръст.

— Баба и дядо.

— Не, на мили оттук е и се отправя на запад, към Уайоминг. Тук едва го усетихме.

— Може да се обърне. — И в този миг Купър видя как черният облак просто погълна редица дървета.

— Да, но няма. Няма. Виж, виж, Купър, виждаш ли стената от дъжд? Има дъга.

Тя бе видяла дъгата, помисли си той, а той бе видял черната фуния, която си проправяше път през равнините.

Предполагаше, че това говори нещо и за двама им.

Пред спалнята на Лил Джена си пое дъх няколко пъти, за да набере смелост. Светлината под вратата ѝ подсказа, че Лил все още е будна. Бе се надявала, че когато приключи с краварниците, светлината ще е угаснала.

Тя почука и щом Лил ѝ каза да влезе, отвори вратата.

Дъщеря ѝ седеше в леглото. Косата ѝ се сипеше по раменете, а в ръцете си държеше дебела книга.

— Вече си започнала да учиш?

— За екологията и управлението на дивия живот е. Искам да съм подготвена за началото на лекциите. Не, искам да съм по-напред — призна Лил. — Зайците трябва да са много добри, за да имат шанс за каквато и да било сериозна работа на терен. Затова ще стана много добра. Вече усещам у себе си състезателен дух.

— Дядо ти беше същият. Независимо дали ставаше въпрос за подковаване на коне, или за търговия с коне, за политика или за игра на карти, винаги искаше да е пръв.

Джена седна на леглото. „Толкова е млада, гледаше тя дъщеря си. В много отношения си е все още дете и все пак.“

— Приятно ли прекара?

— Да. Знам, че много от младежите на моята възраст смятат селските вечеринки за скучни, но на мен ми е забавно. Радвам се да видя всички. А освен това обичам да ви гледам как танцувате с татко.

— Музиката беше хубава, от тази, която кара краката сами да се движат. — Джена погледна към отворената книга и видя нещо, което ѝ заприлича на някакъв странен вид алгебра. — Какво, за Бога, е това?

— О, това са уравнения за изчисляване гъстотата на популацията на отделните видове. Виж, тази формула е за приблизителното изчисляване на общия брой, а тази на отделните имоти. А разнообразието е... — Лил спря и се ухили на изражението на майка си. — Наистина ли искаш да знаеш?

— Спомняш ли си някога да съм ти помагала по математика, след като мина делението?

— Не.

— Това е твоят отговор. Но да се върнем на темата. Тази вечер не танцува много.

— Беше ни приятно да слушаме музиката, а и навън беше толкова хубаво.

„И когато се върнахте обратно вътре — помисли си Джена, — ти изглеждаше замаяна и самодоволна като момиче, което се е насладило на малко сериозно натискане. Моля те, Господи, нека е било само това.“

— Ти и Купър вече не сте само приятели.

Лил седна малко по-изправена.

— Не само това. Мамо...

— Знаеш, че ние с баща ти го обичаме. Той е добро момче и знам, че държите един на друг. Освен това разбирам, че вече не сте деца и че когато двама души изпитват нещо повече от приятелски чувства, се случват някои неща. Секс — поправи се Джена и си заповяда да спре да бъде такава страхливка.

— Не се е случило. Все още не.

— Добре. Добре, защото, ако се случи, искам и двамата да сте подготвени, да сте в безопасност. — Тя бръкна в джоба си и извади кутийка презервативи. — Да сте защитени.

— О! — Лил просто се втренчи в тях, така зашеметена, както бе майка ѝ от уравненията. — Ох! Ъъъ...

— Някои момичета смятат, че това е отговорност на момчето. Моето момиче е умно, наясно е със себе си и винаги ще се грижи сама за себе си; ще разчита само на себе си. Искан ми се да изчакаш. Не мога да спра това желание. Но ако не изчакаш, искам да ми обещаеш, че ще използваш предпазни средства.

— Обещавам. Искан да съм с него, мамо. Когато съм... искам да кажа, просто когато съм близо до него, чувствам всичко това — довърши непохватно тя. — В сърцето си, в корема си, в главата си. Всичко трепери, така че едва си поемам дъх. А като ме целуне, през ума ми минава мисълта „Ооо, значи това било то“. Искан да съм с него — повтори тя. — Той се дърпа, защото не е сигурен, че наистина съм готова. Но аз съм.

— Много ме успокои. Добре е да знам, че не те притиска.

— Мисля, че май е обратното.

Джена успя да се засмее, макар и слабо.

— Лил, и преди сме говорили за секса, за безопасността, отговорността и чувствата. Освен това си израснала във ферма. Но ако има нещо, за което не си сигурна или за което просто искаш да поговориш с някого, знаеш, че можеш да дойдеш при мен.

— Добре. Мамо, татко знае ли, че ми даваш презервативи?

— Да. Говорихме за това. Винаги можеш да говориш и с него, но...

— Да бе, да. Ще е много странно.

— И за двама ви. — Джена погали Лил по бедрото и стана. — Не стой будна прекалено дълго.

— Няма. Мамо? Благодаря, че ме обичате.

— Няма защо.

„Разчитай на себе си“ — помисли си Лил. Майка ѝ беше права както обикновено, реши тя, докато опаковаше провизии. Единствено трябваше да има план, в това беше разковничето. Какво да направи,

кога и как да го направи. Лил бе извършила подготовката. Куп може би не знаеше всички подробности, но елементът на изненадата също бе част от разковничето.

Тя сложи раниците в камиона, доволна, че родителите ѝ са в града, така че ѝ бяха спестени неловките „Пази се“, дори да бяха неизговорени.

Зачуди се дали бабата и дядото на Куп знаят какво става. Беше предпочела да не задава на майка си този въпрос. Това също щеше да е неловко.

„Няма значение. Не ми пука“, рече си тя в колата. Вятърът нахлуваше през отворените прозорци. Имаше три дена свобода, навярно последните три за цялото лято. След още няколко седмици щеше да е поела на север към колежа. Щеше да започне друг етап от живота ѝ.

Нямаше да си тръгне, преди да е завършила този етап.

Мислеше си, че ще е нервна, но не беше. Въодушевена, щастлива, да, но не и нервна. Знаеше какво прави на теория и бе готова да го приложи на практика.

Пусна радиото и започна да припява, докато минаваше през хълмовете, покрай спретнати ферми и пасища. Видя мъже, които поправяха огради, и жени, които простираха пране. Спря, не можа да се въздържа, при вида на стадото огромни бизони и направи няколко снимки, придружени с набързо нахвърляни бележки.

Пристигна във фермата точно навреме, за да види как Куп оседлава коня си. Метна на рамо своята раница, грабна другата и подсвирна.

— Какво е всичко това?

— Няколко изненади — провикна се тя към приближаващия се да ѝ помогне Куп.

— Исусе Христе, Лил, ти май си донесла храна за цяла седмица. Ще отсъстваме само няколко часа.

— По-късно ще ми благодариш. Къде са всички?

— Баба и дядо трябваше да се втурнат спешно към града. Сигурно вече се връщат, но казаха да не ги чакаме, ако сме готови, преди да се приберат.

— Повярвай ми, готова съм. — Тя прегърна вълнуващата тайна, която пазеше в гърдите си. — О, днес говорих с бъдещата си

съквартирантка в колежа. — Лил провери подпръгите на седлото на кобилата. — Вече разбрахме кой с кого ще бъде и тя се обади, за да установим връзка. От Чикаго е и ще учи животновъдство и зоология. Мисля, че ще се разбираме добре. Надявам се. Никога досега не съм живяла с някого.

— Това скоро ще се промени.

— Да. — Лил се метна на седлото. — Скоро. Ти харесваше ли съквартиранта си?

— Повечето от тези две години той ги прекара в алкохолно опиянение. Не ми пречеше.

— Надявам се да си намеря приятели. Някои хора завързват в колежа приятелства, които продължават през целия им живот. — Дватаматата потеглиха с равен ход. Разполагаха с цялото време на света под широкото синьо небе. — Ти някога напивал ли си се?

— Няколко пъти и ми стига. Тогава идеята ми се стори добра, а тревата беше съвсем наблизко. Той не спираше да ме подканва: „Друже, обърни една“ — поясни Куп с преувеличено пиянска интонация, която я накара да се размее. — Така че си казах: „Защо не?“ Всичко ми се стори страшно забавно за известно време. А после ме налегна зверски глад и ужасно главоболие. Реших, че не си струва.

— Тази година пак ли ще ти е съквартирант?

— Изхвърлиха го от колежа. Не че съм много изненадан.

— Ще трябва да свикваш с някой друг.

— Няма да се върна.

— Какво? — Лил рязко дръпна поводите и кобилата спря. Зяпна го онемяла, но Куп продължи напред, така че Лил смуши кобилата в тръс, за да го догони. — Какво искаш да кажеш? Как така няма да се върнеш? Няма да се върнеш на изток ли?

— Не, в колежа. Приключих.

— Но ти... ти едва... Какво се е случило?

— Нищо. Там е цялата работа. Не стигам доникъде, а краят и бездруго не е мястото, където искам да стигна. Всички тези юридически глупости са заради баща ми. Готов е да плаща, докато правя това, което казва. А аз вече няма да го правя.

Тя разпозна знаците, стягането на челюстта, пламъка в очите му. Знаеше, че е разгневен и се подготвя за битка.

— Не искам да ставам адвокат и най-вече като онези корпоративни смешници в италиански костюми, в какъвто иска да се превърна. По дяволите, Лил, прекарал съм първата половина от живота си в опити да го удовлетворя, да го накарам да ме забележи, да се заинтересува от мен, мамка му! И докъде ме докара това? Единствената причина, поради която плаща за колежа е, че е принуден, но и това трябва да става по неговия начин. Побесня, задето не влязох в „Харвард“. Боже Господи, сякаш съм искал!

— Можеше да влезеш в „Харвард“, ако беше пожелал.

— Не, Лил — отвърна раздражено той и я изгледа намръщено.
— Ти би могла. Ти си геният, пълният отличник.

— Ти си умен.

— Не и по този начин. Не и за училище или просто не така. Справям се добре, съвсем задоволително. И ненавиждам всяка минута от живота си, Лил.

Тъжен и гневен, осъзна тя. Този израз отново се бе върнал в очите му.

— Никога не си казвал...

— Какъв смисъл щеше да има? Чувствах се хванат в капан. Той умее да те накара да се почувстваш така, сякаш нямаш избор, сякаш той е прав, а ти грешеш. И, мили Боже, наистина умее да те накара да се придържаш към правилата. Затова е толкова добър в работата си. Но аз не искам да правя това, което прави той. Започнах да мисля за всички тези години, през които трябваше да се примиря с това да се превърна в нещо, каквото не исках да бъда. И сложих точка.

— Искан ми се да ми го беше казал преди. Просто ми се иска да ми беше казал колко нещастен те прави всичко това. Можехме да поговорим.

— Може би. Не знам. Знам обаче, че всичко е заради него, не заради мен. Той и майка ми, тяхната безкрайна война и безкрайните им опити да поддържат благовидна фасада. И на това му сложих точка.

Сърцето ѝ се сви заради него.

— Да не си се скарал с родителите си, преди да тръгнеш насам?

— Не бих го нарекъл караница. Казах някои неща, които исках да кажа, и в отговор получих ултиматум. Това лято или ще остана и ще работя в семейната фирма, или той ще ме отреже. Финансово, имам

предвид, тъй като по всички други начини ме е отрязал отдавна, още откакто бях дете.

Двамата прегазиха един поток. Мълчаха и единственият звук, който се чуваше, беше плискането на копитата през водата. Лил не можеше да си представи родителите ѝ да се отдръпнат от нея, по какъвто и да било начин.

— И така, ти дойде тук.

— Това възнамерявах да направя, това исках. Имам достатъчно пари, за да си създам свой дом. Не ми трябва много. И без това никога нямаше да се върна да живея при майка си. Просто никога няма да се върна там.

В гърдите ѝ набъбна малко мехурче надежда.

— Можеш да останеш тук, при баба си и дядо си. Знаеш, че можеш. Ще им помагаш с фермата. Можеш да ходиш в колеж тук и...

Той обърна глава към нея и тя почувства, че малкото мехурче се пуква и изчезва.

— Няма да се върна в колежа, Лил. Това не е за мен. При теб е по-друго. Ти чертаеш планове какво да учиш, каква да станеш, още откакто видя онзи кугуар. И реши да гониш котки вместо бейзболни топки.

— Не подозирах, че си толкова нещастен. Разбирам, че не си избрал сам правото. Било е нечестно от страна на баща ти да те притиска, но...

— Въпросът не е в това дали е честно, или не. — Той сви рамене, жест на млад мъж, дотолкова свикнал с нечестното, че вече не му прави впечатление. — Изобщо не е заради това и отсега нататък не е и заради него. Става въпрос за мен. Колежът и всичко, свързано с него? Това не е за мен.

— Да останеш тук също не е за теб, нали?

— Мисля, че не или поне не още. Не съм сигурен какво искам. Ще е лесно да остана. Има място за мен, цели три квадрата, работа, в която ме бива. Имам семейство, имам и теб.

— Но?

— Струва ми се, че това прекалено много прилича на усядане, преди да съм се усетил. Преди да съм направил нещо. Нещо там, навън. Тук аз съм внукът на Сам и Луси. Искам да бъда аз. Записах се в полицейската академия.

— В полицията ли? — Ако се бе пресегнал и я бе съборил от коня ѝ на земята, нямаше да се стъписа толкова. — Това пък откъде дойде? Никога не си показвал дори и намек, че искаш да ставаш ченге.

— Записах няколко курса по прилагане на законите и един по криминалистика. Това бяха единствените предмети, които ми харесаха сред всичките глупости от последните две години. Единствените, в които ме биваше. Вече кандидатствах. Имам достатъчно кредити от курсове и ме приеха. Когато започна, ще съм на двайсет. Обучението е шест месеца и просто имам чувството, че ще съм добър в тази област. Така че ще пробвам. Имам нужда от нещо, което да е мое. Не знам как да го обясня.

„Аз съм твоя“ — простена тя, но задържа думите за себе си.

— Казал ли си на Сам и Луси?

— Все още не.

— Ще работиш в Ню Йорк.

— Преди ходех на училище на изток — напомни ѝ той. — И ако беше станало това, което искаха всички, освен мен, щях да работя в юридическата фирма на баща ми пак там. Щях да нося костюм всеки скапан ден. Сега ще правя нещо заради самия себе си или поне ще се опитам. Мислех, че ще разбереш.

— Разбирам. — Искаше ѝ се да не разбираше. Искаше Куп да остане тук, с нея. — Просто Ню Йорк е толкова далеч.

— Ще идвам винаги когато мога. Веднага щом мога. Може би за Коледа.

— Аз бих могла да дойда в Ню Йорк. Може би по време на ваканцията или другото лято.

Част от тъгата, изписана на лицето му, се изпари.

— Ще те разведа навсякъде. Има толкова неща, които можеш да направиш, толкова много да видиш. Дотогава ще си имам свой собствен дом. Няма да е нещо особено, но...

— Няма значение. — Някак си щяха да направят така, че да се получи, обеща си наум Лил. Не можеше да изпитва тези чувства към него и да не направи така, че да се получи. — И в Южна Дакота има ченгета. — Опитва се да се усмихне ведро. — Кой знае, един ден може да станеш шериф на Дедуд.

Тази идея го накара да се разсмее.

— Първо трябва да изкарам докрай академията. Много хора не минават през цедката.

— Ти ще минеш. Ще се справиш страхотно. Ще помагаш на хората и ще разкриваш престъпления, а аз ще си взема дипломата и ще спасявам дивата природа.

„И ще намерим начин да се получи“ — помисли си тя.

Тя го поведе към кътчето, което бе избрала. Искаше всичко да е съвършено: денят, мястото, моментът. Не можеше да позволи несигурността на бъдещето да ѝ попречи.

Сега имаха слънцето и то се процеждаше през короните на дърветата и хвърляше искрящи отблясъци върху водите на бързия поток, където на лекия бриз танцуваха диви теменужки. Още диви цветя разцъфтяваха под ласките на светлината и в сенките, а песента на птиците представляваше музика сама по себе си.

Двамата слязоха от конете и ги завързаха. Лил свали раницата си.

— Първо трябва да издигнем палатката.

— Палатка ли?

— Искан да те изненадам. Разполагаме с цели два дни. Няма проблем с баба ти и дядо ти, нито с моите родители. — Сложи раницата на земята и опря ръце на гърдите му. — С теб има ли проблем?

— От последното ни лагеруване мина доста време. Последния път бях в една палатка с баща ти. — Впил изучаващ поглед в лицето ѝ, той разтърка ръцете ѝ. — Сега нещата са по-различни, Лил.

— Знам. Точно затова сме тук, само с една палатка и един спален чувал. — Тя се наведе с отворени очи и докосна с устни неговите. — Искан ли ме, Купър?

— Знаеш, че да. — Той я привлече по-близо до себе си и превзе устата ѝ във внезапен и яростен порив, който изпрати към корема ѝ пламтяща стрела. — Исусе Христе, Лил, знаеш, че да. Няма смисъл да те питам дали си сигурна, щом си готова. Ти винаги си сигурна. Но... Не сме подготвени. Една палатка не е достатъчна за това, за което говорим, не и палатката в раницата ти.

Това я накара да се разсмее и да го прегърне силно.

— Имам цяла кутия палатки.

— Моля?

— Презервативи. Имам кутийка презервативи. Никога не отивам на лагер, без да съм подготвена.

— Цяла кутия. Значи онзи в портфейла ми, е излишен и добре, че е така. Благодаря ти, Боже, но откъде, по дяволите, си намерила презервативи?

— Майка ми ги даде.

— Твоята... — Той затвори очи, след което се предаде и седна на един камък. — Майка ти ти е дала кутия презервативи и после те е оставила да дойдеш тук с мен?

— Всъщност ми ги даде преди една седмица и ме помоли да ѝ обещаая, че съм сигурна и че ще внимавам. Обещах ѝ, сигурна съм и ще внимавам.

Леко пребледнял, Куп потърка с ръце коленете си.

— А баща ти знае ли?

— Сигурно. Уверявам те, че не си зарежда пушката, Куп.

— Всичко това е толкова странно. Просто е странно. И сега съм нервен, дявол да го вземе!

— Аз не съм. Помогни ми да разпънем палатката.

Той се изправи и двамата започнаха бързо да издигат малката, лека палатка.

— И преди си го правил, нали?

Той ѝ хвърли бърз поглед.

— Нямах предвид лагеруването, нали? Да. Но никога досега не съм го правил с някоя, която... която не го е правила преди. Вероятно ще те заболи, а и изобщо не знам дали първия път може да е хубаво за момичето.

— Ще ти кажа. — Тя посегна и положи ръка върху сърцето му. Единственото, за което можеше да си мисли, бе, че сега това сърце биеше за нея. Трябваше да е така. — Можем вече да започваме.

— Сега ли?

— Е, надявам се преди това да ме постоплиш. Донесох още едно одеяло, за да го постелем отдолу. — Извади го от раницата. — И тъй като вече имаш презерватив в портфейла си, можем да започнем с това. В противен случай няма да можем да мислим за нищо друго. — Със спокойно, сигурно движение тя взе ръката му. — Може би ще поискаш да легнеш до мен и да прекараме известно време в целувки.

— На света няма друга като теб.

— Покажи ми, става ли? Ти си единственият, който искам да ми покаже.

Той я целуна, както стояха облени от слънчевата светлина и вложи в тази целувка цялата нежност, която имаше у себе си.

Знаеше, че Лил е права. Трябваше да стане тук, в света, който принадлежеше на тях двамата, света, който ги бе събрал и ги бе свързал завинаги.

Двамата се наведоха и коленичиха един срещу друг. Тя въздъхна и остана неподвижна.

Той я погали, погали косата ѝ, гърба ѝ, лицето ѝ и най-накрая гърдите ѝ. И преди ги бе усещал, бе усещал как сърцето ѝ бие лудо срещу дланта му, когато я докосваше. Но сега бе по-различно. Това беше прелюдия.

Свали ризата ѝ и видя усмивката в очите ѝ, докато тя смъкваше неговата. Дъхът ѝ секна, щом започна да разкопчава сутиена ѝ, а очите ѝ се затвориха при досега на пръстите му до кожата ѝ.

— Това определено ме стопля.

— Ти си като... — Куп потърси подходящите думи, беше обхванал гърдите ѝ в шепите си и дразнеше зърната ѝ с палци. — Сякаш цялата си покрита със златен прах.

— Все още не си ме видял цялата. — Тя отвори очи и ги впери в неговите. — В мен оживяват неща, които дори не съм подозирала, че съществуват. Всичко трепери и е горещо. — Посегна и потърка с длани гърдите му. — И за теб ли е така?

— С тази разлика, че аз знаех за съществуването им, Лил.

Той наведе глава и пое гърдата ѝ в устата си. Вкусът ѝ го изпълни, а ахването ѝ от изненада и удоволствие накара кръвта му да заври.

Ръцете ѝ го обгърнаха окуражително и останаха около него, когато двамата се строполиха върху одеялото.

Лил не подозираше, че ще изпита толкова много неща. Бури, вълни и трепети. Нищо от това, което беше чела, нито статиите, нито книгите, не я бе подготвило за случващото се в собственото ѝ тяло.

Умът ѝ сякаш излезе от него и го освободи, така че сега там имаше само усещания.

Тя забързано прокара устни по рамото му, по гърлото му, по лицето му, подчинена на непреодолимото желание да го погълне.

Галещата му ръка се плъзна надолу по тялото ѝ, разкопча копчето на дънките ѝ и тя потръпна. И помисли: „Да. Моля те, да!“

Опита се да разкопчее неговите, но той се отдръпна.

— Трябва да... — Дишането му беше накъсано, докато изваждаше портфейла си. — Може да забравя, просто да спра да мисля.

— Добре. — Лил се отпусна по гръб и докосна гърдите си. — Вече усещам всичко по различен начин. Мисля, че... О! — Очите ѝ се разшириха, когато той рязко смъкна дънките си. — Ау!

Първичната мъжка гордост от реакцията ѝ го накара да ѝ хвърли бърз поглед, преди да извади презерватива.

— Ще пасне.

— Знам как става, но... позволи ми.

Преди Куп да успее да си го сложи, тя седна на одеялото и го докосна.

— Боже Господи, Лил!

— Гладък е — прошепна тя, а през тялото ѝ минаваше нова вълна от горещина. — Твърд и гладък. Какво ще е усещането да го почувствам вътре, в себе си?

— По-кратко, ще се наложи да почакаш още малко. — Дишаше учестено и плитко, улови я за китката и издърпа ръката ѝ настрана.

Направи усилие да се съсредоточи върху слагането на презерватива.

— Позволи ми — прошепна той и се отпусна до нея. — Просто ми позволи този първи път.

Целуна я: дълга, бавна, дълбока целувка и се надяваше инстинктите му да се окажат верни. Тя сякаш омекна под него, а после, когато той плъзна ръка надолу, потръпна.

Вече беше влажна и това почти го накара да загуби контрол. Молейки се да успее да се овладее докрай, той пхна единия си пръст в нея. Хълбоците ѝ се надигнаха, а ноктите ѝ се забиха в гърба му.

— О, Господи, о, Господи!

— Така е добре. — „Горещо, меко, влажно. Лил.“ — Добре ли е?

— Да. Да, Това е...

Тя почувства как нещо се надига, отлита и открадва дъха ѝ със себе си. Той я целуваше, приковаваше, освобождаваше. Тя отново се изви, за да намери повече, а после пак и пак.

„Това е — помисли си тя, — това е.“

Заплува в изгарящата топлина и почувства как той помръдва, как се притиска към най-интимната ѝ същност. Отвори очи, направи усилие да фокусира погледа си и го прикова в лицето му, в настойчивостта на тези кристалносини очи.

Заболя я. За миг болката прониза удоволствието толкова изненадващо, че Лил цялата се скова.

— Съжалявам. Съжалявам.

Тя не знаеше дали Куп смята да спре, или да продължи, но знаеше, че се намира на ръба на нещо невъобразимо. Сграбчи хълбоците му и се надигна, за да го намери, да го опознае.

Болката отново я проряза, още един шок и пламък и той беше вътре в нея. С нея.

— Наистина пасна — едва успя да прошепне тя.

Той отпусна глава на рамото ѝ с бездиханен, задавен смях.

— О, Господи, Лил! О, Господи, мисля, че не мога да спра сега.

— Кой те кара? — Тя заби пръсти в плътта му, отново сграбчи хълбоците му и почувства как се движи в нея.

Той трепереше отгоре ѝ. Стори ѝ се, че и земята отдолу трепери. Всичко в нея се отвори, изпълни се и тя разбра.

Нададе вик на удоволствие така, както не бе извикала от болката, и се понесе по вълната на насладата заедно с него.

5.

Те играха в потока, къпаха се в хладната вода, пръскаха се, закачаха се и се докосваха, докато останаха без дъх.

Мокри и полуголи, двамата се нахвърлиха на храната, която бе донесла Лил, като прегладнели вълци. Завързаните коне дремеха, а Лил и Куп надянаха две леки раници за кратка екскурзия малко по-нататък по дивата пътека.

Сега всичко ѝ се струваше по-ярко, по-чисто и по-силно.

Под заслона на боровете тя спря и посочи към следите на земята.

— Глутница вълци. Котките се състезават с тях за плячка. Обикновено не се закачат един друг. Има много дребни животни, така че...

Той я мушна в корема.

— Трябваше да знам, че е имало причина да избереш този път.

— Чудя се дали женската, която видях, покрива тази територия. Вероятно е по на запад, но районът е добър, както биха могли да ти кажат вълците. Трябва да построим убежище.

— За какво?

— За всички тях. За застрашените, ранените и измъчваните. За тези, които хората купуват или улавят за екзотични любимци, а после осъзнават, че не могат да ги задържат. Все още уговарям баща си, но ще го направя.

— Тук ли? В хълмовете?

Тя решително кимна.

— Паха Сапа, това е лакотското име на Черните хълмове, е свещено място. Струва ми се правилно. Особено за това, което искам да направя.

— Това е твоето място — съгласи се Куп, — така че да, наистина изглежда правилно. Но ми се струва, че иска доста работа.

— Знам. Правила съм проучвания как са построени някои други убежища, как са основани, как се управляват, какво им трябва. Имам да уча още много. Отчасти се припокриваме с Националния парк и това може да се окаже в наша полза. Ще ни трябва някакво

финансиране, план, известна помощ. Вероятно много помощ — поправи се тя.

Стояха на пътеката в свят, който и двамата познаваха, но на Куп изведнъж му се стори, че стоят на кръстопът.

— Много си мислила за това.

— Да. Ще работя върху него в колежа. Надявам се да успея да изградя модел. Да науча достатъчно, за да го осъществя. Точно това искам да правя. Искам да участвам в защитата на всичко това, да се уча и да образовам другите. Татко знае, че от мен никога няма да излезе фермерка. Предполагам, че винаги го е знаел.

— Имаш голям късмет в това отношение.

— Знам. — Тя плъзна длан надолу по ръката му и пръстите им се сплетоха. — Ако решиш, че да си един от най-добрите в Ню Йорк не ти харесва, винаги можеш да се върнеш и да ни помогнеш за убежището.

Той поклати глава.

— Или да стана шериф на Дедуд.

— Не искам да те загубя, Купър — сгуши се в ръце те му тя.

Значи и тя го чувстваше, осъзна Купър и само я притисна по-силно.

— Не би могла.

— Не искам да съм с никой друг, освен с теб. Не искам никого, освен теб.

Той обърна глава, за да положи буза върху главата ѝ, и погледна към следите, които бяха оставили по пътя си.

— Ще се върна. Винаги се връщам.

В този миг тя го имаше и се опита да се вкопчи в тази мисъл толкова здраво, колкото се бе вкопчила в него. Ако се наложеше, щеше да пожелае толкова силно той да се върне, че да се случи. Да се върне при нея, да се върне там, където бе щастлив.

Някой ден, след години, двамата отново щяха да вървят през тази гора. Заедно.

На връщане към лагера тя изтласка от ума си всичко между сегашния миг и този от бъдещето.

Тази нощ, докато звездите прогаряха небето над главите им, тя лежа в прегръдките му и чу крясъка на кугуара.

„Моят талисман — помисли си тя. — Моето заклинание за късмет.“

Не можеше да разбере защо ѝ се доплака, затова зарови лице в рамото му и продължи да лежи тихо, докато най-сетне заспа.

Джени гледаше навън, през прозореца. Непоносимо жежкия ден предвещаваше буря, а на изток на небето вече се сгъстяваха пурпурни облаци като рани. „Ще има и други бури, и други рани“, обзе я тревожно предчувствие, когато видя как момичето ѝ и момчето, което обичаше, се връщаха на конете си от проверката на оградите заедно с Джоуи и Сам.

Дори от това разстояние личеше какви са. Сега двамата бяха любовници, толкова млади, толкова невинни. Единственото, което виждаха, бе синевата на лятното небе, а не идващите бури.

— Той ще разбие сърцето ѝ.

— Искан ми се да можем да ти кажа противното. — Застаналата зад Джена Луси положи ръка на рамото ѝ и я загледа как не откъсва поглед от тях.

— Тя си мисли, че всичко ще се подреди така, както го иска, както го планира. Че нещата завинаги ще бъдат такива, каквито са сега. Не мога да ѝ кажа, че ще стане другояче. Няма да ми повярва.

— Той я обича.

— О, знам, знам. Но ще си тръгне, точно както и тя. Трябва да го направят. И тогава тя никога няма да бъде същата. Това също няма начин да го предотвратим.

— Със Сам се надяхахме, че той ще остане. Когато ни каза, че няма да се върне в колежа, си помислих: „Добре, дори много добре. Ще останеш тук и един ден ще поемеш фермата.“ Тъкмо се чудех как можем да му помогнем, така че обучението в колежа да му хареса повече, ако баща му не го бе притиснал толкова силно, и той ни каза какво е решил.

— Полицейската академия. — Джена се извърна настрана от прозореца и погледна въпросително приятелката си. — Какво мислиш за това, Луси?

— Не мога да отрека, че малко се страхувам. Но се надявам, че ще намери почва под краката си и ще направи нещо, което да го накара

да се гордее със себе си. Не мога да го предпазя повече, отколкото ти можеш да предпазиш Лил.

— Най-много се боя, че ще я помоли да отиде на изток с него и че тя ще го направи. Млада е, влюбена и е безстрашна. Такива са всички на тази възраст. — Джена отиде да извади каната с лимонада, за да даде на ръцете си някакво занимание. — Просто ще се остави сърцето ѝ да я води, а това е толкова далеч. Нямам предвид само разстоянието.

— Знам. Помня как се чувствах, когато моята Миси побягна оттук, сякаш нещо гореше под краката ѝ. — Чувствайки се в кухнята на Джена също толкова удобно, колкото в своята, Луси отиде до шкафа за чашите. — Той не е като майка си, съвсем не. И твоето момиче не е такава. Миси никога не е мислила за някой друг, освен за себе си. Сякаш просто се е родила такава. Нито е зла, нито дори сурова, просто не я е грижа. Беше готова да живее навсякъде другаде, само не тук.

Тя занесе чашата си обратно до прозореца и започна да отпива, загледана навън.

— Тези двамата може да искат различни неща, но животът тук е част от тях. Твоето момиче има планове, Джена. А моето момче? То сега се опитва да ги изгради.

— Не знам дали човек наистина може да преодолее първата си любов, Джоуи беше моята, така че не ми се наложи да разбере. Просто ненавиждам мисълта, че Лил ще е наранена. И двамата ще са наранени.

— Никога няма да се освободят един от друг, не и изцяло. Твърде много са преживели заедно. Но междувременно ние не можем да направим нищо, освен да сме тук. На хоризонта се събират бури.

— Знам.

Вятърът плющеше високо и силно, изпреварвайки дъжда. Светкавица проряза небето над хълмовете в искри от зловещо синьо и ослепително бяло, удари една канадска топола на близката поляна и я разсече като че с брадва. Озонът изгори въздуха като отварата на някой магьосник.

— От лошите е. — Лил стоеше на задната веранда и душеше въздуха. В кухнята кучетата виеха и тя предположи, че са се сгушили едно в друго под масата.

Знаеше, че бурята може да отмине също тъй бързо, както бе дошла. Или пък можеше да продължи да вилнее, да удря, да блъска и да сее опустошение. Да стовари градушка върху посевите и добитъка, да извие ветрове, за да го разпръсне. В хълмовете и в каньоните животните щяха да потърсят убежище в бърлоги и леговища, в пещери, гъсталаци и високи треви. Точно както хората го търсеха в къщи и коли.

Хранителната верига не означаваше нищо за природата.

Оръдейният изстрел на гръмотевицата изтрещя, отекна и разтърси долината.

— В Ню Йорк не можеш да видиш подобно нещо.

— И на изток има гръмотевични бури.

Лил просто поклати глава, докато наблюдаваше представлението.

— Не и по този начин. В града бурите са само неудобство. Това тук е драма и приключение.

— Опитай се да хванеш такси в центъра по време на буря. Скъпа, това е истинско приключение. — Но Куп все пак се разсмя и я хвана за ръката. — Но имаш право. Това тук направо плаче за билет.

— А сега идва дъждът.

Той се изсипа изведнъж, на бързо движещи се завеси. Тя наблюдаваше как водната стена се стоварва надолу и светът полудява. Грохот, тътен и свистене се сляха в един-единствен титаничен рев.

Тя се обърна към него, склочи ръце около тялото му и завладя устата му с не по-малка ярост и сила от бурята. Дъждът ги мокреше, а вятърът навяваше твърди камъчета под покрива на верандата. Някъде се стовари гръмотевица и ушите им писнаха. Воят на вятъра и звънците за вечеря се сблъскаха и се извисиха в безумна мелодия.

Тя се отдръпна, но не и преди да добави едно бързо закачливо ухапване.

— Сега всеки път, когато чуеш гръмотевица, ще си спомняш за това.

— Трябва да остана насаме с теб. Някъде. Където и да е.

Тя погледна към прозореца на кухнята. Родителите ѝ и семейство Уилкс стояха и гледаха от предната веранда, докато тя и Куп бяха предпочели задната.

— Бързо. Тичай! — Засмяна, тя го повлече вън от верандата, наред свирепия дъжд и вятър. Измокрени до кости, само след миг

двамата се втурнаха към обора.

Светкавица разцепи небето, придружена от свистене на електричество. С общи сили Лил и Куп отвориха вратата и влетяха вътре, задъхани и мокри. Конете неспокойно мърдаха в клетките си, дъждът неспирно се сипеше, а гръмотевиците продължаваха да трещят.

В сеновала Лил и Куп смъкнаха мокрите си дрехи и жадно се вкопчиха един в друг.

Това щеше да е последният им ден заедно. Той щеше да се сбогува с Джоуи и Джена, а после някак си и с Лил.

И преди се бяха сбогували, но знаеше, че този път ще е по-трудно, повече от когато и да било. Двамата стояха на кръстопът и поемаха по различни посоки.

Куп и Лил подкараха конете ходом, както бяха правили толкова често, към мястото, което бе станало тяхно, към бързите води на потока с боровете, където танцуваха дивите теменуги.

— Да продължим нататък. Пак ще се върнем — помоли Лил, — но когато спрем, ще е за последен път, затова нека продължим още малко.

— Може да успея да се върна за Деня на благодарността. Това не е чак толкова далеч.

— Наистина не е.

— За Коледа със сигурност.

— За Коледа със сигурност. След осем дни заминавам.

Не беше започнала да опакова багажа си, все още не. Искаше да изчака Куп да си тръгне. Това беше нещо като символ за нея. Докато той беше тук, всичко си оставаше на мястото. Всичко бе солидно и познато.

— Все още ли си нервна? Заради колежа?

— Не, не нервна. По-скоро любопитна, предполагам. Част от мен иска да тръгне, да започне, да разбере, а другата част иска всичко да спре. Не искам да мисля за това днес. Нека просто се оставим на течението.

Тя посегна и за миг хвана ръката му. Продължиха напред в мълчание, изпълнено с въпроси, на които никой от тях не знаеше

отговора.

Минаха покрай малък водопад, набъбнал от летните бури, и пресякоха едно пасище, наситенозелено от лятото. Решена да не изпада в мрачно настроение, Лил извади фотоапарата си.

— Хей!

Куп се ухили, щом тя насочи обектива към него. После, докато конете им вървяха плътно един до друг, тя се наведе и протегна фотоапарата.

— Най-вероятно си отрязала главите ни.

— На бас, че не съм. Ще ти изпратя снимка. Куп и Лил сред дивата природа. Какво ли ще си помислят за това новите ти приятели ченгета?

— Ще ти хвърлят само един поглед и ще решат, че съм късметлия.

Двамата поеха по една странична пътека, сред високи дървета и големи речни камъни. Пред очите им се простираха гледки, които нямаха край. Лил ускори крачка.

— Отгук е минал кугуар. Дъждът е заличил повечето следи, но има следи по дърветата.

— Твоята женска ли?

— Може би. Намираме се недалеч от мястото, където я видях онзи ден. — „Преди два месеца — помисли си тя. — Малките вече трябва да са заякнали и да са пораснали достатъчно, та майка им да ги взема със себе си, когато ловува.“

— Искаш да се опиташ да я проследиш.

— Само малко. Така или иначе не съм сигурна, че ще мога. Последните няколко дни валя много. Но ако това е нейна територия, може да е в района, където я видях за първи път. Това ще е на добро — изведнъж реши тя. — Да я видим заедно през последния ти ден тук, както я видях през първия.

Той имаше пушка, в случай че му потрябваше, макар че не й го спомена. Лил нямаше да го одобри.

— Да тръгваме.

Тя пое първа, внимателно се оглеждаше за знаци, а конете ту ускоряваха ход, ту започваха да се движат по-бавно.

— Искане ми се да бях по-добра в следенето.

— Сега си също толкова добра, колкото баща си. Може би дори повече.

— Не знам. Бях решила това лято да се упражнявам много повече. Но се разсеях. — Тя го озари с усмивка. — Храстите, скалите. Щеше да се държи към тях, ако ловуваше. А не съм сигурна. — Тя спря и насочи коня си надясно. — Изпращения. Кугуар е.

— Мисля, че всеки, който може да различи една купчина лайна от друга, го бива в следенето.

— Направо проследяване с машина. Не е прясно. От вчера или от онзи ден е. Но този район е част от територията ѝ. Или ако не е нейна, навярно е на някоя друга женска. Понякога териториите им се застъпват.

— Защо да не е някой мъжки?

— Те обикновено стоят настрана от женските, освен ако не е сезонът за чифтосване. После става нещо като „Хей, скъпа, знаеш, че го искаш. Разбира се, че те обичам. Да. На сутринта ще те уважа. Проумей го и дай да те оправя.“

Той присви очи към ухиленото ѝ лице.

— Ти май не изпитваш никакво уважение към представителите на нашия пол.

— О, не знам. Сред вас има и някои свестни. Освен това ти ме обичаш. — В мига, в който думите излязоха от устата ѝ, тя седна поизправена на седлото. Осъзна, че не може да ги вземе назад, затова се извъртя, за да го погледне в очите. — Нали?

— Никога не съм изпитвал към друга това, което изпитвам към теб. — Той ѝ се усмихна небрежно. — А и винаги те уважавам на сутринта.

Някъде в крайчеца на ума ѝ заседна мисълта, че не е достатъчно. Искаше думите, просто силата на тези думи. Но проклета да е, ако помоли за тях.

Продължи да язди, устремена към обраслата с висока трева издатина, където бе видяла котката да поваля бизончето. Намери други следи, още драскотини. Кугуар и мъжки бизон. Храсти, изпотъпкани от стадо черноопашати елени.

Стигнаха до издатината, но не видяха никакви следи от газене или от пасене.

— Хубаво местенце — отбеляза Куп. — Това все още ли е твоята земя?

— Аха — отвърна тя, докато оглеждаше местността.

Отправи се през тревата към дърветата, където бе видяла кугуара да завлича плячката си.

— Майка ми каза, че някога тук имало мечки, но хората или ги избили, или са ги прогонили. Кугуарите и вълците все още са тук, но трябва да гледаш много внимателно, ако искаш да ги намериш. От биологическа гледна точка хълмовете са купа с разнородна смес. Тук има видове, характерни за райони във всяка посока.

— Като бар за самотници.

Тя се засмя.

— За това ще повярвам на думата ти. Но така или иначе сме загубили мечките. Само ако можехме... Това е кръв.

— Къде?

— На това дърво. И на земята също. Изглежда суха.

Тя преметна крак от другата страна на седлото.

— Чакай! Ако е убила плячката си тук, може да е някъде наблизо. Ако има малки, няма да ти се зарадва.

— Защо кръвта е на дървото? И то толкова високо. — Лил извади фотоапарата и се приближи. — Предполагам, че може да е убила някой лос или елен и ако се е съпротивлявал или се е ударил в дървото... Но просто не ми прилича на това.

— Значи знаеш как би изглеждало мястото в такъв случай?

— Представям си го. — Тя хвърли поглед назад и видя, че Куп е извадил пушката. — Не искам да я убиваш.

— И аз не искам. — Досега бе стрелял единствено по мишени и нямаше желание да застрелва живо същество, особено пък котката на Лил.

Навъсено, момичето отново се обърна към дървото и го огледа, разгледа и земята.

— Май е влачила плячката оттук. Виждаш ли как изглежда този храст? Освен това има още кръв. — Тя приклекна и пипна земята. — Кръв по земята, кръв по храстите. Мислех, че е довякла бизончето в онази посока, по на изток. Може би е била принудена да премести леговището си, а може и да е някоя друга котка. Продължавай да

говориш и бъди нащрек. Стига да не я изненадаме или да не застрашим нея или малките ѝ, изобщо няма да ни обърне внимание.

Тя продължи да напредва крачка по крачка, като се опитваше да разгадае знаците. Както бе казала, тук пътеката ставаше стръмна и камениста. Лил не се изненада, когато видя следи от туристи, и се зачуди дали котката не се е преместила, за да избегне срещата с тях.

— Още изпразнения. По-пресни. — Тя ги огледа отблизо и буквално засия. — По следата ѝ сме.

— Ура.

— Ако успея да я снимам заедно с малките ѝ... — Тя спря и подуши въздуха. — Усещаш ли?

— Сега да. Някаква леш. — Лил тръгна напред, но той я хвана за ръката. — Оттук мога да я проследя и аз. Ти стой зад мен.

— Аз...

— Зад мен и зад пушката или се връщаме. По-силен съм от теб, Лил, така че ми повярвай, когато ти казвам, че ще се върнем.

— Е, щом ще се правиш на мъжага.

— Предполагам, че съм. — Куп мина напред, следвайки вонята.

— На запад — насочи го тя, — още малко на запад. Не е на пътеката. — Докато вървяха, тя оглеждаше храстите, дърветата, скалите. — Господи, да се чуди човек как котката успява да преглътне нещо, което вони така. Може би са изоставили плячката, нахранили са се и са продължили нататък. Нищо прясно не може да мирише така. Кръвта ми изглежда доста много, а има и още в храстите.

Тя пристъпи напред. Не мина пред Куп, а застана до него. Не беше тя виновна, че знаците бяха от нейната страна.

— Виждам нещо там. Определено има нещо. — Напрегна зрението си. — Ако котката все още смята, че това е нейна територия и ако все още е наоколо, няма да закъснее да ни го обясни. Не мога да видя какво е. Ти можеш ли?

— Мъртво е, ето какво е.

— Да, но каква е била плячката? Искам да знам какво... О, Боже мой! Купър! О, Господи!

Той го видя едновременно с нея. Плячката е била човешка.

Лил не се гордееше с реакцията си, как коленете ѝ се подгънаха, как главата ѝ се замая. По дяволите, едва не припадна и положително щеше да се строполи на земята, ако Куп не я беше подхванал.

Успя да му помогне да отбележи мястото, но само защото той ѝ нареди да стои назад. Насили се да погледне и запомни какво е било сторено, преди да се върне при коня си и да отпие голяма глътка от манерката.

След малко се поуспокои и започна да мисли достатъчно ясно, за да е в състояние да маркира пътеката за тези, които трябваше да дойдат за останките. Куп държа пушката вдигната през цялото време, докато язدهа обратно към къщи.

Нямаше да имат последно randevу край потока.

— Можеш да свалиш тая пушка. Не го е убила котка.

— Нея, струва ми се — поправи я Куп. — По големината и модела на ботушите, и това, което е останало от косата, съдя, че е жена. Значи мислиш за вълци?

— Не, не видях никакви следи от вълци там. Това е територия на кугуара и те не са посмели да го закачат. Не я е убило животно.

— Лил, ти видя същото, което видях и аз.

— Да. — Гледката щеше да остане завинаги запечатана в съзнанието ѝ. — Но това е било после. Те са яли от нея, след като вече е била мъртва. Но кръвта по дървото беше на високо, а наоколо нямаше никакви следи от котка. Те започват чак на десетина метра оттам. Мисля, че някой я е убил, Куп. Убил я е и я е оставил там. Тогава са дошли животните.

— Каквото и да е станало, тя е мъртва. Трябва да се върнем вкъщи.

Веднага щом пътеката се разшири достатъчно, двамата препуснаха в галоп.

Баща ѝ им даде уиски, само по глътка на всеки. Алкохолът прогори път право до буцата в стомаха ѝ. Когато пристигна полицията, вече знаеше, че няма да повърне.

— Маркирах пътеката.

Лил седеше заедно с Куп и родителите си и един окръжен заместник-шериф на име Бейтс. Използва картата, която бе донесъл, за

да очертае пътя.

— Оттам ли минахте?

— Не, ние избрахме по-живописния. — Тя му го показа. — Не бързахме за никъде. Но се върнахме по този път. Видях кръвта на едно дърво ето тук — отбеляза го на картата. — Следи от влачене, още кръв. Голяма част вероятно е била отмита от дъжда, но беше останала достатъчно, за да се види, че има кръв. Който и да я е убил, го е направил там, до дървото, защото кръвта е на височина поне метър и петдесет от земята, почти метър и седемдесет. После я е завлякъл настрана от пътеката, ето насам. И тук я е намерил кугуарът. Котката трябва да я е влачила от тук нататък, личи си от следите.

Полицаят си водеше бележки и кимна. Лицето му беше набраздено от годините, изражението му беше кротко, почти успокояващо.

— Имате ли причина да вярвате, че е била убита, госпожице Чанс? По начина, по който ми го описвате, прилича на нападение на кугуар.

— Кога за последен път кугуар е нападал човек в тази област? — попита Лил.

— Случва се.

— Котките захапват за гърлото.

Погледът на Бейтс се премести от Лил към Куп.

— Не е ли така, Лил?

— Да, обичайният им похват за убиване е захапване за врата. Това поваля жертвата и често счупва врата ѝ. Бързо и чисто.

— Ако разпориш гърлото на някого, трябва да изтече река от кръв във всички посоки. Струята трябва да е много силна, нали така? А приличаше само на зацапване. Не беше разплискана.

Бейтс повдигна вежди.

— Значи си имаме експерт по кугуарите и специалист по съдебна медицина. — Изрече го с усмивка и думите му прозвучаха приятелски. — Оценявам забележките ви. Сега ще тръгваме и ще видим за какво става въпрос.

— Трябва да направите аутопсия, да определите причината за смъртта.

— Точно така — обърна се Бейтс към Куп. — Ако е било нападение на кугуар, ще се справим. Ако не е, пак ще се справим. Не

се тревожете.

— Лил казва, че не я е убил кугуар. Значи не е било кугуар.

— Има ли случай на изчезнала жена? През последните няколко дни? — попита Лил.

— Може и да има. — Бейтс се изправи. — Сега ще тръгваме. Ще трябва отново да поговоря с вас.

Лил остана да седи мълчаливо, когато Бейтс и двамата членове на екипа му се отправиха към указаното място.

— Той смята, че грешим, че сме видели останките на някой черноопашат елен или нещо такова и сме откачили.

— Скоро ще разбере, че е сбъркал.

— Не му каза, че заминаваш утре сутрин.

— Мога да остана още един ден. За един ден, може би два, трябва да разберат коя е тя и какво ѝ се е случило.

— Можете ли да хапнете нещо? — попита Джена.

Лил поклати глава и майка ѝ я обгърна с ръка и я помилва по главата. Лил се обърна и притисна лице към гърдите ѝ.

— Беше ужасно, толкова ужасно. Да я оставят така. Да е само месо, нищо друго.

— Да се качим за малко горе. Ще ти приготвя една гореща вана. Хайде, ела с мен.

Джоуи ги изчака да излязат, а после стана и наля две чаши кафе. После седна и погледна Купър в очите.

— Днес си се погрижил за момичето ми. Знам, че може да се грижи добре за себе си, но разбрах, че днес си ѝ помогнал. Върна я тук. Няма да го забравя.

— Не исках тя да го вижда. Никога не съм се сблъсквал с нещо подобно и се надявам никога повече да не ми се случи. Но не можах да я спра.

Джоуи кимна.

— Направил си това, което си могъл, и то е достатъчно. Искам да те помоля за нещо, Купър. Трябва да те помоля да не ѝ даваш никакви обещания, ако не си сигурен, че можеш да ги изпълниш. Моето момиче може да се грижи за себе си, но не искам да се надява на обещание, което може да бъде нарушено.

Купър впери поглед в кафето си.

— Не знам какво мога да ѝ обещаая. Имам достатъчно пари, за да си наема за няколко месеца апартамент, стига да е евтин. Ще се опитам да изкарам колкото се може по-добри бележки в академията, но дори и да успея, ченгетата не печелят много. Ще получа известна сума, щом навърша двайсет и една. Парите от някакъв тръст. Ще получа повече, когато стана на двайсет и пет, на трийсет и така на татък. Баща ми може да създава спънки и заплаши да го направи, като навърша четирийсет.

Джоуи се поусмихна.

— А дотогава има цяла вечност.

— Е, за известно време ще живея доста скромно, но няма проблеми. — Куп отново вдигна поглед и срещна очите на Джоуи. — Не мога да я помоля да дойде в Ню Йорк. Много мислих за това. Там не мога да ѝ дам нищо, но ще ѝ отнема това, което иска. Нямам какво да ѝ обещаая. Не е защото тя не е важна за мен.

— Не, бих казал, че е точно защото е важна. Това ми стига. Имал си ужасен ден, а?

— Струва ми се, че се разпадам на части и не знам как ще ги събера. Тя искаше да види кугуара, двамата да го видим заедно. За късмет. Точно в този момент май нямаме съвсем никакъв. Но която и да е онази клетница горе, тя е далеч по-зле от нас.

Казваше се Мелинда Барет. Двайсетгодишна, студентка отпратила се на излет към Блек Хилс, лятна награда за самата нея. Искала да стане парков надзирател. Беше от Орегон.

Родителите ѝ бяха съобщили за изчезването ѝ в същия ден, в който я бяха открили, защото цели два дни не им се обадила, че е пристигнала.

Преди кугуарът да се докопа до нея, някой бе разбил черепа ѝ, а после я бе пробол с такава сила, че да пробие ребрата ѝ с острието. Раницата ѝ, часовникът, компасът, който ѝ бе дал баща ѝ, не бяха открити.

Понеже Лил го бе помолила, призори Куп отиде с мотоциклета си до началото на пътя към фермата на семейство Чанс. Убиецът на Мелинда Барет бе отложил с два дни постъпването му в академията и той не можеше да отлага повече.

Видя я в ранната утринна светлина. Кучетата се въртяха около нея, а зад гърба ѝ се простираха хълмовете. Щеше да запомни тази гледка, помисли си той. Щеше да запомни Лил така, докато я види отново.

Когато спря и слезе от мотоциклета, кучетата се втурнаха към него и скочиха отгоре му. Лил просто се отпусна в прегръдките му.

— Ще ми се обадиш ли, щом пристигнеш в Ню Йорк?

— Да. Добре ли си?

— Просто ми идва прекалено много. Мислех, че ще имаме повече време заедно. Само ние, двамата. Тогава я намерихме. Няма представа кой ѝ е причинил това или ако имат, не казват. Тя просто е вървяла по онази пътека и някой я е убил. Заради раницата ѝ ли? Заради часовника? Без никаква причина? Не мога да си го избия от главата, а освен това така и не получихме своето време заедно. — Тя повдигна лице нагоре и докосна устните му в целувка. — Това е само за малко.

— Само за малко.

— Знам, че трябва да тръгваш, но ял ли си? Имаш ли нужда от нещо? — Опита се да се усмихне, макар сълзите да давеха гърлото ѝ. — Виж ме как печеля време.

— Ядох палачинки. Баба знае, че са ми слабост. Дадох ми пет хиляди долара, Лил. Не ми позволиха да откажа.

— Добре. — Тя отново го целуна. — Хубаво. Сега няма да се тревожа, че ще умреш от глад в някоя канавка. Ще ми липсваш. Боже, вече ми липсваш. Тръгвай. Трябва да вървиш.

— Ще ти се обадя. Ще ми липсваш.

— Размажи ги в академията, Куп.

Той се качи на мотоциклета и ѝ отправи един последен дълъг поглед.

— Ще се върна.

— При мен — прошепна тя. — Върни се при мен. — Остана да гледа след него, докато се загуби от погледа ѝ, докато се увери, че си е отишъл. В меката светлина на ранното утро тя седна на земята, притисна кучетата към себе си и заплака, а сърцето ѝ се късаше.

6.

Южна Дакота, Февруари 2009

Малката чесна се разтресе, а после подскочи няколко пъти във въздуха, бръмчейки над хълмовете, равнините и долините. Лил се размърда на мястото си. Не от нерви, бе летяла и в по-лоши условия от тези и бе оцеляла. Не, размърда се, за да види по-добре гледката. Нейните Черни хълмове бяха побелели от февруарския сняг, искрящ глобус от височини, хребети и равнини, нашарени със замръзнали потоци и треперещи борове.

Тя си помисли, че вятърът на земята сигурно бе толкова груб и злобен, колкото този тук, горе, така че да си поемеш дълбоко дъх щеше да означава да се нагълташ с късчета натрошено стъкло.

Не можеше да бъде по-щастлива.

Беше си почти у дома.

Последните шест месеца бяха невероятно преживяване, което никога нямаше да забрави. Беше мокрена до кости, изнемогвала от горещина, замръзвала от студ и жилена, всичко това, докато изучаваше пумите в Андите.

Бе заслужила всяко пени от възнаграждението за това изследване и се надяваше да спечели още повече с документите и статиите, които бе написала, и с тези, които възнамеряваше да напише.

Дори и да не вземеше под внимание парите, при все че в ситуация като нейната не можеше да си позволи този лукс, всяка измината миля, всяко натъртване, всеки схванат мускул си струваха заради гледката на златистата пума, дебнеща плячката си в тропическия лес или кацнала като идол на някой стръмен склон.

Но сега бе готова за дома. Беше се върнала в своя собствен хабитат.

Чакаше я работа, и то много. Шестте месеца теренна работа бяха най-дългото ѝ отсъствие и въпреки че бе поддържала връзка, когато можеше, щеше да се изправи пред планини от работа.

Все пак убежището на дивия живот „Чанс“ беше нейното бебе.

Но преди да се потопи в него, искаше един ден, дори само за един, да остане в дома си.

Протегна крака толкова, колкото позволяваше тясната кабина и кръстоса туристическите си ботуши на глезените. Беше пътувала с едно или друго превозно средство в продължение на ден и половина, но този последен курс отми всяка умора.

— Ще започне да друсва.

Тя погледна към Дейв, пилота.

— Да, защото дотук всичко мина гладко като езерна повърхност.

Той се ухили и ѝ намигна.

— На теб май ще ти хареса.

Тя затегна още повече колана си, но не беше разтревожена. Дейв и преди я бе водил у дома.

— Оценявам това, че ми предлагаш допълнителна обиколка.

— Няма защо.

— Ще ти купя нещо за ядене, преди да се отправиш към Туин Форкс.

— Ще отложат полета поради лошото време. — Той обърна шапката си на „Минесота Туинс“ с козирката назад за късмет както винаги преди приземяване. — Предполагам, че ще потегля веднага щом презаредят. Доста време те нямаше. Сигурно нямаш търпение да се прибереш вкъщи.

— Така е.

Честната започна да се спуска. Вятърът го удряше и подхвърляше, а самолетът се люлееше и тресеше като лошо дете наред с гневен изблик. Лил се усмихна, щом видя пистата на общинското летище.

— Звънни ми някой път, когато минаваш оттук, Дейв. Майка ми ще ти приготви шампиона на домашните ястия.

— Навит съм.

Тя метна дебелата си плитка през рамото и погледна надолу. Тъмните ѝ очи внимателно заизследваха терена. Забеляза червеното петно. „Колата на мама, реши тя. Трябва да е тя.“ Стегна тялото си срещу въздушното течение, без да изпуска червената светлинка от полезрението си.

Самолетът заръмжа и се гмурна към пистата, а когато колелата докоснаха земята, сърцето на Лил олекна.

В мига, в който видя кимането на Дейв, тя разкопча колана си, грабна пътническата си чанта, раницата и куфарчето с лаптопа. Така натоварена, тя се обърна към пилота, успя да докосне с ръка обраслото му с посивяла брада лице и го целуна по устните.

— Почти толкова приятно, колкото домашно приготвено ядене — пошегува се той.

В мига, в който тя с трополене започна да слиза по стъпалата, Джена изхвърча от малкия терминал. Лил хвърли багажа си и на свой ред хукна към майка си.

— Ето те. Най-последно си тук — прошепна Джена, когато двете се сграбчиха една друга в прегръдка, достатъчно силна да смаже ребрата им. — Добре дошла, добре дошла у дома. О, липсваше ми! Дай да те погледна.

— Ей сега. — Лил продължи да я притиска към се бе си и да вдишва аромата на лимон и ванилия, който ѝ казваше „мама“. — Добре.

Тя се отдръпна и двете се изгледаха изпитателно.

— Толкова си красива. — Лил плъзна пръсти по косата на майка си. — Все още не мога да свикна, че е къса. И дръзка.

— Изглеждаш удивително. Как успяваш да изглеждаш така след шест месеца бродене из Андите? След като си прекарала почти два дни в самолети, влакове и Бог знае какво друго, за да се прибереш у дома? Но изглеждаш удивително и готова за всичко. Хайде да приберем нещата ти и теб. Дейв!

Джена забързано се отправи към пилота, обхвана лицето му в дланите си, както бе направила Лил, и го целуна също като Лил.

— Благодаря, че доведе момичето ми вкъщи.

— Най-приятната обиколка, която съм предприемал.

Лил вдигна раницата и чантата си и остави майка си да вземе лаптопа.

— Лек полет, Дейв.

— Толкова се радвам да те видя. — Джена обви ръка около кръста на дъщеря си, докато двете вървяха срещу вятъра. — И баща ти искаше да дойде, но една от кобилите е болна.

— Сериозно ли е?

— Мисля, че не. Надявам се. Но баща ти искаше да е наблизо, да я държи под око. Така че поне за малко си изцяло моя.

Двете натовариха багажи и се качиха в колата. Хибридът, който караха родителите природолюбители на Лил, бе чист като приемна зала и по-просторен от кабината на чесната. Лил изпъна краката си и въздъхна дълбоко.

— Мечтая си за безкрайна вана с мехурчета и без дънна чаша вино, последвана от най-голямата пържола от тази страна на проклетата Мисури.

— Случайно разполагаме с такива.

За да предпази очите си от блясъка на натрупалия сняг, Лил изрови слънчевите си очила.

— Искам тази вечер да остана вкъщи, да се видя с вас, преди да отида в хижата и отново да се заема с работа.

— Щях здравата да те сритам, ако смяташе да направиш нещо друго.

— Ау! Разказвай — нетърпеливо каза Лил в колата на излизане от паркинга. — Как са всички, какво е станало през последните месеци, кой води в безкрайния шахматен турнир на Джоуи срещу Фарли? Кой се бие, кой прави секс? Забележи, че се опитвам да не ти задавам конкретни въпроси за убежището, защото, ако започна, няма да мога да се спра.

— Тогава просто ще ти кажа, че с това, за което не питаш, всичко е наред. Искам да чуя до най-малката подробност за приключенията ти. Записките от дневника, които ни изпращаше по електронната поща, бяха толкова богати и интересни. Трябва да напишеш тази книга, скъпа.

— Някой от тези дни. Събрала съм достатъчно материал за още няколко сериозни статии. Направих страхотни снимки, повече от тези, които ви изпратих. Една сутрин погледнах навън от палатката си, без да съм се разсънила напълно, просто случайно погледнах навън и видях пума в клоните на едно дърво, на двайсетина метра от мен. Просто си седеше там и разглеждаше лагера, сякаш си мислеше: „Какво, по дяволите, си въобразяват, че правят тук?“ Надигаше се мъгла, а птиците едва бяха започнали да пеят. Всички други спяха. Бяхме само ние, двете. Остави ме без дъх, мамо. Не успях да я снимам. Трябваше да се заставя да отстъпя назад и да взема фотоапарата си. Отне ми само няколко секунди, но когато отново погледнах навън, тя беше изчезнала. Като дим. Но никога няма да забравя как изглеждаше.

Лил се засмя и поклати глава.

— Виждаш ли, ти ме подкани да започна и сега не мога да се спра. Искам да разбера всичко за Южна Дакота. Всичко за вкъщи. — Тя разкопча старото си яке от овча кожа, защото климатикът на колата започна да изтласква благословена топлина. — О, само погледни снега. Сигурно ви е удрял като чук. А преди два дни аз умирах от жегата в Перу, Разкажи ми нещо ново.

— Не ти казах, докато те нямаше. Не исках да те тревожа. Сам падна и си счупи крака.

— О, Боже! — Удоволствието, изписано на лицето и преливащо в сърцето ѝ, мигновено се изпари. — Кога? Лошо ли е пострадал?

— Преди около четири месеца. Конят му се стреснал или се изправил на задните си крака, не сме съвсем сигурни. Но така или иначе Сам паднал и конят стъпил върху крака му. Счупил го на две места. Бил е сам, Лил. Конят се върнал без ездача и точно това предупредило Луси.

— Сега добре ли е? Мамо?!

— Оправя се. За известно време всички се бяхме уплашили. Сам е в добра форма, но е на седемдесет и шест, а счупванията бяха наистина лоши. Поставиха му пирони и стоя в болницата повече от седмица, после му сложиха гипс и накрая мина през терапия. Сега тъкмо започва отново да се придвижва сам с бастун. Ако не беше толкова жилав... Док торите казват, че е изключителен и че ще се оправи напълно. Но това го принуди да забави темпото, две мнения няма.

— А Луси? Тя добре ли е? А фермата, бизнесът? Щом през цялото това време Сам е бил прикован към леглото, имало ли е кой да им помага?

— Да. Отначало им беше малко трудно, но да, справят се. — Джена бързо си пое дъх, което подсказа на Лил, че има още лоши новини. — Лил, Купър се върна.

Сякаш нещо засмука сърцето ѝ. „Просто рефлекс — каза си Лил. — Старите спомени играеха нечестно, това беше всичко.“

— Добре. Той със сигурност им е от голяма помощ. Колко ще остане?

— Той се върна, Лил. — Джена посегна и потърка с ръка бедрото на дъщеря си. И гласът, и допирът ѝ бяха нежни. — Сега живее във

фермата.

— Да де. — Нещо в нея започна да трепери, но тя не му обърна внимание. — Къде другаде да живее, за да им помага?

— Той дойде веднага щом Луси го повика и остана няколко дни, докато се уверихме, че Сам няма нужда от медицинска помощ. После се върна на изток, уреди каквото имаше за уреждане и пак дойде. Остава тук.

— Но... В Ню Йорк е бизнесът му. — Нещото в нея сега започна да притиска гръдната ѝ кост. Стана ѝ трудно да диша. — Искам да кажа, след като се оттегли от полицията и откри своя фирма, той... мислех, че е доволен, че се справя.

— Май наистина е било така, но... Луси ми каза, че продал агенцията, събрал си нещата и ѝ заявил, че ще остане. И наистина остана. Честно казано, не съм сигурна какво щяха да правят без него. Всички щяхме да им помагаме, разбира се, знаеш как стават тези неща. Но нищо не може да се сравни със семейството. Не исках да ти го съобщавам по телефона или по електронната поща. Скъпа, знам, че може да е трудно за теб.

— Не, разбира се, че не. — Само тази болка в сърцето ѝ да спре, само да успееш да си поеме дълбоко дъх, без да я пронизва парене, щеше да се оправи. — Много време мина оттогава. Преди три-четири години го видях, когато дойде да види Сам и Луси.

— Видя го за по-малко от час, а после изведнъж ти се наложи да отидеш във Флорида и да прекараш там всеки ден от двете седмици, през които той беше тук.

— Наистина трябваше да отида. Възможността изникна точно тогава. Пантерите във Флорида са застрашен вид. — Тя се загледа навън през прозореца, благодарна за слънчевите очила. Дори и с тях всичко ѝ се струваше прекалено ярко. — Няма проблеми от моя страна заради идването на Куп. Радвам се за Сам и Луси, че е тук.

— Ти го обичаше.

— Да. В минало време. Не се тревожи.

В крайна сметка нямаше да се натъква на него на всеки пет минути или да го вижда навсякъде. Имаше си своя работа, свое място. Очевидно и той си имаше свои. Освен това не биваше да има лоши чувства, напомни си тя. Тогава бяха деца, които пораснаха.

Заповяда си да престане да мисли за това, докато майка ѝ свиваше по пътя за фермата. Виждаше как над комина приятелски се вие дим, а иззад къщата се втурват две кучета, за да проверят какво става.

През ума ѝ премина бърз, мъчителен спомен, как плачеше, обгърната от утехата на други две кучета в едно горещо лятно утро. Това лято щяха да станат дванайсет години оттогава, от първото ѝ нещастно сбогуване. И наистина, ако искаше да е честна, трябваше да признае, че това беше краят. Дванайсет години бе достатъчно дълго време, повече от достатъчно, за да го преодолее.

Видя как баща ѝ излиза от обора, за да ги поздрави, и решително прогони от главата си всички мисли за Купър Съливан.

Обсипаха я с прегръдки и целувки, с горещ шоколад и сладкиши, а двете кучета, които родителите ѝ бяха нарекли Лоис и Кларк, дойдоха да се поглезят отгоре ѝ. През кухненския прозорец се разкриваше познатата гледка, полята, хълмовете, боровете, ярката ивица на потока. Джена настоя да изпере дрехите, натъпкани в пътната чанта.

— Много искам. Караме отново да се чувствам като майка.

— И през ума не би ми минало да те лиша от това удоволствие, мамо.

— Знаеш, че не съм придирчива — поклати глава Джена и пое купчината, която ѝ връчи Лил. — Но не проумявам как можеш да изкараш толкова дълго време с толкова малко неща.

— С планиране, а също така и защото съм готова да нося мръсни чорапи, ако нямам друг избор. Тази все още е чиста — обади се Лил, когато майка ѝ извади още една риза от чантата. Джена само повдигна вежди. — Добре де, не е чак толкова чиста, по-скоро не е вкоравена от мръсотия.

— Ще ти донеса пуловер и дънки. Това ще ти свърши работа, докато изпера дрехите ти и изсъхнат. Напълнила съм ти ваната, влез и си пий виното. Почини си.

Лил се отпусна в топлата вода. С дълъг стон на удоволствие, почти като от оргазъм, Лил си помисли, че е приятно от време на време да има някого, който да се суети около нея. Теренната работа обикновено означаваше доста скромни, понякога дори примитивни условия на живот. Лил нямаше нищо против. Но със сигурност нямаше

нищо против и майка ѝ да ѝ приготвя специалната вана с мехурчета на Джена Чанс и да знае, че може да лежи в нея, докато водата изстине.

Сега, когато бе сама и разполагаше с много време, отново допусна Куп в главата си.

Той се беше върнал, понеже баба му и дядо му се нуждаеха от него, и тя не можеше да не му го признае. Работата беше там, че никой не би могъл да постави под съмнение неговата любов и преданост в това отношение.

Как би могла да мрази мъжа, който очевидно бе променил живота си, за да се увери, че баба му и дядо му, както и бизнесът им, са в безопасност?

Освен това нямаше за какво да го мрази.

Само защото бе разбил сърцето ѝ, а после бе изстискал все още кървящите парчета от него на земята, така че да полепнат по ботушите му, когато я бе напуснал — това беше ли причина да мрази някого?

Тя се потопи малко по-дълбоко във водата и отпи от виното си.

Но Куп не я беше излъгал, трябваше и това да му признае.

Наистина се беше върнал. Не за Деня на благодарността, но за Коледа. Само за два дни, но все пак бе дошъл. А тъй като през лятото нямаше възможност да дойде, тя прие предложението да работи в едно убежище в Калифорния. Бе научила много през тези седмици и двамата с Куп бяха поддържали връзка колкото се може по-често.

Но нещата вече бяха започнали да се променят. Нима не го бе почувствала още тогава, запита се тя. Някаква част от нея не бе ли знаела?

Той не може да дойде за следващата Коледа и Лил съкрати зимната си ваканция заради теренно проучване.

Когато все пак успяха да се видят през пролетта, това беше краят. Той се беше променил, Лил го виждаше. Бе станал по-твърд, по-суров и по-студен. Въпреки това не можеше да каже, че е бил жесток. Просто пределно ясен.

Нейният живот беше на запад, неговият на изток. Време бе да оставят миналото зад гърба си и да признаят, че никога няма да се получи.

„Твоето приятелство означава много за мен. Ти означаваш много за мен. Но, Лил, трябва да продължим напред, такива, каквито сме. Трябва да приемем кои сме.“

Не, не бе проявил жестокост, но я бе сломил. Единственото, което ѝ остана, бе гордостта ѝ, студената гордост, която ѝ позволи да му каже, че е прав и да го погледне в очите, докато го изрича.

— Слава Богу, че успех — промърмори тя. В противен случай завръщането му щеше да представлява за нея и унижение, и нещастие.

Най-добрият начин да се справи с това, да постави всичко на върнатата плоскост, бе да се изправи срещу него без заобикалки. Веднага щом почувстваше, че е в състояние да го направи, щеше да отиде да види Сам, Луси и Куп. По дяволите, дори щеше да му купи бира и да му хвърля бейзболни топки.

Вече не беше момиче с трептящо сърце и бушуващи хормони. От миналото лято бе доктор Лириан Чанс. Беше един от основателите на Убежище на дивия живот „Чанс“, разположено тук, в нейното собствено кътче от света.

Бе пътувала, учила и работила и в други краища на земното кълбо. Бе имала дълга, сериозна връзка с мъж, както и няколко други не толкова дълготрайни или сериозни, но в общи линии бе живяла с Жан-Пол почти две години, с изключение на случаите, в които тя или той пътуваха в различни посоки.

Така че можеше да се справи с необходимостта да поделит своето кътче от света с детската си любов. Реално погледнато, точно това бяха те, две влюбени деца. Беше просто и дори сладко.

И щяха да го запазят такава.

Облече взетите назаем пуловер и дънки и сънена от банята, от виното и от старата си стая, реши да подремне, за да си върне силите. „Двайсет минути“ — каза си тя, докато се опъваше на леглото.

Спа непробудно цели три часа.

На сутринта се събуди един час преди зазоряване, отпочинала и кипяща от енергия. Тъй като атакува кухнята преди родителите си, пригответи закуската, неин специалитет. Лил вече бе сложила бекон и дреболии в тигана, а разбитите яйца чакаха в една купа, когато баща ѝ дойде да си направи кафе.

Джоуи, привлекателен и с все още гъста коса, подуши въздуха като някоя от хрътките си, а после насочи пръст към дъщеря си.

— Знаех си, че има причина да се радвам на завръщането ти. Предполагах, че за закуска ще ям полуготова овесена каша.

— Не и щом аз съм тук. И откога ти се налага да ядеш нещо полуготово в тази къща?

— Откакто преди няколко месеца с майка ти сключихме споразумение и се съгласих да ям овесена каша два пъти седмично. — Той ѝ отправи печален поглед. — Здравословно е.

— И това беше денят за овесена каша?

Той се ухили и я подръпна за конската опашка.

— Не и когато ти си тук.

— Добре, в такъв случай получаваш пълна чиния с холестерол, а после ще ти помогна с животните, преди да се метна на коня и да потегля към убежището. Направих достатъчно, за да стигне и за Фарли, предполагам, че все още е тук. Него овесената каша дразни ли го?

— Нищо никога не дразни Фарли, но ти гарантирам, че ще е благодарен за бекона и яйцата. Ще дойда с теб.

— Страхотно. В зависимост от това как вървят нещата, ще се опитам да отида с колата до Сам и Луси. Ако ти трябва нещо от града, мога и там да отида.

— Ще ти направя списък.

Лил вдигна бекона да изстине точно когато майка ѝ влезе в кухнята.

— Идваш тъкмо навреме.

Джена погледна първо бекона, а после и съпруга си.

— Тя го направи. — Джоуи посочи към Лил. — Не мога да нараня чувствата ѝ.

— Значи утре ще ядем овесена каша — смушка Джена с пръст Джоуи в корема.

Лил чу трополенето на ботуши по задната веранда и реши, че е Фарли.

Беше в колежа, когато родителите ѝ го наеха, по-скоро, когато го осиновиха. Тогава бе шестнайсетгодишен и можеше да разчита само на себе си, откакто майка му офейка и го остави сам с дължимия за два месеца наем в Абилийн. Нито той, нито майка му знаеха кой от безбройните мъже, с които бе спала майка му, е баща му.

С неясната идея да отиде в Канада младият Фарли Пакиг се бе измъкнал, без да плати наема, бе си хванал пътя и бе вдигнал ръка за автостоп. По времето, когато Джена Чанс спря и го качи на един път край Рапид Сити, на момчето му бяха останали само трийсет и осем цента, а единствената му защита срещу коварните мартенски ветрове беше едно непромокаемо яке на „Хюстън Рокитс“.

Джоуи и Джена го нахраниха, възложиха му да свърши няколко задачи и му осигуриха подслон за през нощта. Изслушаха го, обсъдиха положението, провериха историята му, доколкото можеха. Накрая му дадоха работа и стая, старата обща спалня на работниците, докато успее да стъпи на крака.

Почти десет години по-късно Фарли все още беше тук.

Висок и слаб, със сламеноруса коса, която стърчеше изпод шапката му, и все още лепнещи за сън сини очи Фарли влезе в кухнята и заедно с него нахлу зимният студ.

— Уф! Толкова е студено, че ще ми замръзват топките — млъкна, като видя Джена, и порозовелите му от студа бузи се изчервиха още повече. — Не те видях. — Подуши въздуха. — Бекон? Днес не е ли ден за овесена каша?

— Имаме специално разрешение — обясни Джоуи.

Фарли забеляза Лил и лицето му грейна в широка усмивка.

— Хей, Лил! Мислех, че няма да си станала. След пролетна умора и така нататък.

— Добро утро, Фарли. Кафето е още горещо.

— Мирише много приятно. Днес денят ще е ясен, Джоуи. Бурите отминаха на изток.

И така, както ставаше често, сутрешният разговор се обърна към времето, добитъка, задачите за деня. Седнала над закуската си, Лил си помисли, че в някои отношения се чувства така, сякаш никога не е заминавала.

След по-малко от час двамата с баща ѝ се бяха качили на конете и препускаха към убежището.

— Танси ми каза, че Фарли е свършил доста работа като доброволец там.

— Всички се опитваме да помагаме, особено когато те няма.

— Татко, той е хлътнал по нея — подхвърли Лил, имайки предвид съквартирантката си от колежа, която сега бе щатен зоолог на

убежището.

— По Танси ли? Няма начин — отхвърли Джоуи със смях предположението ѝ, а после стана сериозен. — Наистина ли?

— Усетих накъде духа вятърът, когато миналата година започна редовно да ни помага на доброволни начала. Тогава не се замислих много. Тя е на моята възраст.

— Значи, старица.

— Е, при всички положения е няколко години по-голяма от него. Мога да видя нещата от негова гледна точка. Тя е красива, умна и забавна. Не очаквах обаче да усетя друго, това, което разбрах между редовете в имейлите ѝ. И тя май е хлътнала по него.

— Танси се интересува от Фарли? От нашия Фарли?

— Може и да греша, но имам чувството, че е така. Нашият Фарли — повтори тя, вдъхвайки дълбоко влажния от снега въздух. — Знаеш ли, през всичките тези години си мислех, че сте луди да го вземете. Смятах, че най-малкото ще ви ограби до шушка, ще отмъкне камиона ви и това ще е краят на историята.

— Фарли не би откраднал дори един гвоздей. Не му е присъщо. Човек можеше да го разбере от самото начало.

— Ти го разбра, мама също. И бяхте прави. Мисля, че не греша и че приятелката ми от колежа, отдадената на работата си зооложка, се интересува от нашия глупав, добър Фарли.

Двамата продължиха по пътеката в лек тръс. Конете подритваха снега и дъхът им излизаше на валма от устата им.

Когато се приближиха към портата, която отделяше фермата от убежището, Лил се разсмя. Колегите ѝ бяха окачили на вратата голям надпис.

ДОБРЕ ДОШЛА, ЛИЛ!

Видя и следите от зимни гуми и коне, от животни и хора. През януари и февруари туристите и посетителите се брояха на пръсти, но персоналът вина ги беше зает.

Тя слезе от коня и отвори портата. „Щом можем да си го позволим — зарече се тя, — ще заменим тази стара врата с електронна.“ Сега обаче тръгна по снега, за да вдигне резето. Портата изскърца, докато я отваряше широко, за да може баща ѝ да преведе коня ѝ.

— Никой не ви е притеснявал, нали? — попита тя и се качи обратно на седлото. — Искам да кажа, посетителите.

— О, от време на време минава по някой, който не може да намери официалния вход. Просто им казваме откъде да минат.

— Чух, че сме имали добра посещаемост и добри отзиви от училищните екскурзии тук.

— Децата обичат това място, Лил. Ти направи тук нещо много хубаво.

— Направихме го заедно.

Тя почувства присъствието на животните още преди да ги види, дивото пулсираше в самия въздух. В първия хабитат видя един канадски рис, седнал на голям камък. Танси го бе довела от Канада, където го бяха уловили и ранили. Сред дивата природа осакатеният му крак би подписал смъртната му присъда. Тук имаше обиталище и беше в безопасност. Бяха го нарекли Роко. Той сви обраслите си с туфи уши, когато Лил и баща ѝ минаха покрай него.

Убежището бе дом на американски рисове и кугуари, на един стар тигър от цирка, наречен Борис, на една лъвица, която някога, необяснимо как, бе държана като домашен любимец. Имаше мечки и вълци, лисици и леопарди.

В един по-малък участък имаше домашни животни, Лил го възприемаше като практическо обучение за децата. Зайци, агнета, кози, едно магаре.

А увитите в дебели дрехи хора работеха, за да ги нахранят, да им осигурят подслон, да ги лекуват.

Танси я забеляза първа и изкрещя от радост, преди да се втурне към нея от терена на големите котки. По красивото ѝ лице с цвят на карамел изби руменина от студ и щастие.

— Ти се върна! — Тя стисна коляното на Лил. — Слизай и дай да те прегърна. Хей, Джоуи! Обзалагам се, че преливаш от щастие, задето момичето ти си е вкъщи.

— И още как.

Лил слезе от коня и прегърна приятелката си, която почти затанцува на място, издавайки щастливи звуци.

— О, толкова е хубаво, толкова е хубаво да те видя!

— И аз теб. — Лил притисна буза до меката тъмна коса на Танси.

— Чухме, че си летяла с Дейв и си успяла да се върнеш един ден по-рано, така че всички се впуснахме в трескава работа. — Танси се отдръпна и се ухили, — за да прикрием следите от всички пиянски партита и угояването, на които се отдаваме, откакто замина.

— Знаех си. Затова ли ти си единственият представител на началството, когото виждам?

— Естествено. Всички останали си лекуват махмурлука. — Тя се засмя и отново стисна Лил. — Добре, сега истината. Мат е в медицинското отделение. Бил се опита да изяде една кърпа.

Младият американски рис бе известен с многообразието на апетита си.

Лил хвърли поглед назад към двете хижи, в едната от които се помещаваше нейната квартира, а в другата кабинети и медицинската част.

— И много ли изяде?

— Не, но Мат иска да го провери обстойно. Лусиъс е прикован към компютъра си, а Мери е на зъболекар. Или на път към него. Хей, Ерик, ела да се погрижиш за конете. Ерик е един от стажантите ни за зимата. По-късно ще ви запозная. Хайде да... — Тя млъкна, когато се разнесе острият, силен вик на кугуар. — Някой е подушил мама — констатира Танси. — Върви. Когато свършиш, ще се видим в медицинското.

Лил се отправи по пътеката, оставена в снега от множество крака преди нея.

Той я чакаше, крачеше напред-назад и надаваше крясъци. Щом тя се приближи, котката потърка тяло в оградата, а после се изправи и облегна предните си лапи на нея. И започна да мърка.

Бяха изминали шест месеца, откакто я бе видял, бе я подушил, помисли си Лил — за последен път. Но не я бе забравил.

— Здравей, Бейби.

Тя посегна и погали светлокафявата му козина и той обичливо побутна главата ѝ със своята.

— И ти ми липсваше.

Сега беше на четири години, напълно пораснал, гъвкав и великолепен. По времето, когато го бе намерила заедно с другите две котенца от котилото, осиротели и полумъртви от глад, той все още не бе напълно отбит. Тя ги бе хранила със собствените си ръце, бе се

грижила за тях, бе ги пазила. И когато пораснаха и станаха достатъчно силни, ги бе върнала в дивата пустош.

Но той продължи да се връща при нея.

Тя го бе нарекла Рамзес заради силата и достолепието му, но той беше нейният бебчо.

Както и нейната единствена истинска любов.

— Добре ли се държа, докато ме нямаше? Разбира се, че да. Ти си най-добрият. Строяваше ли всички? Знаех си, че мога да разчитам на теб.

Тя му говореше и нежно го галеше, а Бейби мъркаше, издаваше гърлени звуци и я гледаше със златисти, пълни с любов очи.

Лил чу някакво движение зад себе си и погледна назад. Младежът, когото Танси бе нарекла Ерик, ги наблюдаваше смаяно.

— Казаха, че с вас се държал така, но не им повярвах.

— Нов ли си?

— Ъъъ, да. Стажант съм. Ерик. Казвам се Ерик Силвърстоун, доктор Чанс.

— Лил. С какво искаш да се занимаваш?

— Мениджмънт на дивия живот.

— Тук научи ли нещо?

— Много неща.

— Нека ти дам още един бърз урок. Възрастният мъжки кугуар, *Felis concolor*, е дълъг приблизително два метра и четирийсет сантиметра от носа до опашката и тежи около шейсет и пет килограма. Скокът му е по-дълъг, отколкото на лъв и леопард, и хоризонтално, и вертикално. Въпреки това обаче не смятат кугуара за „голяма котка“.

— Липсват му специфичният ларинкс и хиоиден апарат. Не може да реве.

— Правилно. По-скоро мърка като котката на леля ти Едит. Но въпреки това не може да се опитоми. Не можеш да опитомиш дивото, нали, Бейби?

Той изцвърча, сякаш се съгласяваше.

— Той ме обича. Привърза се към мен още като котенце, беше на около четири месеца, когато го намерихме и оттогава винаги е живял в убежището, сред хора. Научен е да се държи подобаващо, но не е питомен. За него ние не сме плячка, но ако направиш движение, което

да изтълкува като нападение, ще реагира. Кугуарите са прекрасни и завладяващи, но не са домашни любимци, дори и този.

Въпреки това, за да достави удоволствие и на се бе си, и на животното, тя притисна лице до един от малките отвори в оградата и той постави нос до устата ѝ.

— Ще се видим по-късно.

Тя се обърна и тръгна заедно с Ерик към хижата.

— Танси каза, че си го намерила заедно с още две осиротели кугуарчета.

— Майка им се е натъкнала на самотен вълк, поне така ми се стори от това, което видях. Убила го е, трябва да го е убила, иначе той щеше да унищожи котилото. Но не е оцеляла. Намерих труповете и котилото. Трите котенца бяха първите ни кугуарчета тук.

Близо до десния ѝ лакът имаше белег, оставен от другия мъжки в това котило.

— Хранихме ги и им дадохме подслон за около шест седмици, докато станаха достатъчно големи, за да ловуват сами. Ограничихме контакта им с хора колкото се може повече. Сложихме им опознавателни знаци и ги пуснахме и оттогава не сме спрели да следим движението им. Но Бейби искаше да остане. — Тя погледна назад и видя, че се е присъединил към другарите си в хабитата. — Другите успяха да се адаптират отново, но той продължи да се връща тук. — „При мен“, помисли си тя. — По природа кугуарите са самотници, бранят тайните си и покриват голяма територия, но той предпочете да се върне. В това е цялата работа. Ние можем да изучаваме моделите, биологията, таксономията, поведението. Но никога няма да разберем всичко.

Отново погледна назад. Бейби скочи на един от камъните и нададе дълъг триумфален крясък.

Лил влезе в хижата и свали палтото си. През отворената врата на медицинското отделение чуваше как баща ѝ говори с Мат. В кабинетите един мъж с очила на „Кока-кола“ и заразителна усмивка тракаше по клавиатурата на компютъра си.

Лусиъс Гембъл вдигна поглед, възкликна „Дааа!“ и вдигна ръце нагоре.

— Най-после се върна от онези първобитни джунгли.

Скочи от мястото си и се втурна да я прегърне, а тя подуши в дъха му миризмата на любимите му захарни пръчки.

— Как вървят нещата, Лусиъс?

— Добре. Тъкмо обновявам уебстраницата. Имаме няколко нови снимки. Преди няколко седмици ни доведоха една ранена вълчица. Блъснала я кола. Мат я спаси. Някои от снимките ѝ наистина са страхотни, а Танси написа убийствена статия.

— Кога ще можем да я пуснем?

— Все още е доста възбудена. Мат не мисли, че ще може да оцелее сама. Тя е старо момиче. Кръстих ме я Ксена, защото прилича на боец.

— Ще я погледна. Все още не съм обиколила всичко.

— Сложих и снимките от пътуването ти. — Лусиъс потупа монитора. Вместо ботушите, предпочитани от по-голямата част от персонала, носеше стари маратонки и дънки, които висяха на стегнатия му задник. — Великолепното приключение на доктор Лилиан. Имаме много посетители на сайта.

Докато той говореше, Лил обгърна с поглед познатата обстановка. Дървените стени, плакатите с животни и сцени от дивия живот, евтините пластмасови столове за посетителите, купчините цветни брошури. Второто бюро, това на Мери, изпъкваше като спретнат остров на организацията сред хаоса, създаван от Лусиъс.

— Дали някой от тези посетители не е добавил и... — Тя вдигна ръка и потърка палеца и показалеца си.

— В това отношение нещата са стабилни. Добавихме нова уебкамера, както искаше, а Мери се е заела с обновяването на брошурата. Тази сутрин е на зъболекар, но ще се опита да дойде следобед.

— Да видим дали ще успеем да се съберем за среща този следобед. Целият персонал, включително и стажантите и всички доброволци, които успеят да дойдат.

Тя излезе от стаята и надникна в медицинското отделение.

— Къде е Бил?

— Прочистих го. Танси го взе, за да го върне обратно. Радвам се да те видя, Лил.

Не се прегърнаха, прегръдките не бяха в стила на Мат, но сърдечно си стиснаха ръцете. Мат беше на възрастта на баща ѝ, с

оредяла, изпъстрена със сиво коса и кафяви очи зад телени очила.

Той не беше идеалист, какъвто Лил подозираше, че е Ерик, но беше дяволски добър ветеринар, при това готов да работи за жалката заплата, която получаваше тук.

— По-добре да се връщам. Ще се опитам да пусна Фарли за няколко часа утре, за да може да поработи при вас. — Джоуи перна с пръст Лил по носа. — Ако ти трябва нещо, само се обади.

— Добре. Ще купя нещата от списъка ти по-късно и ще мина да ги оставя.

Той си тръгна.

— По-късно ще имаме среща — обърна се Лил към Мат и се облегна на един плот с табли, ролки и медицински принадлежности. Почувства познатата миризма на антисептици и животни. — Искам да ме осведомиш, както и останалите, за здравето и необходимите медикаменти за животните. Най-добре по обяд. Тогава ще мога да купя нужното.

— Става.

— Разкажи ми за най-новия ни квартирант. Ксена, нали така?

Мат се усмихна и обикновено сериозното му лице се разведри и развесели.

— Лусиъс я кръсти така и името ѝ остана. Старо момиче. Поне осемгодишно.

— Доста сериозна възраст за дивата природа — съгласи се Лил.

— Тя е кораво момиче и си има белези, които да го докажат. Ударили са я тежко. Шофьорката направи повече от много хора в подобна ситуация: обади ни се и остана в колата, докато пристигнем. Дори дойде с нас в убежището. Ксена беше прекалено зле, за да помръдне. Обездвижихме я и я доведохме тук, в хирургията. — Той поклати глава, свали очилата си и ги излъска с лабораторната си престилка. — Като се има предвид възрастта ѝ, операцията беше рискована.

Лил си помисли за Сам.

— Но тя се възстановява.

— Както казах, кораво момиче. На нейната възраст и като се има предвид, че кракът ѝ никога няма да се оправи напълно, не препоръчвам да я пускаме навън. Мисля, че няма да оцелее и един месец.

— Е, в такъв случай можем да сметнем, че се е озовала в старческия си дом.

— Слушай, Лил, знаеш, че докато те нямаше, поне един от нас оставаше да спи тук. Преди няколко вечери беше мой ред, което ме устройваше идеално, защото на другата сутрин трябваше да извадя един зъб на кралицата майка.

Лил си помисли за тяхната стара, почти древна лъвица.

— Горката старица. Както е тръгнало, скоро няма да ѝ остане нито един зъб. Как го понесе?

— Може да я сложим за рекламно лице на батерии. Но, Лил, работата е там, че навън имаше нещо.

— Моля?

— Някой или нещо беше там, в хабитатите. Погледнах уебкамерата, но не видях нищо. Но, дявол да го вземе, в два часа сутринта е страшно тъмно, дори с лампите на охранителната система. Имаше нещо, което беше разтревожило животните. Навсякъде се носеха крясъци, резове и вой.

— А не само обичайните нощни шумове?

— Не. Излязох навън, но не намерих нищо.

— Някакви следи?

— Не притежавам твоето око за подобни неща, но на сутринта проверихме. Нямахте следи от животни, не и нови. Помислихме си и продължаваме да мислим, че имаше човешки. Не бяха от нас. Не можем да сме сигурни, но имаше следи около някои клетки, а след последното хранене за предния ден беше валяло сняг, така че не се сещам за друг начин да останат пресни следи.

— Никое от животните ли не е било наранено? И никой не е бутал ключалките? — добави тя, когато той поклати глава.

— Не намерихме нищо. Нищо не е пипано, нищо не е взето. Знам, че звучи абсурдно, Лил, но като излязох, не ме напусна чувството, че има някого. Че някой ме наблюдава. Просто искам да си нащрек и да заключваш вратите.

— Добре. Благодаря, Мат. Всички трябва да внимаваме.

Наистина има странни хора, размишляваше тя, докато отново обличаше палтото си. Такива, които смятат, че животните не трябва да

се държат в затвор и вярват, че убежището е точно това. Или онези, които смятат, че животните са за преследване и убиване. И всичко е между тези две крайности.

Получаваха телефонни обаждания, писма и имейли от двата края на спектъра. Някои от тях бяха заплашителни. И от време на време в убежището се промъкваше някой браконьер. Но поне досега не се бяха случвали никакви неприятности.

Лил искаше нещата да си останат по този начин.

Трябваше самата тя да огледа околността. Предполагаше, че след като от инцидента са изминали няколко дни, няма да са останали никакви следи. Но трябваше да се огледа.

Тя махна на Лусиъс и отвори вратата.

И едва не се блъсна в Купър.

7.

Трудно бе да се определи кой остана по-изненадан и смутен. Но Лил бе тази, която отскочи назад, макар да се възстанови бързо. Изписа усмивка на лицето си и вложи в гласа си нотка на приятелски смях.

— Здравсти, Куп.

— Лил. Не знаех, че си се върнала.

— Вчера. — Не можеше да разгадае лицето му, погледа му. И двете ѝ бяха толкова познати, а сега просто не ѝ говореха нищо. — Ще влезеш ли?

— А, не. Имате колет. За убежището — поправи се той и ѝ го подаде. Не носеше ръкавици, забеляза Лил, и въпреки студа тежкото му яке бе небрежно разкопчано.

— Бях отишъл до пощата да изпратя нещо вместо баба и тъй като се връщах във фермата, чиновниците ме попитаха дали имам нещо против да го донеса.

— Благодаря. — Тя остави колета настрана, излезе от хижата и затвори вратата, за да не излезе топлината. Сложи си шапката — от онези с широка периферия, които предпочиташе открай време. Застана на верандата и нахлузи едната си ръкавица. Това ѝ даваше възможност да прави нещо, докато той я наблюдаваше безмълвно. — Как е Сам? Едва вчера разбрах, че е пострадал.

— Физически е добре. Много му е трудно, че не може да прави всичко, което иска, да обикаля, както е свикнал.

— Пак ще може, но по-късно.

— Много ще се зарадва. И двамата ще се зарадват. — Той пхна ръце в джобовете си, без да откъсва хладните си сини очи от лицето ѝ. — Как беше в Южна Америка?

— Натоварено и великолепно. — Сложи си и другата ръкавица, като слизаха по стълбите. — Мама каза, че си продал детективската агенция.

— Бях приключил с нея.

— Направил си много и си се отказал от много неща, за да помогнеш на двама души, които са имали нужда от теб. —

Решителността в гласа му, безизразното му лице я накараха да спре. — Това има значение, Купър.

Той само сви рамене.

— Така или иначе бях готов за промяна. Случилото се ми я предлагаше. — Той се огледа наоколо — добавила си още нещо, откакто бях тук за последен път.

Тя го погледна объркано.

— Кога си идвал тук?

— Отбих се, когато бях тук миналата година. Ти беше някъде другаде. — Изглежда, студът изобщо не го смущаваше. Свирепият вятър свистеше по и бездруго разбърканите вълни на гъстата му кестенява коса. — Колегата ти ме разведе наоколо.

— Не ми е споменавала.

— Той. Един французин. Чух, че си сгодена.

В корема ѝ се сви топка от вина.

— Не точно.

— Добре изглеждаш, Лил.

Тя застави устните си да се извият и вложи небрежност и в гласа си.

— Ти също.

— По-добре да тръгвам. Ще кажа на баба и дядо, че ще се опиташ да минеш през нас.

— Ще се видим по-късно.

С непринудена усмивка тя се обърна и се отправи към територията на малките котки. Започна да обикаля наоколо, докато чу как двигателят на камиона му се запалва и той си тръгва. Тогава спря.

„Ето че мина — помисли си тя. — И не беше толкова зле.“ Първия път щеше да е най-тежко, а не беше толкова лошо.

Кратка болка, няколко цицини. Нищо фатално.

„Той наистина изглежда добре — отбеляза тя. — По-възрастен, по-корав. Лицето му е станало по-остро, очите по-сурови. По-секси е.“

Можеше да се справи. Можеха отново да станат приятели. Не така, както някога, дори преди да станат любовници. Но можеха да се отнасят приятелски един с друг. Баба му и дядо му бяха близки приятели с нейните родители. Двамата с Купър никога нямаше да могат да се избягват безпрепятствено, така че просто трябваше да се

спогаждат колкото се може повече. Да се държат като приятели един с ДРУГ.

Лил можеше да го направи, ако и той можеше.

Удовлетворена, тя започна да изследва хабитатите за следи от натрапници, животни или хора.

Куп погледна в огледалото за обратно виждане, но тя не се обърна назад, просто продължи да върви.

Така стояха нещата и той не искаше да ги променя.

Бе я заварил неподготвена. И двамата бяха неподготвени, поправи се той, но изненадата бе ясно изписана на лицето ѝ. Бе продължила само няколко мига, но не можеше да я сбърка с нищо друго. Изненада и сянка на раздразнение.

В следващия миг и двете бяха изчезнали.

Бе прекрасна.

За него тя открай време бе красива, но сега можеше да погледне обективно назад и да прецени, че на седемнайсет години тя обещавахе да стане красавица. На двайсет бе докосната от красотата. Но тогава все още не бе пресякла финалната права, не както сега.

За част от секундата тези големи, тъмни и знойни очи го бяха накарали да затаи дъх.

За част от секундата.

А после Лил се усмихна и тогава може би сърцето му се сви за още една секунда при мисълта за миналото. За загубеното.

Отношенията между двамата трябваше да бъдат спокойни и непринудени. Той не искаше нищо от нея, нито пък имаше какво да ѝ даде. Добре беше да го запомни, след като завинаги се бе върнал тук.

Странно, но още преди да разбере за дядо си, възнамеряваше да дойде тук за няколко месеца. Дори се замисли за стъпките, които трябваше да предприеме, за да продаде детективската агенция, да затвори офиса, да продаде апартамента си. Но не предприе никакви действия, просто продължи работата си и живота си. Защото бе по-лесно да не правиш нищо.

Тогава се обади баба му.

След всички проучвания, които бе направил заради възможността някой ден да му влязат в работа, бе съвсем просто да

направи стъпката. И може би ако бе сторил проклетата стъпка по-рано, дядо му нямаше да бъде сам и да се превива от болки след падането.

Нямаше полза да мисли по този начин, знаеше го.

Нещата се случваха просто така, без причина. И това го знаеше.

Важното бе, че се беше върнал. Обичаше работата във фермата, винаги я бе обичал, а Бог знаеше, че има нужда от малко спокойствие. Дълги дни, постоянен физически труд, конете, рутината. И от единствения истински дом, който бе познавал някога.

Този „някай ден“ можеше да се случи по-рано, ако не беше Лил. Пречката, съжалението, несигурността, които представляваше Лил. Но сега и това бе приключило и двамата можеха спокойно да живеят живота си.

Тя бе създала нещо толкова солидно и истинско. Това убежище бе в типично неин стил. Не знаеше как да ѝ го каже, как да ѝ признае, че се гордее с нея. По какъв начин да ѝ каже, че си спомня как някога му заяви, че ще създаде това място, че не е забравил израза на лицето ѝ, светлината, която го огряваше отвътре, гласа ѝ.

Спомняше си всичко.

Беше преди толкова години. Преди цял един живот. Тя бе учила, планирала и работила и бе накарала мечтата си да се сбъдне. Бе направила точно това, което си бе поставила за цел.

Още тогава Куп знаеше, че ще го направи. Не би се примирила с нищо по-малко от това.

И той бе направил нещо. Беше му отнело много време и му бе коствало много грешки, но бе направил нещо от себе си и за себе си. И можеше да го остави зад гърба си, защото смисълът бе да го направи.

Сега смисълът беше тук. Той сви по пътя към фермата. „Точно тук — напомни си той, — точно сега.“

Влезе в къщата и завари Луси да пече нещо в кухнята.

— Мирише страхотно.

— Реших да направя няколко пая. — Тя му подари една малко измъчена усмивка. — Всички ли тръгнаха?

— Една група от четирима души. Гъл ги пое. — Синът на ковача не бе тръгнал по стъпките на баща си. Вместо това бе станал туристически гид и работник в „Оборите Уилкс“. — Денят е ясен и той ще ги разведе по няколко лесни маршрута. — Имаше готово кафе и той си наля една чаша. — Ще ида да видя жребчетата и майките им.

Тя кимна и погледна пайовете си, макар и двамата да знаеха, че може да ги извади само по инстинкт в точната минута.

— Ако нямаш нищо против, може да помолиш Сам да излезе с теб. Днес е много кисел.

— Разбира се. Горе ли е?

— Последния път, когато го проверих, беше там. — Тя прокара пръсти през косата, която сега бе подстригала късо като на момче и бе оставила да се превърне в удивително блестящо сребро. — Предполагам, че тези проверки са едно от нещата, които го вкисват.

Вместо да каже нещо, той просто я прегърна през раменете и я целуна по темето.

Сигурно го е проверила няколко пъти, помисли си той. Точно както не се съмняваше, че е отишла в обора да провери жребчетата. Със сигурност бе нахранила пилетата и прасетата и бе свършила всичко, което бе успяла, преди Сам да се опита да го направи.

И положително му бе приготвила закуска точно както бе направила на Куп. Беше разчистила къщата, бе сложила прането в пералнята.

Изтощаваше се докрай, въпреки че той беше тук.

Куп се качи по стълбите.

През първите месеци след изписването дядо му бе останал в приспособената като спалня дневна. Тогава му трябваше инвалиден стол и помощ за най-интимните му нужди.

Сам ненавиждаше и двете.

В мига, в който успя да се качи по стълбите, колкото и дълго и трудно да му бе това, той настоя да се премести обратно в стаята, която делеше със съпругата си.

Вратата беше отворена и Куп видя дядо си, седеше на един стол, мръщеше се на телевизора и разтриваше крака си.

По лицето му бяха издълбани бръчки, допреди две години те липсваха, линии, прорязани не толкова от възрастта, колкото от болката и раздразнението. „И може би — предположи Куп — и от малко страх.“

— Здравсти, дядо.

Сам насочи гримасата си към внука си.

— По скапаната телевизия не дават нищо, което да става за гледане. Ако баба ти те е изпратила да ме провериш, да видиш дали

искам да пийна или да хапна нещо, нещо за четене или някой да ме оригне като бебе — не, не искам.

— Всъщност, дойдох за друго. Ще отида да нагледам конете и си помислих, че можеш да ми помогнеш. Но ако предпочиташ да гледаш телевизия.

— Не си мисли, че на мен тая психология ми действа. Не съм вчерашен хлапак. Просто ми дай проклетите ботуши.

— Да, сър.

Куп взе един чифт от ботушите, подредени спретнато на пода на гардероба. Не предложи на дядо си да му помогне да ги обуе, нещо, което неговата практична баба не можеше да се сдържи да не направи. Но Куп смяташе, че това също се дължи на страха.

Вместо това заговори за бизнеса, за сегашната обиколка на туристите, за отбиването си в убежището.

— Лил каза, че днес ще мине да ви види.

— Ще ѝ се зарадвам, стига да не си въобразява, че е дошла на посещение при някакъв болник. — Сам се надигна и се подпря с една ръка на облегалката на стола, за да вземе бастуна си. — Какво ти каза за скитосванията си из ония чуждоземни планини?

— Не съм я питал. Останах само няколко минути.

Сам поклати глава. Куп реши, че дядо му се движи добре за човек, счупил крака си само преди четири месеца. Но все пак забеляза скованост и непохватност, които му напомниха колко леки и пестеливи бяха движенията и походката на Сам някога.

— Чудя се какво не ти е наред с главата, момко.

— Моля?

— Такова хубаво момиче, при това всички знаят, че едно време въздишаше по нея, а сега не можеш да ѝ отделиш повече от няколко минути?

— Тя беше заета — промърмори Куп, когато двамата се отправиха към стълбите. — Аз също. Освен това оттогава мина много време. А на всичко отгоре тя е обвързана с друг.

Сам изсумтя, докато трополеше по стълбите. Куп се движеше така, че да го подхване, ако залитне.

— Някакъв чужденец.

— Да не би в последно време да си развил предразсъдъци към нещата от чужбина?

Макар че устните му бяха здраво стиснати от усилието да се справи със слизането, в погледа на Сам просветнаха весели искрици.

— Аз съм стар човек и ми е позволено да имам капризи. Дори се очаква от мен. Освен това обвързването не означава нищо. Вие, днешните млади хора, изобщо нямате скрупули да се втурнете след някоя жена само защото е обвързана.

— Вие, днешните млади хора? Това част от твоите приумици ли е?

— Ама че си нахален. — Но Сам не се оплака, когато Куп му помогна с медицинските съоръжения, предназначени за излизане на открито. — Ще минем отпред. Тя е отзад, в кухнята, и не искам да ме засипе с всичките си тревоги и да ми дудне „Прави това, не прави онова“.

— Добре.

Сам тихо въздъхна и си сложи старата шапка с извита периферия.

— Ти си добро момче, Купър, нищо, че си глупав по отношение на жените.

— Бил съм глупав по отношение на жените? — Куп поведе Сам навън. Вече бе изринал снега от верандата и стълбите и бе проправил пътеки към камионите и към прилежащите сгради. — Ти си този, който не може да накара жена си да спре да му опява. Може би, ако нощем правеше в това легло нещо повече от това да хъркаш, тя щеше да те остави на мира през деня.

— Нахалник — повтори Сам, но не можа да сдържи хрипливия си смях. — Трябва здраво да те наложа с този бастун.

— След което просто ще трябва да ти помогна да станеш, когато се изтърсиш по задник.

— Мога да стоя прав достатъчно дълго, за да свърша работата. Точно това не мога да й набия в главата.

— Тя те обича и се страхува за теб. И сега нито един от двама ви не иска да даде на другия и минута почивка. Ти се вкисваш, защото не можеш да правиш всичко, което искаш и както го искаш. Трябва да вървиш с бастун и може да ти се наложи да го правиш още много време. И какво от това? — Внимаваше в гласа му да не се промъкне и капка съчувствие. — Нали все пак вървиш?

— Не иска да ме остави да си подам носа навън от собствената си къща, да изляза на собствената си земя. Не ми трябва бавачка.

— Аз не съм ти бавачка — отвърна Купър с равен глас. — Тя се суети около теб, защото се страхува. А ти ѝ крещиш и я обиждаш. Никога досега не си се държал така.

— Тя никога досега не ми е вървяла по петите, сякаш съм бебе — разпалено се защити Сам.

— По дяволите, дядо, ти си счупи крака. Простият факт е, че не можеш да пазиш равновесие достатъчно, за да вървиш през проклетия сняг сам, без помощ. Пак ще можеш, защото си прекалено упорит, за да не постигнеш това, което искаш. Просто ще отнеме повече време. Ще се наложи да се примириш с това.

— Лесно е да го кажеш, когато си на трийсет години, отколкото ако приближаваш осемдесет.

— Значи трябва да цениш повече времето си и да спреш да го губиш с оплаквания от жената, която обича всеки капризен сантиметър от кожата ти.

— Изведнъж стана много бърз.

— Просто доста време сдържах тези неща, преди да ти ги кажа. Сам вдигна набразденото си лице във въздуха.

— Мъжът трябва да има гордост.

— Знам.

Бавно и мъчително двамата, стигнаха до оборите. Веднъж влезли вътре, Куп не обърна внимание на факта, че Сам бе останал без дъх. Дядо му щеше да се съвземе, докато преглеждаха конете.

Тази зима се бяха родили три жребчета. Две от ражданията минаха гладко, а при третото кончето бе обърнато наопаки. Куп и дядо му му бяха помогнали да се появи на бял свят и през нощта Куп бе останал да спи в обора, както и следващата нощ.

Той спря пред клетката с кобилата и малкото и плъзна преградата настрани, за да влезе. Под бдителния поглед на Сам започна да говори успокоително на кобилата и прокара ръце по тялото ѝ, проверявайки за температура или някакво напрежение. Внимателно огледа вимето ѝ, цицките ѝ. Тя остана неподвижна под познатото докосване, а през това време малкото буташе с глава Куп по задника, за да привлече вниманието му.

— Тя е твоя толкова, колкото и на майка си — обади се Сам. — Избрал ли си й име?

— Може би Лъки, защото Бог знае, че наистина е късметлийка. Но не й подхожда. — Куп провери устата и зъбите на малката кобилка, а после големите й предани очи. — Знам, че е клише, но прилича на принцеса. Самата тя определено се смята за такава.

— Ето как ще я кръстим: Принцесата на Купър. Всичко останало също е твое, знаеш го.

— Дядо.

— Тук аз имам думата. Двамата с баба ти често сме говорили за това през годините. Не можехме да сме сигурни дали го искаш, или не, но в крайна сметка го оформихме официално. Когато си отидем, всичко ще е твое. Искам да ми кажеш искаш ли го, или не.

Купър се изправи и кобилката незабавно го изостави и се втурна към майка си да суче.

— Да, искам го.

— Добре. — Сам бързо кимна. — А сега, цял ден ли ще си играеш с тези коне, или ще отидеш да видиш и другите?

Купър излезе от клетката, затвори преградата и влезе в следващата клетка.

— Има и нещо друго. — Бастунът на Сам, последвал внука си, издрънча по бетона. — Един мъж на твоята възраст има нужда от свой собствен дом. Не му е работа да живее с двама старци.

— Е, тези дни ти определено попадаш в категорията на старците.

— Точно така. Знам, че се премести тук, за да ни помогнеш. Така се прави в семейството. И съм ти благодарен за това. Но не можеш да останеш в къщата.

— Изхвърляш ли ме?

— Предполагам, че да. Можем да построим нещо. Да изберем място, което е точно за теб.

— Не виждам смисъл да използваме земята, за да строим на нея къща, когато можем да я използваме за отглеждане на реколта или фураж.

— Разсъждаваш като фермер — с гордост отбеляза Сам. — Но един мъж все пак има нужда от свое място. Можеш да си избереш парче земя и да ти построим къща. Или ако това не те устройва, можеш да преустроиш старата сграда на работниците. Достатъчно голяма е.

Има малко стени, подът е хубав. Ще сменим покрива с нов. Можем да го направим заради теб.

Куп провери следващата кобила, следващото жребче.

— Става. Ще я оправя. Но няма да използвам за това твоите пари, дядо. Тук тегля чертата. Мъжът трябва да има гордост. Имам пари, повече, отколкото ми трябват сега. — Искаше да поговори с баба си и дядо си за това, но сега не му беше времето. — Така че ще го уредя.

— Разбрахме се. — Сам се облегна на бастуна си и погали муцуната на кобилата. — Добра Лоли, добро момиче. Вече ни даде цели три жребчета. Не си ли сладка като бонбонче? Родена за майка и за хубава, кротка езда.

Лоли обичливо изпръхтя към него.

— Трябва отново да се кача на седлото, Купър. Докато не го направя, ще ми се струва, че съм си загубил крака, вместо че само съм го счупил.

— Добре, ще оседлая два коня.

Сам рязко вдигна глава и в очите му просветнаха едновременно изненада и надежда.

— Баба ти ще ни съдере кожата.

— Само ако ни хване. Съвсем бавен ход, дядо. Дори не тръс.

— Да. — Гласът на Сам потрепери, преди да го овладее. — Да, това ме устройва.

Куп оседла два от най-старите и най-кротки жребци. Досега си мислеше, че знае колко трудно е за дядо му това принудително възстановяване. Изражението на Сам, когато му каза, че може да поязди, му показва, че не е така. Съвсем не.

Ако това се окажеше грешка, поне щеше да я е направил от добри подбуди. Нямахше да му е за първи път.

Той помогна на Сам да се качи на седлото и разбра, че движението и усилието са му причинили известна болка. Но това, което видя в очите на дядо си, бе удоволствие, а също така и облекчение.

После и той се метна на седлото.

Очакваше, че разходката ще е съвсем бавна. Два стари коня, които се клатушкат из снега, без конкретна цел. Но, за Бога, на седлото Сам Уилкс изглеждаше на място. Годините сякаш се смъкнаха от него,

Куп можеше да ги види как изчезват от лицето на дядо му. На седлото движенията му бяха плавни и леки. Пестеливи, отново си помисли Куп.

Пред тях, докдето поглед стига се разстиляше белота и блестеше на слънцето, покриваше горите по хълмовете, прибираше оголените скали под леденото си одеяло.

Ако не беше шепотът на вятъра и дрънченето на юздите, човек би си помислил, че светът е неподвижен като картина в рамка, окачена на стената.

— Хубава ни е земята, Купър.

— Да, сър, така е.

— Целия си живот съм прекарал в тази долина, обработвах земята, отглеждах коне. Само това съм искал, като изключим баба ти. Само това знам. Когато си помисля, че ще я оставя на теб, усещам, че съм постигнал нещо.

Яздиха почти цял час, без да отиват на някое определено място, и само от време на време отронваха по някоя дума. Под яркото синьо небе хълмовете, равнините и долината бяха бели и студени. Куп знаеше, че скоро ще дойдат топенето и калта, пролетните дъждове и градушките. Но заедно с тях щеше да дойде и зеленината, младите жребчета и кобилки щяха да танцуват в пасищата.

И това, каза си Купър, искаше той сега. Да види как разцъфва зеленината и да наблюдава танца на конете. Да живее живота си.

Сам едва чуто подсвирна, когато се приближиха към къщата.

— Ето я баба ти на задната веранда с ръце на хълбоците. Загазихме.

Купър хитро погледна дядо си.

— Ние ли? Сам се оправяй.

Сам демонстративно вкара коня си в двора.

— Да знаете само колко самодоволни и глупави изглеждате след тази езда в студа, като двойка кръгли глупаци. Предполагам, че сега ще искате кафе за награда.

— Паят ще ми дойде добре. Никой не пече по-хубав пай от моята Лусил.

Тя изпухтя, подсмръкна и им обърна гръб.

— Ако си счупи крака, докато слиза от този кон, ти ще го гледаш, Купър Съливан.

— Да, госпожо.

Куп изчака баба си да измарширува до кухнята, а после скочи от седлото и помогна на Сам да слезе от коня.

— Аз ще се оправя с конете, а ти иди и се справи с нея. Този път наистина закъса.

Помогна на Сам да стигне до вратата, а после избяга от бойното поле.

Погрижи се за конете и седлата. Нямаше нужда да се връща в града, така че се зае с няколко дребни ремонта, натрупали се с времето. Не беше толкова сръчен като дядо си, но все пак бе достатъчно умел, поне рядко си удряше пръста с чука.

Щом приключи, отиде да огледа старата сграда на работниците, която представляваше чисто и просто дълга, ниска, примитивна хижа. От нея се виждаха къщата и конюшните.

Все пак, реши Купър, постройката предлагаше достатъчно място, та всички да са самостоятелни. Признаваше, че му липсва личното му пространство.

Понастоящем използваха сградата най-вече като склад, макар че в разгара на работния сезон прибягваха до първоначалното ѝ предназначение, а също и когато изникнеше нужда или имаха достатъчно пари, за да наемат постоянна работна ръка.

Така, както Куп виждаше ситуацията, в момента имаше достатъчно пари, неговите и достатъчно голяма нужда, тази на баба му и дядо му. След като постегнеше сградата, можеше да се замисли дали да не ремонтира стаята с принадлежностите за езда в обора и да я превърне в квартира за някой постоянен работник.

Знаеше, че трябва да осъществи тази промяна бавно, стъпка по стъпка.

Влезе в старата постройка. Помисли си, че вътре е почти толкова студено, колкото навън, и се зачуди кога за последен път са палили тумбестата печка. Имаше две легла, стара маса, няколко стола. Кухнята щеше да му върши работа, ако поискаше да си приготви нещо.

Подовете бяха на петна, стените груби. Всичко бе просмукано с миризмата на мазнина и вероятно на пот.

Безкрайно далеч от апартамента му в Ню Йорк, помисли си той. Но така или иначе, онази част от живота му беше свършила. Трябваше

да види какво може да направи, за да превърне сградата в годно за обитаване място.

Можеше да се получи и дори да му остане място за малък кабинет. Щеше да му трябва един тук, както и друг в града. Не искаше да ходи до къщата и да използва кабинета на баба си и дядо си всеки път, когато трябваше да свърши нещо.

Спалня, баня, която имаше нужда от сериозно осъвременяване, кухничка, кабинет. Това щеше да е достатъчно. И бездруго не му предстояха никакви забавления.

Като приключи с огледа и начерта основните планове, Куп се замисли за пая. Надяваше се, че това време е било достатъчно на баба му да се успокои.

Запъти се към къщата, изтърси ботушите си от снега и влезе.

И, по дяволите, първото нещо, което видя в кухнята, беше Лил, седеше на масата и ядеше пай. Баба му го изгледа със святкащи очи, но стана и взе още една чиния.

— Сядай. Спокойно можеш да си развалиш вечерята. Дядо ти спи горе, ездата здравата го е уморила. Лил трябва да се задоволи с моето присъствие, след като е изминала целия този път, за да види Сам.

— Добре — бе единственото, което каза Купър, преди да свали палтото и шапката си.

— Прави компания на Лил. Аз трябва да се кача горе и да проверя как е. — Луси стовари на масата пая и чаша кафе и излезе с широки крачки от кухнята.

— Мамка му!

— Не е толкова сърдита, на колкото се прави — успокои го Лил и набоде на вилицата си парче пай — каза ми, че ездата се е отразила много добре на Сам, но се ядосва, че сте излезли, без да й кажете. О, този пай е наистина вкусен.

Куп седна и набоде първата си хапка.

— Да.

— Баба ти изглежда уморена.

— Не иска да се спре. Не иска дори да намали темпото. Ако й се отворят десет минути почивка, си намира нещо друго за правене. Постоянно се заяждат като десетгодишни. А после... — Усети, че й говори така, както би го направил преди много години.

Преди всичко да свърши.

Той изправи рамене и набоде на вилицата си още пай.

— Извинявай.

— Няма нищо. И мен ме е грижа за тях. Значи, ще ремонтираш сградата на работниците.

— Слуховете се разпространяват страшно бързо. Реших го само преди няколко часа.

— Тук съм почти от половин час — достатъчно, за да вляза в крак с последните събития. — Значи наистина смяташ да останеш?

— Точно така. Това проблем ли е?

Тя вдигна вежди.

— Защо да е проблем?

Той сви рамене и се върна към пая си.

— Няма да ставаш шериф на Дедуд, а?

Той вдигна поглед и срещна нейния.

— Не.

— Изненадахме се, когато напусна полицията — за миг Лил замълча в очакване, но той не отговори. — Предполагам, че да си частен детектив е по-вълнуващо от полицай, а и заплатата е по-добра.

— Добра е. През повечето време.

Тя избута чинията с пая настрана и взе чашата с кафе. Куп знаеше, че се подготвя за разговор. Устните ѝ се извиха съвсем леко. Той познаваше вкуса им толкова добре, познаваше усещането от допира им върху своите.

А познанието бе почти непоносимо.

— Сигурно е било интересно... работата ти, имам предвид.

— Имаше си своите добри страни.

— Значи е такава, каквато я показват по телевизията?

— Не.

— Знаеш ли, Купър, едно време умееше да поддържа разговор.

— Преместих се тук — отвърна кратко той. — Помагам им да управляват фермата и бизнеса с конете. Това е всичко.

— Ако искаш да ми кажеш да си гледам работата, просто го направи.

— Гледай си работата.

— Добре. — Тя стовари кафето си на масата и стана. — Някога бяхме приятели и си мислех, че отново можем да станем такива, но

очевидно съм грешала.

— Не искам да се връщам към нищо.

— Да, стана ми ясно. Кажу на Луси, че ѝ благодаря за пая и че при първа възможност ще се отбия да видя Сам. И когато го направя, ще се опитам да стоя настрана от пътя ти.

Тя изфуча навън, а той отново отхапа от пая, доволен, че отново е сам.

8.

На Лил ѝ трябваше малко време, за да се върне към рутината. Имаше всичко, което искаше: дома си, професията си, хора, с които мислеха по еднакъв начин и работеха заедно, животните. Отговори на натрупалите се писма и телефонни обаждания, с които най-добрият подход беше личният контакт, прекара време в изготвяне на молби за субсидии.

Парите никога не стигаха.

Трябваше ѝ време, за да опознае новите стажанти, дошли по време на престоя ѝ в Андите, и да прегледа докладите за животни, които бяха лекували и пуснали на свобода, ранената дива природа, приютена от тях.

Лил хранеше животните, чистеше тях и помещенията им, помагаше на Мат при лечението им. Дните ѝ бяха запълнени докрай с чисто физическите изисквания на работата ѝ. Вечерите прекарваше в писане: статии, документи, молби за субсидии, онзи деликатен цвят, който можеше да накара брауъра на някой уебсайт да кликне на „Дарения“.

Всяка нощ сама проверяваше околността за двата кугуара от котилото на Бейби и други котки и диви животни, на които бяха сложили опознавателни знаци.

Бяха загубили някои от тях, заради ловния сезон, заради големи животни или просто заради напреднала възраст или злополуки. Но понастоящем Лил имаше шест кугуара, родени тук, в Блек Хилс, снабдени с опознавателни знаци лично от нея или от някой член на персонала. Един от тях, млад мъжкар, се бе отправил към Айова, а друг към Минесота. Женската от котилото на Бейби се бе установила в югозападната част на Блек Хилс, като от време на време прескачаше до Уайоминг по време на сезона за чифтосване.

Тя отбелязваше местонахождения, изчисляваше разстояния на отдалечаване и градеше предположения за поведение и избор на територия.

Помисли си, че е време да си купи нов кон и да се отправи на проследяване. Преди настъпването на пролетния сезон имаше достатъчно време за улавяне и преценка, за слагане на опознавателни знаци и освобождаване.

Освен това искаше да прекара известно време в своята собствена територия.

— Трябва да вземеш някого от стажантите — настоя Танси.

Наистина трябваше. Обучението и тренировките бяха важни инструменти за съществуването на убежището. Но...

— Ще стане по-бързо, ако съм сама. — Лил провери един радиопредавател и го прибра в раницата си. — Чаках сезонът да напредне, за да го направя. Не искам да се туткам. Тук всичко е под контрол — добави тя. — Освен това някой трябва да провери камерата там, горе. Моментът е идеален да замина за няколко дни, да свърша тази работа и може би да хвана и освободя няколко животни.

— А ако времето те изненада?

— Няма да отивам чак толкова надалеч, Танси. Губим връзка с тази камера, така че трябва да я поправим. Ако времето се влоши, просто ще се върна или ще изчакам да се оправи.

Добави и втори предавател. Можеше да има късмет.

— Ще взема радиотелефона — продължи тя, праметна през рамо пушката, взе упойващия пистолет, завърза ремъка и сложи раницата на гърба си.

— Сега ли тръгваш?

— До вечерта има много време. С малко късмет през нощта или утре сутрин може да хвана нещо, да му сложа знак и да се върна обратно.

— Но...

— Не се тревожи. Сега ще отида да купя някой хубав кон от един бивш приятел. Ако се получи, ще тръгна направо оттам. Ще държим връзка.

Надяваше се, че бившият приятел е в града или някъде навън и дава под наем някой кон, занимава се с клиенти или каквото там правеше тези дни. Можеше да сключи сделката със Сам или Луси и да си спести неприятното преживяване да прави бизнес с Купър.

Особено след като ѝ бе обяснил пределно ясно, че не желае тя да се бърка в работите му. Само като си помислеше, че бе направила

чисто сърдечно усилие да се държи приятелски, да забравят миналото! Е, на това вече бе сложен край. Щом Купър искаше да бъде груб и тя щеше да бъде груба.

Само че искаше хубав кон. Раздразнението не значеше, че ще си позволи да поема рискове по горските пътеки, а конят, който използваше обикновено, вече бе стар за такива пътувания.

По пътя към фермата Лил си помисли, че на този поход едва ли ще успее да направи нещо повече от това да потвърди териториите на животните, както и поведението им. Можеше да види нещо интересно, но това съвсем не означаваше, че наистина ще успее да хване и маркира някое животно. Все пак си струваше да го добави към десетгодишното изследване, което ѝ предлагаша.

Освен това щеше да има възможност да провери и евентуалната човешка дейност в района, ако изобщо имаше такава.

Щом пристигна, чу удари от чук и бръмчене на трион откъм старата сграда на работниците. Сред паркираните отпред камиони видя камионетката на един от местните дърводелци и любопитството я накара да се отправи нататък.

„Грешка“ — осъзна тя, когато Купър излезе от постройката.

„Бизнес — напомни си. — Просто си свърши работата.“

— Искам да купя един кон.

— Нещо е станало с твоя ли?

— Не. Трябва ми някой, който да има опит с горските пътеки. Моят остарява. Трябва ми някой, който е, да речем, между пет и осем години. Уравновесен, зрял, здрав.

— Не продаваме коне, които не са здрави. Отиваш ли някъде?

Тя наклони глава и хладно попита:

— Ще ми продадеш ли кон, или не, Купър?

— Естествено. Предполагам, че и двамата искаме да ти продам най-подходящия кон. Има разлика дали го искаш за приятна разходка по горските пътеки, или за работа.

— Работя, така че ми трябва кон за работа. И го искам днес.

— Смяташ да потегляш нанякъде днес?

— Точно така. Виж, ще се опитам да хвана и да маркирам нещо. Трябва ми кон, на който да мога да разчитам, който да може да преодолява труден терен и да има здрави нерви.

— Засичала ли си някакви котки край убежището?

— Знаеш ли, за човек, който иска да си гледам работата, изглеждаш ужасно решен да си пъхаш носа в моята.

— Говорим за моя кон — сопна се той.

— Не съм видяла нищо в убежището. Имаме една камера навън и искам да я проверя, а след като така и така съм се запътила нататък, ще заложа някоя и друга клопка и ще видя дали имам късмет. Смятам да отсъствам два дни, най-много три. Доволен ли си?

— Мислех, че когато маркираш животни, водиш екип със себе си.

— Ако това е основната цел. И преди съм го правила сама. Искам да купя кон, Купър, и то по възможност преди пролетта, ако нямаш нищо против.

— Имам един шестгодишен скопец, който може да ти свърши работа. Ще го доведе да го видиш.

Тя отвори уста, за да каже, че просто ще отиде с него, но промени решението си. Щеше да остане тук. Колкото по-малко им се налагаше да разговарят, толкова по-малко щеше да се поддаде на любопитството си и да помоли да види какво става в старата сграда.

Жребецът ѝ хареса от пръв поглед, красив кон на кафяви и бели петна с дълъг белег надолу по носа. Ушите и очите му останаха напрегнати, когато Куп го водеше към оградата.

Здравото му тяло ѝ подсказа, че ще носи нея и екипировката ѝ без никакви затруднения.

Нито се отдръпна, нито отстъпи настрана, като провери краката и копитата му. При огледа на устата и зъбите му, размърда глава, но не се опита да я ухапе.

— Много е възпитан. Куражът му е малко повече, затова го даваме само на опитни ездачи. Обича да се движи. — Куп потупа жребеца. — Уравновесен е. Ако не прави нищо, му доскучава, но се тътри напред заедно с другите. Има склонност да създава неприятности. Обича да е начело.

— Какво предлагаш?

— Дошла си да купуваш кон, значи си носиш седлото. Сложи му го, качи се и пообиковете малко на около. Не бързай. Трябва да се погрижа за едно-две неща.

Тя направи точно това, което ѝ каза Куп. Жребецът я изгледа любопитно, като че искаше да каже: „Това е много странно.“ После

зачака търпеливо да го оседлае със собствените си такъми. Щом го яхна, той се размърда и затрепери нетърпеливо на място, сякаш питаше:

„Тръгваме ли? Тръгваме ли?“

Лил цъкна с език, което конят прие като знак да се впусне в бърз, радостен тръс. Тя използва звуци, коленете и петите си, ръцете си, за да провери как реагира на командите. Заключи, че е добре трениран, но тя и не очакваше друго от животните на Уилкс.

Изпита го през различните скорости и обръщания и прецени най-високата сума, която бе готова да плати, както и онази, която предпочиташе.

„Става — реши тя. — Ще ми свърши идеална работа.“

Накара го да забави ход, когато видя Купър да се връща, повел една вече оседлана кобила.

— Жребецът има ли си име?

— Наричаме го Стъпко. Защото не спира да върви.

Тя се разсмя.

— Върши ми работа. Колко искаш?

Той назова цена, която бе точно на границата на възможностите й, а после тръгна към къщата, за да вземе от верандата една предварително оставена раница.

— Вижда ми се малко скъпо.

— Можем да се пазарим по пътя.

— Давам ти... какво?

— Идвам с теб.

Смаяна, тя едва изпелтечи:

— Не идваш.

— Това е моят кон.

— Слушай, Купър... — започна тя, спря и си пое дъх. — Защо смяташ, впрочем погрешно, че ще дойдеш с мен?

— На баба ми и дядо ми ще им дойде добре известно време да не им се мотая в краката. Дойде ми до гуша от тези трясъци. Точно сега забавяме ритъма, така че Гъл спокойно може да поеме нещата за един-два дни. Освен това ми се ходи на лагер.

— Тогава отиди на лагер някъде другаде.

— Ще тръгна с този кон. Сваляй си нещата от него.

Тя слезе от жребеца и завърза поводите за оградата.

— Ще ти дам добра цена за него. След което вече ще е мой.

— Ще ми дадеш добрата цена, когато се върнем. Смятай го за проба. Ако не останеш доволна от него, няма да ми плащаш за екскурзията.

— Искам да съм сама.

— Аз няма да съм с теб. Просто вървя заедно с коня.

Тя изруга и ядно избута шапката си назад. Осъзна, че колкото по-дълго продължава препирнята им, толкова повече иска проклетия кон.

— Добре. Само че или ще следваш моя ритъм, или те оставям, без да му мисля. И по-добре си вземи палатка, такъми и храна, защото няма да ти дам и да припариш до моите. И внимавай с ръцете си, защото това не е разходка по пътеката на спомените.

— Идеално ме устройва.

Той не знаеше защо го прави. Всички причини, които ѝ изтъкна, бяха верни, но не те бяха истинските му подбуди. Простичкият факт бе, че нямаше особено желание да прекара с нея дори един час, камо ли ден-два, беше по-лесно да стои настрана.

Но още по-малко му допаднаше мисълта да я остави да тръгне сама.

Глупава причина, призна той, докато двамата яздеха мълчаливо. Лил можеше да ходи където си поиска и когато си поиска. И можеше да тръгне, без той да разбере, а ако той не бе разбрал, нямаше и да се тревожи. И се зачуди дали Лил е добре.

Затова, ако погледнеш от този ъгъл, бе по-лесно да тръгне, отколкото да остане.

Във всеки случай това импулсивно пътуване си имаше едно очевидно предимство, а именно благословената тишина. Куп можеше да чуе шепота на вятъра през дърветата, ударите на копитата по заснежената земя и пращането на кожа.

За един-два дни нямаше да му се налага да мисли за ведомости, режимни разноски, тимарене, хранене, здравето на дядо си, киселото настроение на баба си.

Можеше да направи това, за което нямаше време, а може би и желание, откакто се бе върнал в Южна Дакота.

Просто да бъде.

Двамата яздиха цял час, без да продумат, преди Лил да спре и Куп да застане до нея.

— Това е глупаво. Ти си глупав. Махай се.

— Толкова ли не можеш да дишаш същия въздух като мен?

— Можеш да дишаш всичкия въздух, колкото си искаш. — Тя описа кръгово движение с ръка. — Има цели мили въздух. Но не виждам смисъла.

— Няма смисъл. Просто отиваме в една и съща посока.

— Ти изобщо не знаеш къде отивам.

— Отиваш на поляните, където си видяла кугуара да убива бизончето. Горедолу същото място, на което намерихме тялото.

Погледът ѝ се втвърди.

— Откъде знаеш това?

— Хората говорят с мен независимо дали искам, или не. Говорят ми за теб независимо дали искам, или не. Когато си сама, обикновено отиваш на онова място.

Тя се размърда, сякаш се бореше със себе си.

— Ти връщал ли си се там?

— Да.

Тя цъкна с език на Стъпко, за да го накара отново да тръгне.

— Предполагам, знаеш, че така и не се разбра кой я е убил.

— Може да е убил и други.

— Какво? Какви други?

— Две в Уайоминг, една в Айдахо. Туристски, които обикаляли сами. Вторият път е бил две години след Мелинда Барет. След тринайсет месеца пак. А последното убийство, шест месеца по-късно.

— Откъде знаеш?

— Не забравяй, че бях ченге. — Куп сви рамене. — Поразрових се. Проверих престъпленията, които приличаха на нашето, поработих върху съпоставките. Удар в главата, намушкване, отдалечени райони. Взема раниците им, личните карти, бижутата, а после ги оставя на животните. Другите случаи също не са разрешени. А после просто спря. След четири убийства изведнъж спря. Кое означава, че или се е прехвърлил към друг тип убийства, или са го закопчали за нещо и е в затвора. Или е умрял.

— Четири — замисли се Лил. — Четири жени. Трябва да е имало заподозрени или следи.

— Нищо, което да е убедително или доказуемо. Мисля, че или е в затвора, или е умрял. Прекалено дълго време мина без смъртни случаи, които да отговарят на неговия почерк.

— А хората не се променят толкова много. Не и за основните неща — добави тя, когато Куп погледна към нея. — Убийството е точно такава. Ако убиецът е един и същ, мотивът му не може да е бил свързан с това, че познава жертвата, нали така? Не и отблизо. По-скоро познава типа ѝ и навярно я възприема като плячка. Сама жена в специфичен район. Територията му може и да се променя, но плячката му — не. Когато ловът е успешен, хищникът просто продължава да ловува.

За миг тя млъкна и продължи да язди безмълвно, но когато Куп не отговори, продължи:

— Мислех си, или пък успях да убедя сама себе си, че убийството на Мелинда Барет е било случайност или някакъв инцидент. Някой, когото е познавала или който е познавал нея, я е набелязал и я е проследил дотук.

— Поставила си маркер на мястото, където я намерихме.

— Струваше ми се, че трябва да има. Трябва да има нещо. Отбелязах един млад самец там преди четири години. После той се премести в Уайоминг. Точно там се намира камерата, която се повреди преди няколко дни. Тя е с инфрачервени лъчи, за да показва движението. Натъкваме се на много интересни неща. Камерите за следене на животните и в резервата, и на открито се радват на голям успех в уебсайта.

Почувства, че е сбъркала. Не възнамеряваше да завързва разговор с него. Не че това беше истински разговор, по-скоро приличаше на монолог.

— С годините си станал страшно бърбърив — отбеляза тя.

— Нали каза, че искаш да си сама.

— Искан. И все още искам. Но ти си тук.

Така че Куп направи опит.

— Камерите често ли се повреждат?

— Изискват редовна поддръжка. Времето, дивата природа и случайните туристи направо им разказват играта.

Тя млъкна, когато стигнаха до потока. Снегът бе натрупал високи преспи, по които личаха следите от животни, дошли да ловуват или да

пият вода.

— Това не е разходка по пътеката на спомените — повтори тя. — Просто удобно място за лагер. Ще разтоваря, преди да продължим нагоре.

Малко по-нагоре, по течението на реката, се намираше мястото, където едно време често си устройваха пикници. Където бяха станали любовници. Той не го спомена, тя го знаеше. Лилиан Чанс познаваше всеки сантиметър от тази територия така добре, както други жени познаваха съдържанието на гардероба си. Навярно дори по-добре. Той последва примера ѝ, разтовари нещата си и бързо сглоби палатката си на пет метра от мястото, където тя бе издигнала своята.

Може би тази предумишлено избрана дистанция бе причината за усмивката ѝ, но Куп не каза нищо.

— И така, как върви ремонтът? — попита тя, когато отново се качиха на конете. — Или това попада в онази част, която не ми влиза в работата?

— Върви добре. Съвсем скоро ще мога да се нанесе там.

— Твой собствен апартамент в долината, а?

— Всеки има нужда от свое кътче, това е всичко.

— Напълно те разбирам. Преди да построим хижата, всеки път, когато се връщах у дома да поспя, ми се струваше, че отново съм на шестнайсет. Все едно колко много пространство ти дават, след определена възраст е просто странно да живееш с родителите си или с баба си и дядо си.

— Това, което е странно, е да чуваш скърцането на леглото и да знаеш, че баба ти и дядо ти правят секс.

Тя се задави от смях.

— Боже! Много ти благодаря.

— Поправителен секс.

— Добре, добре, стига. — Тя хвърли поглед към него и широката ѝ усмивка се заби право в корема му.

— Този път беше истинска.

— Кое? Това, че спрях?

— Усмивката. Досега я съдържаше.

— Може би. — Тя отклони погледа си и впери тъмните си, съблазнителни очи право напред. — Бих казала, че откакто се върнахме, ние, двамата, не знаем как да се държим един с друг.

Кратките посещения са съвсем различно нещо, а и от десет години почти не сме се засичали по едно и също време на едно и също място. Сега обаче и двамата живеем тук и общуваме с едни и същи хора. Не съм свикнала да живея и работя толкова близо до някой от бившите си.

— Много бивши ли имаш?

Тя го стрелна с бърз студен поглед изпод периферията на шапката си.

— Отговорът на този въпрос попада в графата „гледай си работата“.

— Може би трябва да направим списък.

— Да, може би наистина трябва.

Двамата си проправиха път сред боровете и брезите, както преди години. Сега обаче въздухът бе свеж и хапещо студен и те си мислеха за миналото, а не за бъдещето.

— Оттук е минала котка.

Лил спря коня си, както преди години. Купър изпита чувството, че наблюдава нещо познато, Лил в червена риза и дънки, с коса, разпусната под шапката. Ръката ѝ, която посяга към неговата, докато яздят един до друг.

Тази Лил с дългата плитка и якето от овча кожа не посегна към него. Вместо това се наведе и започна да разглежда земята. Купър обаче долови аромата на косата ѝ, мирис на дива гора.

— А също и елен. Тя ловува.

— Наистина си добра, но все пак не можеш да определиш пола на котката само по следите.

— Просто залагам на по-вероятното. — Внезапно превключила на строго професионална вълна, тя се изправи на седлото и внимателно започна да се оглежда наоколо. — По дърветата има много следи от нокти. Това е нейният район. На няколко пъти я видяхме на камерата, преди да се повреди. Млада е. Мисля, че все още не е имала сезон за съвкупление.

— Значи се мъчим да проследим девствен кугуар.

— Най-вероятно е на около една година. — Лил отново подкара коня, но вече бавно. — Млад екземпляр е и едва започва да обикаля сама, без майка си. Няма опит. Може да извадя късмет с нея. Търсех точно нещо такова. Може да е потомка на онзи, който видях преди толкова много години. Може да е братовчедка на Бейби.

— Бейби ли?

— Кугуарът в убежището. Намерих го заедно с още две котенца от котилото тук, в този район. Интересно ще е да се разбере дали майките им са били от едно и също котило.

— Сигурен съм, че има семейна прилика.

— ДНК, Купър, също като това, което използват ченгетата. Интересувам се от тези неща. Как обикалят, срещат се, съвкупяват се. Как женските могат да бъдат привлечени от старите си леговища, към родните си места. Интересно е.

Тя отново спря. Вече бе стигнала до началото на поляната.

— Елени, лосове, бизони. Абсолютен миш-маш — отсъди тя и махна с ръка към следите в снега. — Точно затова може да ми излезе късметът.

Тя праметна крак през седлото, скочи на земята и се приближи към една груба дървена кутия. Куп завързваше коня си и я чу как мърмори и проклина.

— Камерата не е повредена. — Тя извади от снега един счупен катинар. — И не е било нито времето, нито животно. Някой майтапчия е решил да се направи на много умен. — Натика катинара в джоба си и клекна да отвори кутията.

— Някой ни прави номера. Разбил е ключалката и е изключил камерата.

Купър огледа кутията и камерата вътре.

— По колко вървят?

— Тази ли? Около шестстотин. И не, не знам защо не я е взел. Просто е искал да създава неприятности.

„Може би — поклати глава Куп. — Но това я бе довело чак тук, горе, и ако не бе решил импулсивно да тръгне с нея, тя щеше да се озове тук съвсем сама.“

Докато тя отново включваше камерата и се свързваше със своите хора по радиотелефона, той започна да обикаля наоколо.

Не можеше да проследява дири или да разчита знаци с нейното умение и нямаше смисъл да се преструва, че може. Но виждаше с просто око отпечатъците от ботуши, водещи към поляната и обратно. Пресичаха я и продължаваха към дърветата от другата страна.

От големината на обувката и дължината на крачките Куп прецени, че шегаджията, ако наистина беше шегаджия е висок около

метър и осемдесет и носи обувки между десети и дванайсети номер. Но му трябваше нещо повече от просто око, за да е сигурен, че изчисленията му са дори приблизително верни.

Той огледа земята, дърветата, храстите и скалите. Знаеше, че Блек Хилс е обширна територия, части от която бяха включени в паркове, а други бяха частна собственост. Имаше много места, където човек можеше да пренощува, без да го види никой.

Котките не бяха единствените, които дебнеха плячката си и я нападаха от засада.

— Камерата отново е в изправност — оповести Лил и заоглежда следите, точно както бе направил Купър. — Очевидно се чувства у дома си тук — заключи тя, обърна се и се запъти към един обрулен от ветровете зелен брезент, прикован с колове към земята. — Надявам се, че не е пипал клетката.

Откачи брезента и го отметна настрана. Клетката бе недокосната, липсваше ѝ само вратата, която Лил бе натоварила на коня на тръгване.

— Ако тук няма никого, махаме вратата, за да не се опита някой да я вземе или някое животно се окаже дотолкова любопитно, че да влезе, а после не може да излезе. Оставям брезента тук, защото в този район късметът ми е най-голям. Така е по-лесно, отколкото всеки път да влачим клетката. През зимата оттук почти не минават хора.

Тя вирна брадичка.

— Дошъл е по същия път като нас и е вървял пеша поне през последната половин миля.

— Досетих се. Дошъл е иззад камерата.

— Предполагам, че е срамежлив. Щом така и така си тук, помогни ми да наместя вратата.

Той задържа клетката неподвижна, докато тя влачеше вратата. Застанал на ръба на поляната, проследи с поглед как я закрепя с бързи, отработени движения. Лил провери клопката няколко пъти, а после заложи примамката — кървави парчета телешко.

Отбеляза времето и кимна.

— До свечеряване остават малко повече от два часа. Ако ловува наблизко, примамката би трябвало да я доведе право тук.

Избърса със сняг кръвта от ръцете си и си сложи ръкавиците.

— Можем да наблюдаваме от лагера.

— Можем ли?

Тя се ухили.

— Разполагам с необходимото оборудване.

Двамата се запътиха обратно към мястото, където бяха издигнали палатките, но точно както подозираше Куп, Лил се отклони, за да проследи човешките дири.

— Влиза в парка — забеляза тя. — Ако продължи да върви в тази посока, ще стигне до пътеката. Сам е и върви пеша.

— Можем да го проследим, но в края на краищата ще загубиш следите сред останалите човешки стъпки.

— И без това няма смисъл. Не се е върнал по този път. Продължил е напред. Вероятно е някой от онези сървайвъри или любител на екстремния туризъм. Татко ми каза, че тази зима от службите за извънредни ситуации са измъкнали две малки групи от хълмовете. Хората си въобразяват, че знаят какво е дивата пустош през зимата. Но не е така. Повечето от тях просто нямат представа. Мисля обаче, че той знае. Виж колко равни са крачките му и колко стабилна е походката. Знае.

— Трябва да съобщиш за камерата.

— Какво да съобщя? „Господин полицай, някой е счупил десетдоларовата ми ключалка и е изключил камерата ми. Моля ви, организирайте хайка.“

— Не е зле да го има записано.

— Прекалено дълго те е нямало. По времето, когато се прибера, екипът ми ще е казал на разносвача на храна и на доброволците, които ще го съобщят на шефовете си, на съседите, на колегите и така нататък. Вече е документирано. Така стават нещата в Южна Дакота.

Но все пак се извърна на седлото и погледна назад към пътя, по който бяха дошли.

Като се върнаха в лагера, тя разопакова един малък лаптоп, седна на сгъваемото си столче и се залови за работа. Куп остана в своята част на поляната, включи преносимата си печка и направи кафе. Бе забравил това малко удоволствие, какво е да свари кафе на лагерна печка, допълнителното въздействие на напитката. Седеше, наслаждаваше се на горещото кафе и наблюдаваше как водата в потока се блъска в скалите и леда и си проправя път сред тях.

Доколкото можеше да види, в територията на Лил цареше съвсем делова атмосфера. Тя проведе един разговор по телефона, работейки с

някого над координати и данни.

— Ако ми дадеш малко от това кафе, за да не ми се налага да си правя точно сега, ще ти дам от телешката си яхния. — Тя погледна към него. — Не е от консерва. Мама я е приготвила.

Той отпи от кафето си, погледна я и не каза нищо.

— Знам какво казах, но е глупаво. Освен това вече не ти се сърдя, поне засега.

Тя стана, постави лаптопа на стола и отиде до дисагите си за запечатаната торбичка яхния.

— Замяната е изгодна.

Куп не можеше да не се съгласи. Във всеки случай искаше да види какво прави Лил на компютъра. Наля втора чаша кафе, подслади го така, както помнеше, че го пие тя, и тръгна към нейната половина от лагера.

Застанали на заснежения бряг на потока, двамата започнаха да отпиват от кафето.

— Компютърът е свързан с камерата. Ако се активира, ще получа сигнал.

— Адски находчиво.

— Лусиъс го разработи. Той е нашият луд учен. Може да изпрати съобщение до баба ти и дядо ти, ако искаш да се увериш, че са добре. Но му казах да им се обади по телефона или да накара Танси, за да им каже, че сме на лагер. Времето не се влошава, така че всичко ще е наред.

Тя обърна глава. Очите им се срещнаха и погледите им се задържаха. Нещо заблъска силно и шумно в сърцето му в мига, преди Лил да се извърне настрана.

— Кафето е хубаво — рече тя. — Ще ида да се погрижа за коня си, а после ще притопля яхнията.

Отдалечи се и го остави сам край потока.

Не искаше да се чувства по този начин. Неспособността ѝ да възпре това, което не искаше да чувства, просто да го отреже, я дразнеше, разстройваше я.

Какво у него я караше да изпитва такива чувства? Онази смесица от тъга и гняв, която все още долавяше у него, все още усещаше под

повърхността, я привличаше неудържимо.

Чувствата си бяха нейни, напомни си тя. Проблемът също.

Така ли се е чувствал Жан-Пол, зачуди се тя. Дали бе изпитвал същото желание, същата нужда, така и без да получи в отговор нещо истинско? Някой трябваше да изрита всеки квадратен сантиметър от кожата ѝ, задето бе накарала друг човек да се чувства толкова безпомощен.

Може би ясното съзнание, че все още бе влюбена в Купър Съливан, представляваше нейното заслужено наказание. Господ ѝ бе свидетел, че болеше.

Жалко, че нямаше възможността, от която се бе възползвал Жан-Пол, да си тръгне, просто да се махне. Целият ѝ живот, корените ѝ, работата ѝ, сърцето ѝ бяха тук. Не можеше да си тръгне, така че просто трябваше да се справи със ситуацията.

Нахрани и напои коня си и стопли яхнията.

По времето, когато занесе чинията на Куп, вече се бе спуснал здрач.

— Мисля, че е достатъчно топла. Имам работа и...

— Добре. Благодаря.

Той взе чинията и отново се върна към книгата, която четеше на угасващата дневна светлина и на пламъка на печката си.

В здрача по-надолу по течението към потока се приближиха черноопашати елени за водопой. Лил виждаше движенията и сенките им, чуваше шума и ударите на копитата им. Тя хвърли поглед към компютъра, но на поляната с камерата все още нямаше никакво движение.

Когато изгря луната, тя седна пред компютъра в палатката. Сама, с Куп се чувстваше по-самотна, отколкото ако беше сама. Заслуша се в звуците на нощта, на пустошта. С тази музика на нощта дойдоха викът на ловеца, крясъкът на преследвания. Лил чу как конят ѝ изпръхтява и изцвилва леко към кобилата на Куп.

„Въздухът е изпълнен със звуци“ — помисли си тя. Но двамата човеци на поляната не си размениха дори една-единствена дума.

Лил се събуди малко преди зазоряване, убедена, че компютърът, е дал сигнал. Но когато погледна към него, видя само празен екран.

Бавно седна, наострила уши. Отвън, пред палатката си, долови движение, предпазливо и човешко. В тъмнината Лил потърси с поглед упойващия пистолет и пушката. Светкавично взела решение, тя посегна към пистолета.

Бавно повдигна чергилото и погледна през отвора. Дори и в тъмното разбра, че сянката е на Купър, но не свали пистолета, докато безшумно се плъзгаше вън от палатката.

— Какво има?

Той вдигна ръка, за да я накара да млъкне, и ѝ махна да се върне вътре. Вместо това тя пристъпи към него.

— Какво? — попита отново.

— Имаше някого. В тази посока.

— Може да е било животно.

— Не беше. Сигурно ме е чул как се движа в палатката, как вдигам чергилото. Оmete се веднага, при това много бързо. За какво, по дяволите, служи това?

Тя сведе поглед към упойващия пистолет.

— За имунизация. В това число и на хора, ако се наложи. Чух те отвътре, но не можех да съм сигурна, че си ти.

— Можеше да е някое животно.

Дъхът излезе от устните ѝ като съскане.

— Добре, добре, ти вероятно можеш да кажеш разликата също толкова добре, колкото и аз. За какво, по дяволите, служи това? — попита тя и посочи към деветмилиметровия пистолет в ръката му.

— За имунизация.

— Боже Господи, Купър!

Вместо да ѝ отговори, той влезе в палатката си, излезе с фенерче в ръка и ѝ го подаде.

— Виж следите.

Тя насочи лъча към снега.

— Добре, това си ти, вероятно си се отдалечавал от лагера, за да се облекчиш.

— Тук позна.

— А това са други стъпки, на някого, който е пресякъл потока и е дошъл насам. Тръгнал е на север тичешком или поне много бързо. — Тя изпуктя. — Може да е бил някой браконьер. Искал е да заложил капан, ала е забелязал лагера ни. Но, по дяволите, следите приличат на

тези, които видяхме около клетката. И все пак може да е браконьер, който обича да създава неприятности.

— Може.

— Ти май все още разсъждаваш като ченге или като частен детектив, така че всеки е заподозрян. Вероятно си мислиш, че ако не беше дошъл с мен, щях да си навлека някоя беля.

— Ти телепат ли си станала?

— Знам как стават тези неща. Повярвай ми, наистина няма да ти хареса да те прострелям с упойваща стреличка. И можеш да ми вярваш, че умея да се владея. Правя го от дълго време. — Замълча, за да се увери, че думите ѝ са му направили впечатление. — Но наистина знам, че като сме двама, е по-сигурно. Не съм глупачка.

— Значи се питаш как е успял да се придвижи толкова бързо в тъмнината, при това право към пътеката. Луната се скри. Сега става по-светло, но преди малко цареше непрогледна тъмнина.

— Или очите му са свикнали с тъмното, или има фенерче с инфрачервени лъчи. Ако е смятал да залага капан посред нощ, вероятно е второто. Знае какво прави. Ще съобщи в полицията, но...

Писукането, което се разнесе от палатката ѝ, я накара да млъкне. Забравила всичко друго, Лил се втурна вътре.

— Ето го! Кучи син такъв, ти сигурно си моят талисман за късмет. Не очаквах, че ще успея да го зърна. Каква красавица — прошепна тя, докато наблюдаваше как женският кугуар души въздуха в другия край на поляната. — Куп, ела! Ела да видиш.

Премести се, за да му даде възможност да вижда компютъра. Той се отпусна до нея.

— Надушила е примамката. Дебне, внимава да остане в сенките и храстите. Умее да пази тайните си. Очите ѝ са остри и може да вижда в тъмното. За нея клетката е нещо непознато, но това, което е вътре? Миризмата. Господи, колко е хубава! Само я погледни.

Котката се придвижваше по корем, сякаш плуваше в снега.

После изведнъж скочи и Лил затаи дъх пред скоростта и силата ѝ. Скок, нахвърляне, сграбчване. Още преди клетката да се затвори докрай, кугуарът вече бе сграбчил примамката в челюстите си.

— Хванахме я. Хванахме я! — С победоносен смях Лил сграбчи ръката на Куп. — Видя ли как...

Обърна глава. В тясното пространство на палатката устата ѝ почти се сблъска с неговата. Лил почувства топлината, която се излъчваше от него, видя блясъка в очите му, тези леденосини очи. За един кратък миг споменът я заля и я преизпълни.

После тя се отдръпна назад, далеч от опасната зона.

— Трябва да си взема нещата. След малко ще се зазори. Скоро ще е достатъчно светло, за да огледаме пътеката.

Тя хвана радиотелефона.

— Извини ме. Трябва да проведа един разговор.

9.

Тъй като Лил имаше повече багаж за товарене и повече неща за вършене от него, Куп изпържи бекон и направи кафе. Когато Лил затвори телефона и натовари екипировката си, той вече бе приготвил закуската и бе прибрал лагера си. Тъкмо оседлаваше коня си и тя дойде да подготви своя.

— Какво ще правиш с нея?

— Ще я обездвижи. С упойващия пистолет мога да стигна до половин метър от нея и да я поваля в безсъзнание, без да я наранявам. Ще взема проби от кръвта и козината ѝ, ще определя теглото, възрастта, размерите ѝ и така нататък. Ще ѝ сложа радионашийник. Благодаря — добави тя разсеяно, когато той ѝ подаде чаша кафе. — Ще вкарам малка доза приспивателно, но достатъчно, за да я задържа неподвижна за няколко часа, така че ще трябва да остана при нея, докато се събуди и възстанови. Ако не преодолее докрай въздействието на наркотика, ще е уязвима. Процесът ще е дълъг, но мине ли всичко добре, до обяд тя ще се е отправила по пътя си, а аз ще имам това, за което дойдох.

— И каква е ползата от всичко това за теб?

— Искаш да кажеш, освен удовлетворението?

Слънцето вече обагреше в розово върховете на хълмовете на изток и Лил се метна на седлото.

— Информация. Кугуарът е включен в списъка на видовете, които скоро може да се окажат застрашени. Повечето хора, имам предвид хората, които живеят и пътуват в територии, където има кугуари, така и не виждат нито един.

— Повечето хора не са като теб. — Куп се качи на коня и ѝ предложи един от сандвичите с бекон, които бе направил.

— Не, наистина. — Тя погледна първо към сандвича, а после към него. — Приготвил си закуска. Сега се чувствам виновна, че се държах толкова гадно.

— Приятен страничен ефект.

— Както и да е. — Тя отхапа една хапка, докато обръщаха конете към пътеката. — Повечето от съобщенията, че са видели кугуар, се оказват фалшиви, най-често е американски рис или някой домашен любимец. Хората купуват екзотични котки, така че всеки месец ни се обажда по някой, който не знае какво да прави сега, когато Пухчо вече не е сладко малко котенце. — Отхапа отново. — Но в повечето случаи хората виждат рис и си мислят: „Проклятие, кугуар!“ И дори в редките случаи, когато наистина се оказва кугуар, не разбират, че въпросният кугуар не е тръгнал на лов за човешко месо.

— Миналата или по-миналата година имаше кугуар, който едва не се пхнал в горещата вана при някаква жена от Дедуд.

— Да, направо беше супер. — Лил започна да заглажда със зъби краищата на сандвича. — Това, което повечето хора може да пропуснат, е, че кугуарът изобщо не се е заинтересувал от нея. Не я е нападнал. Дебнел някакъв елен и се озовал на задната веранда точно като се е киснела във ваната. Погледнал я е, вероятно си е помислил „Не става за ядене“ и си е тръгнал. Ние прекаляваме, Купър, и недей ме кара да ти изнасям природозащитна лекция за необходимостта от консервация. Но наистина го правим, затова трябва да се научим как да живеем с тях, как да опазим застрашените видове. Те не искат да се приближават до нас. Не искат да се доближават дори един до друг, освен ако не е сезон за чифтосване. Те са самотници и макар в някои хабитати да се сблъскват с други, по-силни от тях видове, след като съзреят, единствената заплаха за тях сме ние, хората.

— Ще ме накараш да се замисля следващия път, преди да си направя гореща вана.

Тя се разсмя.

— Не е много вероятно някой кугуар да те последва там. Могат да плуват, но не го обичат. Нашето момиче горе се чуди как, по дяволите, се е озовала в клетка? Като се има предвид средната продължителност на живота на женските кугуари в дивата природа, ще живее още осем-девет години. На всеки две ще се чифтосва, ще ражда котило, средно по три котенца. Две от тези три вероятно ще умрат, преди да са навършили годинка. Тя ще ги храни, ще ги брани от смъртта, ще ги научи да ловуват. Ще ги обича, докато стане време да ги пусне да тръгнат по своя път. За целия си живот може да покрие територия от сто и петдесет квадратни мили.

— И ти ще проследиш всичко това с радиояката.

— Къде отива, кога и как се озовава там, колко време ѝ отнема. Кога се чифтосва. В момента работя върху изследване на поколенията. Вече проследих две поколения чрез котенцето от котилото на Бейби и чрез един млад мъжки, който залових и белязах миналата година в каньона. С тази женска ще започна още едно.

Всеки път, щом терена позволява конете препусаха в лек тръс.

— Не смяташ ли, че вече знаеш всичко, което може да се разбере за кугуарите?

— Човек никога не може да знае всичко. Биология, поведение, екологична роля, разпространение и хабитат, та дори и митология, никога не можеш да научиш всичко. Всяко ново знание се прибавя към цялото и колкото повече познания трупаме, толкова повече ще знаем как да опазим видовете. Освен това трябва да се съобразяваме и с фондовете. Дарителите обичат да виждат и чуват за животните, да научават интересни неща. Ще дам на нашето ново момиче име, ще ѝ направя снимка и ще я сложа на уебстраницата ни в частта „Проследете котка!“ Заради спонсорирането. И благодарение на това, че в известен смисъл ще я използвам, ще допринеса за защитата, проучването и разбирането на нея и нейния вид. Освен това искам да знам. — Тя погледна към него. — А и да си кажем истината, това е страхотно начало на сутринта.

— И по-лоши съм имал — съгласи се Куп.

— Свеж въздух, добър кон под теб, цели мили природа, за която хората плащат сумати пари, за да я видят в книги за изкуството, и интересна работа за вършене. Според мен е чудесно. — Тя наклони глава. — Дори за гражданич.

— Градът не е нито по-хубав, нито по-лош. Просто е по-различен.

— Липсва ли ти? Работатати там?

— Правя това, което искам, също като теб.

— Това има значение — да можеш да правиш това, което искаш. И те бива в него. С конете — поясни тя. — Винаги те е бивало. — Наведе се и погали врата на жребеца си. — Все още ни предстои пазарлъкът за този красавец, но беше прав. Стъпка е точно за мен. — Тя се навъси и накара коня да забави ход. — Ето го пак нашия приятел — посочи към следите. — Минал е направо и оттук е поел по пътеката.

Какво, по дяволите, е намислил? — Нещо накара сърцето ѝ да се свие. — Тръгнал е към поляната. Към кугуара.

В мига, в който го каза, крясъкът разцепи въздуха и отекна сред хълмовете.

— Той е там. Там, горе. — Тя пришпори коня в галоп.

Крясъкът отново отекна в ушите им, пълен с ярост. А третият, висок и пронизителен, бе пресечен от плющенето на изстрел.

— Не! — Лил пришпори жребеца, без да вижда почти нищо. Дърпаше юздите, за да не се блъснат в дърветата, вкопчваше се с тях и окуражаваше коня, докато той летеше през снега.

Куп се изравни с нея и сграбчи юздите ѝ.

— Пусни ме — изкрещя тя. — Пускай! Той я застреля. Застреля я.

— Ако е така, не можеш да промениш нищо. — Куп скъси юздите на Стъпко и заговори ниско, за да успокои конете. — Там, горе, има някого и той е въоръжен. Няма да те пусна да хукнеш нататък с риск да счупиш крака на този кон и собствения си врат. Спри се. Помисли.

— Той вече има петнайсет или дваайсет минути преднина. Тя е в капан. Трябва да...

— Престани! Помисли. Използвай телефона си. Повикай помощ.

— Ако мислиш, че просто ще седя тук, докато...

— Ще се обадиш за помощ. — Гласът му бе студен и безизразен също като очите му. — И после двамата ще тръгнем по следите. Ще правим нещата едно по едно. Обади се на твоите хора, виж дали камерата все още работи. Накарай ги да съобщят за изстрела. После ще останеш зад мен, защото аз съм този, който носи истински пистолет. Това е. Действай!

Можеше да възрази на тона му, можеше да възрази и на нарежданията му. Но той беше прав за камерата. Лил извади телефона, а Куп мина пред нея.

— Имам пушка, ако ни потрябва — обади се тя.

От другата страна на телефона се чу сънливият глас на Танси.

— Здравсти, Лил. Къде...

— Провери камера номер единайсет. Тази, която оправих вчера. Провери я веднага!

— Да, естествено. Наблюдавам я, откакто се обади. Проверих животните и доведох Ерик с мен, за да... По дяволите, пак се е повредила. Ти...

— Слушай ме. С Купър сме на двацет минути от мястото. Някой беше там. Имаше изстрел.

— Господи! Нали не мислиш, че...

— Трябва да се обадиш на полицията и на пазача на входа. След двацет минути ще разберем. Повикай Мат. Ако е ранена, трябва да я доведе в убежището. Може да ни трябва самолет.

— Добре. Дръж връзка, Лил, и внимавай.

Линията изщрака, преди Лил да успее да отговори.

— Можем да се движим и по-бързо — настоя тя.

— Да, и да се окажем точно пред мерника му. Не това е начинът, по който искам да прекарам сутринта. Не знаем кой е горе или какво си е наумил. Знаем само, че има оръжие и достатъчно време да избяга или да се скрие някъде и да ни чака.

„Или може да се е върнал надолу — помисли си Куп — и в същия този миг да се подготвя за стрелба по човешко същество.“ Не можеше да е сигурен, така че нямаше как да се подчини на желанието си да зашемети Лил и да я завърже за някое проклето дърво, за да продължи без нея.

— По-добре оттук да тръгнем пеша. — Той обърна глава и срещна погледа ѝ. — Така ще се движим по-безшумно, а и ще представляваме по-дребни мишени. Вземи ножа си, пистолета и телефона. Ако нещо се случи, каквото и да е, бягаш. Познаваш местността по-добре от всеки друг. Махни се, позвъни за помощ и не се показвай, преди да пристигне. Ясно?

— Това не ти е Ню Йорк и ти вече не си ченге.

Той я смрази с поглед.

— Това вече не е хващане и маркиране. Колко време искаш да загубиш в спор с някого, който е по-едър от теб?

Куп имаше право, затова Лил слезе от коня и взе малка раница с това, което ѝ се струваше необходимо. Пистолетът остана в ръката ѝ.

— Зад мен — нареди Куп. — Един по един.

Той се движеше бързо, а тя не изоставаше, точно както очакваше Куп. Той спря, извади бинокъла си и използвайки храстите за прикритие, огледа поляната пред тях.

— Виждаш ли клетката?

— Чакай.

Виждаше изпотъпкания сняг, редицата дървета, изпъкналите камъни. Безброй възможности за прикритие.

Огледа поляната. Ъгълът му бе съвсем малък, но успя да види части от клетката и тялото на котката. И кръвта на снега.

— Оттук не виждам много добре. Но е повалена.

За миг Лил затвори очи, но дори и така Куп видя мъката, която премина по лицето ѝ.

— Ще минем направо и ще излезем зад клетката. Тя е по-добро прикритие.

— Добре.

Отне им известно време. Единственият начин да се придвижат напред бе да се преборят със склона, с дълбокия до колене сняг и неравната хлъзгава земя.

Лил си проправи път през храстите, като приемаше помощта на Купър всеки път, когато имаше нужда.

И в свежия остър въздух подуши кръвта. Подуши смъртта.

— Отивам при нея. — В гласа ѝ звучеше единствено спокойствие. — Ако е бил тук, значи ни е чул да идваме. Имал е достатъчно време да се скрие и да ни очисти, ако това е искал. Той е застрелял животно в клетка. Значи е страхливец. Не, не е останал тук. Отишъл си е.

— Можеш ли да ѝ помогнеш?

— Не вярвам, но ще отида при нея. Могъл е да те простреля снощи, в мига, когато си излязъл от палатката.

— Аз отивам пръв. Не подлежи на обсъждане.

— Не ме е грижа. Давай. Трябва да стигна до нея.

Чиста глупост, помисли си Купър. Да поемат риск, от който нямаше никаква полза. Но после си спомни как бе помогнал на Лил да издигне клетката, как бе наблюдавал заедно с нея щракването на капана.

Не можеше да остави котката там.

— Може би трябва да изстреляш няколко куршума, за да разбере, че и ние имаме оръжие.

— Може да го възприеме като предизвикателство. — Куп погледна към нея. — Мислиш, че е по-лесно да убиеш животно в

клетка, изобщо животно, отколкото човешко същество. Само че грешиш. Зависи кой държи оръжието. Не мърдай и стой ниско приведена, докато не ти кажа да се изправиш.

Той излезе на открито.

За миг кожата му настръхна, а мускулите му се стегнаха в напрежение. Веднъж го бяха простреляли и нямаше желание да го изпита пак.

Над главите им закръжи ястреб и нададе крясък. Куп наблюдаваше дърветата. Мярна движение, което го накара да вдигне пистолета си. Един черноопашат елен пробиваше път през снега за стадото, което го следваше.

Куп се обърна и се отправи към клетката.

Не беше очаквал Лил да остане на мястото си, след като самият той бе тръгнал към кугуара и, разбира се, тя не го направи. Настигна го, заобиколи го и коленичи на замръзналата земя.

— Ще включиш ли камерата? Ако не я е счупил, имам предвид. Трябва да документираме ставащото.

В клетката котката лежеше на една страна. Земята бе просмукана от прясна кръв и съсиреци от горещината на изстрела. Лил потисна желанието си да отвори клетката, да погали козината на кугуара и да заплаче. Вместо това се свърза с базата.

— Танси, връщаме камерата в изправност. Женската е простреляна. В главата. Мъртва е.

— О, Лил!

— Обади се на когото трябва и направи копие на видеото. Трябва да повикаме властите, а също така и транспорт, за да я изнесем оттук.

— Още сега ще се заема. Толкова съжалявам, Лил.

— Да, и аз.

Тя затвори телефона и погледна към Куп.

— Камерата?

— Просто е изключена, както преди.

— Ловният сезон за кугуарите е много кратък. Сега не е ловен сезон. А освен това тази земя е частна собственост. Нямам е никакво право.

Въпреки че гласът ѝ бе равен и твърд, тя бе така преbledняла, че очите ѝ светеха като две черни езера.

— Дори котката да не беше в клетката, дори да не беше беззащитна, пак не е имал никакво право. Мога да разбера лова за храна, за спорт, аргументите за екологическото равновесие при усвояването на все повече и повече хабитати. Но това не беше ловуване. Това беше убийство. Той простреля животно в клетка. И аз бях тази, която я постави в клетката. Аз я затворих там.

— Не бъди глупава. Не обвинявай себе си.

— Не. — Сега в тези очи гореше само ярост. — Обвинявам копелето, което е отишло до клетката и е пуснало куршум в главата ѝ. Но аз съм фактор. Аз му дадох възможност да го направи.

Тя се отпусна назад на колене и си пое дъх.

— Изглежда е дошъл по пътеката, отишъл е до камерата и я е изключил. Заобиколил е клетката, погледнал е котката и я е раздразнил. Тя е надала предупредителния си вик. Той е продължил да я дразни. Може би така му се е струвало по-вълнуващо, кой знае? А после я е застрелял. Предполагам, че е било отблизо, но не знам със сигурност. Не мога да разбера. Ще направим аутопсия и ще извадим куршума. Полицията ще го вземе и ще ни каже какъв е бил pistolетът.

— Като съдя по звука, мисля, че е от тези, които могат да се използват с една ръка. От вида на раната бих казал, че е с малък калибър.

— Да, ти си по-запознат с тези неща.

Куп не ѝ каза, че не трябва да пипа нищо на местопрестъплението, когато тя отвори клетката. Лил положи ръка върху превърнатата в каша глава на младата женска, която по нейна преценка бе живяла само една година. Която се бе научила да ловува и да скита свободно. Която живееше в тайните си места и избягваше компания.

Лил я погали. И когато раменете ѝ се разтресоха, тя стана, за да излезе от обхвата на камерата. Единственото, което можеше да ѝ предложи Куп, бе да отиде при нея и да я вземе в прегръдките си, когато тя заплака.

Лил посрещна полицията със сухи очи и професионално поведение. Куп познаваше областния шериф само бегло, но предположи, че Лил го познава от малка.

Прецени, че трябва да е в началото на трийсетте. Тялото му беше стегнато, лицето сурово, стъпваше сигурно в ботушите си „Улвърин“. Казваше се Уилям Йохансен, но както повечето му познати, и Лил го наричаше Уили.

Докато шерифът разговаряше с Лил, Куп проследи с поглед как един от заместниците му прави снимки на местопрестъплението, на клетката и на следите. Видя как Уили поставя ръка на рамото на Лил и го потупва, преди да отстъпи и да се отправи към Куп.

— Господин Съливан. — Уили направи пауза, застана до Куп и погледна към мъртвата котка. — Каква ужасна и страхлива постъпка. Вие ловувате ли?

— Не. Никога не ми е харесвало.

— Всеки сезон убивам по някой елен. Обичам да съм на открито, да си премеря силите с техните инстинкти. Жена ми прави страхотно еленско задушено. Но никога не съм преследвал кугуари. Баща ми ловува заради месото и ме е научил на същото. Не ми допада мисълта да ям кугуар. Е, тук е адски студено. Страшно духа. Лил казва, че конете ви чакат ей там.

— Да. Ще ми се да се върна при тях.

— Ще слеза с вас донякъде. Лил каза, че се е обадила на баща си и той е тръгнал да ви пресрещне там, където сте спали снощи. Да ви помогне да натоварите багажа.

— Тя трябва да тръгне с кугуара.

— Да — кимна Уили. — Ще повървя малко с вас. Така ще можете да ми кажете в най-общи линии какво се е случило. Ако ми трябва още подробности, ще ви се обадя по-късно, като се приберете и постоплите.

— Добре. Дайте ми една минута.

Без да чака шерифът да се съгласи, Куп се върна при Лил. За разлика от Уили, не я потупа успокоително по рамото. Сухите ѝ очи срещнаха неговите, безизразни и малко далечни.

— Ще взема конете и ще се срещна с Джоуи при лагера. Ще свалим и твоя багаж.

— Благодаря, Куп. Не знам какво щях да правя, ако не беше дошъл с мен.

— Щеше да овладееш положението. По-късно ще се отбия при теб.

— Не е нужно да...

— По-късно ще се отбия при теб.

С тези думи той се отдалечи и Уили тръгна редом с него.

— Разбрах, че на изток сте били полицаи.

— Да.

— Но сте се насочили към частните разследвания?

— Точно така.

— Спомням си как идвахте като момче на гости на баба си и дядо си. Те са добри хора.

— Вярно е.

Устните на Уили потръпнаха. Крачките му по пътеката бяха уверени.

— Чух как един ден Гъл Нодок, който сега работи за вас, ви дал тютюн и вие сте си изповръщали вътрешностите.

Устните на Куп трепнаха в едва доловима усмивка.

— Гъл никога не се уморява да разказва тази история.

— Понеже е хубава. Защо просто не ми разкажете нещата в най-общи линии, господин Съливан? Щом сте били в полицията, не е нужно да ви казвам какво трябва да знам.

— Купър или Куп. Дватамата с Лил тръгнахме на сам вчера сутринта. Около осем, може би съвсем малко по-късно. Разтоварихме част от нещата си на мястото край потока, което си бяхме избрали за лагеруване, и дойдохме тук преди единайсет. Мисля, че беше малко преди това.

— За кратко време сте стигнали.

— Конете ни са добри, а освен това Лил познава пътеката. Тук е сложила една камера. Някой е счупил ключалката на кутията ѝ и я е изключил. Лил каза, че се е повредила преди няколко дни. Отново я включи. Видяхме следите, оставени от този, който го е направил. Носи номер единайсет, бих казал.

Уили кимна и намести шапката си „Стетсън“.

— Ще го проверим.

— Нагласихме клетката, заложихме примамката и в два часа вече бяхме обратно в лагера. Тя работи, аз четох, вечеряхме и си легнахме. В пет и дващест и пет тази сутрин чух някой да се движи навън. Взех пистолета си. Когато излязох от палатката, човекът вече беше побягнал. По-скоро го чух, отколкото видях, но все пак го зърнах.

Висок около метър и осемдесет, мъж. Предположих, че е мъж от начина, по който се движеше, и общите очертания на фигурата. Носеше раница и каскет. С козирка. Не мога да ви кажа възрастта му, расата или цвета на косата. Успях само да хвърля поглед върху фигурата, докато тичаше, а после се изгуби сред дърветата. Тичаше бързо.

— Сутринта по това време цари непрогледна тъмнина.

— Да. Може би е имал инфрачервени очила. Видях го само отзад, но се движеше като газела, по дяволите! Бързо, плавно. Тогава се събуди Лил. Малко след това получи сигнал, че капанът е щракнал. Трябваша ни трийсет минути, може би четирийсет, за да натоварим нещата си и тя да се свърже с базата си. Освен това известно време гледахме котката на компютъра ѝ. Той имаше голяма преднина. Нито на мен, нито на Лил ни хрумна, че може да тръгне нагоре, да направи подобно нещо.

— Защо да ви хрумне?

Вече бяха стигнали до конете и Уили приятелски потупа кобилата на Куп.

— По онова време вече беше станало светло, но не бързахме. А после Лил забеляза следите. Бяхме приблизително на половината път между лагера и клетката, когато ги видях.

— Лил има набито око за такива неща — отбеляза спокойно Уили.

— Той е направил кръг, върнал се е обратно на пътеката и се е отправил нагоре. Чухме котката да крещи, нали знаете какви звуци издават.

— Трябва да е било ужасен звук.

— По време на третия крясък чухме изстрела — продължи Купър и отгук нататък описа всичко с подробности, включително и времето, когато бяха стигнали горе и бяха видели кугуара.

— Няма изходна рана — добави той. — Пистолетът е бил малък. Може би нещо за една ръка, трийсет и втори калибър или нещо подобно. От онези, които спокойно можеш да носиш под якето си. Няма да му пречи да върви, няма да се вижда, ако срещне някого по пътеката. Просто човек, който е излязъл на открито сред природата.

— Тези неща тук ги приемаме сериозно. Можеш да разчиташ на това. Ако трябва отново да говоря с теб, знам къде да те намеря.

Внимавай по пътя на долу, Куп.

— Можеш да разчиташ на това.

Куп яхна кобилата си и взе от Уили юздите на коня на Лил.

Самотният обратен път към лагера му даде време да помисли.

Не беше съвпадение, че бяха изключили камерата, че натрапникът бе избрал техния лагер, че кугуарът, който бе уловила Лил, беше застрелян.

Свързващият фактор? Лилиан Чанс.

Трябваше да ѝ го каже дума по дума и да се увери, че е взела всички възможни предпазни мерки.

Лил смяташе, че е по-лесно да убиеш затворено в клетка животно, отколкото човек.

Куп не беше съгласен.

Не познаваше добре Уилям Йохансен и досега никога не го бе виждал в професионална светлина. Но първото му впечатление бе, че е компетентен и хладнокръвен. Вярваше, че шерифът ще направи всичко, което може и трябва за разследването.

Освен това смяташе, че освен ако не извади невероятен късмет, Уили няма да стигне доникъде.

Убиецът на кугуара на Лил знаеше точно какво прави и как да го направи. Въпросът бе защо.

Някой, който изпитва омраза лично към Лил или към убежището като цяло? Може би и двете, тъй като за повечето хора Лил и убежището бяха едно и също. Екстремист от едната или от другата страна на проблема за опазването и консервацията на природата представляваше определена възможност.

Някой, който познаваше района, знаеше как да живее сред дивата пустош за дълго време, как да остава незабелязан. Може би някой от местните, разсъждаваше Купър, или поне някой, който има връзки с някой местен.

Може би нямаше да е зле самият той да се обади на няколко познати и да види дали през последните години е имало подобни инциденти. Или, рече си той, можеше просто да попита Лил. Тя без съмнение знаеше или можеше да разбере по-бързо от него.

Разбира се, това пращаше по дяволите цялата идея за това как ще стои далеч от нея. Но си призна, че още когато бе настоял да дойде с

нея на това пътуване, вече бе пратил идеята по дяволите. Така че кого заблуждаваше?

Нямаше да стои настрана от нея. Колкото и да се бе опитвал да го отрича, го знаеше още от мига, в който бе отворила вратата на онази хижа. Мигът, когато я бе зърнал отново.

Може би ставаше дума просто за довеждане на нещо до завършека му. Куп не обичаше да оставя зад себе си неразрешени неща. Лил беше като увиснало въже, реши той. Щом не можеше да го отсече, трябваше да го развърже. Майната му на онзи тип, за когото не беше точно сгодена.

Между тях двамата, все още съществуваше нещо. Бе го почувствал да се излъчва от нея. Бе го видял в очите ѝ. Колкото и време да бе изминало, откакто за последен път бяха заедно, познаваше очите ѝ.

Сънуваше ги.

Знаеше какво бе видял в тях тази сутрин в палатката ѝ, докато на екрана на компютъра младият кугуар съскаше в клетката. Ако тогава я бе докоснал, щеше да я вземе. Всичко бе съвсем просто.

Нямаше да успеят да навлязат в този нов етап от живота си, каквото и, по дяволите, да означаваше това, преди да са преодолели старите чувства, старата връзка, старите желания. Може би тогава щяха да могат отново да станат приятели. А може би не. Но стоенето на едно място нямаше да разреши проблема.

Освен това Лил беше в беда. Тя може и да не го вярваше или признаваше, но някой искаше да я нарани. Каквото и да бяха те, двамата, един за друг, каквото и да не бяха, Куп нямаше да позволи това да се случи.

Лагерът изникна пред очите му и Куп накара коня да тръгне побавно, отметна назад палтото си и постави ръка на пистолета.

По дължината и на двете палатки се спускаха дълги, прецизни разрези. Прогизналите завивки лежах в ледения поток заедно с готварската печка, на която тази сутрин Куп бе направил бекон и кафе. Ризата, която Лил бе носила предния ден, бе разтворена върху снега. Куп бе готов да се обзаложи, че кръвта, с която бе изцапана, е на кугуара.

Той слезе от кобилата, завърза и двата коня и отвори чантата, прикрепена към седлото на Лил, за да извади камерата, която я бе

видял да пъха вътре сутринта.

Направи снимки на мястото от различни ъгли и няколко по-близки на ризата, палатките, предметите в потока и отпечатъците от ботуши, които не бяха нито негови, нито на Лил.

„Да направим всичко възможно“ — помисли си той и извади от джоба си пластмасова торба, която щеше да му послужи за събиране на доказателства. Сложи си ръкавиците и прибра в торбата ризата на Лил, след което я затвори и си пожела да имаше химикал или маркер, за да отбележи деня, часа и инициалите си.

Чу тропота на приближаващ кон и се досети, че е Джоуи. Натъпка ризата в чантата на седлото си и отново сложи ръка върху пистолета. Отпусна я, когато конят и ездачът навлязоха в полезрението му.

— Добре е — провикна се пръв Куп. — С областния шериф е. Добре е, Джоуи.

— Хубаво. — Все още на седлото, Джоуи огледа лагера. — Предполагам, че не сте се напили и развилнели тук?

— Върнал се е тук, пак е минал в кръг, докато ние се качвахме нагоре. Бърза работа. Гадна и мръсна. Да са му трябвали най-много десет минути.

— Защо?

— Това е въпросът.

— Това те питам, Купър. — Джоуи слезе от коня си стиснал юздите в ръка с побелели под ръкавиците кокалчета. — Не съм идеалист. Знам, че хората вършат шибани простотии. Но това не го разбирам. Ти трябва да знаеш по-добре. Мислил си за това.

Куп знаеше, че лъжите често пъти са полезни. Той обаче нямаше да излъже Джоуи.

— Някой е вдигнал мерника на Лил, но не знам защо. Ти сигурно ще имаш по-добра представа. Или тя. Отдавна не съм част от живота ѝ. Не знам какво става с нея, не и под повърхността.

— Но ще разбереш.

— Полицията се е заела с това, Джо. Уили ми се струва човек, който си върши работата както трябва. Направих снимки и ще ги предам на властите. — Куп си помисли за окървавената риза, но реши да запази тази част за себе си. На един, вече уплашен, поболял се от тревога баща не му трябваха още тревоги.

— Уили ще си свърши работата, при това ще направи всичко по силите си. Но няма да мисли за това и за Лил всеки ден, всяка минута. Моля теб, Куп. Моля те да ми помогнеш. Да помогнеш на Лил. Да я пазиш.

— Ще говоря с нея. Ще направя всичко, което мога.

Джо кимна удовлетворен.

— Е, май ще е по-добре да започнем да разчистваме това място.

— Не. Ще се обадим на полицията и няма да пипаме нищо. По всяка вероятност този тип не е оставил никакви следи, но трябва да дадем възможност на ченгетата да проверят всичко.

— Ти знаеш по-добре. — Джо си пое пресекливо дъх, свали шапката от главата си и прекара облечената си с ръкавица ръка през косата си веднъж, втори път. — Боже Господи, Куп! Боже Господи. Тревожа се за момичето си.

„И аз — въздъхна Куп. — И аз.“

10.

Лил изтласка от съзнанието си всякакви чувства, за да помогне на Мат с аутопсията. Един от полицаите стоеше до тях и позеленяваше все повече и повече с напредването на процедурата. При други обстоятелства реакцията на клетия човек щеше да я развесели поне малко.

Кръвта по ръцете ѝ обаче отчасти бе по нейна вина. Никой не можеше да я убеди в противното.

Все пак ученият в нея я накара да вземе проби от кръв и косми от мъртвия кугуар така, както бе възнамерявала да направи с живия. Щеше да ги анализира и да прибави сведенията в записите си, в документите си, в програмата.

Ветеринарят извади куршума и тя протегна напред стоманения поднос. Куршумът иззвънтя почти бодро, когато Мат го пусна отгоре. Полицаят го прибра в торбичка, запечата я и я регистрира в тяхно присъствие.

— Май е трийсет и втори — обяви той и преглътна. — Ще се погрижа това да отиде при шериф Йохансен. Нали потвърждавате, че този куршум е причина за смъртта, доктор Уейнрайт?

— Обикновено куршум в мозъка причинява смърт. Няма други рани или одрасквания. Ще я отворя, за да проведе докрай аутопсията. Но в ръката си държите куршума, който е убил това животно.

— Да, сър.

— Ще изпратим пълен доклад в кабинета на шерифа — намеси се Лил. — Цялата документация.

— В такъв случай ще тръгвам — избъбри полицаят и изхвърча от стаята.

Мат остави форцепса и взе един скалпел.

— Като се имат предвид теглото, височината и зъбите ѝ, бих определил възрастта на тази женска между дванайсет и петнайсет месеца. — Погледна към Лил за потвърждение.

— Да. Не е бременна, както и сам ще се убедиш, нито показва признаци, че е раждала скоро. Мисля, че изобщо не се е чифтосвала

тази есен, по онова време е била прекалено млада. Всички видими знаци подсказват, че е била напълно здрава.

— Лил, не е нужно да го правиш. Няма причина да оставаш тук за аутопсията.

— Има. — Лил се застави да се освободи от всякакви чувства и зачака Мат да направи първия точен разрез.

Когато аутопсията свърши, сведенията бяха документирани и всички заключения направени, очите на Лил горяха, а гърлото ѝ пареше. Стресът и скръбта караха стомаха ѝ да се свива. Тя изми старателно ръцете си няколко пъти, преди да отиде в кабинета.

В мига, в който я видя, очите на Лусиъс се наляха със сълзи.

— Съжалявам. Май не мога да се овладеея.

— Няма нищо. Днес е ужасен ден за всички ни.

— Не знаех дали ще искаш да сложа нещо на сайта — някакво изявление или...

— Не знам. — Лил потърка лицето си с ръце. Просто не се бе сетила за това. — Може би наистина трябва. Да, да. Тя беше убита. Хората трябва да разберат за нея, какво ѝ се е случило.

— Мога да нахвърлям текста и да ти дам да го прегледаш.

— Добре, давай, Лусиъс.

Мери Блънт, с яко тяло и нежна душа, стана от бюрото си и наля една чаша, от която излизаше пара.

— Чай. Изпий го — заповяда тя и пхна чашата в ръката на Лил. — А после си иди вкъщи. Почти е време да затваряме. Искаш ли да дойда с теб и да ти приготвя нещо за хапване?

— Точно сега не бих могла да хапна нищо, Мери, но благодаря за предложението. Мат се занимава с писмената работа, записва подробностите от аутопсията. Ще занесеш ли доклада на Уили на път за вкъщи?

— Разбира се — Лешниковите очи на Мери над сребристите рамки на очилата бяха изпълнени със загриженост. За миг тя прегърна Лил с една ръка. — Ще го хванат този жалък страхливец, Лил. Не се бой.

— На това разчитам. — Лил изпи чая, защото беше в ръката ѝ, а също така и защото Мери я наблюдаваше, за да се увери, че го е изпила.

— Другата седмица имаме онази екскурзия на бойскаутите. Мога да я отложа, ако искаш повече време.

— Не, трябва да се опитаме да бъдем професионалисти, както обикновено.

— Добре тогава. Направих няколко проучвания за дарения и обмислих някои възможности. Можеш да ги погледнеш и да ми кажеш дали искаш да се възползваме от тях.

— Добре.

— Утре — твърдо заяви Мери и взе от ръцете ѝ празната чаша. — Сега си иди вкъщи. Ние ще затворим.

— Първо ще видя как са питомците ни.

— Танси, стажантите и няколко доброволци вече ги нахраниха.

— Просто ще проверя. Вие си тръгвайте. — Погледна към Лусиъс, за да му покаже, че говори и на двамата. — Веднага щом Мат свърши, затваряйте и си тръгвайте.

Когато излезе навън, видя Фарли да идва откъм оборите. Той вдигна ръка за поздрав.

— Доведох новия ти кон и донесох нещата ти. Изтрих го хубаво и му дадох допълнително фураж.

— Фарли, ти си същински божи дар.

— И ти щеше да направиш същото. — Той спря пред нея, потупа ръката ѝ и лекичко я потърка. — Дяволска история, Лил.

— Да.

— Мога ли да направя нещо? — Той присви очи в падащия здрач. — Баща ти каза да остана дотогава, докогато имаш нужда. Помисли си, че няма да е зле да остана да спя тук.

— Не е нужно да го правиш, Фарли.

— Е, той всъщност само предложи да преспя тук, не че ми нареди. — Фарли я озари с чаровната си глуповата усмивка. — Ще спя на походното легло в обора.

— Има по-хубаво тук, в кабинетите. Ще поговоря с шефа ти, но за тази вечер нека да е на вашата.

— Шефът ще спи по-спокойно.

— Точно затова ще оставя да е на вашата. Истината е, че и аз ще спя по-спокойно, като знам, че си наблизо. Ще ти приготвя вечеря.

— Няма нужда. Майка ти ми опакова достатъчно, за да ми стигне за цяла седмица. Няма да е зле да им позвъним. — Той пристъпи от

крак на крак с ботушите си с изтъркани пети. — Само предложение.

— Ще им се обадя.

— Танси вътре ли е?

— Не. Трябва да е някъде навън. — Блясъкът в очите му едва не я накара да въздъхне. Беше толкова сладък, по дяволите. — Може да се поогледаш за нея и да ѝ кажеш, че днес ще затворим малко по-рано. Ако е проверила животните, може да си тръгва.

— Добре. А сега си почини, Лил. Ако ти трябва нещо довечера, просто ми викни.

— Добре.

Тя се насочи към сектора на малките котки. Спираше се пред всеки хабитат, за да не забравя защо го прави, какво се надява да постигне. Повечето от животните, които подслоняваха и изучаваха, досега щяха да са мъртви, ако не се бяха озовали тук. Евтаназия, изгонване от собствениците, убити в дивата пустош, ако са осакатени или прекалено стари, за да оцелеят. Тук имаха живот, закрила и толкова свобода, колкото бе възможно. Помагаха на посетителите да се учат, очароваха ги и привличаха средства, които се използваша за поддържането на цялото.

Това имаше значение. От рационална гледна точка Лил знаеше, че има. Но сърцето ѝ бе пълно с такава тъга, че не рационалността и интелектът имаха нужда от подкрепление.

Бейби я чакаше и от гърлото му излизаше вибриращо мъркане. Тя приклепна, облегна глава на клетката, така че той да може да я бутне с муцуна в знак на поздрав.

Погледна зад него към мястото, където другите два кугуара разкъсваха вечерята си. Само той бе готов да се откаже от любимото си пиле заради нея.

И тя почерпи утеха от преданите му очи.

Мина известно време, преди Фарли да я намери, но когато най-после я зърна, сърцето му заби по-бързо. Танси седеше на една от пейките и наблюдаваше как огромният стар тигър (само си представете тигър, който живее наскредин долината!) мие муцуната си и по някакво чудо бе сама.

„Също като домашна котка“ — усмихна се Фарли. Тигърът ближеше лапите си и ги прокарваше по муцуната си.

Искаше му се да се ѝ каже нещо умно, нещо интелигентно и смешно. Само дето си знаеше, че и бездруго не го бива с умните думи. А когато се озовеше край Танси Спърдж, езикът му съвсем се връзваше.

Тя бе най-красивото нещо, което бяха виждали очите му, и той я искаше за себе си толкова силно, че изпитваше физическа болка.

Знаеше, че тази нейна тъмна, къдрава коса е мека и податлива при допир. Веднъж бе успял да я пипне. Знаеше, че кожата на ръцете ѝ е гладка и мека, но се питаше дали и лицето ѝ е такова. Това красиво златистокафяво лице. Все още не бе събрал смелост да го докосне.

Но работеше по въпроса.

Тя бе по-умна от него, тук нямаше съмнение. Той бе завършил гимназия, защото Джоуи и Джена бяха наложили това като закон. Но Танси имаше какви ли не образования и всевъзможни академични степени. Това също му допаднаше, как умът се отразяваше в очите ѝ. Умът и добротата ѝ.

Бе я виждал колко нежно се държи с животните. Фарли не харесваше хора, които им причиняват болка.

И отгоре на всичко Танси бе толкова секси, че кръвта започваше да шуми в главата му, а и на други места, всеки път, щом се окажеше в радиус от три метра от нея.

Както сега.

Той изпъна рамене и си пожела да не беше толкова мършав.

— Той определено държи на личната си хигиена, а? — Докато събираше кураж да седне до нея, Фарли се спря до клетката и загледа как старото момче се мие.

Веднъж бе докоснал и Борис, когато Танси го бе накарала да помогне на Мат да почисти малкото зъби, които му бяха останали. Това определено беше голямо преживяване, да плъзгаш ръце по козината на хищник от джунглата.

— Днес се чувства добре. Има голям апетит. Безпокоях се дали ще изкара зимата с тази инфекция на бъбреците, милият стар сладур. Той обаче се държи и решително продължава напред.

Думите бяха небрежни, делнични, но Фарли знаеше какво означава всяка една отсянка в тона ѝ, бе го изучавал с отдадеността на

истински учен. Усети сълзите, преди да ги види.

— Стига, стига.

— Извинявай. — Тя махна с ръка. — Денят е такъв за всички ни. През повечето време бях бясна, просто бясна. А после седнах тук и... — Тя сви рамене и отново махна с ръка.

Сега не му трябваше кураж, за да седне до нея. Стигаше му това, че е видял сълзите.

— Преди пет години една кола прегази кучето ми. Бях го взел наскоро, само преди няколко месеца. Разревах се като бебе още там, на пътя.

Той обгърна раменете ѝ с ръка и продължи да седи до нея и да наблюдава тигъра.

— Не исках да се изправам пред Лил, преди да съм се овладяла. Последното, което ѝ трябва, е да се разплача на рамото ѝ.

— Имаш моето.

Въпреки че предложението му бе породено от чувство на истинско приятелство, сърцето му отново заби по-бързо, когато тя отпусна глава на рамото му.

— Видях се с Лил. — Фарли заговори бързо, преди тръпката на това ново усещане да прогони от съзнанието му всичко друго. — Искане да ти кажа, че затваря малко по-рано и изпраща всички вкъщи.

— Не трябва да остава сама.

— Аз ще спя тук тази вечер. В другата хижа.

— Добре. Така ще съм по-спокойна. Много мило от твоя страна, Фарли, да...

Тя вдигна лице, а той наведе своето. И в този кратък миг, докато потъваше в очите ѝ, утехата се превърна в прегръдка.

— Господи, Танси — прошепна той и притисна устни до нейните.

Меки. Сладки. Тя имаше вкус на топли череши. Сега, когато бе достатъчно близо, можеше да помирише кожата ѝ и тя също беше топла.

На един мъж никога нямаше да му е студено, нито за миг, ако можеше да я целува.

Тя се наклони и той усети как тялото ѝ се притиска към неговото. Това го накара да се почувства силен и уверен.

А после тя рязко се отдръпна.

— Фарли, това не е... Не можем да го направим.

— Не беше нарочно. Не точно по този начин. — Той не можа да се спре и погали косата ѝ. — Нямах намерение да се възползвам от ситуацията.

— Няма нищо. Всичко е наред.

Гласът ѝ трепереше, а очите ѝ се разшириха. Това го накара да се усмихне.

— Определено беше наред. От толкова дълго си представях как те целувам, дори не помня откога. Сега ще си представям как те целувам пак.

— Недей. — Гласът ѝ отново затрепери, сякаш Фарли я бе смушкар с пръчка. — Не можеш. Не можем.

Тя стана от пейката. Той я последва, но по-бавно.

— Мисля, че ме харесваш.

Тя се изчерви.

— Господи, колко красиво изчервяване! — и започна да върти копчетата на палтото си.

— Разбира се, че те харесвам.

— Искам да кажа, мисля, че и ти понякога си представяш как ме целуваш. Изпитвам огромна страст към теб, Танси. Може би ти не изпитваш същото, но мисля, че все пак има нещо, макар и малко.

Тя закопча палтото си. Пръстите ѝ все още си играеха с копчетата.

— Не съм... това не е...

— За пръв път те виждам така объркана. Може би трябва отново да те целуна.

Ръката, която въртеше копчетата, се стовари право върху гърдите му.

— Никога повече няма да го направим, Фарли. Трябва да го приемеш. Трябва да се заглеждаш по... да изпитваш страст към... момичета на твоята възраст.

Усмивката му се разшири.

— Не ми каза, че не изпитваш страст към мен. Това, което трябва да направим, е да те заведа на вечеря. Може би да потанцуваме някъде. Да подхванем нещата както трябва.

— Нищо няма да подхващаме.

Между веждите ѝ се появи черта, която му се прииска да целуне, а гласът ѝ стана твърд. Фарли просто продължи да се усмихва.

— Говоря сериозно. — Сега вече ядосана, тя насочи към него показалците и на двете си ръце. — Сега ще се видя с Лил, след което си отивам вкъщи. И... о, изтрий от лицето си тази глупашка усмивка!

Тя се завъртя и се отдалечи с широки крачки.

Тази проява на темперамент накара усмивката на Фарли да се разшири дотолкова, че лицето му почти се скри зад нея.

Той бе целунал Танси Спърдж. И преди да се ядоса, тя бе отвърнала на целувката му.

Лил взе три тиленола, за да облекчи убийственото главоболие, и допълни ефекта им с дълъг горещ душ. Облечена в меки долни дрехи, дебели чорапи и износен от често обличане памучен пуловер с емблемата на Университета на Северна Дакота, тя добави още пънове към пламъците в малката си камина.

Горещина. Тази вечер сякаш не можеше да ѝ се насити. Освен това остави всички лампи да светят. Все още не бе готова за тъмнината. Зачуди се дали да не вечеря нещо, но не можа да намери нито сили, нито апетит.

Бе се обадила на родителите си, така че това отпаднаше от списъка. Бе ги успокоила, обещава да заключва всичките врати и им напомни, че убежището е обезопасено със система, която щеше да сигнализира при първото подозрително движение.

Щеше да поработи. Имаше статии за писане, молби за спонсорство за попълване. Не, щеше да се заеме с прането. Нямаше смисъл да оставя мръсните дрехи да се трупат една върху друга.

Може би трябваше да качи снимките си на компютъра. Или да провери уебкамерите.

Или, или, или.

Започна да обикаля напред-назад като котка в клетка.

Шумът на камиона я накара да се извърне към вратата. Членовете на екипа ѝ си бяха тръгнали преди почти два часа и Мери трябваше да е заключила портата, с която свършваше пътят към убежището. Всичките имаха ключове, но като се имат предвид

събитията от днешния ден, този, който можеше да е забравил нещо или да има нужда от нещо, нямаше ли първо да ѝ се обади?

Бейби нададе предупредителен вик и в частта на големите котки старата лъвица изрева. Лил грабна пушката си. Фарли я изпревари в последния момент, мина пред нея и излезе навън.

За разлика от лудото биене на сърцето ѝ, неговият глас бе спокоен като пролетен ветреца.

— Защо не се прибереш вътре, Лил, а аз ще видя кой... Добре. — Той наведе надолу цевта на ловджийската пушка, която бе грабнал, преди да излезе. — Куп е.

Той вдигна ръка за поздрав, когато камионът спря пред тях и Куп слезе от него.

— Страхотен комитет по посрещането. — Той погледна първо към оръжията им, а после и зад тях, към хабитатите, откъдето животните известяваха новодошлия, че са нащрек.

— Страхотна гюрултия вдигат — съгласи се Фарли. — И тези големи котки могат да поддържат звука доста време, а? Е, в такъв случай... — Той кимна на Куп. — Ще се видим по-късно.

— Как мина през портата? — попита Лил, щом Фарли се върна обратно вътре.

— Баща ти ми даде ключа си, Лил. Доколкото разбирам, за това убежище има поне един милион ключове, които се предават от ръка на ръка. Няма голяма полза от ключалка, за която всеки има ключ.

— Членовете на екипа имат ключове. — Лил знаеше, че преживяният страх кара гласа ѝ да звучи войнствено. За един кратък миг се бе уплашила съвсем сериозно. — Иначе някой ще трябва да отключва всяка божа сутрин, преди който и да било да може да влезе. Трябваше да се обадиш. Ако си дошъл да провериш как съм, щях да те успокоя, че съм добре и да ти спестя пътуването.

— Не е чак толкова дълго. — Той се изкачи по стъпалата на верандата и ѝ подаде една покрита тенджерка. — От баба ми. Пиле с кнедли. — Той вдигна пушката, която тя бе облегла на парапета, и влезе в хижата без покана.

Лил стисна зъби и го последва.

— Много мило от нейна страна, че си е дала труд, и оценявам това, че си го донесъл, но...

— Боже Господи, Лил, тук е горещо като в преизподня!

— Беше ми студено. — Сега бе по-топло, отколкото ѝ се искаше, но това си беше нейната собствена къща, по дяволите! — Виж, няма нужда да оставаш — започна тя, докато той си събличаше палтото. — Както виждаш, имам човек да ме пази. И за двама ни денят беше много дълъг.

— Да. И съм гладен. — Той взе тенджерата от ръцете ѝ и се устреми към задната част на хижата, където се намираше кухнята.

Тя изсъска едва чуто, но още от съвсем малка ѝ бяха втълпили, че гостоприемството е задължително. На гостите, дори и тези, които не бяха добре дошли, неизменно се предлагаше храна и нещо за пиене.

Лил влезе в кухнята и видя, че Куп вече бе включил готварската печка и слага тенджерата отгоре ѝ.

„Сякаш аз съм гостенката“ — помисли си тя.

— Все още е топло. Съвсем малко, и е готово. Имаш ли бира?

„А посетителите — продължи наум сърдито тя — трябва да почакаат да им предложат храна и нещо за пиене.“ Отвори хладилника с рязко движение и извади две бутилки „Коорс“.

Куп отвъртя капачката на едната и ѝ я подаде.

— Хубаво местенце си имаш. — Той се облегна назад, наслаждавайки се на първата студена глътка, и започна да гледа обстановката. Макар кухнята да беше малка, имаше многобройни шкафове със стъклени врати, открити полици, както и голям тъмносив плот. Малка масичка, сгъшена в ъгъла пред вградена в стената пейка, осигуряваше място за хранене.

— Готвиш ли понякога?

— Когато искам да ям.

Той кимна.

— И при мен е така. Като завършим кухнята в общата сграда, ще е голяма приблизително колкото тази.

— Какво правиш тук, Купър?

— Пия бира. След двайсетина минути ще ям пиле с кнедли.

— Не се прави на глупак.

Без да сваля поглед от нея, той вдигна бирата си.

— Две неща. Може би три. След това, което се случи днес, исках да видя как си и как си се устроила тук. Освен това Джоуи ме помоли да те наглеждам и аз му обещах.

— О, за Бога!

— Обещах му — повтори Куп, — така че ние двамата трябва да се справим с това. И последно, може би последно, вероятно си мислеше заради начина, по който се стекоха нещата помежду ни, че не означаваш нищо за мен. Ако случаят е такъв, грешиш.

— Не е въпросът как са се стекли нещата. Въпросът е как са сега. — Лил си напомни, че точно това не бива да забравя. — Щом родителите ми се чувстват по-спокойни, като си мислят, че ме наглеждаш, няма проблеми. Изобщо никакви. Аз обаче нямам нужда от наглеждане. Онази пушка откъм е заредена и знам как да я използвам.

— Някога насочвала ли си оръжие към човешко същество?

— Засега не. А ти?

— Ако човек го е правил, е по-друго — обясни той вместо отговор. — Съвсем различно е да знаеш, че можеш да натискаш спусъка. Лил, в голяма беда си.

— Случилото се днес не означава, че...

— Когато ние с теб бяхме горе при кугуара, нашият човек се е върнал в лагера. Нарязал е палатките с нож, захвърлил е част от нещата ни в потока.

Тя бавно си пое дъх, така че страхът да не се прокрадне отново в гласа ѝ.

— Никой не ми е казал за това.

— Казах, че аз ще ти разкажа. Измъкнал е ризата, която носеше предния ден, и е размазал по нея кръв. Това е нещо лично.

Коленете ѝ омекнаха, затова тя отстъпи назад и се отпусна на пейката.

— Но в това няма никакъв смисъл.

— Не е нужно да има. Сега ние двамата ще седим тук, ще ядем от прочутото пиле с кнедли на Луси, аз ще ти задавам въпроси и ти ще ми отговаряш.

— Защо не ми ги задава Уили?

— Ще ти ги зададе. Но тази вечер ще ги задам аз. Къде е французинът?

— Кой? — Лил прокара пръстите на двете си ръце през косата си, докато се опитваше да разбере какво има предвид Куп. — Жан-Пол? Той е в Индия. Защо?

— Между вас двамата, има ли проблеми?

Лил го зяпна. Трябваше й един миг, за да осъзнае, че не я пита от личен интерес, а като ченге.

— Ако се оглеждаш наоколо с предположението, че Жан-Пол има нещо общо с това, по-добре се насочи в друга посока. Жан-Пол никога не би убил животно в клетка и никога не би направил нещо, с което да ме нарани. Той е добър човек и ме обича. Или ме обичаше.

— В минало време?

— Вече не сме заедно. — Лил си напомни, че това не е нищо лично, и притисна пръсти към очите си. — Разделихме се точно преди да тръгна за Южна Америка. Нямаше злоба и нападки, нито зложелателство. Освен това той е в Индия, има ангажимент там.

— Добре. — Това лесно можеше да се провери. — Има ли някой друг? Някого, с когото си свързана, или някого, който иска да е свързан с теб?

— Не спя с никого — заяви хладно тя — и никой не ми се е натискал. Не виждам защо това да е насочено лично срещу мен.

— Твоята камера, твоят кугуар, твоята риза.

— Камерата е собственост на убежището, кугуарът не беше мой. Не беше на никой друг, освен на себе си. А вместо моята риза спокойно можеше да е твоята.

— Но не беше. Да си вбесявала някого напоследък?

Тя наклони глава, вдигна вежди.

— Само теб.

— Имам солидно алиби — отвърна Куп, обърна се и извади чинии от шкафа.

Начинът, по който той бе поел контрола, лекотата, с която се бе почувствал у дома си, я подразниха. Лил остана да седи на пейката и го остави да търси салфетки и лъжици. Той обаче не изглеждаше раздразнен. Просто намери това, което му трябваше, а после се зае да разсипва яденето в чиниите.

— Трябвало е да минеш през доста бюрократични подробности, за да създадеш това място — продължи той. — Разрешително, зонирание.

— Документация, политика, такси. Баща ми ми отстъпи земята и след като основахме убежището, успях да купя още малко.

— Не всички са искали да успееш. Кой ти е създавал трудности?

— На всяко ниво се сблъскахме с известна неохота, от общината, областта, щата. Но бях направила всички проучвания. Години наред градих основата. Говорих на градски срещи, ходих в Репид Си ти и Пиер^[1]. Говорих с хора от Националния парк. Умея да се здрависвам както трябва, когато се налага, и ме бива в това.

— Не се съмнявам. — Той сложи чиниите на масата и седна до нея на пейката. Но...

— Имаше хора, които се тревожеха, че някоя от екзотичните котки може да се измъкне на свобода или се бояха от болести. Успяхме да ги успокоим, като им позволихме да дойдат и да наблюдават целия процес на изграждането. Освен това ги оставях ме да задават въпроси. Работим с училища и младежки организации, предлагаме образователни програми и на място, и по интернет. Окуражаваме интереса към животните. Получава се.

— Няма спор. Но...?

Тя въздъхна.

— Винаги има „но“, а освен това и от двете страни има хора, които стигат до крайност. Хора, които смятат, че животните са или за опитомяване, или за лов. И такива, които смятат свободните животни в дивата пустош за богове. Същества, които трябва да останат недокоснати. Че е неправилно да се намесваме в това, което според тях е естествен ред.

— „Стар Трек“: основна директива.

Тези думи извикаха на лицето ѝ първата усмивка за тази вечер.

— Да, в известен смисъл. Хора, които виждат зоологическата градина като затвор, а не като хабитат. И някои наистина са такива. Виждала съм ужасни условия. Животни, които живеят в мръсотия, болни и измъчвани. Но повечето зоологически градини са управлявани добре, със стриктни правила. Ние сме убежище, а едно убежище трябва да представлява точно това. Място, където животните са в безопасност. Това означава, че хората, които го управляват, отговарят за здравето и благоденствието на животните вътре, както и за безопасността им и тази на цялата общност.

— Получавате ли заплахи?

— Съобщаваме в полицията и поддържаме файл с най-крайните писма и имейли. Наблюдаваме уебсайта. И да, през годините сме

имали няколко инцидента с хора, които идваха, за да създават неприятности.

— И сте документирали тези инциденти?

— Да.

— В такъв случай можеш да ми дадеш копие на списъка.

— Какво е това, Куп? Да не си решил да работиш през почивното си време?

Той обърна глава към нея и срещна погледа ѝ.

— Аз също затворих този кугуар в клетката.

Тя кимна и побутна една кнедла.

— Беше прав за пистолета. Изглежда, наистина е бил трийсет и втори калибър. Освен това тогава не се замислих много за това, но Мат, нашият ветеринар, каза, че според него някой е влизал в убежището една нощ, като бях в Перу, и той е останал да спи тук. Някой винаги остава тук през нощта, затова, докато ме нямаше, са се редували. Посред нощ животните се развълнували. Той излязъл да провери, но не видял нищо.

— Кога е било това?

— Няколко нощи преди да се върна. Може да е било някое животно. Вероятно е било точно така. Оградата служи главно да държи нашите животни вътре, но тя също така държи и другите животни отвън. Може да донесат някаква болест, така че внимаваме.

— Добре, но в дивата пустош тъй или иначе те пак са щели да бъдат край други животни, така че...

— Те не са сред дивата природа — отвърна кратко Лил. — Ние я пресъздаваме за тях, но те все пак са затворени. Променили сме условията, в които живеят. Птиците, плъховете и насекомите са потенциални носители на паразити или болести. Точно затова обработваме толкова внимателно храната, преди да им я дадем, ето защо чистим и дезинфекцираме хабитатите им, ето защо ги преглеждаме редовно и вземаме проби. Ваксинираме ги, лекуваме ги, слагаме добавки към храната им. Те не са в дивата пустош — повтори тя. — И това ни прави отговорни за тях, във всеки един смисъл.

— Добре. — Досега си мислеше, че осъзнава какво е създала тук, но сега виждаше, че е разбирал само най-очевидното. — Намери ли нещо от онази нощ, когато ветеринарят е чул, че навън е имало някого или нещо?

— Не. Никой не е закачал животните, не е пипал нито оборудването, нито клетките. Огледах се, но след онази нощ бе валяло и моите хора бяха обикаляли навсякъде, така че на практика нямаше никакъв шанс да намеря следи, от човек или от животно.

— Имаш ли списък на целия си екип и доброволците?

— Да. Но не е никой от нашите.

— Лил, нямаше те в продължение на шест месеца. Познаваш ли лично всеки доброволец, който идва тук, за да хвърля сурово месо на котките?

— Ние не хвърляме... — Тя млъкна и поклати глава. — Проверяваме ги. Доколкото е възможно, използваме местни хора и имаме програма за доброволци. Имаме различни нива — обясни тя. — Повечето от доброволците се занимават с грубата работа: помагат с храната, чистят, подреждат провизиите. Освен ако нямат опит, ако не са стигнали до най-горното ниво, доброволците не се занимават с животните, а само с питомните. Изключение правят ветеринарните асистенти, които доброволно жертват времето си и помагат с прегледите и операциите.

— Виждал съм хлапетата наоколо да се занимават с тях.

— Това са стажанти, не са доброволци. Приемаме стажанти от университетите, студенти, които навлизат в тази област. Помагаме им да добият практически опит и умения. Идват тук заради практиката.

— Държите наркотици тук.

Лил уморено разтърка задната част на врата си.

— Да. В медицинското отделение, заключени в специален шкаф, за който имаме ключове Мат, Мери, Танси и аз. Дори ветеринарните асистенти нямат достъп до тях. Макар че трябва наистина да си закъсал, за да искаш нещо оттам, зареждаме всяка седмица.

„Засега стига“ — реши той. За момента ѝ се бе събрало повече от достатъчно.

— Пилето е страхотно — подхвърли той и си взе още една хапка.

— Да.

— Искаш ли още една бира?

— Не.

Той стана и наля и на двамата по една висока чаша вода.

— Добро ченге ли беше? — попита Лил.

— Справях се.

— Защо се оттегли? И не ми казвай да си гледам работата, когато си се наврял право в средата на моята.

— Имах нужда от промяна. — За миг той се замисли, а после реши да ѝ каже. — В отдела ми имаше една жена, Дори. Добро ченге, добра приятелка. Приятелка — повтори той. — Помежду ни нямаше нищо друго. Първо, тя беше омъжена и второ, просто нямаше нищо друго. Но бракът им отиде на кино и съпругът ѝ реши, че има.

Той млъкна и когато Лил не каза нищо, отпи от чашата си и продължи.

— Работехме по един случай и една вечер, след смяната ни, отидохме да вечеряме заедно, за да продължим да го обсъждаме. Предполагам, че ни е наблюдавал и е чакал удобния миг. Изобщо не разбрах, че е там — тихо добави той. — В главата ми не заби никакво звънче, а и тя не бе споменавала на никого колко са зле нещата, дори на мен.

— Какво се случи?

— Той се показа зад ъгъла и откри огън. Тя веднага падна, стовари се върху мен. Може би това ми спаси живота. Той ме улучи в хълбока, съвсем леко.

— Прострелял те е? Той те е прострелял?

— Куршумът влезе и излезе, почти като драскотина. — Не че не му отдаваше значение. Не би могъл да не му отдава. Само няколко сантиметра по-нататък, и историята щеше да е съвсем различна. — Тя ме повлече надолу със себе си. Хората крещяха, тичаха напред-назад, търсеха прикритие. Стъклото се счупи. Един куршум улучи прозореца на ресторанта. Спомням си звука, с който куршумите влизаха в нея и в стъклото. Извадих оръжието си. Напипах го, докато падахме и тялото ѝ ме повличаше под тежестта си. Тя вече беше мъртва, а той продължаваше да стреля по Дори. Аз изстрелях пет куршума в него.

Очите му срещнаха тези на Лил и бяха леденосини и като цвят, и като изражение. „Това е била повратната точка — помисли си тя. — Това го е белязало повече от всичко друго.“

— Спомням си всеки един от тях. Два в центъра на тялото, докато падах, още три в десния хълбок, крака и корема, след като се строполих на тротоара. Всичко продължи по-малко от трийсет секунди. Някакъв мръсник го записа на мобилния си телефон.

Тогава изглеждаше толкова по-дълго, сякаш цяла вечност. Освен това подскачащият видеозапис на телефона не бе уловил начина, по който тялото на Дори се гърчеше върху неговото или усещането за кръвта ѝ, която се лееше по ръцете му, когато я пронизваха изстрелите.

— Той изпразни пълнителя си докрай. Два куршума се забиха в стъклото, един в мен. Всички останали вкара в нея.

Куп млъкна и отпи глътка вода.

— Така реших, че ми трябва промяна.

Надигащото се в гърдите ѝ съчувствие едва не ги пръсна и тя постави ръка върху неговата. Можеше да види това, което ѝ бе описал, да го види ясно. Можеше да го чуе: изстрелите, виковете, трошенето на стъклото.

— Баба ти и дядо ти не знаят. Никога не са споменавали за това, значи не знаят.

— Не. Раната не беше чак толкова тежка. Погрижиха се за нея и ме изписаха. Няколко шева. Баба и дядо не познаваха Дори, така че защо да им казвам? Раната беше лека и изобщо не ми създаде проблеми, не и с Дори, мъртва на тротоара, с всички свидетели, с оня мръсник, който записваше сцената на телефона си. Но вече не можех да бъда ченге, не можех да работя в отдела. Просто не можех. Освен това. — Той сви рамене. — Частните детективи изкарват повече пари.

Точно това му бе казала тя, нали? Небрежно, без да се замисли, при първата им среща след всички тези години. Как ѝ се искаше да си вземе думите обратно.

— Имаше ли някого? Когато се е случило, имаше ли някого, който да ти помогне?

— За известно време не исках да виждам никого.

Лил напълно го разбираше. Кимна и не каза нищо. Купър обърна ръката си и преплете пръсти с нейните.

— А когато най-последно пожелах да видя някого, си помислих да ти се обадя.

Изненадата накара ръката ѝ да трепне.

— Могъл си да го направиш.

— Може би.

— Няма „може би“, Куп. Щях да те изслушам. Щях да дойда в Ню Йорк, ако имаше нужда или желание да ме видиш.

— Да. Предполагам, че точно затова не ти се обадох.

— Какво искаш да кажеш? — не го разбра тя.

— Когато става въпрос за теб и мен, има много противоречия и обрати, Лил. — Той леко плъзна палеца си по вътрешната страна на китката ѝ. — Мислех си да остана тази вечер тук и да те убедя да си легнем заедно.

— Нямах да успееш.

— И двамата знаем, че щях. — Той стисна ръката ѝ по-силно, докато не я застави да го погледне. — Рано или късно ще го направя. Но тази вечер не е подходящият момент. Много е важно моментът да е подходящ.

Цялата ѝ нежност се стопи.

— Аз не съм тук за твое удобство, Купър.

— Нищо удобно няма у теб, Лил. — Свободната му ръка се стрелна нагоре и я сграбчи отзад за врата. Устата му, гореща, отчаяна и позната завладя нейната.

За краткия миг, в който той я задържа така, паниката, въодушевлението и желанието се сблъскаха мимолетно и жестоко в съзнанието ѝ.

— Нищо удобно няма в това — прошепна той и я пусна.

Стана и остави празните чинии в мивката.

— Заклучи след мен — нареди и излезе.

[1] Столицата на Южна Дакота. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВАТА

„Главата винаги подмамва сърцето“
Ларошфуко

11.

Месец март хапеше като тигър, дебнещ от север да полети в смъртоносен скок над хълмовете и долините. От небето се сипеха сняг и лед, пречупваха под тежестта си клоните на дърветата, прекъсваха електричеството и превръщаха пътищата в коварни блата.

В убежището Лил и всички членове на екипа и доброволците, които можеха да се доберат дотам, чистеха снега и го ринеха, докато безмилостният вятър превръщаше планинските склонове в ледени планини.

Животните се бяха свили в дупките и леговищата си и излизаха само когато имаха настроение да наблюдават как хората треперят и ругаят. Дебело облечена и увита в шал, който оставяше открити само очите ѝ, Лил се засече с Танси.

— Как е нашето момиче? — осведоми се Лил за състоянието на лъвицата.

— О, тя понася това отвратително време по-добре от мен. Искам да отида на някой горещ тропически плаж. Искам да усетя в ноздрите си миризмата на море и лосион против изгаряне. Искам май-тай^[1].

— Ще се задоволиш ли с горещо кафе и бисквита?

— Договорихме се.

Те предпазливо се отправиха през снега към хижата на Лил, а Танси хвърли кос поглед към приятелката си.

— Не миришеш на море и лосион против изгаряне.

— И ти нямаше да миришеш, ако беше ринала сняг и изпражнения.

— А и двете сме умни момичета — промърмори Танси. — Да се чуди човек дали наистина сме чак толкова умни.

— Дори и умните момичета ринат изпражнения. Трябва да си го напишем на челото. — Лил започна да тропа с крака, за да отърси снега от ботушите си, и почувства как мускулите ѝ се отпускат, когато я удари първата вълна топлина от вътрешността на хижата. — Най-лошото мина — продължи тя, докато двете сваляха ръкавиците, шапките, палтата и шалове те си. — При първа възможност ще

завлечем изпражненията до фермата. Няма по-хубава тор от тази. Освен това твърдо вярвам, че това е последната буря за този сезон. Пролетта, с нейните наводнения и цели акри кал, не може да е далеч.

— Какво щастие!

Лил се запъти към кухнята, за да направи кафе.

— От няколко дни си страшно раздразнителна.

— Уморих се от зимата. — Навъсена, Танси извади от джоба си един балсам за устни и се намаза с него.

— Чувам те. Но чувам и нещо друго. — Лил отвори един шкаф, извади запаса си от бисквити „Милано“ и връчи пакета на Танси. — И ако искаш, ме наречи луда, но подозирам, че това друго нещо си има пенис.

Танси се ококори и си взе бисквита.

— Познавам много неща с пениси.

— И аз. Щъкат навсякъде. — Стоплена и доволна от почивката с бисквити, Лил се облегна назад в очакване кафето да се свари. — Имам една теория... Искаш ли да я чуеш?

— Щом ти ям бисквитите, предполагам, че съм длъжна да я изтърпя.

— Добре. Пенисът тъй или иначе съществува, така че тези, които сме се родили без него, трябва да се научим да го ценим, експлоатираме, пренебрегваме или употребяваме в зависимост от собствените си нужди и цели.

Танси издаде долната си устна напред и кимна.

— Добра теория.

— Така е. — Лил извади чаши и наля кафе за двете им. — И тъй като сме избрали да работим в област, в която традиционно все още преобладават мъжете, съотношението между нас и тях ни налага да ги ценим, експлоатираме, пренебрегваме или употребяваме по-често, отколкото онези представителки на нашия вид, които са избрали да не работят в тази област.

— Ти теоретични данни ли събираш, или ще правиш емпирично проучване?

— На този етап всичко е все още само наблюдения и предположения. Както и да е, имам сведения от достоверен източник, които ми дават основания да подозирам кой е пенисът, отговорен поне за част от раздразнението ти.

— Наистина ли? — Танси изсипа в кафето си три лъжици захар.
— И кой е този достоверен източник?

— Майка ми. Забелязва всичко. Осведоми ме, че докато бях в Южна Америка, искрите между теб и господин Фарли Накит са се разгорели с все по-голяма сила.

— Фарли е само на два̀йсет и пет.

— Това те превръща в кугуар — заяви Лил и се ухили.

— О, я млъквай! Не излизам с него, не спя с него и не го окуражавам.

— Защото е на два̀йсет и пет? В действителност мисля, че е на два̀йсет и шест. Което го прави — мили Боже! — цели четири години по-млад от теб. — С изражение на див ужас Лил драматично притисна опакото на ръката си към устните. — Какъв кошмар! Ти развърщаваш деца!

— Не е смешно.

Лил отново стана сериозна и вдигна вежди. Червенината, обляла бузите на Танси, не я притесни — в крайна сметка за какво бяха приятелите, ако не за да се притесняват един друг? Разтревожи я обаче, и то много, нещастният израз в големите ѝ тъмни очи.

— Не, очевидно не е. Танс, ти сериозно ли си се паникьосала, защото си няколко години по-голяма? Ако Фарли беше по-големият, дори окото ти нямаше да мигне.

— Но не е и не ми пука дали е логично, или не. Аз съм по-възрастната жена. По-възрастната черна жена, за Бога, Лил! В Южна Дакота. Просто няма да се получи.

— Значи, ако Фарли беше на трийсет и няколко и черен, нямаше да има проблем?

Танси вдигна пръст.

— Казах ти, че не ми пука дали е логично, или не.

Лил също вдигна пръст.

— Добре, защото просто не е. Дай за момент да оставим това настрана.

— То е най-важното.

— Значи оставяме настрана най-важното. Изпитваш ли чувства към него? Защото признавам, че го смятах просто за малка страстна авантюра. Дълга зима, изолирано място, здрави и изпълнени с желание възрастни. Предположих, че вие двамата просто си прекарвате добре и

смятах да те измъчвам за това, защото, е, нали разбираш, става дума за Фарли. Той ми е нещо като почетно... почетен брат.

— Виждаш ли? Щеше да кажеш „почетно братче“. — Танси поклати пръсти във въздуха. — Малко почетно братче!

— Това го оставихме настрана, Танси. Очевидно тук има нещо повече от сладкия му каубойски задник, който те изпълва с желание да си поиграете.

— О, можеш да си сигурна, че съм огледала задника му. Това е мое неоспоримо право като представителка на нежния пол. Но никога с желанието да си поиграем. Ама че тъпа дума!

— О, разбирам. Никога не си помислила за — сложи каквато тъпа дума си избереш — с Фарли. Извини ме за момент, отивам да донеса пожарогасителя. От гащите ти чак пушек се вдига.

— Може да съм си мислила за разни тъпи неща с Фарли, но никога не съм възнамерявала да ги приведа в действие. Това е друго мое неоспоримо право. — Раздразнена, Танси вдигна ръце нагоре. — Нали и двете огледахме задника на онзи Адонис, имам предвид онзи завършваш студент Грег, когато през лятото работи на доброволни начала тук един месец. Само че не се нахвърлихме да го сграбчим за въпросния страхотен задник.

— Наистина беше страхотен — ухили се Лил. — Освен това си имаше плочки на корема. Ами раменете му!

— Даааа. Раменете.

За миг двете приятелки потънаха в благоговейно мълчание.

— Боже, сексът ми липсва — най-после въздъхна Лил.

— На мен ли го казваш?

— Аха! Ами щом ти липсва, защо не го правиш с Фарли?

— Няма да ме хванеш натясно с този подход, доктор Чанс.

— Няма ли? Не правиш секс с Фарли, защото той не е просто поредното страхотно тяло като Грег Адонис. Не правиш секс с Фарли, защото са замесени чувства.

— Аз... — Танси отвори уста, затвори я и изсъска. — По дяволите! Добре. Добре, да, така е. Дори не знам как започна. От време на време той идваше да ни помага и съм си мислила: „Много е мил. Мил е и е сладък. Мил, сладък и забавен, така че защо да не си поговорим и той да не ми помогне?“ Само че някъде по пътя започнах

да изпитвам трепет. Той идваше и гледай ти, трепетът идваше заедно с него. И... е, не съм някоя глупачка, а трийсетгодишна жена с опит.

— Да, да.

— Забелязах как ме гледа. Знаех, че и той изпитва този трепет. Отначало не се замислих за това. Просто си казах: „Голяма работа, паднала съм си по сладкия каубой.“ Но трепетът така и не премина. Всъщност, дори стана по-силен. После, миналата седмица, през онзи ужасен ден — продължи тя и Лил кимна — се чувствах изпълнена с тъга и съжаление, а той дойде и седна при мен. И ме целуна. Преди да осъзная какво правя, отвърнах на целувката му, а после се отдръпнах и му казах, че случилото се няма да се повтори. А той просто продължи да ми се хили. Каза, цитирам дословно, че изпитва „силен копнеж“ към мен. Кой говори по този начин? Направо ме вбеси.

Тя бръкна в пакета за още една бисквита.

— Не мога да си избия тази проклета усмивка от главата.

— Добре. Това, което ще ти кажа, няма да ти хареса, но... — Лил допря показалеца до палеца си и рязко почука с него точно в средата челото на Танси.

— Ау!

— Просто е глупаво. Ти си тръгнала по пътеката на глупостта, тъй че бързо се отклонявай настрана. Няколко години в повече и цветът на кожата не са причина да се отвърнеш от човек, към когото изпитваш чувства и който изпитва чувства към теб.

— Хората, които казват, че цветът на кожата няма значение, обикновено са бели.

— С което се връщаме към теб.

— Сериозно говоря, Лил. Смесените връзки все още представляват проблем в голяма част от света.

— Голяма новина ми казваш. Връзките все още са трудни, и то не в голяма част от света, а в целия свят.

— Именно. Така че защо да добавяме допълнителни проблеми към тези, които вече съществуват?

— Защото любовта е безценна. Толкова е просто. Трудното е да я намериш и да я задържиш. Ти никога досега не си имала сериозна връзка.

— Не е честно. С Томас бяхме заедно повече от година.

— С Томас се харесвахте, уважавахте и изпитвахте влечение един към друг. Говорехте на един и същ език, но връзката ви никога не е била сериозна, Танси. Не и в смисъл „Той е единственият“. Знам какво е да си с някой прекрасен мъж, да се чувстваш добре с него и все пак никога да не гледаш на него като на единствения. И знам какво е да знаеш, че някой е единственият. Преживях го с Куп и той разби сърцето ми. Все пак предпочитам да ми разбият сърцето, отколкото никога да не бях изпитала това чувство.

— Така казваш, но не само ти си имаш теории. Моята е, че така и не успя да го забравиш.

— Не, не успях.

Танси вдигна ръце.

— Как го понасяш?

— Все още се мъча да разбера. Онзи ужасен ден очевидно е бил ден за промяна в статуквото. Куп ми донесе пиле с кнедли. И ме целуна. За мен не е трепет, Танси. За мен е поток, който се излива вътре в мен и ме изпълва. — Тя сложи ръка на сърцето си и го потърка. — Не знам какво ще се случи. Ако отново спя с него, това дали ще ми помогне да мина през водата, докато накрая отново стъпя на твърда земя? Или просто ще ме завлече още по-надолу? Не знам, но няма да се преструвам, има голяма вероятност да разбера.

По-спокойна сега, когато най-после го бе изрекла на глас, Лил остави чашата си на масата и се усмихна.

— Изпитвам силна страст към него.

— Ти си се... каква беше думата, която използва? Паникьосала. Паникьосала си се заради мъжа, който те е изоставил и е разбил сърцето ти. А аз съм се паникьосала заради един работник във ферма със залепена на лицето му усмивка.

— А уж сме умни момичета.

— Да, наистина сме умни момичета — съгласи се Танси. — Дори и когато се държим като идиотки.

Купър работеше с хубавата кобила, която бе тренирал през зимата. По негова преценка тя имаше нежно сърце, силен гръб и мързелив характер. Щеше да е безметежно щастлива по цял ден да дреме в обора, заграденото място наблизо или на полето. Ако ездачът ѝ

настояваше да отидат някъде, щеше да отиде, ако се увереше, че говори сериозно.

Не хапеше, не риташе и изяждаше ябълката от ръцете на този, който ѝ я предлагаше, с несъмнено женствена учтива деликатност.

Куп си помисли, че децата сигурно ще я харесат. Беше я кръстил Малката Сис.

През тези последни седмици на суровата зима, която упорито отказваше да си отиде, бизнесът вървеше вяло. Това му даваше време, прекалено много време, да върши изостаналата писмена работа, да чисти оборите, да урежда новия си дом.

И да мисли за Лил.

Знаеше, че е много заета, бе го разбрал от баба си и дядо си, които го бяха разбрали на свой ред от нейните родители, от Фарли, от Гъл.

Беше чул, че веднъж се е отбила във фермата да върне тенджерата на баба му и да ѝ погостува малко. И бе дошла по времето, когато той бе в града и работеше в офиса на първия етаж.

Питаше се дали това е случайно съвпадение, или се дължи на предварителен замисъл от нейна страна.

Бе ѝ дал пространство, но сега вече щеше да сложи край на това. Тези хлабави краища все още висяха. Време бе да ги отреже до един.

Той подкара Малката Сис ходом към обора.

— Днес свърши добра работа — похвали я. — Сега ще те изтъркаме, а после може да получиш ябълка.

Можеше да се закълне, че при думата „ябълка“ ушите ѝ потръпнаха, точно както можеше да се закълне, че е чул въздишката ѝ, когато смени посоката и я насочи към къщата, щом видя областния шериф да излиза от задната врата.

— Красавица.

— Да.

Застанал с широко разкрасени крака, Уили присви очи към небето.

— Както е започнало да се прояснява времето, съвсем скоро и тя, и другите ще понесат туристите по пътеките.

Куп не можа да не се усмихне.

— Това е едно от малкото ми познати места, където петдесетсантиметрова снежна покривка и камари сняг, по-високи от

мен, се смятат за проясняване на времето.

— Да, от последната буря насам не е ваяло. Прояснява се. Ще ми отделиш ли една минута, Куп?

— Разбира се. — Куп слезе от коня и завърза юздите към перилата на верандата. Помисли си, че всъщност няма нужда да го прави. Кобилата нямаше да отиде никъде, където не са ѝ казали да отиде.

— Идвам от убежището и си помислих, че съм длъжен да се отбия при теб.

Куп се досещаше за какво става въпрос, изражението на шерифа му го подсказваше.

— За да ми кажеш, че навсякъде удряте на камък.

— Да. Фактът е, че разполагаме с мъртъв кугуар, с куршум трийсет и втори калибър, с куп следи в снега и неясното описание на някого, когото сте видели в тъмнината. Правим всичко по силите си, но не разполагаме почти с нищо, което да даде тласък на разследването. — Тя даде ли ви копие на файла със заплахи?

— Да, работим и по него. Лично отидох да разговарям с двама души, които през последните няколко месеца са ходили в убежището и са създавали неприятности. Физическото описание не съвпада, на нито един от двамата. Единият е женен и жена му се кълне, че онази нощ и сутринта е бил вкъщи, а освен това в девет часа е бил на работа в Стърджис. Това е потвърдено. Другият тежи почти сто и петдесет килограма. Не мисля, че си щял да го сбъркаш.

— Не.

— Говорих и с неколцина познати лесничей и те обещаха да държат парка под око и да разпространят новината сред колегите си. Но ще ти кажа каквото трябваше да кажа и на Лил: ще ни е нужен дяволски късмет, за да изскочи нещо. Според мен който и да го е направил, вече се е махнал отгук. Никой с капка разум в главата си няма да остане там, горе, когато се разрази тази буря. Ще продължим да правим каквото можем, но исках да ѝ обясня положението в прав текст.

— Има много места, където човек може да се подслони и да изчака бурята да свърши. В хълмовете и долините. Стига да има опит, провизии или късмет.

— Така е. Обадохме се тук-там, проверихме дали някой, който изглежда така, сякаш току-що е слязъл от хълмовете, се е регистрирал в близките мотели или хотели. Но нищо не излезе. Не стигнахме до никъде. От онзи ден насам камерата на Лил работи без засечка и никой не е виждал край убежището или край фермата на Чанс някого, който не би трябвало да е там.

— Изглежда сте проследили всички възможни следи.

— Да, но няма да закрия случая. Неразкритите случаи ме стимулират да работя още и още върху тях. — За миг Уили продължи да стои на мястото си, загледан в снега и небето. — Е, добре. Радвам се да видя Сам отново на крака. Надявам се на неговите години да съм жилав като него. Ако се сетиш за нещо, което трябва да знам, ще съм наоколо, за да го чуя.

— Благодаря, че се отби.

Уили кимна и потупа Малката Сис по хълбока.

— Красавица. Пази се, Куп.

Ще се пазя, рече си Куп. Но това, което трябваше да опази, се намираще в убежището.

Той се погрижи за кобилата, изтърка я и ѝ даде обещаната ябълка. Свърши и другите си задачи, някои от които бяха толкова обичайни, колкото и обличането сутрин. Накрая отиде в кухнята на баба си, знаеше, че там ще намери горещо, прясно кафе.

Дядо му влезе в кухнята без бастуна си. Куп сподави желанието си да го сгълчи, особено когато Сам го удостои с кратко намръщване.

— Използвам го, като съм навън или ако кракът ми върти номера. Просто изпробвам как е без него, това е всичко.

— Твърдоглав стар козел — изсумтя Луси на излизане от пералното помещение, понесла леген с чаршафи.

— Значи ставаме двама. — Купър гледеше със затаен дъх как Сам доуцука до нея, взе легена, закуца обратно и го сложи на един стол. — А сега... — Лицето му наистина се зачерви от удоволствие и той се обърна и намигна на Куп. — Защо не направиш на мъжете си малко кафе, жено?

Луси сви устни, но прекалено късно — усмивката вече се бе плъзнала по тях.

— Добре, сядай.

Сам тихичко въздъхна, докато се отпускате на стола.

— Надушвам печено пиле. — Той подуши въздуха като вълк. — И чух нещо за картофено пюре. Трябва да ми помогнеш да изям всичко това, Куп, преди тази жена да ме е охранила като прасе за колене.

— Имам си работа. Но ако чуеш някой да се промъква тук късно вечерта, да знаеш, че съм аз и идвам за остатъците.

— Мога да ти направя една чиния и да я оставя в съседната къща — предложи Луси.

Старата обща постройка се бе превърнала в „съседната къща“.

— Не се тревожи. Ще се оправя сам.

— Добре. — Тя сложи чаши кафе и пред двамата, а после плъзна ръка по раменете на Куп. — Там става много хубаво, но ми се ще да хвърлиш още един поглед на тавана. Знаем, че още малко мебели ще ти дойдат добре.

— Мога да седя само на един стол в определен момент, бабо. Искях да ти кажа, че кобилата, Малката Сис, напредва.

— Видях, че работиш с нея. — Луси наля водата, която кипваше в чайника, за да си направи чай — предпочитаната ѝ напитка по това време на деня. — Много е сладка.

— Мисля, че ще е чудесна за децата, особено ако не бързат за никъде. Надявах се да я разходиш един-два пъти, бабо. Да видим как ще реагира на присъствието ти.

— Утре ще я изведа. — Тя се поколеба за миг, преди да се обърне към съпруга си. — Защо не дойдеш да поядиш с мен, Сам? Отдавна не сме го правили.

— Ако момчето може да се справи и без теб, и без мен.

— Мисля, че ще се справя — усмихна се Куп, допи кафето си и стана. — Ще ида да се измия. Трябва ли ви нещо, преди да тръгна?

— Мисля, че ще се справим — усмихна се и Луси. — Ще излизаш ли?

— Да. Трябва да се погрижа за нещо.

Когато вратата се затвори зад внука ѝ, Луси погледна с вдигнати вежди към Сам.

— Обзалагам се две срещу едно, че нещото има големи кафяви очи.

— Лусил, никога не се обзалагам, когато знам, че ще загубя.

По западния небосклон блестяха червени ивици и петна, а светлината меко се преливаше в здрач. Светът бе огромен и бял, земя, уловена в стиснатия юмрук на зимата.

Куп бе чувал как хората говорят за пролетта, баба му и дядо му, Гъл, хората в града, но досега не бе видял нищо, което да обещава скорошна поява на нарциси и червеношийки. „Но пък — помисли си той, докато спираше пред портата на убежището, — никога досега не съм прекарвал зимата в Блек Хилс. Няколко дни преди Коледа изобщо не се броят“ — продължаваше да размишлява Куп и посегна да отключи портата с дубликат на ключа, който му бе заел Джоуи. Вятърът виеше по пътя и караше клоните на дърветата да свистят. Миризмата на бор, сняг и кон завинаги щеше да се запечата в съзнанието му като спомен за зимата.

Куп отново се качи в камиона и мина през портата. Слезе пак, за да заключи, и се зачуди колко ли струва една автоматично отваряща се врата с код. Плюс няколко охранителни камери на входа.

Трябваше да провери каква алармена система си е сложила Лил.

Щом той можеше да направи дубликат от ключа, значи и половината от населението на страната щеше да успее. Другата половина просто можеше да обикаля наоколо, да описва кръгове напред-назад и да навлезе в територията на убежището, когато ѝ хрумне.

Оградите и портите не можеха да задържат навън някого, който наистина искаше да влезе вътре.

Куп подкара камиона по пътя и забави на първия завой, когато хижите се показаха пред очите му. От комина на Лил излизаше пушек, а стъклото на прозореца блестеше от светлината на лампите. Край дървената хижа имаше пътеки, които водеха към другата хижа, към хабитатите, към образователния център и стола, както и към други сгради, където Куп знаеше, че държат оборудване, сухи храни, припаси.

Предположи, че Лил е била достатъчно разумна да заключи вратата си, точно както предполагаше, че има достатъчно ум, за да знае, че съществуват безброй начини да се проникне на територията на убежището, да се стигне до тези врати от всеки, който притежава уменията и търпението да обикаля по хълмовете и горските пътеки.

Видя малкия паркинг и спря до нейния камион.

Животните усетиха присъствието му и нададоха вой, но за неговото ухо техните викове прозвучаха почти делнично. Все още не се бе стъмнило съвсем и доколкото можеше да види, повечето от обитателите на хабитатите бяха влезли в леговищата си.

Делнично или не, Лил вече бе на вратата, преди още да се е изкачил по стъпалата на верандата, облечена в черен пуловер и износени дънки, със стари ботуши и коса, дръпната назад в гъст черен водопад. Нито стойката, нито изражението ѝ можеха да бъдат описани като приятелски.

— Трябва да върнеш ключа на баща ми.

— Върнах му го. — Куп се изкачи на верандата и погледна Лил право в сърдитите очи. — Кое би трябвало да ти подсказва точно колко сигурност ти дава тази порта.

— Досега вършеше работа.

— Важното е, че сега не върши. Трябва ти по-сигурна автоматична врата, която да се затваря с код и камера.

— Така ли? Ще се заема с това веднага щом от небето ми паднат няколко хилядарки, които няма за какво друго да похарча, освен за врата, която в общи линии е просто символ и знак да не влизат. Освен ако не предложиш да построя наблюдавана от камери стена около повече от десет акра земя, щом така и така сме на тази тема. Може би трябва да наема караул.

— Ако ще имаш предупредителен знак хората да не влизат, може да е такъв, че наистина да ги спира. Тъй като в този момент стоя тук, сегашният ти знак не върши много работа. Виж, прекарал съм цял ден на открито и ми писна да мръзна навън.

Той пристъпи напред и понеже тя не помръдна от вратата, просто хвана ръцете ѝ под лактите, повдигна я и влезе, след което я пусна и затвори вратата.

— Боже Господи, Купър! — Трудно успяваше да оформя истински думи, когато челюстта ѝ продължаваше да се опитва да увисне. — Какво ти става?

— Искам бира.

— Обзалагам се, че у вас имаш. Ако пък не, можеш да си вземеш от няколко места в града. Иди там и си купи.

— И въпреки че си злобна и враждебно настроена, искам да говоря с теб. Ти си тук, а по всяка вероятност имаш и бира. — Той се

запъти към кухнята. — Защо си тук сама?

— Защото това е моята къща, защото това е моят дом и защото исках да съм сама.

Той погледна към масата и забеляза лаптопа, няколко списъка и чаша червено вино. Взе бутилката от плота, прочете етикета, одобри го и промени решението си.

Отвори един от шкафове и си взе чаша за вино.

— Чувствай се като у дома си, по дяволите.

— Уили дойде да ме види. — Куп си наля вино, опита го и остави чашата на масата, за да свали палтото си.

— В такъв случай предполагам, че и двамата имаме една и съща информация и няма за какво да говорим. В момента работя, Куп.

— В момента си ядосана, направо вбесена. Не те обвинявам. Факт е, че полицията не разполага с почти нищо, с което да работи, и никоя от линиите на разследването не води доникъде. Това не означава, че ще спрат, а просто, че може да им се наложи да променят ъгъла.

Той отново взе виното, отпи глътка и се огледа из стаята.

— Ти ядеш ли някога?

— Да, често, когато съм гладна. Нека да кажем, че оценявам идването ти, за да ме успокоиш, че колелата на правосъдието продължават да се въртят, и да добавим, че съм наясно, че Уили прави и ще продължи да прави всичко по силите си. Това е. Вече поговорихме.

— Имаш ли причина да си бясна специално на мен или просто на света като цяло?

— Имахме няколко дълги и изпълнени с тежък физически труд дни. Наближава крайният срок да завърша една статия. Писането на статии ми помага да плащам за това вино, което пиеш, както и за други неща. Току-що ме осведомиха, че едва ли ще могат да идентифицират или да арестуват човека, убил кугуар, който аз затворих в клетка. Ти нахлуваш тук с танцова стъпка и се черпиш с виното, което тази статия ще ми помогне да заменя с нова бутилка. Така че нека да кажем, че съм бясна на света като цяло и една част от гнева ми е запазена специално за теб.

— Не съм нахлул с танцова стъпка. — Той се обърна и отвори хладилника. — Мамка му, Лил — възкликна той след бърза проверка, — дори и аз съм по-добре зареден.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Търся нещо, което да стотвя за вечеря.

— Разкарай се от хладилника ми.

В отговор той просто отвори камерата.

— Супер. Цял куп замразени момичешки храни. Е, поне има пица.

Помисли си, че може да чуе скърцането на зъбите ѝ чак от другия край на кухнята. Трябваше да признае, че този звук го накара да изпита странно удовлетворение.

— Точно след две минути ще си взема пушката и ще те гръмна в задника.

— Не, няма. Но след петнайсет минути според указанията на тази кутия ще ядеш пица. Може да ти пооправи настроението. Вземаш за доброволци случайни скитници — продължи той, докато включваше печката. — Някои за един, други за два пъти.

Раздразнението май не му действаше. Лил реши да опита с цупене.

— И какво от това?

— Това е добър начин да провериш как стават нещата тук, да видиш работниците, рутината, обстановката. Много от фермите и предприятията тук правят същото: наемат някого за един сезон, за няколко дни или няколко седмици, както се случи. И аз смятам да го направя след месец-два.

Той сложи разопакованата пица в печката и нагласи таймера.

— Какво значение има? Уили смята, че си е отишъл.

— Може да е прав. Или пък да греши. Ако човек знае какво прави и какво иска да направи, може да си построи убежище в хълмовете. Навсякъде има пещери.

— Не ме успокояваш.

— Искам да внимаваш. Ако се успокоиш прекалено много, няма да си достатъчно бдителна. — Той взе бутилката, върна се на масата и доля чашата ѝ. — За какво е статията?

Тя вдигна чашата, намръщи се и отпи.

— Няма да спя с теб.

— За това ли пишеш? Може ли да видя?

— Няма да спя с теб — повтори тя, — преди аз сама да реша. Това, че слагаш замразена пица в печката, няма да ме накара да стана

мила и гальовна.

— Ако исках мило отношение и гальовност, щях да си взема кученце. Ще спя с теб, Лил. Но ще ти дам време да свикнеш с тази мисъл.

— Някога ме имаше, Купър, и можеше да ме задържиш. Но вместо това ме захвърли.

Лицето му стана безизразно.

— Аз не си го спомням по този начин.

— Ако мислиш, че можем просто да се върнем назад.

— Не мисля. Не искам да се връщам назад. Но те гледам, Лил, и знам, че помежду ни не е свършено. И ти го знаеш.

Той седна на пейката до нея, отпи от виното си и побутна снимките, които Лил бе разпръснала край списъците.

— От Южна Америка ли са?

— Да.

— Какво е чувството да обикаляш такива места?

— Вълнуващо. Предизвикателно.

Той кимна.

— И сега ще напишеш история как си отишла в Андите да гониш кугуари.

— Да.

— А после къде?

— Какво къде?

— Къде ще отидеш?

— Не знам. Точно сега нямам никакви планове. Това беше голямото ми пътуване. Получих толкова много неща от него в личен и професионален план, неща, които мога да представя под формата на статии, на документи, на лекции. Изследванията, откритията. — Тя раздвижи раменете си. — Мога да превърна голяма част от това в облаги за убежището. То е най-важният ми приоритет.

Куп остави снимките на масата и погледна към нея.

— Хубаво е да имаш приоритети.

Придвижи се бавно, даде ѝ време да откаже или да реши. Тя не каза нищо, не се опита да го спре, просто го наблюдаваше по същия начин, по който би наблюдавала свита на топка змия.

Бдително.

Той улови брадичката ѝ в лека хватка и превзе устните ѝ.

Лил не би го нарекла внимателен или нежен. Не, не би нарекла така нито целувката, нито гласа му, нито намерението му. Но този път не почувства грубия пламък, който ѝ бе показал преди. Този път Куп я целуна като мъж, решен да изчака, колкото е необходимо. Който е уверен, че може да изчака.

И въпреки че допирът на пръстите му до лицето ѝ бе съвсем лек, тя знаеше — нима намерението му не бе да ѝ даде да го разбере, че тези пръсти могат да се стегнат във всеки един момент. Че може да я вземе насила, вместо да я прелъстява.

И тази мисъл запали в кръвта ѝ искрица на въодушевление.

Нима не бе предпочитала винаги дивото пред опитоменото?

Той почувства как тя поддава, съвсем малко. После още малко. Устните ѝ се раздвижиха срещу неговите, затоплени и омекнали, и дъхът ѝ зашепна в гърлото му.

Той се отдръпна също толкова бавно, колкото се бе приближил до нея.

— Не — каза той, — помежду ни не е свършено.

Таймерът на печката иззвъня и Куп се усмихна.

— Но пицата е.

[1] Популярен коктейл, приготвя се от ром, сок от зелен лимон и портокал, различни ликьори. — Б.ред. ↑

12.

И по-лоши ноци съм изкарвал, разсъждаваше Куп, докато добавяше дърва към огъня в дневната на Лил. Само че доста години бяха изминали от последния път, когато бе принуден да се задоволи с мразовита стая и неудобен диван. А освен това тогава не му се бе налагало да се бори с допълнителния проблем, че жената, която желае, спи един етаж над него.

Изборът беше негов, напомни си той. Тя му бе казала да си върви, той бе отказал. Така че си бе взел одеяло и възглавница и се бе настанил на диван, петнайсет сантиметра по-къс от ръста му. И по всяка вероятност всичко това бе съвсем за нищо.

Навярно Лил беше права. Беше в пълна безопасност сама в хижата си. Заключените врати и заредената пушка сериозно допринасяха за сигурността ѝ.

Но след като веднъж ѝ каза, че ще остане, не можеше да се отметне.

„Освен това е дяволски странно — размишляваше Куп на път към кухнята, за да си направи кафе — да се събудиш в тъмнината от рева на дива котка.“

Дяволски странно.

Предполагаше, че Лил е свикнала, защото изобщо не я бе чул да се размърдва, дори когато се видя принуден да си обуе ботушите и да провери какво става.

Единственото, което установи, бе, че от гледна точка на сигурността ѝ трябват повече лампи нощем и че дори някой натрапник да знае, че на пътя му има солидни бариери, ревовете и воят в тъмнината могат да изпратят по гръбнака му атавистична тръпка на страх.

Лил бе започнала да се размърдва. Куп дочу стъпките ѝ над главата си и шума на водата в тръбите, като пусна душа.

Скоро щеше да съмне, още една мразовита, удавена в бяло зора. Хората на Лил щяха да започнат да се стичат в убежището, а той си имаше работа за вършене.

Намери яйца, хляб и тиган. Лил можеше и да не се съгласи, но според него му дължеше топла закуска заради охранителните му услуги. Тъкмо слагаше в чинията два сандвича с пържени яйца, когато тя влезе. Беше събрала косата си и я бе вдигнала нагоре, бе облечена в памучна риза над топъл пуловер. И изглеждаше не по-доволна да го види днес, отколкото вчера.

— Имаме нужда от някои основни правила — започна тя.

— Добре. Напиши ми списък. Трябва да отивам на работа. Направих два, ако искаш — добави той и затъна своя сандвич в салфетка.

— Не можеш просто да идваш тук и да поемаш командването.

— Напиши го най-отгоре в списъка — предложи той, докато тя вървеше след него през дневната. Той прехвърли сандвича от едната ръка в другата, за да си облече палтото. — Миришеш приятно.

— Трябва да уважаваш правото ми на усамотение и да си набиеш в дебелата глава, че нямам нужда от куче пазач.

— Аха. — Куп си сложи шапката. — Трябва да донесеш още дърва. Ще се видим по-късно.

— Куп! По дяволите!

Той се обърна към вратата.

— Ти си важна за мен. Трябва да го приемеш.

И се отправи към камиона си, отхапвайки от сандвича си.

Права е за основните правила, реши той. Повечето неща така или иначе работеха по-добре с правила или указания. Имаше правилно, имаше и грешно, а между тях се простираше огромна маса от сиво. Все пак бе добре да знае кои отсенки на сивото вършат най-добра работа във всяка отделна ситуация.

Щеше да я остави да изработи правила, стига тя да е наясно, че той ще задълбае в изследването на сивото.

Изяде сандвича, докато караше по криволичеция път към портата, после прогони от съзнанието си мисълта за правила и указания и загадката какво иска от Лил и си припомни какво има да прави този ден.

Имаше да храни добитък, да чисти конюшни. После трябваше да качи баба си и дядо си на коне и да ги изпрати на езда, което щеше да е същинско постижение. Да отиде в града за храна и да поработи в

офиса. Ако нямаха клиенти за разходка с кон, щеше да накара Гъл да поправи някои от седлата.

Искаше да разработи основен план, да изчисли цената и възможността да включи в бизнеса и разходки с понита. Няколко коня като Малката Сис, които да те разходят из оградено място за половин час, и можеше да...

Съзнанието му изключи бизнеса и превключи на тревога.

Трупът бе праметнат върху портата. Под него замръзналият сняг бе опръскан с червени петна. Два-три лешояда вече кълвяха от трупа за закуска, а още няколко кръжаха отгоре.

Куп натисна клаксона, за да ги разпръсне, намали и огледа дърветата, храстите и пътя от другата страна на портата. В мътната светлина на ранното утро светлините му окъпаха мъртвия вълк и превърнаха оцъклените му очи в зловещо зелено.

Куп се наведе, отвори жабката и извади деветмилиметровия си пистолет и фенерчето. После излезе от камиона и насочи лъча към земята. Разбира се, имаше отпечатъци, част от които бяха негови от предната вечер, когато бе отворил портата.

Прецени, че най-пресните следи от вътрешната страна са неговите. Предполагаше, че това все пак е нещо, но въпреки всичко мина по отпечатъците от собствените си стъпки, за да стигне до вълка.

Доколкото виждаше, вълкът бе убит с два изстрела, един в централната част на тялото и един в главата. Тялото бе вкочанено, а малката локва кръв беше замръзнала.

Това означаваше, че съобщението е било оставено преди няколко часа.

Той върна предпазителя обратно на мястото му и пъхна пистолета в джоба си. Започна да рови за клетъчния си телефон и в този миг чу ръмженето на приближаваща кола. Макар да не вярваше, че този, който бе оставил съобщението, ще се върне толкова скоро или ще пътува с кола, Куп плъзна ръка в джоба си и стисна пистолета.

С идването на зората светлината бе придобила мъгливо сив оттенък, а на източния небосвод пламна и се разля червенина. Куп се върна при камиона, угаси светлините, застана до портата и видя, че инстинктът му се е оказал верен. Колата, която се появи насреща му, забави ход. Когато взе последния завой, той протегна ръка да я спре, да задържи пътниците колкото се може по-далеч от портата.

Познаваше мъжа, седнал на седалката до шофьора, по лице, но не и по име.

— Стой по-далеч от портата — нареди Куп.

Танси изскочи от другата врата и ръката ѝ се вкопчи в дръжката сякаш за опора.

— О, Господи!

— Стой по-далеч — повтори Куп.

— Лил.

— Добре е — успокои я той. — Току-що я оставих в хижата. Искам да се обадиш на шерифа. Върни се в колата и му се обади. Кажу ми, че някой е оставил мъртъв вълк на портата. Два куршума, доколкото мога да видя. Искам да изчакаш в колата, без да докосваш нищо. А ти. — Той посочи към мъжа.

— Ъ-ъ-ъ, Крик. Стажант съм. Просто...

— Остани в колата. Ако лешоядите се върнат, надуй клаксона. Ще отида да доведе Лил.

— Тази сутрин ще дойдат доброволци. — Танси си пое дъх, който излезе от устата ѝ като бяла мъгла, а после още един, по-кратък и по-спокоен. — И останалите стажанти. Скоро ще пристигнат.

— Ако дойдат, преди да съм се върнал, дръжте ги по-далеч от портата.

Той се качи обратно в камиона и даде на заден ход, докато стигна до една от отбивките. Там бързо обърна и натисна педала за газта до дупка.

Лил вече бе излязла и стоеше на пътеката, която водеше от хижата ѝ към кабинетите. Тя сложи ръце на хълбоците си и се навъси.

— Сега пък какво? Сутрин тук се работи здраво.

— Ела с мен.

Гримасата ѝ изчезна. Тя не му зададе никакви въпроси. Гласът и очите му ѝ показаха, че има някаква неприятност.

— Вземи си фотоапарат — провикна се той, когато тя тръгна към камиона. — Дигитален. И побързай.

И сега тя не му зададе никакви въпроси, а хукна към хижата. След две минути вече се бе върнала с фотоапарата и пушката си в ръце.

— Кажу ми какво става — попита тя веднага щом скочи в камиона.

— На портата ти виси мъртъв вълк.

Лил рязко си пое дъх и с крайчеца на окото си Куп видя как ръката ѝ се стяга върху пушката. Гласът ѝ обаче остана спокоен.

— Застрелян ли е? Като кугуара?

— С два куршума, доколкото видях. Няма много кръв, убил го е някъде другаде и го е довял тук. Няма признаци, че е влизал или дори, че се е опитвал. Но не се доближих чак толкова. Двама от твоите хора дойдоха веднага след като го намерих. Ще се обадят на шерифа.

— Кучи син такъв! Какъв е проклетият смисъл да... чакай! — В гласа ѝ звънна тревога и тя рязко седна съвсем изправена на седалката на камиона. — Върни се, върни се! Ами ако се опитва да ни подмами навън? Ако е влязъл вътре? Животните са безпомощни. Върни се, Куп.

— Почти стигнахме до портата. Ще те оставя там и ще се върна.

— По-бързо! По-бързо! — Когато той наби спирачки пред портата, тя се извърна към него. — Чакай ме — заповяда тя и изскочи навън. — Ерик!

Заобиколи вълка отдалеч, умно момиче, а от другата страна на портата Ерик излезе от колата.

— Снимай го! Снимай! Направи колкото се може по-ясни снимки на вълка, на портата, на всичко. Чакай шерифа.

— Ти къде...

Тя се хвърли обратно към камиона на Куп и затръшва вратата, без да даде на Ерик възможност да изрече въпроса си докрай.

— Тръгвай!

Той натисна газта, тръгна на заден ход, стигна до отбивката и обърна. Когато наду клаксона, Лил подскочи, а после погледна към него.

— Ако случайно си права и той ни чуе, че идваме, ще се издаде къде е. Той не иска открит сблъсък.

„Все още не — помисли си Куп. — Не още.“ Искане да те изтормози.

— Защо „ако случайно“?

— Едва ли е знаел, че снощи преспах тук или че ще си тръгна, преди твоите хора да започнат да пристигат. Ако ме нямаше, те щяха да намерят вълка и щяха да влязат вътре, да дойдат при теб, за да ти кажат. Всички щяха да са тук, не край портата.

— Добре, добре, звучи логично. — Но все пак не можа да си поеме дъх, преди да види първите хабитати и да чуе обичайните звуци и сутрешно раздвижване.

— Трябва да ги проверя, всички до едно. Ако ти тръгнеш насам, просто да продължиш по пътеката, аз ще тръгна от другата страна и ще опиша кръг, а после...

— Не. — Куп забави и спря камиона. — Шансът да е тук е много малък — повтори той. — Но няма да рискувам да го оставя да те срещне сама.

Тя вдигна пушката, която лежеше на коленете ѝ, но Куп поклати глава.

— Заедно. — „И когато свършим — зарече се той, — ще проверя двете хижи и всички останали сгради.“

— Те ще си помислят, че идвам да ги видя, така че когато не спра при тях, ще се раздразнят.

Мина покрай животните и наистина имаше ръмжене и съскане, както и няколко негодуващи вика. Лил вървеше бързо и гледката на всяко животно помагаше на сърцето ѝ да забие по-леко. Но то се сви от ужас, когато очите ѝ обходиха територията на Бейби. После погледна нагоре — познаваше игрите му — и го видя на дебелия клон на едно дърво.

Скокът му на земята бе свършен и изпълнен с радост. Кугуарът замърка, тя се предаде и се провря под бариерата.

— Скоро — обеща му тя. — Скоро ще си поиграем.

Тя погали козината му през оградата и се засмя, когато той се изправи на задните си крака и се притисна по-близо, за да ѝ даде възможност да го погъделичка по корема.

— Скоро — повтори тя.

Разочарованието се надигна като дрезгаво ръмжене в гърлото му, докато тя се отдръпваше. Куп се взираше изумен в нея. Лил сви рамене.

— Той е специален случай.

— Ти не изпитваше ли неодобрение и дори презрение към хората, които си купуват екзотични домашни любимци?

— Той не е домашен любимец. Случайно да си видял на врата му верижка със скъпоценни камъни или да го разхождам наоколо на въже?

— Предполагам, че това е Бейби.

— Явно ме слушаш по-внимателно, отколкото си мислех. Той е в убежището от малко котенце, по свой собствен избор. Добре са — добави тя. — Ако се приближи някой непознат, ще вдигнат шум. Но въпреки това трябваше да проверя. Тази сутрин ще дойде група на посещение, детска група. Освен това имаме две котки с враснали навътре нокти и трябва да се погрижим за тях. Стажантите трябва да обработят неколкостотин килограма месо. Имаме си установен ред, Куп. Не можем да си позволим днешната случка да се отрази на здравето на животните или на дейността в убежището. Ако не предлагаме туристически обиколки, бюджетът ни страда. А имаме да управляваме бизнес, да храним животни.

— Провери другите на камерите. Дай да проверим кабинетите. Ако са чисти, можеш да седнеш там и да се увериш, че животните ти са добре.

— Уили ще ни позволи да отворим портите, нали? Ще остави хората ми да влязат.

— Процедурата не би трябвало да е дълга.

— Не можах да огледам добре вълка. Беше голям, така че сигурно е възрастен. За да убиеш възрастен вълк по този начин... Може би не е бил с глутница. Един самотен вълк е лесна плячка. Искан да ме разстрои, да ме изкара от равновесие, да хвърли това място в хаос. И аз съм ходила на курсове по психология — продължи тя, когато Куп я погледна внимателно. — Знам какво прави. Не знам защо, но знам какво. Тези неща могат да доведат дотам, че да загубя част от доброволците, може би дори и от стажантите. Стажантската програма е много важна, затова ще произнеса кратка, сурова реч на спешната среща на екипа днес.

Тя отключи хижата с кабинетите. Куп я избута настрана и отвори вратата. Сградата сякаш беше чиста. Той влезе, хвърли бърз поглед към коридора и започна да се придвижва от стая в стая, за да направи оглед.

— Стой тук вътре, използвай компютъра. Аз ще проверя останалите сгради. Дай ми ключовете.

Лил не каза нищо, просто му ги подаде. Щом той излезе, тя седна и зачака компютърът да се включи.

И преди знаеше, че е бил ченге. Досега обаче не го бе виждала в тази роля.

Куп бе смятал, че разбира какво става в убежището. Сега обаче си даде сметка, че не бе преценил пъпния размер на работата, дори и след като Лил му бе нахвърляла нещата в най-общи линии. Тази проверка само отвори очите му, гигантските хладилници и фризери, огромните количества месо, уредите, приготвени за обработването, за носенето, за раздаване то му.

В оборите имаше три коня, включително този, който ѝ бе продал. След като и бездруго беше тук, Куп ги нахрани и напои и отметна тези задачи в списъка на стената.

Провери бараката с такъмите, гаража и дългата ниска хижа, която служеше за образователен център. Набързо огледа витрините вътре, фотографиите, кожите, зъбите, черепите, костите — откъде, по дяволите, ги беше взела?

„Завладяващо“ — помисли си той, докато проверяваше всяка кабинка на двете тоалетни. Мина през малкия магазин за сувенири с препарирани животни, ризи, пуловери, каскети, пощенски картички и плакати. Всичко бе спретнато и подредено.

Лил бе създавала нещо тук. Бе помислила за всички подробности, за всички ъгли. И всичко това беше — Куп знаеше — заради животните.

Понечи да се върне назад, но чу шум на коли и тръгна към портата да посрещне шерифа.

— Тук всичко е наред. Тя е в кабинета — съобщи той на Танси и после се извърна към Уили.

— Изглежда, че все пак е решил да изкара зимата тук — започна Уили. — Не можем да сме сигурни, че не е някой друг, избрал тази порта по чиста случайност. Или че някой не е бил осенен от гениалната идея заради кугуара. Но положението е следното: в този край лова на вълци е забранен и хората го знаят. Знаят какви неприятности ще си навлекат. Едно е някой фермер да гръмне вълк, нахвърлил се върху добитъка му. Аз обаче познавам всеки фермер в тази област и ми е трудно да си представя който и да е от тях да довлече тялото тук, горе, по този начин, дори и тези, които смятат, че Лил е малко смахната.

— Като извадите куршумите от този вълк, ще установите, че са от същия пистолет, който е прострелял кугуара.

— Да, предполагам, че си прав — кимна Уили и стисна устни. — Ще говоря със Службата по парковете и с момчетата от щата. Може и ти да се наложи да поговориш с някои хора. Може някой да е видял нещо.

Той погледна към Лил, която бе излязла на верандата.

— Добро утро. Съжалявам за тази неприятност. Тук ли е ветеринарят ви?

— Скоро ще дойде.

— Ще оставя един човек тук както миналия път. Ще направим всичко възможно, Лил.

— Знам, но просто не можете да направите почти нищо. — Тя слезе по стъпалата. — Един кугуар, един вълк. Лошо е, но живеем в суров свят. А освен това на други места представителите на тези два вида може да са обгърнати в романтична светлина, но не и тук, където могат да слязат от хълмовете и да се нахвърлят върху добитъка или да направят кокошарника на пух и прах. Разбирам това, Уили. Живея в действителността. Моята реалност е, че имам трийсет и шест животни, без да броим конете, и те са разпръснати върху двацет и два акра хабитати и изкуствено създадени убежища. И се боя, че той може да пренесе това, за което ни намекна днес, тук, вътре. И че ще убие някое от животните, живеещи тук, които аз доведох тук, или още по-лошо, някого от хората, които работят тук.

— Не знам какво да кажа, за да те успокоя.

— Няма какво да ми кажеш. Точно в това се състои предимството му в този момент. Не мога да се успокоя. Но тук имаме да вършим работа и ще продължим да я вършим. Имам шестима стажанти, които трябва да довършат нашата програма. Чакам група деца на възраст между осем и дванайсет години тази сутрин, след около два часа, за да направи обиколка и да изслуша една лекция в образователния център. Ако ми кажеш, че според теб съществува опасност за тези деца, ще отменя уговорката.

— Нямам причина да мисля, че човек, който убива диво животно, ще започне да стреля наслуки по деца, Лил.

— Добре. Тогава ние всички просто ще продължим да правим това, което можем. Трябва да тръгваш — обърна се тя към Куп. — Имаш си свой бизнес и свои собствени животни, за които трябва да се погрижиш.

— Ще се върна. Може все пак да решиш да направиш онзи списък.

За миг тя изглеждаше озадачена, но после поклати глава.

— Точно сега това не ми е първата грижа.

— Изборът си е твой.

— Да. Благодаря, Уили.

Шерифът присви устни, когато тя се упъти обратно към кабинета.

— Имам чувството, че вие, двамата, говорехте за нещо друго, а не за умрелия вълк. И тъй като имам такова чувство, предполагам, че довечера ще останеш да спиш тук.

— Точно така.

— Добре. Така съм по-спокоен. Междувременно ще изпратя няколко души да огледат наоколо, да проверят другите порти, да потърсят слаби места. Тоя тип се е подслонил някъде тук — измърмори Уили и погледна към хълмовете.

Лил знаеше, че новината за случилото се ще се разчуе бързо, затова не се изненада от пристигането на родителите си. Тя се отдалечи от обездвижения тигър и се отправи към оградата на хабитата.

— Само враснал навътре нокът. Често срещан проблем. — Тя посегна и докосна пръстите, които майка ѝ плъзна през оградата. — Съжалявам, че сте се притеснили.

— Нали говореше, че може да отидеш във Флорида за няколко седмици, да поработиш в онова убежище за пантери. Наистина трябва да го направиш.

— За няколко дни — поправи я Лил. — Другата зима. Сега не мога. Особено сега.

— Трябва да се върнеш у дома, като го хванат.

— И кого да сложа тук на свое място? Мамо, на кого да кажа: „Прекалено се страхувам да остана тук, така че би ли останал ти?“

— На всеки, който не е моето момиченце. — Джена стисна пръстите на Лил. — Но знам, че не можеш и няма да го направиш.

— Снощи Куп е останал тук, така ли? — попита Джоуи.

— Спа на дивана в дневната. Не искаше да си тръгне, а сега съм длъжна да му благодаря, задето не ме остави да го изхвърля от собствената си къща. Много хора настояват да останат. Взели сме всички възможни предпазни мерки, наистина. Ще поръчам още охранителни камери. Разгледах няколко алармени системи, но просто не можем да си позволим някоя от онези, които ще покрият цялата територия. Не — отсече тя, преди Джоуи да успее да каже нещо. — Много добре знаеш, че и вие не можете да си го позволите.

— Това, което не мога да си позволя, е нещо да се случи на дъщеря ми.

— Ще направя така, че да не се случи. — Тя хвърли поглед назад, където Мат работеше върху тигъра. — Трябва да свършваме.

— Ще се върнем край хижата и ще видим дали някой няма нужда от още два чифта работни ръце.

— Винаги има нужда.

От своята позиция високо в хълмовете през стъклата на бинокъла си той наблюдаваше семейната група. Наблюдаването на плячката бе от огромна важност, изучаването на навиците, на територията, на динамиката, на силните страни. На слабостите.

Търпението бе друга важна черта на успешния лов. Той признаваше, че неговата собствена спорадична липса на търпение бе една от слабостите му. Друга слабост бе темпераментът. Тази избухливост му бе коствала осемнайсет месеца на топло, когато си изпусна нервите и преби един мъж в някакъв бар почти до смърт.

Но вече се бе научил да контролира емоциите си, да запазва спокойствие и концентрация. Да извлича от убийството лично удовлетворение.

Никога не биваше да убива в разгорещеността на момента, никога в пристъп на ярост. Само студено и хладнокръвно.

С кугуара беше импулсивно действие. Котката беше там, а той искаше да разбере какво е да убие дивото животно очи в очи. Само че остава разочарован. Липсата на предизвикателство, липсата на лов не му достави никакво задоволство.

Вместо това бе принуден да признае, че тази липса го бе накарала да изпита леко чувство на срам.

Беше го заглушил, като бе освободил част от емоциите си с разрушаването на лагера. Но го бе направил методично и точно, а това беше много важно. Бе го направил по начин, който щеше да им изпрати съобщение.

Лил. Лилиан. Доктор Чанс. Тя беше толкова интересна. Винаги бе смятал така. Погледна я как стои сред семейството си и прецени, че това определено е слабост.

Щеше да е приятно да използва тази слабост срещу нея. Страхът увеличаваше тръпката на лова. Искаше тя да се страхува. Бе разбрал колко по-голямо удовлетворение носи убийството, когато е придружено от страх. И вярваше, че ще е извънредно вълнуващо да подуши нейния, тъй като тя не се плашеше лесно — бе видял това.

Щеше да я накара да се страхува.

Уважаваше нея и нейната кръв. Въпреки че самата тя не уважаваше предците си. Тя оскверняваше наследството си с това място, с тези клетки, в които затваряше свободните, диви животни. Оскверняваше това свещено място на неговия народ — и на своя.

Да, щеше да я накара да се страхува.

Тя щеше да бъде чудесно допълнение към списъка му. Най-ценната му награда досега.

Той прибра бинокъла си и се отдръпна назад от ръба на скалата, преди да се изправи. Преметна на гръб леката си раница и остана прав под светлината на късното зимно слънце, докато пръстите му опипваха огърлицата от мечи зъби около врата му — единственото, което бе запазил от баща си.

Баща му му бе разказвал за тяхното наследство и за предателствата. Научил го бе как да ловува и да живее на тази свещена земя. Как да взема това, което му трябва, без жалост и без угризения.

Зачуди се какво ли ще вземе от Лил за спомен след убийството.

Доволен от днешната работа, той се запъти обратно към убежището си, където щеше да планира следващата стъпка от играта.

13.

Лил се канеше да започне приготвленията за вечерното хранене, когато пристигна Фарли. Дойде на кон с вид на човек, който може да прекара цял ден на седлото, ако се наложи.

В този миг откритието колко си приличат с Куп в това отношение я порази така, както никога досега. Две градски момчета, превърнали се в каубои. Които изглеждаха на седлото така, сякаш се бяха родили там.

Предполагаше, че приликите свършват дотук. Фарли бе открит и сговорчив, Куп — затворен и труден.

Или може би това бе начинът, по който ги виждаше тя.

Лил се обърна към Лусиъс.

— Защо не отидеш да погледнеш как върви подготовката? Ей сега идвам.

Тя тръгна да посрещне Фарли и потупа коня му Хобо отстрани по муцуната.

— Здравейте, момчета.

— Здравсти, Лил. Донесох ти нещо. — Той извади белите маргаритки, които се подаваха от чантата на седлото му.

Лил почувства как я изпълват удоволствие и изненада.

— Донесъл си ми цветя?

— Помислих си, че може да имаш нужда от малко ободряване.

Лил погледна към цветята — красиви, свежи и да, бодри. И се засмя. Все така усмихната, тя го повика с пръст да се наведе.

Широката му усмивка стана още по-широка, когато тя залепи шумна целувка на бузата му. После вдигна вежда.

— Това, което виждам да стърчи от чантата, да не са нарциси?

— Така мисля.

Лил галъвно го потупа по глезена.

— Тя развежда едни посетители. Бащата е голям почитател на „Дедуд“ — сериала. Ходили са на връх Ръшмор и са дошли тук специално, за да видят града. Когато отишли там, чули за нас и той си помислил, че на децата ще им хареса.

— Обзалагам се, че е прав.

— Вече трябва да са обиколили половината, ако искаш да ги настигнеш.

— Май ще пробвам. Лил, довечера мога да спя тук.

— Благодаря, Фарли, но си имам защита.

— Да, чух. — Бузите му порозовяха под погледа ѝ. — Искам да кажа, Джоуи спомена, че по всяка вероятност Куп ще остане тук. Да те държи под око. Така баща ти е по-спокоен — добави той.

— Точно затова го допускам. Кажи на Танси, че след малко започваме вечерното хранене. Семейството от Омаха ще получи допълнителни екстри към билета си.

— Добре.

— Фарли? — Тя отново потърка Хобо и вдигна очи нагоре към лицето на ездача му. — Ти и Танси сте двама от най-любимите ми хора в целия свят. Смятам ви за част от семейството, затова ще ти кажа какво мисля.

Лицето му стана съзнателно безизразно.

— Добре, Лил.

— Желая ти късмет.

На устните му трепна усмивка и се разшири.

— Май ще ми трябва.

Той се отдалечи в тръс и се поизправи на седлото. За него мнението на Лил имаше значение, така че одобрението ѝ — стори му се, че е одобрение — значеше много. Като си подсвиркуваше, той последва извивката на пътеката въвн от двора към първите хабитати.

Земята се издигаше и снишаваше, сякаш самата природа я бе създала по този начин. От нея се подаваха оголени камъни, някои бяха там Бог знае откога, а други ги бе поставила Лил. Извисяваха се дървета с огромни корони, които предлагаха сянка и възможности за катерене и дращене. Дори когато Фарли минаваше покрай тях, един от рисовете се протегна и наточи ноктите си на кората на един бор.

Фарли видя автобусчето, с което развеждаха групите, но устоя на желанието си да сръга Хобо и да го накара да препусне в галоп. Намери ги застанали пред хабитата на тигъра, наблюдаваха как голямата котка се прозява, въргаля се на земята и се протяга по начин, който подсказва на Фарли, че току-що се е събудила от сън.

Вероятно усещаше, че приближава време за вечеря.

— Как сте, хора? — Фарли докосна с пръст периферията на шапката си. — Лил иска да ти кажа, че е време за хранене — обърна се той към Танси.

— Благодаря, Фарли. С изключение на питомните, животните в това убежище са по-активни през нощта. Храним ги вечер, тъй като това подсилва техните естествени инстинкти за ловуване.

Това Фарли наричаше нейния „официален“ глас. Можеше да го слуша по цял ден, без да му омръзне.

— Всяка седмица обработваме стотици килограми месо в хранителните отделения. Постоянният ни екип и стажантите подготвят месото, най-вече пилешко, което щедро ни предоставя „Хансън Фудс“. Наистина сте дошли в най-подходящия момент, защото наблюдаването на храненето е истинско приключение. Ще видите с очите си силата на животните тук, в Убежище на дивия живот „Чанс“.

— Господине? Мога ли да пояздя коня ви?

Фарли сведе поглед към едно осемгодишно момиченце, красиво като слънчев лъч в розовото си палто с качулка.

— Ако родителите ти се съгласят, можеш да седнеш пред мен и аз ще те разходя наоколо. Хобо е много внимателен, госпожо — обърна се той към майката.

— Моля ви! Моля ви! Искам да яздя кон, а не да гледам как лъвовете и другите животни ядат пилета.

Последва кратък дебат, от който Фарли остана настрана. Вместо това посвети времето си да наблюдава как Танси разказва на момчето, според него около дванайсетгодишно, как тигрите дебнат и нападат от засада плячката си.

Накрая момиченцето надделя и се сгуши на Хобо отпред пред Фарли.

— Това е много по-хубаво. Можете ли да го накарате да върви наистина бързо?

— Бих могъл, но ми се струва, че ако го направя, майка ти ще ми съдере четирибуквието.

— Какво е четирибуквие?

Той се подсмихна.

— Кожа. Ще ми съдере кожата от бой, ако подкарам в галоп, след като обещах, че ще язда бавно.

— Иска ми се да имах кон. — Тя плъзна ръка по гривата на Хобо. През цялото време ли можеш да яздиш? Всеки ден?

— Май да.

Малкото момиченце въздъхна.

— Ти си голям късметлия.

Зад нея Фарли кимна.

— Да, наистина съм такъв.

Тъй като момиченцето не изпитваше абсолютно никакъв интерес към храненето, Фарли се зае да разведе Каси наоколо на гърба на коня. Хобо, кротък като водите на Гибралтар, бавно трополеше по пътеката, докато животните крещяха, ръмжаха, ревяха и виеха.

Вече започна да се спуска здрач и Фарли помаха с ръка за довиждане.

— Много мило от твоя страна, Фарли. — Танси наблюдаваше как миниванът се отдалечава по пътя. — Да отделиш толкова време и усилия само за да я забавляваш.

— Не ми костваше никакви усилия. По-лесно е да караш коня напред-назад, отколкото да влачиш всичкото това месо, което щях да се почувствам задължен да направя, ако не бях зает.

Той извади нарцисите от чантата.

— За теб са.

Танси се вгледа в яркожълтите цветчета. Той се запита дали изобщо има представа как всичките й чувства се изписват на лицето й — изненадата, удоволствието... и тревогата.

— О, Фарли! Не трябваше...

— Тази сутрин беше доста тежка за теб. Надявам се, че ще ми позволиш да ти осигуря един по-хубав край на деня. Защо не излезеш с мен, Танси?

— Фарли, казах ти, че помежду ни няма да има нищо такова. Ние сме приятели и това е всичко. Няма да станем двойка.

Младият мъж направи усилие да не се усмихне. Тя все още използваше своя „официален“ глас.

— Тогава защо не ми позволиш да ти купя бургер, както би направил приятел, когато приятелят му е имал тежък ден? Просто да се разсееш, това е всичко.

— Не съм сигурна, че...

— Само един хамбургер, Танси, за да ти спестя необходимостта да готвиш или да мислиш откъде да си купиш храна. Нищо повече.

Тя го изгледа продължително и между веждите ѝ отново се появи онази черта.

— Само бургер?

— Е, може и пържени картопки. Като няма картопки, не е никакъв бургер.

— Добре. Добре, Фарли, ще се срещнем в града. След около час. Какво ще кажеш за „Мустангът Сали“?

— Добре. — Тъй като не искаше да пресилва късмета си, той скоочи на седлото. — Ще се видим по-късно.

Отдалечи се с широка усмивка на лицето и гръмко „яхуууу!“ в сърцето си.

В кабинета, който делеше с Танси, Лил бе вдигнала крака на бюрото и поглед към тавана. Когато приятелката ѝ влезе, тя погледна към нея и се усмихна при вида на нарцисите.

— Хубави са.

— Не искам да чувам никакви умни забележки — изрече натъртено Танси. — Просто мил жест от приятел. Искаше да ме ободри, това е всичко.

Лил проведе съвсем кратък спор със самата себе си, след което реши, че ако не можеш да поизмъчваш приятелите си, кого тогава?

— Знам. На мен ми подари маргаритки.

Лицето на Танси помръкна.

— Така ли? — Възстанови се и се усмихна широко. — Виждаш ли? Просто приятелски жест. Не означава нищо друго.

— Категорично не. Трябва да ги сложиш във вода. Мокрите хартиени кърпички и целофанът не могат да ги опазят свежи цяла вечност.

— Знам. Ако няма нищо спешно, ще си тръгвам. Изкарахме дълъг ден. Стажантите приключват, така че ще закарам Ерик и който друг иска до града.

— Хубаво. Лусиъс работи по нещо. Каза, че след двацет минути свършва, което за него означава един час. Той ще заключи.

— След тази сутрин заключената порта не ме успокоява много.

— Знам, но не можем да направим нищо повече.

Очите на Танси се замъглиха от тревога.

— Купър нали ще се върне? Ще остане през нощта?

— Очевидно прекалено много хора са гласували „за“, така че нямам думата. Не искам да чувам никакви забележки. Едната ръка мие другата.

Танси протегна свободната си ръка.

— Нито дума — обеща тържествено тя.

— Знам какво си мислиш и няма да го удостоя с внимание. Междувременно искам да ти кажа нещо. Току-що говорих по телефона с една жена, която живее в околностите на Бют^[1]. Има меланистичен ягуар на осемнайсет месеца, роден и отгледан в пленничество. Купила си го, защото искала екзотичен домашен любимец.

— Петнист или черен?

— Черен. Има го от малко котенце. Женски е и се казва Клеопатра. Преди няколко дни Клео очевидно се почувствала едновременно и игрива, и гладна, така че изяла пуделчето Пиер.

— Ау!

— Да, голямо „ау“ за малкия Пиер. Собственичката е в истерия, съпругът ѝ е бесен. Пиер бил на майка му, която им била дошла на гости от Финикс. Изрекъл тежката си дума и сега Клео трябва да си върви.

— Къде ще я настаним?

— Там е въпросът. Работя по него. Можем да ѝ осигурим временен хабитат, като оградим част от района на Шеба, тя така или иначе не използва цялата си територия. Почти не излиза от леговището или ако излезе, не се отдалечава от него.

— Можем ли да си го позволим?

— И по това работя. — Лил се облегна назад на стола и почука с един молив по ръба на бюрото. — Мисля, че мога да убедя собственичката на Клео да направи хубаво, тлъсто дарение, за да осигури щастието и добруването ѝ.

— Дефинирай „хубаво, тлъсто“.

— Надявам се на десет хиляди.

— Надеждите ти ми харесват.

— Не е невъзможна мечта — осведоми я Лил. — Току-що се свързах със собствениците по интернет. Червиви са с пари. Готови са да платят всички такси и разноски, за да я докараме тук, транспортирането, цената на екип, който да изпратим в Монтана, за да я вземе, а освен това намекнаха, че ще получим още, ако действаме бързо. Помолих я да ми даде един ден, за да помисля.

Очите на Лил грейнаха и тя захвърли молива на пода.

— Черен ягуар, Танси! Млад, здрав. Можем да я чифтосаме, а освен това Бог знае, че ще ѝ е далеч по-добре и ще се чувства по-щастлива тук, отколкото в някакво ранчо в Монтана. Имаме почти всички материали за временно убежище. През пролетта, щом земята омекне, можем да го разширим и да ѝ направим постоянно.

— Вече си взела решение.

— Не виждам как можем да устоим. Мисля, че от тази история мога да изляза не само с котката, а и с печалба. Мога да направя тази жена толкова щастлива и благодарна, че да се сдобием с ценен поддръжник. Ще помисля още за това. И ти направи същото. На сутринта ще поговорим и ще решим.

— Добре. Бас държа, че е красива.

Лил освети екрана на компютъра си и Танси заобиколи бюрото, за да вижда.

— Изпрати ми снимки. Ще ѝ свалим тази каишка с изкуствени диаманти. Великолепна е. Само погледни тези очи. Виждала съм ги в дивата пустош — драматични, загадъчни и малко плашещи. Тя ще представлява изумително допълнение към животните ни. Трябва ѝ убежище. Не може да живее сред дивата природа. Ние можем да ѝ осигурим добър дом тук.

Танси потупа Лил по рамото.

— Да, виждам, че наистина продължаваш да мислиш по въпроса. Ще се видим сутринта.

Навън вече бе съвсем тъмно, когато Лил излезе от кабинета. Тя излезе от сградата, видя камиона на Куп и раменете ѝ се изгърбиха. Не бе чула пристигането му, твърде заета, да опреснява познанията си за ягуарите, да разработва вариантите за транспортиране и създаване на хабитат. Трябва да я види ветеринар, помисли си тя. Не можеха да

разчитат само на думите на собственичката ѝ. Но дори котката да имаше медицински проблеми, това бе още една причина да ѝ осигурят подслон тук.

Щеше да изкопчи приятна сума от собственичката на Клео. Много я биваше да измъква дарения. Може и да не бе най-любимата ѝ част от работата, но я биваше в това.

Влезе в хижата си.

В камината бодро пращеше огън. Куп седеше на дивана с бира в ръка, вдигнал крака на масичката за кафе. Със свободната си ръка работеше на лаптопа в скута си.

Лил затвори входната врата малко по-силно от необходимото. Той не си направи труда да вдигне поглед.

— Майка ти ти изпраща шунка, някакви картофи и, струва ми се, артишок.

— Знаеш ли, и сама мога да си приготвям храната. Просто през последните дни няхах време да отида до магазина.

— Аха. Донесох един пакет бира, ако искаш.

— Куп, това не е... Това е погрешно по толкова много начини. — Тя свали палтото си и го захвърли настрана. — Не можеш просто да се нанесеш тук.

— Не съм се нанесъл. Имам си дом. Просто ще остана да спя тук за известно време.

— И колко дълго е това „известно време“? Колко дълго смяташ да спиш на дивана ми?

Той я изгледа мързеливо, като отпиваше от бирата си.

— Докато омекнеш и ме пуснеш в леглото си.

— Ако е това, давай! Хайде да си поиграем в чаршафите. А после и двамата можем да се върнем към нормалния си ритъм на живот.

— Добре. Само ми дай една минута да свърша тук.

Тя хвана главата си с ръце и започна да описва кръгове из стаята.

— Мамка му! — изсъска тя. — Мамка му, мамка му, мамка му!

— Аз бих се изразил по-деликатно.

Тя спря да крачи наоколо и приклепна от другата страна на масичката за кафе.

— Купър.

Той отпи още една глътка от бирата си.

— Лилиан.

За миг тя затвори очи, защото трябваше да има някакъв смисъл, някаква искрица здрав разум в хаоса, който се вихреше в мозъка ѝ.

— Това уреждане на нещата е неудобно, ненужно и просто нелепо.

— Защо?

— Защо? Защо ли? Защото имаме минало, защото имаме... защото между нас имаше нещо. Нали разбираш, че всеки човек в тази проклетата област смята, че отново сме започнали да спим заедно?

— Не мисля, че всеки един човек в областта ни познава или му пука какво правим. И така, какъв е проблемът?

Трябваше да се напрегне здравата, за да измисли отговор.

— Може да искам да спя с някой друг, а ти да ми пречиш.

Този път глътката, която отпи Куп, беше дълга и бавна.

— Добре, забрави за този довод. Просто го забрави.

— С най-голямо удоволствие. Твой ред е да стоплиш яденето.

— Виждаш ли? — Тя размаха ръка във въздуха. — Точно тук е проблемът. Какъв е тоя „ред“, какви са тия глупости? Това е моята къща. Моята! А ето че идвам и те заварвам на моя диван, вдигнал крака на моята масичка за кафе, да пиеш моята бира...

— Бирата я купих аз.

— Нарочно се правиш, че не разбираш кое е важното.

— Напълно разбирам. Не ти харесва, че съм тук. Работата е там, че ти не разбираш едно: не ми пука. Няма да те оставя сама тук, преди този въпрос да е уреден. Обещах на Джоуи, че ще те наглеждам. Това е положението, Лил.

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, мога да уредя някой от стажантите да остане в другата хижа.

По лицето му премина за миг гневна сянка.

— Средната възраст на стажантите ти е колко, двайсет? Чудя се защо мисълта някакво мършаво колежанче да ти пази гърба не ме успокоява особено. Ще си спестиш доста нерви, ако просто приемеш, че докато това свърши, аз ще съм тук. Направи ли списъка?

„Ключовата дума е «докато» — помисли си Лил. — Той щеше да е наоколо, докато приключеше, докато отново решише да продължи нататък, докато намереше нещо друго или някой друг.“

— Лил?

— Какво?

— Направи ли списъка?

— Какъв списък?

Той се подсмихна и тя се сети.

— Не, не съм направила никакъв списък, дяволите да те вземат!

Точно днес имах да мисля за едно-две други незначителни неща. — Макар да знаеше, че това е един вид признание за поражение, тя се отпусна назад и седна на пода. — Извадихме трийсет и два милиметрови куршуми от сивия вълк.

— Чух.

— Трябва да направят балистична експертиза, но всички знаем, че пистолетът е същият, както и стрелецът.

— За теб това е хубава новина. Щеше да е по-лошо, ако трябваше да се тревожиш за двама различни стрелци.

— Не бях поглеждала нещата от този ъгъл. Ура!

— Трябва ти по-добра система за сигурност.

— Работя по въпроса. Повече камери, повече светлини, аларми. Здравето и безопасността на животните ми са над всичко друго, но не мога просто да бръкна в джоба си и да извадя достатъчно пари, за да платя за всичко това.

Той се надигна, бръкна в джоба си и извади чек.

— Дарение.

Тя се усмихна едва-едва. По дяволите, Куп проявяваше доброта и разбиране, а тя само се заяждаше.

— Приемам го с благодарност, но днес изчислих цените на част от оборудването и системите, така че...

Тя погледна към чека и мозъкът ѝ просто замръзна. Тя примигна веднъж и после пак, но броят на нулите си оставаше същият.

— Какво, по дяволите, е това?

— Мислех, че уточнихме. Дарение. Ти все пак ще стоплиш ли храната, която изпрати майка ти?

— Откъде, мамка му, си намерил толкова пари? Не можеш да ги пръскаш просто ей така. Този чек истински ли е?

— Това са наследствени пари. Тръстов фонд. Баща ми затяга достъпа до него колкото се може по-здраво, но на всеки пет години мога да изцеждам по нещо.

— Да изцеждаш. — Лил произнесе думата шепнешком. — В моя свят това далеч не са някакви си капки.

— Когато навърша трийсет и пет, ще трябва да ми отпусне още една сума. Останалата част може да я задържи, докато стана на четирийсет, и ще го направи. Направо е бесен, че не може да развали тръста и да ме остави без нищо. Аз съм голямо разочарование за него, във всеки един смисъл, но тъй като е взаимно, сме се примирили с положението.

Блясъкът, който дарението извика в очите ѝ, се замъгли и се преля в съчувствие.

— Съжалявам. Съжалявам, че нещата помежду ви така и не са се оправили. Дори не съм те попитала за това или за майка ти.

— Отново се омъжи. За трети път. Този ѝ съпруг ми се стори стабилен. Струва ми се свестен човек и поне отстрани изглежда, че е щастлива.

— Знам, че са идвали тук. Тогава бях на теренна работа, така че не ги видях, но знам, че това значеше много за Сам и Луси.

— Тя дойде, когато Сам си счупи крака. Изненада ме — призна Куп. — Мисля, че всички се изненадаха, включително и тя самата.

— Не знаех. Докато съм била в Перу, тук са ставали толкова неща. Пропуснала съм страшно много подробности. Значи нещата са се пооправили? Между теб и майка ти, имам предвид.

— Никога няма да е като по Норман Рокуел^[2], но се търпим, когато се видим.

— Това е хубаво. — Тя отново погледна към чека. — Искам го. Тази сума наистина ще ни дойде добре. Но е голяма, повече, отколкото щях да изкопча от госпожата с ягуара, а онези пари щяха да ми осигурят сладки сънища довечера.

— Госпожата с ягуара?

Лил просто поклати глава.

— Много си щедър. Обикновено за такива пари ми се налага буквално да прося.

— Имам много пари, повече, отколкото ми трябва. Ти ще ми осигуриш данъчна отстъпка, която ще ощастливи счетоводителя ми.

— Е, щом ще ощастливя счетоводителя ти, как да откажа? Благодаря ти. Изпитвам по-голяма благодарност, отколкото мога да изразя с думи. — Тя приятелски потупа ботуша, който все още

почиваше върху масичката ѝ за кафе. — Това дарение ти осигурява няколко приказни награди — плюшен кугуар, официална тениска с емблемата на Убежище на дивия живот „Чанс“ и чаша за кафе. Автоматично се абонираш за бюлетина ни и можеш да влизаш без билет в убежището, в образователния център и във всички сгради за... с тази сума до края на живота си.

— Опаковай ги красиво. Можеш да използваш ограниченията към чека.

— О?

— Съвсем прости са. Ще го използваш, за да повишиш нивото на сигурност. Ще ти помогна да избереш системата, разбирам от тези неща. Ако след това остане нещо, ти давам картбланш. Но ще използваш чека, за да осигуриш максимална сигурност на двора и на колкото се може по-голяма част от убежището.

— Тъй като преди пет минути нямах в ръката си този чек, мога да се примиря с ограниченията. Трябва ми нов хабитат. Меланистичен ягуар от Бют.

— Какво, по дяволите, е „меланистичен“ и откога в Монтана отглеждат ягуари? Освен ако не говориш за онези с двигатели, естествено.

— „Меланистичен“ означава с черна или почти черна пигментация, макар че черните ягуари понякога раждат петнисти малки. И не, в Монтана вече няма ягуари, които да скитат свободно. Може и да си възвръщат старата слава, но в Съединените щати ягуарите все още се раждат в плен. Една жена в Бют иска да осиновя котката ѝ, защото изяла кучето.

За един дълъг миг очите на Куп проучиха лицето на Лил.

— Мисля, че имам нужда от още една бира.

Тя въздъхна.

— Ще стопля вечерята и ще ти обясня. — Надигна се от пода и остана на място, след което размаха чека във въздуха. — Виждаш ли? Топля вечерята.

— Не, просто стоиш там и казваш, че я топлиш.

— Ти ми даде хубаво, тлъсто дарение, затова ще стопля вечерята и ще забравя, че съм ти сърдита, задето си се проснал като пълноправен собственик наред дневната ми.

— Това не са ограничения, които вървят с този чек, Лил. Изрично ти обясних кои вървят.

— Не е нужно да ги прикрепят към него, за да са там. Мамка му!

— Добре, върни ми го. Ще го скъсам.

— Забрави. — Тя пъкна чека в задния си джоб. — Но все пак трябва да установим някакви граници, Куп. Основни правила. Не мога да живея по този начин. Прекалено неорганизирано и стресиращо е.

— Напиши правилата. Ще се споразумеем.

— Ето едно: ако ще ядеш тук, когато единият приготвя храната или я топли, или каквото и да е, другият раздига масата. Това е основното правило между съквартиранти.

— Добре.

— Имал ли си съквартирант? След колежа и академията, имам предвид.

— Искаш да знаеш дали някога съм живял с жена? Не. Не и официално.

Бе я прозрял като на длан, затова Лил не каза нищо, а тръгна към кухнята да стопли благотворителния пакет на майка си.

Тъй като темата бе лека и безопасна, докато вечеряха, тя разказа на Куп за Клео.

— Собственичката е извадила късмет, че ягуарът е изял пудел, а не някое бебе.

— Всъщност си прав. По всяка вероятност за Клео всичко е започнало като игра, но после инстинктът е надделял. Дивите животни могат да бъдат обучавани, но не могат да бъдат опитомени. Верижките с фалшиви скъпоценни камъни и сатенените възглавници не могат да направят домашен любимец от едно създание на дивата природа, дори когато е родено и израсло в плен. Ще я доведем тук, ще ѝ отделим много място в уебсайта ни. Новите животни винаги привличат повече посетители и повече дарения.

— Ще включиш ли афинитета ѝ към пудели в биографията ѝ?

— Мисля, че ще го пропусна. Ти върху какво работеше? На лаптопа си?

— Счетоводни документи. Просто обикновени неща — разходи, приходи, проекти.

— Наистина ли?

— Ти сякаш си изненадана, че знам какво е счетоводен документ. В продължение на пет години имах свой бизнес.

— Знам. Предполагам, че това е една от дупките, които все още не съм прескочила. Частен детектив. Така ли е, както го представят по телевизията? Знам, че и преди съм те питала, но когато ми отговори, беше сърдит.

— Доколкото си спомнях, бях честен. Не, не е като по филмите или поне не толкова. Има много подготвителна работа и много седене на едно място. Разговори с различни хора, компютърни проверки, документиране.

— И все пак не е ли интересно да разрешаваш криминални случаи?

Надеждата в гласа ѝ стопли леденосините му очи и в тях проблесна весела искрица.

— Така е по филмите. В живота се занимавахме с много застрахователни искиове, проверявахме ги за измама. Имаше разводи. Следяхме половинки, които изневеряват. Търсехме изчезнали хора.

— Откривал си изчезнали хора? Това е важно, Куп.

— Не всеки, който е изчезнал, иска да го намерят. Така че всичко е относително. И вече е свършено. Сега се занимавам само с коне, фуражи, сметки за ветеринар и за ковач, с конски такъми, застраховки и реколти. Във фермата им трябва човек на пълен работен ден. Трябва им някой Фарли.

Тя го бодна с вилицата си.

— Не можеш да вземеш Фарли.

— Дори и да се опитам, той ще ми откаже. Влюбен е в родителите ти.

— Както и в други хора. Хвърлил е око на Танси.

— Танси? — Куп се замисли. — Тя е горещо парче. А Фарли е...

— Той потърси правилната дума. — Внимателен.

— А също така чаровен и отговорен и много, много сладък. Той я смущава. Познавам Танси, откакто и двете бяхме на осемнайсет. Никога не съм я виждала смутена от мъж.

Заинтригуван, Куп наклони глава.

— Залагаш на Фарли.

— Мислено размахвам помпони и подскачам.

— Интересен образ. — Той плъзна полусвитата си длан надолу по плитката ѝ. — Кога за последен път са те смущавали, Лил?

Тъй като отговорът на въпроса му бе „В този момент“, тя стана от пейката и взе чиниите, за да ги сложи в мивката.

— Прекалено съм заета, за да ме смущават. Ти ще измиеш съдовете. Сега се качвам горе. Трябва да довърша статията си.

Докато минаваше покрай него, той я хвана за ръката и я дръпна достатъчно силно, за да я накара да загуби равновесие и да я сложи в скута си. Отново хвана плитката ѝ в ръка, този път наистина здраво и я дръпна, така че устните ѝ докоснаха неговите, а после погълна устата ѝ.

Ядосана, че я е хванал неподготвена, тя се заблъска и започна да се върти. Той обаче бе много по-силен от нея, а тялото му бе далеч по-яко, отколкото едно време.

А устата и ръцете му бяха значително по-умели.

Желанието се примеси с раздразнението ѝ. Нуждата подпали огън в тази смес.

Целувката му омекна, за да добави пласт нежност, която я удари право в сърцето.

— Лека нощ, Лил — прошепна той срещу устните ѝ, преди да се отдръпне.

Тя скочи на крака.

— Никакви физически или сексуални контакти. Това е правило.

— С това няма да се съглася. Измисли друго.

— Не е правилно, Куп. Не е честно.

— Не знам дали е правилно и не ми пука дали е честно — тонът му бе така небрежен, сякаш бе свил рамене. — Искам те. Знам как да живея без това, което искам, и знам също и как да получа това, което искам. Става въпрос за решение.

— И какво е моето място в това решение?

— Ще трябва сама да разбереш.

— Няма да ми причиниш това. Няма отново да разбиеш сърцето ми.

— Никога не съм го разбивал.

— Ако наистина го вярваш, значи или си страшно глупав, или емоционално осакатен. Не ме безпокой повече тази вечер. Остави ме на мира.

Тя се отдалечи, качи се по стълбите, влезе в стаята си и заключи вратата.

[1] Град в Югозападна Монтана. — Б.пр. ↑

[2] Норман Рокуел (1894. — 1978) — американски илюстратор, чиито работи представляват сантиментално и идеализирано изображение на всекидневния живот. — Б.пр. ↑

14.

Лил изчака Куп да запали двигателя на камиона си и едва тогава слезе по стълбите. Това изчакване я позабави малко, но спестяването на стреса си струваше отлагането.

Бе свършила много работа и бе мислила за много неща, заключена в стаята си през нощта. Реши, че и работата, и мисленето са били на бистра глава.

Подуши кафето, още преди да стигне до кухнята, и реши, че това е едно от предимствата от престоя на Купър снощи. Имаше си предимства и тя започна да ги сравнява с недостатъците.

Кухнята ѝ беше чиста. Куп не беше мърляч. Кафето бе горещо и силно, точно както го обичаше. Сама в тишината, тя нападна една купичка полуфабрикат и набързо я изяде. Когато приключи, зората бе разсипала наоколо светлина, а стажантите и членовете на екипа ѝ започваха да пристигат, за да се заемат с всекидневната си работа.

Загражденията и оборите трябваше да се почистят, а загражденията и да се дезинфекцират. Стажантите щяха да вземат проба от изпражненията на всяко животно, за да ги изследват за паразити.

„Както винаги — рече си Лил, стиснала в ръка един маркуч, — забавна работа.“

Според дневната ѝ програма бе време да прегледат крака на Ксена, което означаваше, че трябва да накарат старата вълчица да изпадне в безсъзнание и да я транспортират в медицинското крило. Докато тя спеше, щяха да я прегледат основно и да ѝ вземат кръвни проби.

Трябваше да нахранят питомните животни и да им постелят чисто сено, да нахранят и напоят конете, да ги разходят и натимарят. Чисто физическият труд, който бе част от ежедневните им занимания всяка сутрин, изцеди всяка останала капка напрежение.

Към средата на сутринта тя бе разпределила няколко стажанти да инвентаризират загражденията, коловете и другите материали,

необходими за създаването на действащ временен хабитат за ягуара, преди да влезе в кабинета и да се свърже с Бют.

Щом приключи с всички планове и приготовления на този етап, тя излезе да потърси Танси.

— Екскурзионна група от основно училище — осведоми я приятелката ѝ и посочи към децата, скупчени на пътеката. — Изпратих при тях Ерик и Джоли. Работят добре в екип. Истината, Лил, е, че Ерик е един от най-добрите стажанти, които са влизали в програмата.

— Съгласна съм. Умен е, иска да работи и не се страхува да задава въпроси.

— Иска да остане още един срок. Свързал се е с професорите си да попита дали може да се уреди.

— Никога не сме имали стажант, който да остава втори срок. Може да се окаже полезно — замисли се Лил. — Може да ни помогне с обучаването на зайците, а можем да повишим и неговото ниво на обучение с още една степен. Ако успее да го уреди с университета, аз ще уредя нещата от наша страна.

— Добре. Скоро ще свършим с тази група и ще се заемем със следващата. — Танси наклони глава настрана. — Ти май не си спала много добре.

— Не съм. Защото работих, вмъквах и отмъквах, кроих и планирах. Трябва да отида в града и да депозирам това.

Тя извади чека от джоба си, хвана го за ъглите и го размаха напред-назад във въздуха.

— Какво... е това... Мамка му!

Танси метна ръце около Лил и двете заподскачаха в кръг.

— Лил, това е удивително и вълшебно и абсолютно невероятно. Куп? Колко сексуални услуги трябваше да му предложиш или осигуриш? Той наистина ли има толкова пари?

— Не съм му предлагала и осигурявала никакви сексуални услуги, но за тия кинти щях да го направя. И да, очевидно наистина има толкова пари. На кого би му хрумнало?

— Има ли още? Мога да се присъединя към теб и двете можем да му предложим и или осигурим съответните услуги. Върте съм.

— Ще запазим това като резервен вариант. — Понеже броят на нулите все още я озадачаваше, Лил отново ги преброи. — Снощи съм прекарала тази сума поне десет пъти през главата си. Проверих цените

на осигурителните системи, осветлението, камерите. Нови врати. Ще видим докъде ще ни стигне. А освен това от Монтана ни дават десет хилядарки с условието, че ще използваме поне част от тях, за да построим на Клео хубав, нов дом през пролетта.

— Щом има дъжд, има и вятър, по дяволите.

— Майка ми все повтаря, че животът се състои от цикли, от проверки и баланс. Приятно ми е да си мисля, че получаваме тези дарения, за да балансираме ужасите. Мат говори с ветеринаря в Бют и там нещата са добре. В момента се занимавам с разрешителните, документацията, писмената работа и практическата част.

— Боже, Лил, ще си имаме ягуар! Наистина ще си имаме черен ягуар.

— И трябва ти да отидеш до Монтана и да доведеш Клео в новия ѝ дом.

— Добре, но нали винаги ти ходиш да видиш животните?

— Не мога да напусна убежището сега, Танс, дори за тези два или три дни, които ще отнеме това. — Тя огледа двора, хората и животните. — Не мога да поема риска да се случи нещо, докато ме няма. И тъй като нещата с Клео се развиват толкова бързо, искам да съм тук, за да помогна с построяването на временния хабитат и да финализирам плановете за постоянния. Вече съм уредила клетката и камиона.

— Проблемът е, че никога не съм карала такава платформа.

— Няма да караш камиона. Ще отговаряш за котката, за нейната безопасност и за тази на хората около нея, за здравето ѝ. Пътуването ще продължи около седем часа, най-много осем. Фарли ще кара.

— О, Лил!

— Мисли мащабно, Танси. Той може да се справи с камиона, а освен това гори от желание да помогне. Ще свърши работата най-добре, а освен това е помагал тук достатъчно често, за да ти е полезен, каквото и да поискаш от него. Не очаквам да има проблеми.

— Твоят мащаб е логичен. Но копнежът? Какво ще правя с копнежа?

Лил знаеше точно как да го изиграе. Очите ѝ се разшириха.

— Искаш да кажеш, че не можеш да се справиш с Фарли и копнежа му?

— Не. Не точно. — Надхитрена, Танси изпусна дъха си със съскане. — По дяволите!

— Ако всичко мине добре, можете да стигнете за шест часа — продължи бързо Лил, — да проверите Клео, да очаровате собственичката и да я убедите в бъдещото благополучие на любимката ѝ. Ще прекарате нощта там, а на сутринта ще я натоварите и ще се върнете тук, преди да е дошло време за хранене.

След това без капчица срам извади тежката артилерия.

— Не мога да го направя сама, Танси, затова те моля да ми направиш тази наистина голяма услуга.

— Разбира се. Но ситуацията ще е сложна.

— Защо тогава излезе на вечеря с него снощи?

Танси се намръщи и пъкна ръце в джобовете на палтото си.

— Ти откъде знаеш?

— Защото стажантите също ядат. И говорят.

— Беше само един бургер.

— А това е само един транспорт. Ще уредя всичко вместо теб преди края на деня, а ти можеш да обсъдиш с Мат всички лекарства, които смяташ, че може да ти потрябват. Можеш да тръгнеш сутринта. Ако дойдеш тук преди шест, ще започнеш наистина отрано.

— Вече си говорила с Фарли.

— Да. Довечера ще докара камиона.

— Кажу ми, че ще тръгнем в пет сутринта. Така ще сме изминали много път, преди да е съмнало.

— Считай го за уредено. Господи, Танси, ще ни доведеш ягуар! А сега отивам в града, за да напълня раклата с пари, преди да я изпразня.

Имаше не една и две задачи, с които трябваше да се заеме в Дедуд. Отби се в банката, в магазина, при доставчика, в пощата. Тъй като това щеше да ѝ спести време в перспектива, отиде и в магазина за фураж.

Остави Куп за най-накрая, тъй като видя камиона му пред конюшните на баба му и дядо му в покрайнините на града.

Взе папката с информацията и спецификациите, които бе свалила от интернет, и пристъпи сред миризмата на коне, кожа и сено.

Намери го в третата клетка: седеше на едно столче и превързваше десния преден крак на един кафяв скопен жребец.

— Добре ли е?

Куп кимна. Ръцете му, сигурни и умели, продължиха работата си.

— Само малко навяхване.

— Трябваше да свърша някои неща в града и щом видях камиона ти, реших да се отбия и да ти дам това. Намерих информация за две осигурителни системи, които може да ни свършат работа. Ще я оставя на пейката отвън.

— Давай. Днес направих едно обаждане, имам един контакт в този бизнес. Системата им ми харесва, а и той ще смъкне цената заради мен. — Той назова името.

— Това е една от двете, които съм записала в папката.

— Добра е. Ако се спреш на нея, моят човек ще ни свърже с най-близкия си представител тук. Ще дойдат и ще ти помогнат за проектирането и монтажа.

— Добре. Да го направим.

— Когато свърша тук, ще му се обадя и ще му кажа да се свърже с теб.

— Оценявам го. Освен това ти нося официално благодарствено писмо от убежището за щедротото ти дарение. Счетоводителят ти може да иска да го има документирано. Освен това довечера Фарли ще остане в хижата.

Той вдигна поглед към нея.

— Добре.

— Ще те оставя да се върнеш към работата си.

— Лил, има и други неща, за които трябва да поговорим.

— Предполагам, че си прав. Рано или късно.

В студената тъмнина на ранната утрин Лил излезе на двора, за да изпрати Танси и Фарли. Бодрият поздрав на Фарли я накара да започне деня с усмивка, която не трепна въпреки кръвнишките погледи, които от време на време ѝ мятеше Танси.

— Опитайте се да избягвате глоби за превишена скорост, особено на връщане.

— Не се тревожи.

— И щом пристигнете, ми се обадете. Или ако имате какъвто и да е проблем, или...

— Може би няма да е зле да ми напомниш да не оставям ключовете в камиона и да дъвча добре храната си, преди да я глътна.

Тя мушна пръст в корема му.

— Не говори... прекалено много... и дръжте връзка с нас. Това е всичко, което имам да ви кажа.

— Тогава да тръгваме. Всичко ли е готово, Танси?

— Да — отвърна тя с кратко делово кимване.

А той се ухили на Лил и ѝ намигна.

Лил ги познаваше и двамата, така че бе готова да се обзаложи, че това намигване ще прогони деловитостта на Танси преди първите шейсет мили.

Тя им помахала, а после остана на мястото си и се заслуша в заглъхващите звуци на камиона, докато той минаваше по виещата се пътека към главния път.

Хрумна ѝ, че за пръв път, откакто с Куп бяха предприели онзи поход в хълмовете, остава съвсем сама на двора. За два часа, плюс-минус няколко минути той бе изцяло неин.

— Само вие и аз, скъпи мои — прошепна Лил.

Заслуша се в мелодичния вик на старата лъвица, която често надаваше рев в нощта малко преди зазоряване. В тези защитени акри дивото бе будно и живо.

„И мое — помисли си тя, — дотолкова, доколкото е възможно да бъде.“

Тя вдигна поглед нагоре и се изпълни с радост при гледката на нощното небе, обсипано със звезди. Въздухът бе кристалночист, звездите светеха като скъпоценни камъни, а към рева на Шеба се присъедини този на Борис.

И осъзна, че в този миг не би могла да изпита по-голямо удовлетворение.

Всяка нормална жена би си легнала за още един час или поне би се върнала вътре на топло, за да изпие още една чаша кафе и може би да се наслади на ленива закуска. Лил обаче не искаше легло или подслон. Не, тя искаше нощта, звездите, своите животни и това малко късче самота.

Тя се върна в хижата, напълни една пластмасова чаша кафе, грабна едно фенерче и по навик напъха клетъчния си телефон в джоба.

Ще обходи земята си, реши тя, своето място. Ще преброди пътеките на хабитатите, преди слънцето да изгрее, преди всичко това да престане да бъде изцяло нейно.

Излезе навън, но внезапно високо пиукане я накара да замръзне на място.

„Алармата на клетка“ — досети се тя и почувства как пулсът ѝ скача.

Кафето се разплиска, когато Лил го захвърли, спусна се надолу по стълбите и се втурна към другата хижа.

— Коя, коя?!...

Тя трескаво включи компютъра на Лусиъс и грабна един упойващ пистолет и стрелички от медицинското отделение. Уплашена от това, което можеше да завари или да не завари, натъпка в джобовете си още транквиланти.

Натисна бутоните, които включваха осветлението на пътеките и аварийните светлини, а после се втурна към компютъра, за да направи сканиране с камера.

— Може алармата да се е повредила, може да няма нищо. Може да... Господи!

Вратата на клетката на тигъра зееше широко отворена. В жълтия поглед на аварийните светлини Лил видя кървава следа, която минаваше по пътеката и се губеше в храстите. А там, до тях, се открояваше сянката на котката. Блясъкът на очите ѝ прорязваше тъмнината.

Тръгвай! Побързай, заповяда си Лил. Ако стоеше и чакаше, можеше да го загуби. Въпреки възрастта си, той можеше да тича бързо, да стигне далеч. Можеше да прекоси долината, да навлезе в хълмовете и гората, там, където имаше хора, туристи, фермери, хора, излезли на пикник...

Тръгвай!

Тя си пое дълбоко дъх и го задържа като плувец в мига преди гмуркане. После излезе навън.

Самотата, която преди броени мигове ѝ изглеждаше тъй съблазнителна, сега пулсираше от страх. Вятърът биеше с този страх, подражавайки на бясното блъскане на сърцето ѝ, забиваше се в гърлото ѝ като малки злобни иглички с всяка поета глътка въздух. Равномерното пиукане на алармата на клетката разбуди другите

животни, над двора се понесоха резове, вой и крясъци, които се издигнаха към небето.

Котката я познаваше, но това нямаше значение. Борис бе диво и опасно животно, още повече сега, когато бе на свобода и бе подушил кръв. Нещо повече, следата от кръв означаваше, че котката не е единственият хищник, който може да я дебне. Лил си даваше сметка, че може да я следят както самата тя следи котката.

Трябваше да прогони страха си. Тя си заповяда да не обръща внимание на пулсирането на кръвта в ушите си, на блъскането на сърцето си, на змията от пот, която се спускаше по гърба ѝ. Нейната работа, нейната отговорност беше да обезвреди котката. Бързо и чисто.

Лил мобилизира всеки свой инстинкт, всеки час на обучение и опит. Познаваше земята, всъщност я познаваше по-добре, отколкото пляката ѝ. Застави се да се движи бавно, да е предпазлива, да слуша.

После промени посоката. Този маршрут беше по-дълъг, но щеше да я поведе в посока, обратна на тази, от която духаше вятърът. Ако, както вярваше тя, нейният тигър бе зает с примамката, накарала го да излезе от клетката, този маршрут и шумът щяха да се превърнат в нейно предимство.

Тя се придвижваше срещу светлините, минаваше в сенките и отново назад. Обмисляше особеностите на терена, изчисляваше разстоянията, затваряше съзнанието си за всичко друго, освен за мисълта, че трябва да стигне до котката, че трябва да я обезвреди.

През виковете от хабитатите дочу шум, който познаваше добре — звукът на нокти и зъби, разкъсващи плът, хрущенето на кости и ниското ръмжене на хищника.

Потта се стичаше по слепоочията ѝ, спускаше се по хълбоците ѝ, докато тя отново описваше ъгъл. Тигърът лежеше на земята и пируваше. За да може да даде чист изстрел, който щеше да инжектира стреличката в големия мускул, Лил трябваше да излезе на открито, да се озове в полезрението му.

Лил стисна пистолета, придвижи се настрана и излезе измежду дърветата едва на два метра от него.

Котката повдигна глава и изръмжа. Кръвта от изяденото почти докрай лосче се беше размазала по муцуната ѝ и се стичаше от зъбите ѝ. Очите ѝ, златни и свирепи, се спряха върху Лил.

Лил стреля, улучи Борис зад рамото и той нададе яростен рев. Подготви се да стреля отново. Тигърът започна да се върти и тресе, опитвайки се да събори стреличката. Лил направи крачка назад, а после още една, като изпробваше стабилността на всеки крак, преди да се отпусне с цялата си тежест. Борис я наблюдаваше, отметнал глава нагоре и забравил за кървавото месо, а тя отброяваше секундите в главата си и слушаше рева, надигащ се в гърлото му.

Въпреки че страхът ѝ крещеше: „Бягай!“, Лил знаеше, че побегне ли, само ще събуди инстинкта му на преследвач, затова бавно, с треперещи мускули тя продължи внимателното си отстъпление. „Влез в заграждението му — заповяда си тя, без да престава да отброява секундите, — затвори вратата.“ Вътре щеше да е прекалено далеч от Борис, за да стреля, но заграждението може би щеше да е достатъчно близо, за да стигне до него и да е в безопасност, докато наркотикът му подейства.

Или можеше да стреля втори път, ако Борис се нахвърлеше върху нея.

Трябваше вече да е паднал. „Дявол да го вземе, падни! Не ме карай да ти вкарвам още една доза.“ Тя чу накъсаното свистене на собственото си дишане през ръмженето на Борис към предпазливото ѝ отстъпление и се подготви да сложи треперещия си пръст на спусъка. Тигърът се сниши за скок.

Обзе я ужас, ярък и студен. Никога нямаше да стигне до заграждението.

Но както се подготвяше за скок, предните лапи на Борис се подгънаха. Лил направи крачка назад, после още една. Поддържаше разстоянието помежду им, виждаше заграждението в ума си, докато тигърът се олюляваше. После Борис се просна на земята и яростният блясък изчезна от очите му. Лил продължи да държи пистолета насочен, промени ъгъла си и започна да се придвижва назад в сенките, в убежището на дърветата.

Сега нямаше нужда да се приютява в заграждението. Тигърът вече не беше опасен.

Нищо не помръдваше. Нощните птици бяха утихнали, а утринните звуци все още не бяха започнали. Лил подуши миризмата на животно, на кръв и на собствения си лепкав страх.

Ако някой друг също дебнеше, тя се надяваше, че е отишъл някъде да се скрие. Макар че се опита да изглежда колкото се може незабележима, знаеше, че ако е там и въоръжен, е уязвима.

Но нямаше, не можеше да остави своя беззащитен тигър сам. Със свободната си ръка тя започна да рови в джоба си за клетъчния телефон.

Отново следвайки инстинкта си, позвъни на Куп.

— Да?

— Някой е проникнал вътре. Искам да дойдеш колкото се може по-бързо. Не се обаждай на родителите ми.

— Пострадала ли си?

— Не. Всичко е под контрол, но трябва да дойдеш.

— Петнайсет минути — каза той и затвори.

Лил направи второ обаждане, до шерифа, а после отиде да провери голямата котка. Успокоена, че Борис диша нормално, тя отново излезе на светло и тръгна по пътеката. Провери вратата на клетката, разгледа разбитата ключалка, кървавата диря, която водеше към примамката.

Рязко се извърна, когато дочу някакъв звук. Очите ѝ трескаво претърсиха пътеката, храстите, дърветата за движение, преди да осъзнае, че звукът идва от нея. Поемаше и изпускате дъх със свистене — къси, конвулсивни глътки въздух. Ръката, която държеше упойващия пистолет, се тресеше.

— Добре, добре, слава Богу, че изчаках всичко да свърши, преди да рухна. Добре.

Тя се наведе, опря ръце на коленете си и се опита да възстанови контрола над дишането си. Дори краката ѝ трепереха, осъзна тя. Когато погледна към китката си, шокирана осъзна, че от мига, в който прозвуча алармата, бяха изминали само шестнайсет минути.

Минути. Не часове, не дни. Само броени минути.

Застави се да се изправи. Който и да бе разбил ключалката и бе примамил тигъра навън, вече трябваше да е изчезнал. Този извод го налагаше логиката. Ако беше останал да гледа, значи я бе видял как обезврежда котката, как се обажда по клетъчния телефон. Ако беше умен, а той беше, значи бе разбрал, че е позвънила за помощ, че е повикала полицията. Щеше да иска да е далеч отгук, преди помощта да е пристигнала.

Щеше да иска да се върне в дупката си, в леговището си.

— Стой далеч от това, което е мое! — провикна се тя повече от гняв, отколкото с надежда той да я чуе. — Ще те намеря. Кълна се в Бога, че ще те намеря.

Тя закрачи напред-назад по пътеката. Проверяваше близките клетки и отброяваше минутите. Когато изминаха още десет, рискува да се отдалечи от безчувствената котка. Върна се тичешком обратно в двора, втурна се в бараката, където държаха оборудването, и натовари мрежата и ремъците на една от колите с платформи. Докато я изкарваше, чу рева на камиона по пътя. Изскочи от колата и замаха с ръце, за да предупреди Куп, щом светлините му се блиснаха отгоре й.

— Искам да се движим бързо. Ще ти обясня. Просто се качи в колата.

Той не загуби нито секунда, не зададе никакви въпроси, преди и двамата да се метнат в колата и Лил да я подкара с пълна скорост към хабитатите.

— Какво е станало?

— Някой е проникнал вътре, разбил е ключалката на тигъра и е оставил кървава следа, за да го подмами навън. Но Борис е добре, зашеметих го.

— Тигърът е добре?

— Да. Точно сега най-важното е да го вкарам обратно вътре, да го затворя в клетката и да поправа вратата. Позвъних на Уили, но нека не се впускаме във всички тези „защо“ и „как“. Искам котката обратно в клетката, по възможност преди стажантите да дойдат тук. Нямам никакво желание куп колежа да го видят и да откачат.

Тя спря колата и изскочи навън.

— Не мога да го преместя сама. Тежи почти двеста и петдесет килограма. Ще разпъна мрежата и ще приближим колата колкото се може повече до него. Двамата трябва да можем да го повдигнем.

— Колко време ще е в безсъзнание?

— Около четири часа, вкарах му голяма доза. Куп, по-лесно ще е да кажем на стажантите, ако е вътре, а не когато дойдат и видят това.

И двамата погледнаха към това, което бе останало от младия лос, и към кръвта, размазана по муцуната на тигъра.

— Да започваме, Лил. Много неща имам да ти казвам.

Двамата се заеха да сложат мрежата на безчувствения тигър.

— Обзалагам се, че това е нещо, което никога не си си представял, че ще направиш един ден.

— Много неща не съм си мислил, че ще направя. Ще докарам колата.

Той я прекара през растителността, която оформяше далечния край на пътеката, над речната скала, в храсталака.

— Можем да го овържем с тези кабели и да го влачим.

— Няма да го влача. — Лил провери дишането и зениците на тигъра. — Той е стар, а земята е неравна. Не е направил нищо лошо и аз няма да го нараня. И преди сме използвали този метод, когато ги прехвърляхме от хабитата в медицинското отделение, но трябва двама души.

„С трима или четирима — помисли си тя — щеше да е дяволски по-лесно и по-бързо.“

— Тигърът е най-голямата от четирите големи котки — обясняваше тя и завързваше кабелите към мрежата. — Борис е сибирски тигър и спада към защитените видове. На дванайсет години е и е бил в цирка, както и във второкласна зоологическа градина. Беше болен, когато го взехме преди четири години. Добре, добре, нали си сигурен, че спирачките са пуснати?

— Не съм идиот.

— Извинявай. Трябва да управляваш тази лебедка, а аз ще се заема с другата. Постарай се да го държиш в хоризонтално положение, Куп. Като го вдигнем, ще го наместя на платформата. Готов ли си?

Той кимна и двамата започнаха да действат. Лил наблюдаваше ястребово око как мрежата се издига, искаше да е сигурна, че котката е в безопасност и мрежата ще издържи.

— Още малко, само още малко. Ще отпусна моя край долу, ще го преместя на платформата. Може да се наложи да ми направиш малко място. Ето, ето — прошепна тя, докато направляваше мрежата над платформата. — Отпусни надолу, Куп, дай няколко сантиметра надолу.

Отне им време и малко акробатични умения, но накрая все пак успяха да прехвърлят котката на платформата и да я върнат в заграждението ѝ. Когато спуснаха тигъра пред леговицето му, на небето разцъфтяха първите зари.

— Дишането му е добро, а зениците му реагират — установи Лил, която се беше навела за още една бърза проверка. — Искам Мат

да му направи пълно изследване. Примамката може да е била упоена.

— Трябва ти нова ключалка, Лил.

— Взех един катинар от бараката с оборудването. В джоба ми е. Засега ще свърши работа.

— Хайде да тръгваме.

— Да. Добре. — Тя плъзна ръка по главата на котката, по хълбока ѝ се надигна. Навън сложи нов катинар на веригата върху вратата на клетката. — Стажантите и екипът ще дойдат скоро. Както и полицията. Имам нужда, наистина имам, от едно кафе. Кафе и една минута да си поема дъх.

Той не каза нищо, докато тя караше колата обратно към бараката. Дватама вървяха заедно към хижата и изведнъж той посочи с брадичка към светлините от фарове, появили се далеч долу на пътя.

— Няма да можеш да си поемеш дъх.

— Все още искам кафето, това е по-умно от трите пръста уиски, които всъщност искам. Заклучи ли портата след себе си?

— Не, това не беше на първо място в списъка ми тази сутрин.

— Така си и помислих. Май пристига законът — почти успя да се усмихне, докато го изричаше. — Ще ми направиш ли още една услуга? Ще го изчакаш ли, за да отида за това кафе? И на теб ще ти донеса едно.

— Действай бързо.

„Странно“ — помисли си тя, когато се спря наред кухнята и забеляза, че ръцете ѝ отново треперят. Отдели един миг да наплиска лицето си със студена вода от мивката, преди да напълни две импрегнирани чаши с черно кафе.

Излезе отново навън и видя, че до Купър стоят Уили и двама полицаи.

— Добре ли си, Лил? — попита шерифът.

— Вече съм по-добре, но, Господи! Уили, този кучи син трябва да е луд. Ако тази котка се беше измъкнала оттук, един Бог знае какво щеше да стане.

— Трябва да огледам мястото. По кое време звънна алармата?

— Някъде към пет и петнайсет. Тъкмо бях погледнала към часовника, преди да изляза от хижата, и стигнах едва до верандата, като я чух. — Тя тръгна пред мъжете. — Танси и Фарли тръгнаха

точно в пет, може би една-две минути по-късно. Танси нямаше търпение да тръгнат.

— Сигурна ли си? Ти ми позвъни в пет и трийсет, а това е било, след като си обезвредила тигъра.

— Сигурна съм. Знаех къде ще го намеря. Бях включила компютъра и камерите, преди да взема упойващия пистолет. Видях отворената клетка, видях котката, затова знаех къде да отида. Не ми отне много време, но ми се стори като цяла година или две.

— Изобщо ли не ти мина през ума първо да ми се обадиш? — попита Уили.

— Трябваше да действам бързо. Не можех да чакам, не можех да рискувам да загубя котката. Ако беше излязъл от двора... Когато поискат, могат да се движат адски бързо и по времето, когато щеше да пристигнеш... Трябваше да го върна в заграждението му колкото се може по-бързо.

— Все пак, Лил, ако възникнат още неприятности, искам да ми се обадиш, преди да направиш каквото и да било друго. Освен това бих си помислил, че знаеш кое е по-добре от това да обикаляш по местопрестъплението, Купър.

— Прав си.

Уили изду бузи.

— Щях да съм по-доволен, ако поне малко беше възразил. — Той направи пауза, преди да стигнат до кървавата следа. — Направи снимки — нареди той на един от подчинените си. — Също и на счупения катинар.

— Оставих го там, където го намерих — обясни Лил. — И се постарах да стоя настрана от следите, доколкото можех. Не сме докоснали примамката. Тигърът е разполагал само с десетина минути, преди да стигна до него, но доколкото можах да видя, го е разкъсал на парчета. Беше лосче.

— Направи ми една услуга и стой тук.

Уили направи знак на хората си и влезе в хралалака по следите на котката.

— Малко е ядосан — въздъхна Лил. — Предполагам, ти също.

— Правилно предполагаш.

— Сторих това, което сметнах за необходимо: това, което все още съм убедена, че трябваше да направя. Знаем, че трябваше.

Стажантите идват — възкликна тя, дочула рева на камионите. — Ще отида при тях. Оценявам това, че дойде толкова бързо, Куп. Оценявам всичко, което направи.

— Запомни го и ще видим колко благодарна ще си, след като двамата с теб приключим с тази тема. Ще изчакам Уили тук.

— Добре.

„Справих се с измъкнал се на свобода тигър — помисли си Лил, докато вървеше обратно по пътеката. — Ще успея да се справя и с един ядосан мъж.“

В седем и трийсет сутринта Лил се чувстваше така, сякаш бе изкарала цял работен ден. Спешната среща на екипа я бе оставила с главоболие и цял куп притеснени стажанти. Не се съмняваше, че ако до края на програмата не оставаха броени дни, някои от тях щяха да се откажат и да си тръгнат. Въпреки че искаше да асистира на Мат при изследването и тестовете на Борис, назначи за това стажанти. Работата щеше да ги държи заети и концентрирани. И щеше да подсили впечатлението, което искаше да им внуши: че всичко е под контрол. Други стажанти изпрати да работят по построяването на временния хабитат. Не се съмняваше, че не един и два чифта очи ще наблюдават тревожно останалите хабитати до края на деня.

— Неколцина от тях утре ще се пишат болни — подхвърли Лусиъс, когато двамата с Лил останаха сами.

— Да. И тези, които го направят, никога няма да постигнат успех с теренната работа. В изследванията, в лабораториите, в аудиториите — да, но не и с работата на терен.

Лусиъс се усмихна смутено и вдигна ръка.

— Утре смяташ да се пишеш болен, така ли?

— Не, но аз прекарвам почти цялото си време тук. Гарантирам ти, че на твое място нямаше да хукна, въоръжен с упойващ пистолет, да преследвам сибирски тигър. Трябваше да откачиш от страх, Лил. Знам, че на срещата го разказа така спокойно, сякаш е едва ли не ежедневно събитие, но това съм аз.

— Откачих от страх — призна тя. — Но още повече се уплаших, че няма да мога да го упоя и прибера. Боже мой, Лусиъс, само като си

помисля какво можеше да стане, ако ми се беше изплъзнал! Никога нямаше да мога да живея с последствията.

— Не ти си го пуснала да излезе, Лил.

Няма значение, помисли си тя, вече излязла обратно на двора. Бе научила урок, важен урок: каквото и да ѝ струваше, щеше да си набави най-добрата осигурителна система, при това колкото се може по-бързо.

Тя пресрещна Уили и Куп, докато се връщаха от това, което предполагаше, че считат за сцена на престъплението.

— Прибрахме в торби каквото е останало от трупа и ще го изследваме, в случай че е бил упоен — заяви Уили. — Изпратих хора по следите. Ще повикам и други.

— Добре.

— Ще ми трябва пълни показания и от двамата ви — добави шерифът към Куп. — Защо не поговорим у вас, Лил?

— Добре.

Когато седнаха около кухненската ѝ маса, отново с чаши кафе, тя описа случилото се с пълни подробности.

— Кой знаеше, че ще останеш сама тук, след като Фарли потегли тази сутрин?

— Не знам, Уили. Предполагам, че се е разчуло, че двамата с Танси тръгват сутринта към Монтана. Трябваше да направя някои приготовления и не съм ги пазила в тайна. Но не знам дали това изобщо има значение. Дори и Фарли да беше тук, всичко пак щеше да се развие по същия начин. Единствената разлика щеше да е, че нямаше да трябва да викам Куп, за да ми помогне да върнем Борис в заграждението му.

— Фактът е, че вратата на клетката е била отворена няколко минути след потеглянето им и почти два часа преди времето, по което се появяват първите от твоите хора. Това може да е чисто съвпадение, а може и някой да следи кое как става тук.

И тя бе разсъждавала над това.

— Значи трябва да знае, че имаме аларми, поставени на клетките, и че ги държим включени, освен когато работим вътре. А ако не го е знаел, целта му може да е била да подмами тигъра да излезе навън. Като нищо можеха да минат още два часа, преди някой да забележи, че вратата е отворена, а по това време Борис можеше да е отишъл къде ли не или пък със същата степен на вероятност да се е

прибрал пак вътре, в леговището си. В дома си. Щом аз не мога да съм сигурна, а това е животно, с което съм работила, тогава този, който прави тези неща, който и да е той, не може да знае.

— Убежището съществува от пет години — напомни Уили. — През цялото това време никога не съм получавал сведения, че ти или някой друг се е опитвал да измъкне някое от животните ти навън.

— Не. Никога досега не се е случвало. Не казвам, че е съвпадение, казвам само, че целта може да е била да изкарат някоя от големите котки навън и тя да създаде бъркотия.

Уили кимна, сигурен, че го е разбрала.

— Ще се координираме с хората от Службата по парковете за полицейска хайка. Като шериф не мога да ти кажа какво да правиш, Лил, но като приятел ти казвам, че не искам да оставаш сама тук дори за един час.

— Няма да остава — обади се Куп.

— Няма да ви възразявам. Не възнамерявам да допусна никой, включително и аз, да остане сам тук, преди да сме хванали и обезвредили тоя тип. Ще се свържа с една компания за охранителни системи още тази сутрин и ще си набавя най-добрата. Уили, родителите ми живеят на по-малко от една миля оттук. Повярвай ми, когато казвам, че няма да поема никакъв риск, абсолютно никакъв, това да се повтори.

— Вярвам ти. Но ти живееш на много по-малко разстояние от една миля от тези заграждения, а аз имам слабост към теб. Когато бях на шестнайсет, бях хлътнал здравата по нея — обясни той на Куп. — Ако го споменеш пред жена ми, ще заявя, че си мръсен лъжец.

Той стана от масата.

— Поразходих се наоколо и направих внимателен оглед. Всичките ти заграждения са сигурни. Няма да те затворя. Бих могъл — добави той, когато Лил издаде задавен звук. — А ти би могла да се опиташ да отмениш заповедта ми и да застанем един срещу друг. Искам да се обадиш на тази компания за новата охранителна система и искам да ме държиш информиран как върви инсталирането. Имам слабост към теб, Лил, но също така имам и хора, които трябва да защитавам.

— Разбирам. Не сме нарушавали нито една от наредбите или мерките за сигурност от мига, в който доведохме тук първата котка.

— Знам, скъпа, наистина знам. Освен това вода децата си тук два или три пъти годишно. Искам да продължа да ги вода. — С жест, който бе едновременно привичен и израз на привързаност, той се пресегна и я погали по главата. — Сега ще тръгвам. Искам да запомниш, че отсега нататък първият, на когото ще се обаждаш, ще съм аз.

Тя остана да седи на мястото си, обзета от тревога.

— Предполагам, че сега искаш да ми кажеш много неща — започна тя, щом двамата с Куп останаха сами.

— Трябваше да останеш вътре и да чакаш помощ. Двама души с упойващи пистолети е по-добре от един. Сега ще ми кажеш, че е нямало време за това.

— Наистина нямаше. Какво знаеш за тигрите като вид и за сибирските тигри като подвид?

— Големи са, имат ивици и предполагам, че идват от Сибир.

— Всъщност, правилното име на този подвид е амурски. „Сибирски“ е името, което се използва най-често, но е подвеждащо, защото живеят в най-далечния източен край на Русия.

— Добре, сега, след като изяснихме това...

— Просто се опитвам да те накарам да разбереш. Тези тигри яростно защитават територията си. Дебнат, нападат от засада и скоростта им достига до петдесет, даже шейсет километра в час.

Тя си пое дъх и го изпусна. Мисълта за това, кое то можеше да стане, все още караше стомаха ѝ да се свива.

— Дори и стар тигър като Борис може да тича бързо, когато поиска. Той е силен и може да носи плячка, която тежи, да речем петдесет килограма, без това да му пречи да прескочи двуметрова ограда. Обикновено не нападат хора, но според повечето доклади тигрите са убили повече хора от всяка друга котка.

— Май започваш да разбираш какво имам предвид, Лил.

— Не, не. Чуй ме. — Тя подръпна косата си. — Повечето тигри човекоядци са стари, като Борис, и често нападат хора, защото те са полесна плячка. Като повечето котки тигърът се движи сам и пази тайните си и ако изобщо се интересува от човешко месо, ще ходи на лов в рядко населени местности. Размерът и силата му означават, че може да убие по-малка плячка незабавно.

Изпълнена с отчаяно желание да го накара да разбере, тя стисна ръката му в своята.

— Ако бях изчакала, котката можеше да измине цели мили разстояние или да влезе в задния двор на родителите ми. Да отиде на пасището на баба ти и дядо ти. Да стигне до мястото, където децата на семейство Силвърсън чакат училищния автобус. Всичко това, докато аз си седя вътре и чакам някого да дойде да ми помогне.

— Нямах да се наложи да чакаш, ако не беше сама.

— Искаш от мен да призная, че подцених това копеле? Вярно е. — В очите ѝ светеха и страст, и извинение. — Сбърках. Направих ужасна грешка и тази грешка можеше да коства човешки животи. Никога не бях очаквала нещо подобно, никога не го бях допускала. По дяволите, Куп, ти очакваше ли го? Много добре знаеш, че вземам предпазни мерки, защото се погрижих да те уведомя за охранителните системи, които бях разглеждала.

— Точно така, когато дойде да ме осведомиш, че Фарли ще е тук и затова нямаш нужда от мен.

Главата ѝ започваше да пулсира болезнено и тя сведе поглед.

— Имаше логика Фарли да остане, след като така и така тръгваха оттук рано сутринта. Това беше всичко.

— Стига си дрънкала простотии! За Бога, Лил, сериозно ли мислиш, че поставям желанието си да те отведе в леглото пред желанието си да си в безопасност?

— Не, разбира се, че не. — Тя отново погледна към него. — Не мисля така. Куп, нали ти се обадох? Обадох ти се, преди да позвъня дори на Уили.

— Защото бях по-близо, бях ти подръка и защото не искаше да плашиш родителите си.

Тя чу горчивината в гласа му. Не можеше да го обвинява, че е наранен.

— Всичко това е вярно, но ти се обадох и заради нещо друго. Защото знаех, че мога да разчитам на теб. Знаех без капка съмнение, че мога да разчитам на теб да ми помогнеш.

— Наистина можеш и за да съм сигурен, че няма да го забравиш, отсега нататък сексът отпада.

— Извинявай?

— Извинявай? — Част от чувствата му, или поне острият ръб на гнева му, сякаш се бяха притъпили, когато я погледна и поклати глава.

— Да. Не. Искам да кажа, не знам ти какво искаш да кажеш.

— Много е просто. Сексът е изключен. Няма да те докосна и няма да те питам. И ще съм тук от зори до здрач всеки божи ден. Ако не мога, ще идва някой друг. Трябва да отида да видя какво става. — Той се изправи. — А ти по-добре поговори с родителите си, преди да го е направил някой друг.

15.

Можеше да я повали със същата лекота, с която бе повалил онова лосче, просто да се прицели, да стреля и с нея щеше да е свършено. Тигърът щеше да се нахвърли отгоре ѝ, о, да. „Един изстрел в крака — рисуваше той сцената в главата си. — Не да я убивам, просто да я поваля.“ Дали тигърът щеше да замени лоса за жена?

Бе готов да се обзаложи, че да.

А това нямаше ли да е интересна гледка?

Но тази игра не беше на избор между две възможности. Освен това бе толкова интересно и забавно да я наблюдава. Трябваше да признае, че го бе изненадала, въпреки всичко, което знаеше за нея. Не беше очаквал, че ще действа толкова бързо, толкова решително или че ще проследи котката толкова умело.

Бе оставил нея, жената, живота и смъртта ѝ, и останалата част от играта на волята на съдбата. И на котката.

Беше показала кураж и хладнокръвие, достойни за възхищение. Ако не друго, тези две интересни черти я бяха запазили жива за още някой и друг ден.

Повечето от другите жени, които бе преследвал, бяха твърде лесна плячка. Всъщност, с първата всичко стана случайно. Просто импулс и обстоятелства. Но този инцидент на практика го бе оформил. Бе му дал цел, каквато никога досега не бе имал, и средството да изрази почитта си към своята кръв и предците си.

Бе намерил своя живот чрез смъртта.

Сега тази последна част на лова вдигаше чувствително залозите. Добавяше такъв приятен звънтящ звук. Когато му дойдеше времето, тя щеше да му осигури истинско състезание, истинско удовлетворение. В това не можеше да има никакво съмнение. Във всеки случай по-голямо удовлетворение от двамата недодялани полицаи, които се мотаеха напред-назад, опитвайки се да го проследят.

И тях можеше да ги повали, беше толкова лесно. Бе ги следил, бе описвал кръгове зад тях и ги бе проучвал така, сякаш бяха елени,

отклонили се от стадото. Можеше да ги повали, дори и да е на цяла миля оттук, преди някой да е разбрал какво става.

Тази мисъл го бе изкушила.

Беше погледнал първо единия, а после и другия през мерника на пушката, която днес носеше със себе си, и бе издал тихи пукащи звуци, имитиращи шума от изстрел. И преди бе убивал мъже, но предпочиташе жените.

В почти всички видове женските бяха по-яроствните ловци.

Бе ги оставил да живеят най-вече защото двама мъртви полицаи щяха да станат причина из целите хълмове да плъзнат техни колеги. Това можеше да попречи на истинския лов. Не искаше да губи същинската си мишена или да се наложи да напусне територията си, преди да е довел задачата докрай.

„Търпение“ — напомни си той и се отдалечи бързо и безшумно, като сянка, която бяга от слънцето.

След като съобщи на родителите си за случилото се и успокои, или поне се опита да успокои, страховете им, Лил се почувства съвсем изтощена. За да укроти духовете, се свърза с охранителната компания от кухнята на родителите си и телефонистката незабавно я свърза с шефа на компанията.

Десет минути по-късно Лил затвори и се обърна към майка си и баща си.

— Разбрахте ли за какво става въпрос?

— Някой ще дойде да работи с теб върху монтирането на осигурителна система.

— Не някой — поправи баща си тя, — а шефът. Очакваше обаждането ми, защото Куп се е свързал с него преди половин час и му е разказал за случилото се. Още днес хваща самолета. Следобед ще е тук.

— За колко време ще инсталират нужните съоръжения? — настоя майка ѝ.

— Не знам. Ще разберем. Междувременно навсякъде гъмжи от ченгета и лесничей, които търсят този тип. Обещавам да съм внимателна и че никога повече няма да оставам сама в двора, дори да е за десет минути. Съжалявам, много съжалявам, че не предвидих

възможността той да направи нещо подобно. Мислех, че може да се опита да нарани някое от животните, но и през ум не ми мина, че ще рискува да освободи едно от тях. Трябва да се връщам. Стажантите и екипът трябва да ме видят там, да виждат как изпълнявам ежедневните си задачи.

— Джоуи, иди с нея.

— Мамо...

Очите на Джена блеснаха и това бе достатъчно, за да накара Лил да премълчи по-нататъшните си възражения.

— Лилиан, от дълго време не съм ти казвала какво да правиш, но сега ти казвам. Баща ти ще дойде с теб и ще остане, докато не се увери, че аз мога да съм спокойна, задето си взела всички възможни предпазни мерки. Това е последната ми дума.

— Аз просто... Вече ви откраднах Фарли за два дни.

— Напълно съм в състояние да се справя с тази ферма. Казах, че това е последната ми дума. Погледни ме. — С присвити гневни очи Джена насочи пръст към челюстта си. — Това е моето изражение за „това е последната ми дума“.

— Да вървим, Лил. Последната дума на майка ти е закон, знаеш го също толкова добре, колкото и аз. — Той се наведе и целуна жена си. — Не се тревожи.

— Сега ще се тревожа по-малко.

Лил се предаде, изчака баща си да си облече палтото и не каза нищо, когато той взе пушката. Седна зад волана на камиона си и погледна към Джоуи, преди да потегли.

— Как така не се налага да идваш с мен всеки път, когато отивам да работя на терен? Да не би да съм те виждала в Непал? Знаеш, че съм проследявала тигри в дивата пустош в програмите за слагане на радионашийници.

— Тогава никой не се опитваше да организира нещата така, че тигърът да те нападне, прав ли съм?

— Добре, печелиш. Все едно, щом така или иначе идваш с мен, ще те използвам при издигането на новото заграждение. — Лил изсумтя, бутна слънчевите си очила по-нагоре на носа и скръсти ръце. — Само не си мисли, че цялата тая работа ще ти донесе безплатен обяд.

— За обяда ще ти напомня по пладне. Ако ще работя, трябва да получа сандвич.

Тя се засмя и протегна ръка към него. Джоуи я пое и я стисна.

Куп помогна на една група от осем мъже от Фарго да се подготви за тридневна екскурзия. Организирах си ергенско парти и това, отбеляза Куп, бе приятна промяна в сравнение с обичайните за този случай стриптийз клубове. Те постоянно се заяждаха помежду си по начина, по който го правят дългогодишни приятели, и бяха помъкнали достатъчно бира, за да удавят пътеката в нея. Той провери принадлежностите за лагеруване, чантите за първа помощ и провизиите и остана доволен, че всичко е наред.

Проследи с поглед как се устремяват в галоп към началото на пътеката и се зачуди как ли щяха да реагират, ако им бе споменал, че из хълмовете може да броди психопат. Подозираше, че щяха да продължат бодрата си екскурзия въпреки всичко и намери известно облекчение в обстоятелството, че плановете им щяха да ги отведат далеч от убежището.

— Ще се оправят — успокои го застаналият до него Гъл. — Нали го видя тоя Джейк? В продължение на шест години идва ежегодно на екскурзия. Аз приготвих екипировката им заедно с дядо ти, а той знае какво прави.

— Довечера ще се натряскат до козирката.

— Ъхъ — кимна Гъл, подражавайки на акцента му. — Готов съм да се обзаложа. Все едно, още такива групи ще ни дойдат добре. — Той наблюдаваше напредването на групата към пътеката изпод периферията на овехтялата си кафява шапка. — Сега, с идването на пролетта, ще почнат да прииждат.

— Може и да идва пролет, но на тези момчета оная работа ще им замръзне довечера, докато изпикаят всичката тази бира.

Гъл се ухили.

— Е, да де. Надявам се на младоженеца да му се размрази преди сватбата. И така, шефе, след един час имам да извеждам едно семейство на езда. Бащата работи в някакъв успешен комикс. Мислех си да го пусна по следите на Голямата стъпка^[1].

— Добре. Имаш ли планове за довечера, Гъл?

— Нищо определено. — Усмивката на Гъл се разшири, когато намигна на Куп. — На среща ли ме каниш, шефе?

— Прекалено съм стеснителен — отвърна Куп и накара Гъл да избухне в смях. — Лил си има неприятности в убежището.

— Чух.

— Малко помощ ще й дойде добре, ако нямаш нищо против да си позамразиш оная работа.

Гъл деликатно се погали по чатала.

— Смелчаците от Южна Дакота не замръзват толкова лесно, колкото пияниците от Фарго.

— Сигурно е от цялото това подскачане — разсъди на глас Куп и отново докара Гъл до истеричен смях. — Можеш ли довчера да поемеш ролята на куче пазач? Да речем, от два до шест?

— Разбира се, шефе. Нещо друго?

„Дори не се поколеба — отбеляза си Куп. — И изобщо не се оплака.“

— Още двама мъже, за които си сигурен, че няма да гръмнат по погрешка я себе си, я някой друг, ще ми дойдат добре.

— Ще видя какво мога да направя. Ще помисля. А сега май ще ида да взема кутии с обяд за семейството, което ще развеждам.

— Ще ги запиша в документите, щом дойдат.

Двамата се разделиха и Куп отиде в кабинета. Старото бюро се намираще срещу прозореца и от него се разкриваше великолепна гледка към Дедуд. Е, не беше точно представата му за това, което навремето са виждали Гибелната Джейн и Дивия Бил^[2], но все пак със своята архитектура, сенниците и старомодните улични фенери градът бе запазил привкуса на стария Запад и усещането за онова време, мислеше си Куп, загледан в разпрострелите се пред очите му сгради и извивки, които се катереха по хълмовете. Каубои се смесваха с туристи, салони се гушеха до сувенирни магазини.

В този град комарджията можеше да намери партньори за покер или блекджек по всяко време на денонощието. Но съдържателите на игралните зали едва ли щяха да убият някого от гостите си в задната стаичка и да го хвърлят на прасетата.

Чудесата на прогреса.

Куп приключи с писмената работа, с формулярите и декларациите, така че можеше да изпрати семейството на желаната

екскурзия веднага щом пристигнеше. Освен това можеше да отдели малко време за собствените си планове.

Тъй като тази сутрин кръвното му налягане бе скочило до небето от изпитото количество кафе, той извади от хладилника една джинджифилова бира. Хората минаваха покрай сградата и някои вероятно хвърляха поглед към прозореца. Това, което виждаха, бе човек, занимаващ се с бизнеса си да трака по клавиатурата на компютър, който според Куп отчаяно се нуждаеше от смяна.

Той отвори файла на Лил. Вече може и да не беше частен детектив, но това не означаваше, че е забравил как се води разследване. Би предпочел да е сигурен, че списъкът на членовете на екипа си, на стажантите и доброволците, който му бе дала, е пълен, но и така разполагаше с достатъчно информация да запълни времето си. Нейните хора, минали и настоящи, му изглеждаха чисти. Той навярно знаеше за тях повече, отколкото би им харесало, но от друга страна, знаеше за доста хора повече, отколкото би им се понавило.

Въпреки че от техническа гледна точка Жан-Пол не бе част от екипа, Куп бе проверил и него. Краят на една интимна връзка в много случаи представляваше бомба със закъснител. Куп беше научил, че французинът се е оженил и развел на двацет и една-две години. Вероятно и Лил го знаеше и тъй като тази информация очевидно нямаше нищо общо със случая, Куп просто я остави настрана. Не намери никакви криминални обвинения, а настоящият адрес на Жан-Пол беше в Лос Анджелис.

„Стой си там“ — каза си наум.

Бе открил няколко обвинения срещу членовете на екипа, но единственото по-сериозно беше, че ветеринарят се сбил с някого по време на един протест срещу експериментите с животни преди петнайсет години.

Бившите стажанти му предоставиха повече материал за работа. Те бяха разнородна група — икономически, географски, академично. Той проследи някои от тях чрез колежите, университетите и кариерите им. Една бърза проверка му показа, че голям процент от стажантите, преминали през програмата на Лил, се стремят към практическа работа на терен.

По време на тази проверка попадна на някои стълкновения със закона — наркотици, шофиране в пияно състояние, нахлуване в частни

владения, унищожаване на чужда собственост — неща, които обикновено се свързваха с наркотиците и алкохола.

Това си струваше да се проучи по-внимателно.

Направи същото и с доброволците — онези от тях, които изобщо фигурираха в списъците, помисли си раздражено той.

Отдели всички, които бяха живели или се бяха преместили в Северна или Южна Дакота. Географската близост можеше да представлява фактор, а той вярваше, че който и да тормози Лил, познава хълмовете също толкова добре, колкото и тя.

Съпостави нахлуванията в чужда собственост, наркотиците и шофирането в пияно състояние с географията и получи едно-единствено съвпадение.

Итън Ричард Хауи, възраст трийсет и една. На двацет години навлязъл в чужда собственост в Стърджис, недалеч отгук, но обвиненията бяха свалени. Хванат с оръжие, револвер двацет и втори калибър, без разрешително две години по-късно в Уайоминг. И нападение и сбиване в бар, които го бяха тикнали на топло за година и половина в Монтана на зрялата възраст от двацет и пет.

Предсрочно освобождаване за добро поведение. „Както и — помисли си някогашното ченге — за да изкарат някои от затворниците и да отворят място за нови.“

Три съвпадения: едно за влизане на място, където не му е било работа да влиза, едно за оръжие и последното за насилие. Щеше да проучи Хауи по-отблизо.

Започна да действа, но се наложи да прекъсне, когато пристигнаха семейство Добсън и двете им дъщери тийнейджърки, за да се регистрират за екскурзията.

Куп си знаеше работата и беше наясно, че тя не се състои само в подписването на формулярите и проверката, че клиентите действително могат да се задържат на гърба на коня. Той си побъбри с бащата, разказа по нещо за всеки един от конете. Запълваше времето така, сякаш го имаше в излишък.

— Пътеката е хубава, равна — увери той Шери, която изглеждаше повече притеснена, отколкото въодушевена. — Нищо не може да се сравни с гледката на хълмовете от седлото.

— Но ще се върнем, преди да се е стъмнило, нали?

— Гъл ще ви върне преди четири часа.

— Чували сте, че някои хора са се загубвали?

— Стига, Шери — започна Том.

— Гъл е израснал тук — успокой я Куп. — Познава пътеките, конете също ги познават. Не бихте могли да попаднете в по-добри ръце.

— Не съм се качвала на кон от десет години — призна Шери и стъпи на трупчето за качване, осигурено от Куп. — Знам, че после ще ме болят места, които дори съм забравила, че имам.

— Ако искате, могат да ви направят чудесен масаж тук, в града.

Тя погледна към него и за пръв път в очите ѝ се появи блясък.

— Наистина ли?

— Ако искате, мога да ви запиша час. Какво ще кажете за пет часа?

— Наистина ли ще го направите?

— С най-голямо удоволствие.

— Масаж в пет. Но едва ли ще мога да получа горещ камък?

— Можете. Петдесет или осемдесет минути?

— Осемдесет. Денят ми току-що стана неимоверно по-хубав. Благодаря ви, господин Съливан.

— Удоволствието е мое, госпожо. Пожелавам ви приятна езда.

Той влезе обратно в офиса, записа час за масаж и нахвърля подробностите. Току-що бе отпратил клиентката към друг специалист, което в никакъв случай не вредеше. После смени ресора и се върна към файла на Лил.

Започна нова проверка, този път на жените. В този случай залагаше повече на виновник от мъжки пол, но не можеше да отхвърли варианта за жена с лека ръка. Онази ранна сутрин не бе успял да види силуета достатъчно ясно, за да е напълно сигурен. Във всеки случай връзката можеше да се окаже жена.

Куп продължи да отпива от бирата и да отхапва от останалата половинка от сандвича с шунка. Така и не бе успял да убеди баба си, че няма нужда да му опакова обяд, но трябваше да признае, че не се бе напъвал особено.

Хубаво беше да имаш някого, който ще отдели време и ще си даде труд да направи нещо за теб.

Женитби, разводи, деца, научни степени. Една от бившите стажантки в програмата сега живееше в Найроби, а друга

специализираше ветеринарство на екзотични животни в Ел Ей.

А трета — тук инстинктът на Куп нададе предупредителен сигнал — бе изчезнала.

Каролин Лий Родерик, на двацет и три години, обявена за изчезнала преди осем месеца и няколко дни. За последен път забелязана в Национален парк „Денали“, където се занимавала с теренна работа.

Той последва предупредителния сигнал и изрови всичко, което можеше, за Каролин Родерик.

В убежището Лил се ръкува с Брад Дромбърг, собственика на „Сейф енд секюър“ — висок мъж, който очевидно се чувстваше удобно в дънките си „Ливайс“ и обувки „Рокфорт“. Имаше гъста, късо подстригана тъмноруса коса и зелени очи. Усмивката му бе дружелюбна, ръкостискането — твърдо, а гласът — с едва доловим акцент от Бруклин.

— Оценявам, че сте изминали целия този път, при това толкова бързо.

— Куп настоя. Той тук ли е?

— Не. Аз...

— Каза, че ще се опита да дойде. Чудесно местенце си имате тук, госпожице Чанс. — Той остана на място с ръце на хълбоците и заразглежда хабитатите. — Чудесно. Кога го открихте?

— През май ще станат шест години.

Той махна към мястото, където неколцина от стажантите й забиваха колове за новия хабитат.

— Разширявате ли?

— Ще получим меланистичен ягуар.

— Така ли? Куп каза, че сте имали малко проблеми. Някой е отворил една от клетките?

— Да, тази на тигъра.

— Да, това определено си е проблем — отсъди Брад. — Може би ще ме разведете наоколо, ще ме запознаете с мястото? И с идеите, които имате за системата.

Той задаваше въпроси, водеше си бележки в електронния си бележник и не показва никакви признаци на страх, когато се приближи

до загражденията, за да разгледа вратите и ключалките.

— На това му се казва голямо момче — отбеляза той, когато Борис се превъртя по корем и се опъна пред леговището си.

— Да. Цели двеста и петдесет килограма.

— Иска се голяма смелост или глупост, за да отвориш тази клетка посред нощ и да се надяваш това голямо момче да тръгне след примамката, а не след живото месо.

— Така е, но прясно убитата примамка е по-апетитна за тигъра. Борис е бил уловен, доколкото разбрах незаконно, когато е бил на не повече от година. Оттогава досега е живял в плен и е свикнал с миризмата на хора. Храним го вечер, за да стимулираме ловния инстинкт, който е най-силен през нощта, но така или иначе е свикнал да получава готова храна.

— И не е стигнал далеч.

— Не, за щастие. Последвал е кръвта по пътеката, стигнал е до примамката и се е настанил там за неочакваната си предутринна закуска.

— Сигурно ви е трябвал адски кураж, за да дойдете тук и да запратите в него онази стреличка.

— В много случаи необходимостта е майка на куража, тъй да се каже.

Той се усмихна и отстъпи назад.

— Признавам, че съм доволен, задето той е вътре, а аз отвън. Значи имаме четири врати, включително онази за посетители през работно време. И голяма открита площ.

— Не мога да оградя цялата територия на убежището. Дори и да имах възможност, самият процес щеше да е същински кошмар. По хълмовете има пътеки, които минават по тази земя, по земята на баща ми и на други хора. Навсякъде сме поставили табели, че това е частна собственост, а вратите общо взето са достатъчни, за да спрат хората. Най-важното е да обезопася двора и хабитатите. Моите животни трябва да са в безопасност, господин Дромбърг, и всички трябва да са защитени от тях.

— Брад. Нахвърлял съм няколко идеи и ще разработя нещо. Едно от нещата, които ще препоръчам, е сензори пред клетките. Ще са разположени достатъчно далеч от загражденията, за да не могат

животните случайно да ги активират, но всеки, който се приближи до клетките, ще ги задейства.

Тя почувства как бюджетът ѝ потръпва от болка.

— Колко такива сензора ще ми трябват?

— Ще изчисля. Искаш повече светлини. Ако сензорът се изключи, ще запищи алармата, а това място ще стане светло като бял ден. За всеки неканен гост ще е по-добре да размисли, преди да посегне към някоя клетка. После идва ред на ключалките, което означава както клетките, така и портите. Интересна ситуация — добави той. — Предизвикателна.

— А също така и — съжалявам, че се налага да съм груба — скъпа.

— Ще разработя две или три системи, които според мен ще ти свършат работа, и ще ти направя отстъпка за всяка от тях. Няма да те лъжа, пак ще се изръсиш здраво, но отстъпката ще ти спести солидна сума.

— Отстъпка ли? Не те разбирам.

— На Куп.

— Не, на мен.

— Куп ми се обади. Той иска това място да е опасно с мерки за сигурност, така че ще го опашем. С отстъпка.

— Брад, това място функционира благодарение на дарения, на фондове, на щедростта на хората. Няма да отхвърля твоята, но защо си готов да направиш всичко това, без да печелиш нищо?

— Нямах да имам бизнес, ако не беше Куп. Той ми се обади, така че има отстъпка. И като говорим за дявола... — Лицето на Брад грейна, когато Куп закричи по пътеката към тях.

Двамата не си стиснаха ръцете. Вместо това се поздравиха с прегръдка с една ръка и потупване по раменете, както предпочитат мъжете.

— Искях да дойда по-бързо, но не успях. Как беше полетът?

— Дълъг. Господи, Куп, радвам се да те видя.

— И трябва да ти възложи работа, преди да си тръгнеш. Огледа ли мястото?

— Да, твоята дама ме разведе.

Лил отвори уста, но веднага я затвори. Нямахме смисъл да изтъква, че не е „дамата“ на Куп.

— Извинете ме. Време е за хранене.

— Наистина ли? — попита Брад.

„Прилича — помисли си тя — на дете, на което току-що са му дали най-големия бонбон в кутията.“

— Защо не ви донеса по една бира? А после можете да наблюдавате представлението.

Брад се залюля на пети, докато Лил се отдалечаваше.

— По-секси е, отколкото на снимката.

— Снимката беше стара.

— След като я видях на живо, трябва да отбележа, че шансовете да се върнеш в Ню Йорк са почти равни на нула.

— Те си бяха такива още отначало, а освен това не се преместих заради нея.

— Може би не, но не съм виждал по-убедителна причина да останеш някъде. — Брад плъзна поглед към хабитатите и отвъд тях, към хълмовете. — Съвсем не е като в Ню Йорк.

— Колко дълго можеш да останеш?

— Трябва да се връщам довечера, така че ще се наложи да се задоволим с тази бира. Разместих някои неща, за да дойда днес. Но ще направя няколко проекта в близките един-два дни. Ще ти ги изпратя и ще организирам нещата така, че да съм тук за инсталирането. Ще го направим както трябва, Куп.

— На това разчитам.

Лил си имаше работа за вършене и остана настрана от Куп. Стари приятели, които не са се виждали известно време, имат нужда от време, за да си разкажат нещата.

Някога тя и Куп бяха приятели. Може би отново можеха да станат. Може би това пробождане, което чувстваше, бе просто болката, породена от загубата на приятеля.

Ако не можеха да се върнат назад, то можеха да продължат напред. Той сякаш полагаше усилия, така че как би могла тя да не положи?

Приключи работата в кабинета си точно когато влезе Куп.

— Брад трябваше да тръгва. Казва ти „довиждане“ и че след няколко дни ще има готови планове, които да погледнеш.

— Добре. Знаеш ли, за един ден, започнал толкова зле като днешния, този край не е никак лош. Току-що говорих с Танси. Клео напълно отговаря на описанието на собственичката. Прекрасна, здрава и утре ще е готова за тръгване. Купър, Брад каза, че ще ми направи отстъпка.

— Знам.

— Всеки човек трябва да има такива щедри приятели.

— На Брад му е приятно да си мисли, че ми е задължен, а на мен ми е приятно да го оставя да мисли така.

— Дългът ми към теб нараства.

— Не. Не искам да си водиш отчет. — Израз на раздразнение помрачи лицето му, докато правеше още една стъпка към бюрото си. — През целия си живот не съм имал по-добър приятел от теб. За една голяма част от живота ми ти бе един от малкото хора, на които можех да имам доверие, на които можех да разчитам. Това промени нещата за мен. Промени самия мен. Недей! — възкликна той, когато очите ѝ се наляха със сълзи.

— Няма. — Но се изправи, отиде до прозореца и се загледа навън, докато успее да се овладее. — И ти ме промени. Липсваше ми твоето приятелство. И ето те тук. Аз съм в беда, без дори да знам защо, и ти си тук.

— Имам възможна следа за това. За бедата.

Тя се обърна.

— Каква? Каква следа?

— Стажантка на име Каролин Родерик. Спомняш ли си я?

— Един момент. — Лил затвори очи и се опита да се сети. — Да, да. Мисля, че... Преди две години. Мисля, че беше почти преди две години. Лятна програма... след като се беше дипломираше? Може би е било след това, не съм сигурна. Каролин беше умна и мотивирана. Трябва да проверя архивите за повече подробности, но си спомням, че работеше здраво и се занимаваше много сериозно с консервацията. Беше хубава.

— Изчезнала е — осведоми я Куп с равен глас. — Преди осем месеца.

— Изчезнала? Какво се е случило? Къде? Знаеш ли?

— Аляска. Национален парк „Денали“. Занимавала се е с теренна работа заедно с група завършващи студенти. Една сутрин

просто се оказало, че я няма в лагера. Отначало си помислили, че се е отдалечила, за да направи снимки, но тя така и не се върнала. Търсили я. Обадили се на лесничиците, на специализираните програми. Така и не намерили дори следа от нея.

— В последната си година в университета се занимавах с теренна работа в „Денали“. Паркът е нещо изключително. И огромно. Безброй места, където да се изгубиш, ако не внимаваш.

— Безброй места, където да те хванат.

— Да те хванат ли?

— Когато се разтревожили, останалите от групата огледали палатката ѝ по-внимателно. Фотоапаратът ѝ си бил там, тетрадките ѝ, касетофонът, джипиесът. Никой не повярвал, че ще тръгне нанякъде само по яке, ботуши и дрехите на гърба си.

— Мислиш, че някой я е похитил.

— Каролин е имала приятел — някого, когото е срещнала тук, в Южна Дакота. Според приятелите ѝ, които успях да открия до този момент, никой не го е познавал добре. Бил е доста затворен. Но и двамата са изпитвали страст към дивата пустош, към излетите, към лагеруването. Нещата помежду им тръгнали на зло и тя скъсала с него няколко месеца, преди да тръгне за Аляска. Според приятелите ѝ било грозна работа. Тя се обадила на ченгетата, а той офейкал. Казва се Итън Хауи и е работил като доброволец тук. Освен това е бил зад решетките заради нахлуване в частна собственост и сбиване. Проверявам този момент.

Всички тези сведения препълниха мозъка ѝ и така се заблъскаха вътре, че накрая тя разтри слепоочията си, за да го успокои.

— Защо смяташ, че има някаква връзка между това и нещата, които се случват сега тук?

— Хауи все се хвалел как живеел сред дивата природа месеци наред. Твърдял, че бил пряк потомък на един сиукски вожд, живял тук, в Блек Хилс, свещена земя за неговото племе.

— Ако само половината от хората, които твърдят, че са преки потомци на сиукски вожд или принцеса наистина бяха такива... — Лил потърка челото си. Тази история ѝ беше позната, спомняше си нещо такова. — Помня го, но смътно. Просто не мога да си го представя ясно.

— Говорел за това място, как бил помагал тук, когато Каролин била стажантка. Тя е изчезнала, а за него не мога да намеря нищо. Никой не го е виждал, откакто са скъсали.

Ръката ѝ увисна до тялото и в един кратък миг на слабост Лил си пожела да не бе разбрала истината.

— Смяташ, че е мъртва. Мислиш, че той я е отвлъкъл и после я е убил. И се е върнал тук заради убежището. Или заради мен.

Той не се опита да омекоти удара. Това нямаше да ѝ помогне.

— Мисля, че е мъртва и че той я е убил. Мисля, че е някъде тук и живее на тази земя. Твоята земя. Това е единствената солидна връзка, която успях да направя засега. Ще го проверим, ще го набележим за проучване. И тогава ще знаем с кого си имаме работа.

[1] Голямата стъпка — подобно на огромна горила създание от индианския фолклор, за което се предполага, че обитава отдалечените гори. Индианците лакота го познават под името Големия брат. — Б.пр.

↑

[2] Джейн Кенъри Бърк (1852–1903) и Джеймс Бътлър Хикок (1837–1876) — легендарни фигури в Дивия Запад. — Б.пр. ↑

16.

Танси отпи още една глътка от наистина отвратителното вино, докато не чак толкова отвратителната група гърмеше това, което тя възприемаше като „Яху кънтри“ зад бариерата от телена мрежа.

Клиентелата, смесица от мотоциклетисти, каубои и жените, които ги обичаха, изглеждаше напълно способна да започне да мята към сцената бирени бутилки и пластмасови чинии с невъзможни за преглъщане мексикански ястия, но до момента просто не бе събрала необходимата енергия.

Няколко души танцуваха. Танси предполагаше, че това предвещава добър изход за музикантите, както и за сметките им.

Живееше в това, което любящо наричаше Дивия запад, вече от пет години, без да се брои времето ѝ в колежа. И все пак имаше моменти, например като сегашния, когато все още се чувстваше като туристка.

— Сигурна ли си, че не искаш бира?

Танси погледна към Фарли и си помисли, че той изглежда съвсем на място в тази обстановка. Всъщност, не го бе виждала в никаква обстановка, в която да не изглежда на място.

— Трябваше да те послушам и още отначало да си поръчам бира. — Тя отпи още една мъничка глътка вино. — Но вече е прекалено късно. Освен това е време да си тръгвам.

— Един танц.

— Нали каза „едно питие“.

— Едно питие, един танц. — Той хвана ръката ѝ и я издърпа от столчето.

— Един — съгласи се Танси, понеже вече бяха на дансинга. Тъй или иначе бяха оставили зад гърба си един дълъг ден, така че едно питие и един танц изглеждаха съвсем разумни.

Докато той не я обгърна с ръце. Докато тялото ѝ не се оказа притиснато до неговото, а очите му не се сведоха към нея.

— Отдавна искам да танцувам с теб.

„Дръж се неангажиращо — предупреди се тя сама, макар че усещаше как вътрешностите ѝ омекват и започват да вибрират. — Дръж се приятно и неангажиращо.“

— Е, определено си добър танцьор.

— Джена ме научи.

— Наистина ли?

— Бях някъде на седемнайсет, когато ми каза, че момичетата обичат да танцуват и че всяко момче с ум трябва да знае какво да прави на дансинга. Така че ме научи.

— Справила се е добре — усмихна се Танси и си помисли, че движенията му са съвършени. Гладки като масло. А когато я завъртя неочаквано, сърцето ѝ подскочи. Той бързо се обърна и я плъзна под протегнатата си ръка, а после пак я завъртя, докато тя се оказа отново плътно притисната с гръб към него.

Танси знаеше, че малко се препъва, той бе далеч по-добър танцьор от нея, но не можа да не се засмее, когато останала без дъх, той отново я поведе в кръг, така че двамата застанаха лице в лице.

По дяволите, този мъж знаеше как да се движи.

— Май имам нужда Джена да ми даде един-два урока.

— Тя е добра учителка. Мисля, че се справяме добре, като се има предвид, че ни е за пръв път.

— Може би.

— Щом се върнем у дома, можеш да излизаш на танци с мен, Танси, и тогава ще се справяме още по-добре.

Тя едва забележимо поклати глава и когато музиката спря, нарочно отстъпи назад, за да прекъсне контакта, преди да започне следващата песен.

— Наистина трябва да тръгвам и да се уверя, че всичко е готово. Утре сутринта ще отпътуваме рано.

— Добре. — Той я хвана за ръката, докато се връщаха на масата.

— Няма нужда да ме изпращаш. Остани и се наслади на музиката. — „А аз трябва да си тръгна — помисли си тя — и да си взема един дълъг, студен душ.“

— Дори и да не беше най-красивата жена в това помещение, пак щях да те изпратя така, както те доведох.

Барът беше само няколко минути бърз ход от мотела, в който бяха отседнали, но Танси познаваше Фарли достатъчно добре и

разбираше, че няма смисъл да се впуска в спор. Той притежаваше непоклатим код за някои неща, несъмнено и това бе дело на Джена. Един мъж изпраща жената до вратата ѝ и точка по въпроса.

Но тя напъха и двете си ръце в джобовете на якето си, преди някоя от тях да се е озовала в неговата.

— Лил ще остане възхитена, когато види котката — обади се Фарли.

— Направо ще изпадне в екстаз. Тя е истинска красавица, дума да няма. Надявам се, че ще понесе пътуването безпроблемно. Лил каза, че временното заграждение ще е готово, а строежът на постоянното вече е започнал.

— Няма навика да губи дори един миг.

— Никога не го е правила. — Танси се присви в палтото си, разходката може и да беше кратка, но времето бе студено. Ръката на Фарли обгърна раменете ѝ и я привлече към себе си.

— Трепериш.

„Вече не само от студа“ — помисли си тя.

— Ааа... мисля, че ако вземем Клео в седем, пак ще тръгнем достатъчно рано.

— Първо трябва да заредим бензин. Ще тръгнем от тук към шест, така ще имаме време да отидем до бензиностанцията, а също така и да хапнем нещо.

— Става — кимна тя. Продължаваше да говори ведро, а вътрешно водеше война с хормоните в тялото си. — Можем да се видим в ресторантчето. Ще се отпишем и ще тръгнем оттам, става ли?

— Бихме могли. — Той плъзна ръка по гърба ѝ, докато прекосяваха паркинга на мотела. — Или бихме могли да закусим заедно.

— Почукай на вратата ми сутринта — отвърна тя и извади ключа си.

— Не искам да чукам на вратата ти. Искам да ми позволиш да вляза.

Когато Танси погледна към него, той я хвана плавно, сякаш още бяха на дансинга, и я завъртя така, че тя се оказа заклещена между него и вратата.

— Позволи ми да вляза, Танси, и да бъда с теб.

— Фарли, това не е...

Устата му намери нейната. Страстната му целувка изпари здравия ѝ разум, добрите намерения и твърдата ѝ решителност. И тя го целуна в отговор.

„По дяволите, мамка му!“ — помисли си тя, докато ръцете ѝ го обгръщаха. Тази негова уста, постоянно извита в усмивка, бе толкова умела в целувките.

— Това няма да ни отведе доникъде — прошепна Танси.

— Засега може да ни отведе до другата страна на тази врата. Позволи ми да вляза. — Той взе ключа от ръката ѝ, постави го в ключалката и впери поглед в очите ѝ. — Кажу „да“.

Думата „не“ категорично се оформи в съзнанието ѝ, но така и не излезе от устата ѝ.

— Ще бъде като питието и танца. Само един път.

Той ѝ се усмихна и завъртя дръжката.

По-късно, след повече от един път, Танси се загледа нагоре към тъмния таван. Добре, рече си тя, току-що правих секс с Фарли Пакит, и то два пъти. Какво, по дяволите, щеше да прави сега?

Реши, че е най-добре да мисли за станалото като за изключение, просто нещо, което се е случило. В край на сметка бе зряла, опитна жена.

Трябваше само да не обръща внимание на това, че сексът беше невероятен, и двата пъти. Че Фарли умееше да я накара да се почувства като единствената жена на света. И че не само хормоните ѝ губеха битката, губеше я и сърцето ѝ.

Не, трябваше да си спомни, че е по-възрастна и по-умна и че от нея зависи да постави нещата на мястото им.

— Фарли, трябва да поговорим за това. Трябва да разбереш, че когато се върнем, това повече няма да се повтори.

Той преплете пръсти с нейните и ги поднесе към устните си. Целуна ги нежно.

— Танси, струва ми се, че трябва да бъда откровен и да ти кажа, че ще направя всичко възможно да се повтори. През живота ми много хубави неща ми са се случвали, но да съм с теб беше най-прекрасното от всички.

Тя се застави да седне в леглото и внимателно придърпа чаршафа върху себе си, за да не му подсказва никакви идеи.

— Не бих казала, че работим заедно, но ти помагаш в убежището. Лил е най-добрата ми приятелка.

— Съвсем вярно. — Той също седна и очите му се приковаха в лицето ѝ. — Но какво общо има това с факта, че съм влюбен в теб?

— О! Любов. Не изричай тази дума. — В гърлото ѝ се надигна паника.

— Но аз наистина те обичам. — Той плъзна ръка по косата ѝ. — И знам, че и ти изпитваш чувства към мен.

— Разбира се, че изпитвам. Нямаше да сме тук, в това положение, ако не изпитвах. Но това не означава, че...

— И мисля, че тези чувства са силни.

— Добре, да, такива са. Признавам. Но, Фарли, нека бъдем реалисти. Аз съм няколко години по-голяма от теб. За Бога, ние сме в различни десетилетия от живота си!

— След няколко години ще бъдем в едно и също и ще останем така за известно време. — На лицето му се изписа весело изражение. — Но не искам да чакам толкова дълго, за да съм с теб.

Тя изпухтя, пресегна се и включи нощната лампа.

— Фарли, погледни ме. Аз съм трийсет и една годишна чернокожа жена.

Той наклони глава и я заразглежда, както го бе помолила.

— Кожата ти е по-скоро с цвят на карамел. През есента Джена прави карамелизирани ябълки, златисто кафяви и сладки и съвсем леко тръпчиви. Много ги обичам. Обичам цвета на кожата ти, Танси, но не заради него те обичам.

Това я накара да потрепери и да се почувства отмаляла, не само от думите, а заради изражението му, когато ги каза.

— Ти си по-умна от мен.

— Не, Фарли.

— О, да, така е. Точно това известно време ме караше да се чувствам нервен в твое присъствие, прекалено нервен, за да те помоля да излезеш с мен. Това, че си умна, ми харесва, харесва ми как понякога двете с Лил се отплесвате да говорите за неща, от които не разбирам и половината. А после си рекох: „Какво толкова, по дяволите? Това, че тя е умна, не значи, че аз съм глупав.“

— Не си глупав — прошепна обезоръжена тя. — Даже изобщо. Ти си уравновесен, умен и мил. Ако нещата бяха различни...

— Някои неща не могат да се променят. — Той отново я хвана за ръката, така че светлината показа разликата в цвета на кожата им. — А някои неща, Танси, могат да направят така, че различията да не означават нищо. Например това.

Той я привлече към себе си, положи устни върху нейните и ѝ го доказа.

Чувстваше се странно при мисълта, че в ъглите на двора ѝ патрулират хора с пушки. Още по-странно бе да знае, че по свое собствено настояване тя бе една от тях. Животните дебнеха и надаваха викове. Нощта бе тяхното време. Нещо повече, миризмата на хора и светлините на лампите ги възбуждаха още повече.

За огромна радост на Бейби тя прекара повече време с него и любовта, която се четеше в погледа му, успокояваше нервите ѝ. Когато стоеше права, крачеше напред-назад или пиеше поредната чаша кафе, Лил чертаеше краткосрочни и дългосрочни планове, които да я държат будна и съсредоточена върху причината, поради която стоеше права, крачеше напред-назад и пиеше поредната чаша кафе.

Щяха да се справят и само това я интересуваше. Ако този, който причиняваше неприятностите, бе Итън Хауи, щяха да го намерят и да го спрат.

Вече си го спомняше малко по-добре. Бе ѝ се наложило да се върне назад във времето, да намери записите за Каролин в архивите, да освежи паметта си за докладите и данните, за да си представи ясно образа на студентката. Но след като веднъж го направи, успя да си спомни и мъжа, идвал няколко пъти да помогне или да флиртува с Каролин. Среден на ръст, слаб, със силен гръб. Не се сещаше за нищо по-особено във външността му. Почти не говореше, като се изключи твърдението му, че произхожда не от някой случаен воин, а от самия вожд Лудия кон.

Лил си спомни, че настоятелността му по този въпрос я бе развеселила. Не му повярва, обърна с лека ръка гръб и на твърдението, и на него самия. Не вярваше с този Итън да си бяха разменили повече от двайсетина думи. И все пак повечето от тях не бяха ли свързани със земята, с нейната сакралност и техния дълг да я почитат заради кръвта, която тече във вените им?

И на това не бе обърнала внимание, сметна го просто за поредния безобиден особняк. Но сега си спомни, че бе почувствала как я наблюдава внимателно. Или си го спомняше само в светлината на връщането назад, само заради нервността, която изпитваше? Въобразяваше ли си?

Може би Танси щеше да си го спомни по-ясно.

А може би той нямаше нищо общо с това, което ставаше. Инстинктът на Куп обаче говореше, че има. Тя вярваше на този инстинкт. Каквито и проблеми да имаха в личния си живот, Лил безусловно вярваше на Куп.

Предполагаше, че това също е въпрос на инстинкт, нейния собствен.

Тя промени стойката си и раздвижи замръзналите си рамене. Облачното небе поне задържаше част от топлината. Но все пак би предпочела звездите и луната.

В студения блясък на охранителните светлини тя видя как Гъл се отправя към нея, за да ѝ отдаде чест. Тя предполагаше, че жестът е проява на предпазливост, уверение, че го е познала.

— Здравсти, Гъл.

— Лил! Куп каза, че трябва да те поема оттук нататък.

— Благодаря ти, Гъл.

— И ти би направила същото за мен. Никога не съм бил на открито в такава нощ. — Той обходи хабитатите с поглед. — Предполагам, че е тръпка. На тези животни май много не им се спи.

— Те са активни нощем. Освен това са любопитни какво правят всички тези хора тук посред нощ и защо не спят, вместо да се наливат с кафе. Той няма да се върне тази нощ.

— Може би защото тук има толкова хора, които не спят, а се наливат с кафе.

— Разсъждаваш логично.

— Хайде, Лил, влизай вътре. Отсега насетне аз поемам стражата. Освен ако не искаш да се поразходиш наоколо и да се спреш при Джес. Също като в доброто старо време.

Тя леко го ощипа по ръката.

— Не мисля, че на Рей ще ѝ хареса много — спомена тя съпругата на някогашното си почти гадже.

— Каквото става в убежището, си остава в убежището — увери я със сериозен вид Гъл.

Тя си тръгна, подхилквайки се. Видя и други хора да се движат около колите и камионите си, докато приятели и съседи идваха да заемат местата им. Гласовете се носеха надалеч, така че Лил дочу шеги, сънлив смях и пожелания за лека нощ.

Ускори крачка, щом забеляза родителите си.

— Нали каза, че ще отидеш в хижата да поспиш! — обърна се тя към майка си.

— Да, за да ме оставиш на мира. Сега си отивам вкъщи и лягам да поспя. Ти направи същото. — Тя погали Лил по бузата с облечената си в ръкавица ръка. — Знам, че причината не е хубава, но е приятно да виждам как хората се стичат, за да помогнат. Заведи ме у дома, Джоуи. Уморена съм.

— Сега искам малко да поспиш. — Джоуи перна Лил с пръст по носа. — Утре ще говорим.

Несъмнено, помисли си Лил, като се разделяха. Майка ѝ и баща ѝ нямаше да я изпуснат от погледа си, преди проблемът да се разреши. Така действаша те. И ако ролите им бяха разменени, тя щеше да постъпи по съвсем същия начин.

Влезе в хижата, остави пушката на мястото ѝ и свали връхните си дрехи. Погледна към стълбите и си помисли за леглото, но реши, че е прекалено неспокойна. В кръвта ѝ имаше прекалено много кафе.

Тя запали огън в камината и взе мерки да гори дълго и силно. Ако Куп не искаше огън, можеше да го угаси. Ако не друго, той поне прибавяше малко топлина и ведрост към тези временни условия за сън.

Тя отиде в кухнята и си помисли дали да не си направи чай, но реши, че няма търпение да чака водата да кипне. Вместо това си наля чаша вино с надеждата алкохолът да окаже противодействие на кофеина.

Дали да не поработи, запита се тя. Можеше да прекара следващия час пред компютъра, докато възбудата ѝ намалее поне малко. Мисълта да седне обаче също не ѝ допадна.

Тогава чу как входната врата се отваря и разбра, че е очаквала точно това. Точно него.

Когато се върна в дневната, той беше седнал и събуваше ботушите си. „Изглежда нащрек и буден“ — помисли си Лил. Очите му бяха ясни, когато срещнаха нейните.

— Мислех, че вече си се качила горе.

— Пих прекалено много кафе.

Той измърмори нещо в знак на съгласие и си събу и втория ботуш.

— Май се чувствам също толкова неспокойна, колкото и животните. И аз като тях не съм свикнала тук да има хора по това време на нощта. Не мога да се успокоя. — Тя отиде до прозореца и погледна навън.

— Бих ти предложил да поиграем на джин руми, но не съм в настроение.

Тя хвърли поглед през рамо към него.

— Аз също. Може да пробвам с пасианс.

— Може да пробваш да угасиш лампите и да затвориш очи.

— Това би било разумното действие. — Тя изпи последните капки вино и остави чашата. — Ще се кача горе и ще те оставя да поспиш.

Тя тръгна към стълбището, а после спря и се обърна назад. Той не бе помръднал.

— Ами ако искам да правим секс на включени лампи?

— Искаш да правим секс на включени лампи?

— Нали каза, че сексът е изключен. Може би искам да го включим. Може би не искам да спя сама тази нощ. Ти си тук, аз съм тук. Приятели сме. Това е установено, нали така? Приятели сме.

— Винаги сме били приятели.

— Значи това е всичко. Ние сме приятели и няма защо да сме сами. Можем да се успокоим взаимно.

— Звучи разумно. Само че може да съм прекалено уморен.

Устните ѝ се изкривиха.

— Как не, по дяволите.

— А може и да не съм.

Но остана на мястото си. Наблюдаваше я. Чакаше.

— Каза, че няма да ме докоснеш. Сега те моля да оставиш настрана това правило или клауза, или както там го наричаш. Качи се горе с мен, ела с мен в леглото, остана с мен. Трябва да затворя ума си,

Куп, това е чистата истина. Трябва да се успокоя. Само за няколко часа. Направи ми тази услуга.

Той пристъпи към нея.

— Да ти направя услуга в два часа сутринта звучи доста окаяно. Да те отведе в леглото? — Той посегна и плъзна ръка по плитката ѝ. — Няма да стане. Не ми казвай, че трябва да се успокоиш, Лил. Каж ми, че ме искаш.

— Да. Да, искам те. На сутринта навярно ще съжалявам.

— Да, но вече ще е прекалено късно. — Той я привлече към себе си и устата му покори нейната. — Вече е прекалено късно.

Той се обърна към стълбите, а после я сграбчи за хълбоците и я повдигна. Тя обви крака около кръста му и ръце около врата му.

„Може би винаги е било прекалено късно“ — потръпна тя, докато той я носеше нагоре по стълбите. Остави устните си да обхождат лицето му, както бе направила някога, много отдавна. Времето се върна назад, познатите усещания — също. „Сякаш се затваря кръг“ — помисли си Лил. Нямаше нужда да е нещо повече от това.

Тя притисна буза до неговата и въздъхна.

— Вече се чувствам по-добре.

В спалнята той я притисна с гръб към вратата. И тези очи, това леденосиньо, което открай време държеше сърцето ѝ в плен, уловиха нейните очи.

— Една гореща вана е достатъчна, за да те накара да се почувстваш по-добре. Това е нещо повече, Лил. И ние и двамата трябва да го приемем.

Когато целувките му прогориха устните ѝ, нямаше утеха, нито успокоение. Само възпламеняване. Онова малко пламъче, което никога не бе угаснало докрай, сега се разгоря с пълна, яростна сила.

Успокоение? Наистина ли си бе мислила, че ще намери успокоение тук, с него? Никакво спокойствие нямаше да има, докато тази война продължаваше да бушува помежду им, да кипи в тялото ѝ. Изцяло погълната, тя се предаде на нея и на него.

Може би този път битката щеше да е окончателна и този неугасващ пламък в тялото ѝ най-последно щеше да прегори.

Нуждата се надигна в нея, препусна по кожата ѝ, изпълни гърдите и корема ѝ с топлина. Може би това усещане ѝ беше познато.

Но тогава ръцете му бяха ли толкова сигурни, устата му така настойчива?

Лил все още бе увита около него, когато той закричи към леглото. Светлината от лампите на двора идваше на ивици измежду процепите на щорите ѝ — тънки лъчи, които падаха по леглото и по тялото ѝ, когато той я положи на ръба. Нещо като клетка, пробяга мисълта в главата ѝ. Е, в тази клетка тя влезе доброволно.

Улови ботуша ѝ с ръце и го дръпна. Тя чу собствения си смях, изпълнен с нервна радост, докато той издърпваше и другия ботуш. После Куп посегна надолу, за да разкопчае ризата ѝ.

— Разпусни косата си — изхриптя той и съблече ризата си. — Моля те.

Тя вдигна ръце, плъзна ластика надолу по китката си с обичаен жест и разплете плитката си.

— Не, аз ще го направя — спря я той, когато Лил започна да разресва с пръсти косата си, — искам да мисля за косата ти, за допира и миризмата ѝ, за начина, по който изглежда, след като съм прокарал ръце през нея. През тази черна като нощ коса.

Той уви косата ѝ около юмука си и я дръпна така, че лицето ѝ се наклони към неговото. Този жест, този пламък в очите му говореха колкото за страст, толкова и за буен нрав.

— Виждах те дори и когато те нямаше, Лил, като призрак. Един поглед в тълпата, образ, уловен с периферното зрение, който изчезва зад ъгъла. Ти беше навсякъде.

Тя започна да клати глава, но той затегна хватката си. За един кратък миг видя как в очите му проблясва гняв. После Куп освободи косата ѝ.

— А сега си тук — каза той и издърпа дрехата през главата ѝ.

— Винаги съм била тук.

„Не — помисли си той, — не.“ Но сега беше тук, възбудена и мъничко гневна, също като него. За свое и нейно удоволствие той плъзна пръсти по ключицата ѝ, над нежната издутинна на гърдите ѝ. Момичето, което познаваше, бе крехко като върба. Бе разцъфтяло без него.

Докосването му я накара да потръпне, точно както искаше той.

Сложи длан на челото ѝ и леко притисна гърба ѝ. Това я накара отново да се разсмее.

— Господин Плавност — прошепна тя, а после той се озова отгоре ѝ и притисна тялото ѝ към матрака. — Качил си няколко килограма.

— Ти също.

— Наистина ли?

— На много интересни места.

Тя се усмихна леко и прокара пръсти през косата му.

— Е, оттогава мина много време.

— Мисля, че си спомням как става. Как става с теб.

Той плъзна устни по нейните — първо я дразнеше, а после потъна надолу и още по-надолу, докато не почувства, че се дави. Ръцете му бяха върху тялото ѝ и ѝ напомняха какво бе едно време, объркваха я, караха я да го смесва с настоящето.

Силни, корави ръце, които се плъзгаха по нея неспирно, притискаха я, караха я да се разтапя, дишането ѝ се ускоряваше все повече и повече, докато минало и настояще се сляха в едно-единствено великолепно петно, което се изливаше върху сетивата ѝ и ги замъгляваше.

Той разкопча сутиена ѝ и го захвърли. Накара я цялата — ръцете и устата ѝ, зъбите и езика ѝ — да се възбуди дотолкова, че дишането се превърна в издихание, а издиханието в стонове. Тя задърпа ризата му и я запрати настрана, изпълнена с нетърпеливо желание да го почувства. Силен гръб, мрежа от изпъкнали мускули. Ново и завладяващо.

Когато го бе докосвала така преди, той бе още момче. Сега в ръцете си държеше мъж — мъж, чието тяло я оставяше без дъх.

В тъмнината, прорязана от ивици светлина, двамата се откриха. Извивка, ъгъл, нова точка на удоволствие. Пръстите ѝ се плъзнаха по белег, който го нямаше преди. И тя прошепна името му, докато устните му трескаво се стрелкаха по тялото ѝ.

Тя се разтрепери, когато той разкопча дънките ѝ и повдигна хълбоците ѝ, за да ѝ помогне да ги издърпа. Превъртя се заедно с него на леглото, двамата бързаха да се освободят от всяка преграда.

Навън една от котките нададе вик — диво животно, което дебнеше в тъмнината. Куп я взе там, в мрака, и дивото у нея извика, освободено в сурово и примитивно удоволствие.

Тя се задвижи за него, с него. Очите ѝ блестяха в мрака. Всичко, което бе открил и загубил, всичко, без което бе живял, беше тук. Точно

тук. Сетивата му пулсираха, изпълнени с нея — само аромат и кожа, цялата влажна и гореща. Ударите на сърцето ѝ срещу жадната му уста, плъзгането на кожата ѝ под отчаяните му ръце.

Той я пришпори и почувства как тя се издига, рухва и пак се издига.

Името му. Тя изричаше името му отново и отново.

Неговото име, когато нахлу в нея. Той се задържа на ръба, изпълнен и пленен, прикован в капан, докато и двамата не се разтрепериха. После всичко бе само движение, диво, безумно. И когато тя отново рухна, той се сгромоляса заедно с нея.

Прииска ѝ се да се сгуши до него, просто да долепи тялото си до неговото, като две парченца от пъзел. Вместо това остана да лежи тихо, искаше да съхрани удоволствието и спокойствието, което най-после бе дошло заедно с него.

Сега можеше да заспи. Ако затвореше очи и позволеше на мозъка си да се изключи, можеше да заспи. Каквото и да трябваше да си кажат или да направят, можеха да го сторят по-късно сутринта.

— Студена си.

Наистина ли беше студена?

Преди мозъкът ѝ да успее да се свърже с тялото, той я бе повдигнал и преобърнал. Кога бе развил всички тези мускули? Куп дръпна над нея чаршафа и юргана и я привлече към себе си.

Тя започна да се стяга, искаше да се отдръпне поне мъничко. Дали не ѝ трябваше малко място, някакво разстояние? Но той я задържа и обви тялото си около нейното точно така, както жадуваше тя.

— Заспивай — прошепна той.

И прекалено уморена и обезоръжена, за да спори, тя затвори очи.

Събуди се преди изгрев-слънце и остана съвсем не подвижна. Ръцете му все още бяха около нея, а през кратките часове на нощта и тя го бе прегърнала в съня си.

Зачуди се защо нещо толкова първично, толкова човешко я кара да се чувства така, сякаш сърцето ѝ се разпада на парченца.

Утеха, напомни си Лил. В крайна сметка ѝ бе дал утехата, от която имаше нужда. И може би и тя му бе дала същото.

Не бе необходимо да е нещо повече от това.

Тя го бе обичала през целия си живот и нямаше смисъл да се убеждава, че това ще се промени някога. Но сексът представляваше просто първичен акт и в техния случай — нещо като подарък между приятели.

Необвързани, зрели, разумни приятели.

Тя бе достатъчно силна, самоуверена и наясно със самата себе си, за да приеме факта и да запази нещата такива. Реши, че първата крачка е да се измъкне от прегръдката му и да стане от леглото.

Започна да се отдръпва така предпазливо, сякаш се бе увила около спяща кобра. Бе се измъкнала едва на сантиметър, когато очите му се отвориха и блеснаха право насреща ѝ.

— Извинявай. — Не беше сигурна защо шепне, просто ѝ се струваше разумно. — Не исках да те будя. Трябва да започвам.

Той я задържа до себе си, само повдигна ръката ѝ и обърна китката, за да погледне към блестящия циферблат на часовника ѝ.

— Да, май и на двамата ни е време да ставаме. Само още няколко минути.

Преди тя да успее да реагира, той навлезе в нея.

Не бързаше. След като отмина първият шок, той продължи бавно. Спокойни, почти лениви тласъци, които я накараха да се почувства едновременно и омаломощена, и въодушевена. Лил безпомощно полетя нагоре и ѝ се стори, че блести. Притисна лице към гърлото му и се остави във властта му.

После въздъхна и остана да лежи до него по-дълго, отколкото бе разумно.

— Предполагам, че ти дължа една закуска.

— Никога не отказвам закуска.

Тя се застави да се обърне настрана и направи усилие да накара гласа си да прозвучи непринудено.

— Ако искаш да се изкъпеш пръв, ще отида да направя кафето.

— Добре.

Тя грабна един пенъоар, навлече го и припряно излезе от спалнята.

Нарочно не се погледна в огледалото. Вместо това се съсредоточи върху дребните си задачи. Силно черно кафе и това, което смяташе за истинска фермерска закуска. Може и да нямаше никакъв

апетит, но, мамка му, щеше да яде! Никой не биваше да разбере, че се е поболяла от любов. Отново.

„Трябва да се съсредоточа върху положителното“ — напомни си тя. За тези четири часа си бе починала така, както не ѝ се бе случвало от дни насам. И това сексуално напрежение, което вибрираше между нея и Купър, сега положително щеше да намалее.

Бяха го направили. И бяха оцелели, и двамата. Сега щяха да продължат напред.

Беконът започна да цвърчи в чугунения тиган, докато Лил топлеше бисквитите в печката. Куп обичаше яйцата си рохки, спомни си тя. Поне едно време беше така.

Когато той слезе по стълбите, ухаещ на нейния сапун, тя чупеше яйца в тигана. Той си наля кафе, доля нейната чаша, а после се облегна на плота и се загледа в нея.

— Какво?

— Изглеждаш добре. Хубаво е да те гледам над сутрешното си кафе. — Той погледна към бекона в тигана, към картофките, които цвърчаха заедно с яйцата. — Ти май си гладна.

— Реших, че ти дължа цялото меню.

— Оценявам закуската, но не търся заплащане.

— Въпреки това. Е, надявам се, че скоро ще можем да инсталираме алармената система. Не мога да очаквам от хората да продължат да охраняват това място, сякаш е Форт Апачи. Всички си имат работа, включително и ти.

— Погледни ме.

Тя хвърли поглед към него, докато разбъркваше яйцата.

— Защо не седнеш? Ей сега ще стане готово.

— Ако смяташ да правиш крачка назад, пак си помисли.

Със забележително спокойни ръце тя извади картофките.

— Сексът не представлява верига, Куп. Ще ходя там, където искам.

— Не, няма. Вече не.

— Вече? Аз никога не... — Тя вдигна ръка, сякаш искаше да спре сама себе си. — Няма да започваме сега. Прекалено много задачи имам за днес.

— Това няма да изчезне, Лил, нито пък аз.

— Ти изчезна за десет години. Върна се преди няколко месеца. Наистина ли мислиш, че всичко е останало там, където е било, в случай че го поискаш?

— Искаш ли да чуеш какво мисля и какво искам? Готова ли си да го чуеш?

— Не, не искам и не, не съм готова. — Не мислеше, че сърцето ѝ ще може да го издържи. — Нямам желание за дискусия, дебат или предъвкване на минали работи. Можем да сме приятели или можеш да продължиш да ме притискаш, докато престанем да сме такива. От теб зависи. Ако това, което се случи помежду ни, разруши приятелството ни, Куп, ще съжалявам. Наистина ще ми е мъчно.

— Не искам да сме приятели, които се чукат, Лил.

Тя бавно издиша.

— Добре тогава.

Той направи крачка към нея, тя отстъпи назад. И вратата се отвори.

— Добро утро. Исках да ви кажа. — Гъл не блестеше с особена схватливост, но дори и той можеше да почувства кога моментът не е удобен. — Извинете, не исках да ви прекъсвам.

— Не ни прекъсваш — бързо отвърна Лил. — Всъщност, идваш точно навреме. Куп тъкмо се канеше да закусва. Можеш да му правиш компания и самият ти да хапнеш нещо.

— Не искам да...

— Пийни си кафе. — Тя започна да пълни две чинии. — Трябва да се кача горе и да се облека. Всичко наред ли е навън?

— Да. Да. Тъъ...

— Сядай и започвай. След няколко минути съм долу. — Тя взе кафето си и излезе от кухнята, без да се обръща.

Гъл се прокашля.

— Съжалявам, шефе.

— Не си ти виновен — измърмори Куп.

17.

Лил не слезе долу след няколко минути. Всъщност, изобщо не се върна в кухнята. Вместо това си взе душ, облече се и излезе от хижата.

Избягваше ли го? Призна, че безспорно е така. Но не можеше да си позволи чувствата ѝ да замъглят разума и сърцето ѝ, да отслабят духа ѝ. Докато се върнеше Танси, стажантите бяха изцяло нейна отговорност, а когато приятелката ѝ се появи, щяха да имат още една котка.

Постара се да остане заета: провери временното заграждение и поработи заедно с останалите върху строежа на постоянния хабитат.

Слънцето и повишаването на температурата означаваха, че за разнообразие може да поработи по риза. Означаваха също така и повече топене на снега, повече кал. Непостоянният март отстъпваше място на капризния април и идването на пролетта щеше да им доведе повече клиенти и повече дарения на място.

По време на сутрешната си почивка Лил посети Бейби и зарадва и двама им с дълга игра с много чесане, разтриване и галене.

— Кълна се, че той е просто голяма домашна котка — поклати глава Мери, когато Лил излезе от заграждението и провери ключалките. — Като се замисля за това, моята със сигурност е поарогантна.

— Твоята котка не може да разкъса югуларната ти вена, ако изведнъж подивее.

— Хвана ме. Но не мога да си представя тази котка тук да подивее. Същинско сладурче е, още от първия ден. Времето не е ли приказно? — Мери опря ръце на хълбоците си и повдигна лице към ясната синева на небето. — Луковиците са в земята, а минзухарите цъфтят в двора ми.

— Готова съм за пролетта. Напълно готова.

Лил пое по обиколната пътека, искаше да провери всички животни. Мери тръгна след нея.

В двора си американските рисове се въртяха и боричкаха като ученици във ваканция, кацнали на едно дърво, а другият рис ги

наблюдаваше с нещо подобно на отвращение.

— Знам, че ягуарът и новата осигурителна система ще направят огромна дупка в бюджета, но всичко е наред, нали, Мери?

— Наред е. Тази зима даренията малко се забавиха, ако изключим вълшебната сума от Куп. Неговият чек ни издърпа далеч пред първото тримесечие на миналата година.

— Значи започваме да се тревожим за второто.

— С Лусиъс работим по една-две тактики за набиране на средства. А и когато времето се стопли и започнат да идват посетители, ще се съживим.

— Страхувам се, че неприятностите ни в момента чувствително ще намалят броя на посетителите и ще имаме големи загуби от билетите и преките дарения. Всичко се разчува. — Реалността, както знаеше Лил, се явяваше под формата на долари и центове. — С Ксена и Клео ще имаме две нови животни, за които трябва да осигурим храна, дом и грижа. Надявах се това лято да мога да наема ветеринарен асистент поне на половин работен ден, за да му поолекне на Мат. В този момент не съм сигурна, че ще можем да си го позволим.

— Уили трябва да залови тоя кучи син, и то скоро. Мат се пребива от работа, но тук няма човек, който да не прави същото. Така стоят нещата. Всичко е наред, Лил, и ще си остане така. Сега ми кажи ти как си.

— Добре съм. Нищо ми няма.

— Е, мен ако питаш, не че го правиш, но ще ти кажа така или иначе, изглеждаш стресирана. И като говорим за пребиване от работа, трябва да си вземеш един ден отпуск. Истински отпуск. И да отидеш на среща.

— На среща?

— Да, на среща. — Очевидно раздразнена, Мери завъртя очи. — Нали си спомняш какво е среща? Вечеря, кино, танци. Откакто се върна, не си вземала и ден отпуск и колкото и да ти е харесал престоят в Южна Америка, знам, че и там си работила всеки божи ден.

— Обичам да работя.

— Може и така да е, но един ден отпуск и една среща ще ти се отразят добре. Трябва да вземеш майка си и да отидете в Рапид Сити. Да обиколите магазините, да ви направят маникюр. После трябва да се

върнеш и да оставиш красивия Купър Съливан да ти купи пържола за вечеря, да те заведе да потанцувате и после да се понатискате в колата.

— Мери.

— Ако бях трийсет години по-млада и необвързана, сто на сто щях да се погрижа да ме заведе на вечеря с всички останали екстри. — Мери стисна ръката на Лил силно и донякъде нетърпеливо. — Тревожа се за теб, скъпа.

— Недей. Не се тревожи.

— Вземи си този отпусък. Е, почивката ни беше до тук. — Тя си погледна часовника. — Танси и Фарли трябва да се върнат след два часа. Тогава ще настане голямата суматоха.

„Не искам свободен ден“ — помисли си Лил, когато Мери се отдалечи. Не искаше да обикаля магазините поне не много. Или да ѝ направят маникюра. Тя сведе поглед към ноктите си и потръпна. Добре де, може би все пак маникюрът нямаше да ѝ дойде зле, но нямаше насрочени никакви лекции, публични появи или обществени ангажименти, нито дарители за коткане. Когато се наложеше, умееше да се приведе в съвсем приличен вид.

И ако искаше пържола, можеше да си я купи сама. Последното нещо, което ѝ трябваше, бе двамата с Купър да излязат на среща, това само щеше да усложни една ситуация, която тя вече бе усложнила достатъчно със секс.

Трябваше да признае, че грешката си е изцяло нейна.

Тази сутрин Куп беше прав за едно: трябваше да се справи със случилото се.

Защо не бе направила онзи списък?

Тя се спря пред заграждението на тигъра. Той се бе проснал пред входа на леговището си с полузатворени очи. „Не е задрямал — предположи Лил, — все още не.“ Опашката му лениво се завъртя и Лил видя тревогата в тесните процепи на очите му.

— Нали вече не ми се сърдиш? — Тя се облегна на парапета и загледа как Борис свива уши. — Трябваше да го направя. Не искам да ти се случи нещо, нито пък на някой друг да му се случи нещо заради теб. Не че сме виновни, Борис, но трябва да сме отговорни.

Борис изръмжа сякаш в знак на неохотно съгласие и Лил се усмихна.

— Толкова си красив, Борис. Какво красиво момче си ми ти. — Тя въздъхна. — Е, предполагам, че и моята почивка беше дотук.

Тя се изправи и плъзна поглед по загражденията, по дърветата, по хълмовете. И си помисли, че в ден като този сякаш нищо не можеш да се обърка, нито едно нещо в целия свят.

Той дъвчеше второто си кексче. Можеше да живее извън цивилизацията, но не виждаше причина да се лишава от някое и друго удоволствие, доставено от нея. Във всеки случай бе откраднал кутията с кексчета от един лагер, така че технически живееше извън цивилизацията, дори когато ги ядеше. Освен това бе конфискувал една торбичка с картофени закуски и пакет от шест бири „Хайнекен“.

Ограничаваше се с една бира на всеки два дни. Един истински ловец не можеше да позволи на алкохола да замъгли ума му дори и само за час, така че изпиваше тази единствена бира преди лягане.

Едно време пиенето му беше слабост — можеше да го признае, — така, както бе слабостта и на татенцето му. Както често казваше татенцето, това бе слабостта на техните хора. Алкохолът бе просто още едно оръжие, което белите бяха използвали срещу тях.

Пиенето му беше навличало проблеми, бе привличало към него вниманието на закона на белите.

Но как обичаше вкуса на студената бира!

Нямаше да се лиши от това удоволствие. Просто щеше да се владее.

Самоконтролът бе нещо, на което се бе научил сам. Баща му го бе научил на много неща, но той не бе едно от тях.

„Всичко е въпрос на самоконтрол“ — напомни си той. Точно както решението да остави излетниците да живеят бе въпрос на контрол и власт. Да ги убие щеше да е абсурдно лесно. Не си струваше да си пилее уменията за това. Бе обмислил варианта да убие трима от четиримата и да преследва последния.

От опит глава не боли.

Но убийството на четирима излетници щеше да накара ченгетата и лесничейте да плъпнат по хълмовете като мравки. Не че не можеше да ги избегне, както бяха успявали предците му толкова време. Един ден той сам щеше да се превърне в цял боен отряд, щеше да преследва

и убива онези, които оскверняваха свещената земя, по своя прищявка и своя воля.

Един ден всички щяха да произнесат името му със страх и благоговение.

Но засега трябваше да опече една по-голяма риба, която все още не беше в тигана.

Той извади бинокъла си и огледа двора на убежището. Вълната на гордост от снощното наблюдение все още не се бе отляла. Имаше толкова много пазачи.

Заради него.

Плячката му го подушваше и се боеше. Нито едно от нещата, които бе извършил досега, не му бе доставяло такова удовлетворение.

Колко лесно и колко вълнуващо щеше да е, ако ги беше убил. Всички до един. Да се придвижва без шумно като призрак, да прерязва гърла едно след друго, да чувства по ръцете си топлината и влагата на кръвта.

Всичката тази плячка само за една нощ.

И какво ли щеше да изпита наградата му на сутринта, щом излезеше от хижата и видеше касапницата, която бе оставил?

Дали щеше да побегне с ужасени писъци?

Обичаше, когато бягаха, когато крещяха. И още повече обичаше, когато не им останеше дъх, за да крещят.

Но вместо да си достави това удоволствие, той решително бе призовал самоконтрола си. Сега не му беше времето.

Замисли се дали да не й изпрати съобщение. Да, можеше да го направи. Можеше да й изпрати нещо, което щеше да направи всичко много лично. Колкото по-голям бе залогът, толкова по-голямо щеше да е вълнението, когато дойдеше часът.

Не искаше само да я уплаши — лесно бе да уплашиш някого.

Той продължи да я наблюдава още един миг, докато тя пресичаше двора към хижата, в която се намираха кабинетите.

Не, не искаше само да я уплаши. Той свали бинокъла и облиза шоколада от пръстите си. Искаше да я накара да се почувства въввлечена така, както не бе никоя от останалите. Нито една от другите не заслужаваше тази чест.

Извърна се настрана, метна раницата на гърба си и започна да се придвижва в кръг обратно към леговището си, като си тананикаше.

Когато самотният, леко задъхан турист се появи на пътя му, той се усмихна.

— Загубихте ли се? — попита.

— Не. Не точно. Но се радвам да видя приятелско лице. Бях на връх Кроу и се опитвах да стигна до билото, но май съм се отклонил малко. — Той извади от торбата на колана си бутилка вода. — Струва ми се, че просто трябваше да се придържам към по-лесните пътеки. Мина доста време, откакто съм се изкачвал за последен път.

— Мхм. — Мъжът изглеждаше здрав, в достатъчно добра форма. И се бе загубил, точно толкова, колкото трябваше. — Сам ли сте?

— Да. На разклонението жената тръгна обратно. И аз щях да тръгна с нея, но тя твърдеше, че не мога да измина седемте мили догоре и нали разбирате, трябваше да ѝ докажа, че греша.

— И аз съм тръгнал нататък. Мога да ви покажа как да се върнете на пътеката.

— Чудесно. Компанията също ще ми дойде добре. Джим Тайлър — представи се мъжът и протегна ръка. — От Сейнт Пол.

— Итън Бързата котка.

— Радвам се да се запознаем. Тукашен ли сте?

— Да, оттук съм.

Той започна да върви все по-навътре в дивата пустош, отвеждайки Джим Тайлър от Сейнт Пол далеч от пътеката, далеч от маркировките по дърветата, от знаците, от електрическите стълбове. Поддържаше средно темпо, не искаше да изтощава Джим, преди да е започнал ловът. Внимаваше за признаци, които биха му подсказали за присъствието на други хора, и слушаше как спътникът му говори за жена си, за децата си, за бизнеса си с недвижими имоти в Сейнт Пол.

Посочваше ту една, ту друга следа, за да го развлича, изчакваше Джим да си направи снимки с хубавия, малък дигитален „Канон“.

— Бива си те повече от туристическия ми справочник — бърбеше Джим с неподправено удоволствие. — Нямам търпение да се изфукам с тези снимки, та жена ми да види какво е пропуснала. Късмет извадих, че се натъкнах на теб.

— Да, голям късмет.

Той озари Джим с широка усмивка, докато вадеше револвера си.

— Бягай, заеко — каза и се ухили. — Бягай.

В мига, в който Фарли намали скоростта, Лил се втурна по стълбите навън. Персонал, доброволци и стажанти зарязаха работата си и забързаха нататък. Още преди камионът да е спрял съвсем, Лил се метна на рампата до Танси и широко се усмихна на приятелката си.

— Как мина?

— Добре. Чудесно. Тъкмо започна да нервничи, сякаш разбира, че ни остава съвсем малко път. Ще изпаднеш във възторг, Лил. Тя е истинска красавица.

— В теб ли е медицинският ѝ картон? — осведоми се Мат.

— Да, а освен това лично разговарях с ветеринаря ѝ. Медицинското ѝ досие е наред. Преди няколко месеца е имала стомашно-чревни проблеми. Собственичката обичала да ѝ дава шоколадови трюфели — думи нямам. Трюфели „Годайва“ и хайвер от белуга по-специални поводи. Очевидно Клео е любител на черния шоколад с лешников крем и хайвер върху леко препечени филийки.

— Мили Боже! — гласеше отговорът на Мат.

— Е, вече се е разделила с луксозния живот, но мисля, че ще свикне. — Лил едва се сдържаше да не се покатери право на платформата и да погледне котката. — Закарай я до временния хабитат, Фарли. Да я изкараме от клетката и да я въведем в новия ѝ дом. Сигурна съм, че с радост ще се поразтъпче.

Тя погледна към района на хабитатите, където двама стажанти продължаваха да развеждат една малка групичка.

— Ани — обърна се тя към младата жена до рамото си. — Защо не кажеш на посетителите да отидат до хабитата? Сигурно ще им е много интересно.

Тя остана на рампата, докато камионът се движеше към заграждението.

— Очаквахме да пристигнете преди един час — отбеляза.

Танси се размърда на мястото си.

— Тъъ, тръгнахме малко по-късно от планираното.

— Не е имало проблеми, надявам се?

— Не, не. — Танси заби поглед право пред себе си. — Никакви проблеми. Клео понесе пътуването много добре. През повечето време спа. Попълнила съм всички документи, ако искаш да ги погледнеш, след като я настаним.

Първият поглед на Лил към котката накара дъха ѝ да секне. С лъскава кожа, играещи мускули и блестящи, златистокафяви тесни очи Клео седеше в транспортната клетка като кралица на трона си.

Тя измери човеците с поглед, който Лил изтълкува като израз на чисто превъзходство, и нададе дрезгав рев, за да се увери, че са наясно кой е шефът.

Лил се приближи към клетката, за да може ягуарът да улови миризмата ѝ.

— Здравей, Клео. Да, наистина си великолепна. Силна, могъща и го знаеш. Но тук аз съм началникът. Отсега нататък няма да получаваш нито трюфели, нито пудели.

Екзотичните очи на котката я проследиха, докато описваше кръг около клетката.

— Хайде да я изкараме. Не приближавайте ръцете си до решетките. Любимият ѝ метод за убийство е да пробива черепа на жертвите си, но със сигурност няма да се поколебае да перне здраво някоя невнимателна ръка. Не искам да водим никого в медицинския център. И не се оставяйте да ви заблуди фактът, че обича шоколад. Челюстите ѝ са силни, по-силни, отколкото на всеки друг представител на семейството на котките.

Те спуснаха клетката с помощта на лифта и докато туристите щракаха снимки, я поставиха пред входа на заграждението.

В гърлото на Клео се надигна недоволно ръмжене. Лил предположи, че се дължи на тълпата, на миризмите на всички тези хора, на мириса на другите животни. От другата страна на двора лъвицата изрева.

Лил повдигна вратата на клетката, отключи я, отвори и отстъпи назад.

Котката подуши въздуха, огледа пространството — дървото, камъните, оградата. И другите животни отвъд нея.

Опашката ѝ започна да се мята наляво-надясно, когато лъвицата закричи покрай общата им ограда и маркира територията си.

— Този меланистичен, или черен, женски ягуар все още не е достигнал зрялост — подхвана Лил заради туристите. — Цвета си е получил благодарение на доминантен алел — уникално съчетание на гени. Но има розетки: петна, които ще видите, ако застанете

достатъчно близо. Ягуарът е една от четирите големи котки наред с лъва, тигъра и леопарда.

Докато говореше, тя наблюдаваше реакциите на Клео.

— Както виждате, макар и млада, тя притежава гъвкаво тяло с добре развита мускулатура.

— Малко прилича на леопард.

Лил кимна на един от мъжете в групата.

— Прав сте. Физически наподобява леопарда, макар че ще стане по-едра и по-масивна като телосложение. Поведението ѝ обаче повече прилича на това на тигъра и също като тигъра, и тя обича да плува.

Клео направи малка крачка към вратата на клетката. Лил остана на мястото си, съвсем неподвижна, и продължи да говори.

— И също както при тигрите, женската изритва мъжкия веднага щом роди.

Това предизвика смях сред туристите, които продължаваха да снимат от различни ъгли.

— Ягуарът дебне жертвите си и ги напада от засада. В тази област никоя от другите котки не може да ѝ съперничи. Сред дивата природа той е най-опасният хищник, на върха на хранителната верига. Единствените, които могат да я превърнат в своя плячка, са хората. Поради изсичането на горите и заселването на хората, а и поради разрушаването на хабитатите им и браконьерите, популацията на ягуарите намалява. Днес ги смятат за застрашен вид. Усилията ни за консервация ще ни помогнат да опазим вида им, а това на свой ред ще ни помогне да опазим други, по-дребни видове.

Ягуарът се сниши към земята и излезе от клетката, като душеше земята и въздуха. Когато влезе в заграждението, Лил спусна вратата му и я заключи.

Тълпата заръкопляска.

— Тук тя ще бъде защитена — продължи Лил. — Ще бъде обгрижвана благодарение на усилията на персонала, стажантите и доброволците на Убежище на дивия живот „Чанс“, както и — добави тя, да не би да забравят — посредством даренията на нашите спонсори и посетители. Тук тя ще води щастлив живот и ако всичко се развие както очакваме, може да го води повече от двайсет години.

Тя наблюдаваше как черната котка се движи през тревата със смъкнат почти до земята корем, как подушва почвата, а после се

изправя, за да закрачи горделиво. След това Клео приклепна и припика територията си така, както лъвицата бе маркирала своята.

Започна да описва кръгове. Даже когато спря, за да се напие с вода от коритото, Лил видя, че мускулите ѝ продължават да трептят.

Клео продължи да обикаля, да дебне, да надава дрезгав рев. После се изправи на задните си крака, за да наточи ноктите на предните лапи на своето дърво, Лил почувства как собствените ѝ мускули затрептяват от неподправената красота на извивките на ягуара, на силното му телосложение.

Дори и след като другите се разотидоха, Лил продължи да наблюдава котката още почти цял час. И се усмихна, когато Клео се метна на дървото и просна мускулестото си тяло на един голям клон.

— Добре дошла у дома, Клео — произнесе тя на глас.

После остави най-новата жителка на убежището сама и се върна в кабинета, за да прегледа документацията ѝ.

Първо надникна при Мат и го завари да чете медицинския картон на най-новото им попълнение.

— Всичко ли съответства на предварителните данни?

— Здрав женски меланистичен ягуар, който все още не е достигнал зрялост. Минала е всички редовни проверки, направили са ѝ всички ваксини. Диетата ѝ е подозрителна. Танси е донесла кръвни проби, но искам да я прегледам сам.

— Разбирам. Нека ѝ оставим ден-два да се приспособи към новото си обкръжение, преди да я подложим на допълнителен стрес. Без проблем мога да ти осигуря екскременти и урина, ако държиш да започнеш по-скоро.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Ще се погрижа.

Лил тръгна към кабинета, който дяляха с Танси, влезе и затвори вратата.

Танси вдигна поглед от клавиатурата на компютъра си.

— Всичко ли е наред?

— След малко ще стигнем до това. Първо ми кажи какво става с теб.

— Нищо. Не искам да говорим за това сега. По-късно — реши се Танси. — Над чаша алкохол.

— Добре, след храненето. Ще пийнем вино и ще си разкажем последните новости. Но ето какво трябва да научиш още сега.

Лил седна и разказа на Танси какво се бе случило по време на отсъствието ѝ.

— Господи, Лил! Можело е сериозно да пострадаш. Можело е да умреш. — Танси стисна клепачи. — Ако някое от хлапетата...

— Беше посред нощ. Хлапетата ги нямаше. Предприемаме мерки, всички възможни мерки. С новата алармена система животните, персоналът, всички ще бъдат защитени. Трябваше по-рано да се бръкна за модерна осигурителна система.

— Старата вършеше работа, Лил. Вършеше работа, преди някакъв откачалник да реши да дойде тук. Трябва да е бил луд, за да отвори клетката. Който и да го е направил, е можел да се превърне в сандвич вместо лоса. И ченгетата не могат да го намерят? Не могат да открият дори следа от него?

— Поне засега, не. Куп смята, че знае кой може да е. Танси, помниш ли Каролин Родерик?

— Да. Какво общо има тя?

— Изчезнала е. Изчезнала е преди няколко месеца, докато работела в група в Аляска.

— Изчезнала? О, не! Горкото ѝ семейство. Говорих с майка ѝ няколко пъти, когато Каролин беше тук.

— Имала е гадже, всъщност бивше гадже. Идвал е тук, по време на стажа ѝ при нас.

— Онзи, дето приличаше на планинар. Ед? Не, не беше Ед.

— Итън.

— Точно така, Итън, който не спираше да дърдори, че бил потомък на Лудия кон.

— Спомни си го по-бързо от мен — поклати глава Лил.

— На няколко пъти излизах на вечеря с Каролин и останалите стажанти и той беше с нас или поне се отбиваше за малко. Самовлюбен, не спираше да дрънка за гордото си наследство, което на мен ми се струваше чиста глупост. На нея обаче ѝ харесваше. И той ѝ харесваше. Носеше ѝ диви цветя, един-два пъти идва да работи като доброволец. Водеше я на танци. Тя бе запленена от него.

— Отношенията им са се влошили. Тя скъсала с него и хората, с които е говорил Куп, са казали, че според тях той прибягнал към

насилие. — Лил извади две бутилки с вода. — След като прегледах файла ѝ, си спомних как приятелят ѝ се перчеше, че бил сиукс, и как се фукаше, че бил живял сред дивата природа дълго време, също като... е, също като Лудия кон. Никак не си падаше по службата по парковете. Разправяше, че тази земя била свещена. Смяташ, че е той ли? Смяташ, че той е убил кугуара и вълка? Защо му е да се връща и да те тормози?

— Не знам. Той обаче също е изчезнал. Поне засега Куп не е успял да разбере къде е. Ако можеш да си спомниш още нещо за него, каквото и да било, трябва да кажеш на Куп и Уили.

— Добре. Ще се помъча да се сетя. Господи, нима смяташ, че е направил нещо на Каролин?

— Иска ми се да не мислех така. — Самата мисъл я поболяваше, изпълваше я с тъга и чувство за вина. — Не съм сигурна дали наистина е спомен или просто се дължи на опънатите ми нерви, но ми се струва, че беше малко зловец. И че ме наблюдаваше. Често. Тогава може би не съм се замисляла за това, тъй като някои от стажантите и доброволците често ме наблюдават, искат да видят какво правя и как го правя, нали знаеш.

— Естествено.

— А сега ми се струва, че чувството, което изпитвах, когато той ме гледаше, не беше същото. Може би съм усещала, че нещо не е наред, но не съм му обърнала внимание.

— Не си го спомням много добре. Просто си мислех, че не струва, но той така или иначе ни помагаше и изглеждаше решен да спечели Каролин.

— Добре.

— Мога ли да направя още нещо?

— Говори със стажантите, не им позволявай да се паникьосат. Казах им всичко, което мога, и се свързах с университетите във връзка с тези, които трябва да постъпят сега. Обявих, че закривам програмата. Не вярвам, че някой от тях се намира опасност, а освен това убежището трябва да функционира нормално, но така или иначе закрих програмата. И това ще изнерви някои от сегашните ни стажанти.

— Добре. Повечето от тях ще са в помещенията, където приготвяме храната, след малко ще стане време за вечерно хранене. Ще отида там и ще преценя какво става.

— Да, хубаво ще е да го направиш.

— По-късно ще поговорим — обеща Танси и се надигна от стола. — Искаш ли да остана да спя тук?

„Страхливка“ — порица се наум Лил, когато едва не се съгласи. Но това съгласие нямаше да се дължи на страха ѝ от маниака, който бродеше из хълмовете. Щеше да се дължи на стремежа ѝ да стои подалеч от Купър Съливан.

— Не. Ще има достатъчно хора. Предпочитам да запазим рутината в колкото се може повече отношения.

Танси тъкмо се готвеше да излезе и Лусиъс почука на вратата.

— Изпратих ти на имейла няколко снимки на Клео, както и монтаж от фотографиите на прехвърлянето ѝ в заграждението. Мога да ги кача на уебстраницата веднага щом ги одобриш.

— Ей сега ще ги погледна. „Съсредоточи се!“ — заповяда си тя и включи компютъра си. — Ще добавя някакъв текст. Нещо, посветено специално на нея, на ягуарите като цяло и няколко думи как изглеждат нещата зад завесата. После ще я сложим на страницата „Осиновявания“. Мери, погрижи ли се да доставят играчката ягуар за дарителката и за магазинчето?

— Мисля, че ти пратих няколко варианта по имейла.

— Добре. Ще ги погледна.

— Да затворя ли вратата?

— Не, остави я.

Тя извади една кутия безалкохолно заради ободряващия кофеин и се зарови в работа.

Вечерното хранене мина, а тя все още не бе докрай удовлетворена. Копира текста и снимките на дискета и я пъкна в джоба си. Щеше да ги прегледа още веднъж у дома, след стабилна почивка. Трябваше да ги види на свежа глава.

Дарителите искаха информация, Лил го знаеше. Но искаха също така и истории. Ново животно означаваше подновяване на интереса и тя възнамеряваше да използва това предимство докрай. Прегледа другите документи, а здрачът се изпълваше със звуците на храненето.

Тя излезе от сградата и заключи, когато и последните стажанти си тръгнаха. Един ден, помисли си тя, ще имам достатъчно пари, за да построя общежитие. Квартири за стажантите, тяхна собствена кухня. По нейни изчисления до този момент оставаха две години, но сега,

след удара, който новата осигурителна система и разходите по построяването на новото заграждение, щяха да нанесат на бюджета, ще е нужно повече време.

Завари Танси в дневната с бутилка вино и пакет снакс.

— Алкохол и сол — обяви приятелката ѝ и я поздрави с тост. — Точно от това имам нужда.

— Същинска амброзия — съгласи се Лил, захвърли якето и обувките си и на свой ред си наля чаша. — Изглеждаш уморена.

— Почти не съм спала снощи. — Танси отпи дълга глътка вино. — Защото бях заета да правя секс с Фарли.

— О! — възкликна Лил и реши, че трябва да изслуша този бюлетин в седнало положение. — Добре. Да, това е новина, която трябва да се сервира със съответните напитки. Ау!

— Много добър секс. — Танси сбърчи вежди и атакува едно парче снакс. — Какво да правя сега?

— Тъъ, още секс?

— Боже Господи, Лил, какво направих? Знаех, че не бива, но просто се случи. — Гаврътна още една чаша вино. — Четири пъти.

— Четири?!... Четири пъти за една нощ? Майчице! Ура за Фарли.

— Това не е шега.

— Не, това е сериозно постижение.

— Лил!

— Танси, ти си голямо момиче, той е голямо момче.

— Мисли, че е влюбен в мен. — Танси яростно захрупа снакса. — Знаеш ли какво ми каза предната нощ?

— Преди или след секса?

— След секса, по дяволите! И преди него. Опитвам се, наистина се опитвам да бъда разумна, честна и реалистка.

— И гола.

— О, млъквай! Наистина се опитвам. А после той ме поглежда. Мили Боже, как само умее да ме гледа!

Разказа ѝ всичко, което бе казал Фарли, предаде ѝ го почти дума по дума.

— О! — Лил не успя да се спре и притисна ръка към сърцето си. — Колко е красиво! И колко типично за Фарли.

— Знам. Знам, но, Лил, тази сутрин, когато закусвахме в ресторанта на мотела, аз пелтеча нещо, опитвам се да... не знам, да укротя нещата, да ги поуспокоя. Да проявя здрав разум. А той просто продължава да ми се усмихва.

— Е, четири пъти за една нощ си е сериозна причина един мъж да се усмихва.

— Стига де! И ми казва: „Ще се ожения за теб, Танси, но преди това ще ти дам време да свикнеш с тази мисъл.“

— Ауу! — челюстта на Лил увисна, преди да успее да затвори уста и да отпие глътка от виното. — Повтарям: „Ауу!“

— Няма значение аз какво казвам. Той просто се усмихва, кима и когато излизаме, отново ме хваща и ме целува така, че всичките ми мозъчни клетки се изпаряват. Почувствах как излитат през ушите ми. Мисля, че загубих половината си ум в Монтана.

— Определихте ли датата?

— Ти няма ли да спреш най-после? Не ми помагаш!

— Съжалявам, Танс, но ти седиш в тази стая, ядеш снакс в състояние на стрес и ми разправяш, че един добър, наистина добър мъж те обича и иска. Мъж, който, предполагам, те е накарал да изпиташ няколко оргазма.

— Да, те определено бяха фактор. Той е много... нежен и енергичен.

— Сега вече се хвалиш.

— Само малко. Боже, Лил, той е откровен, мил и, честно казано, мъничко плашещ. Тази история направо ще ме накара да откача. Той ще ме накара да откача.

— Ще ти е за първи път. Това, че си влюбена в него, ми харесва, и единственото, което мога да мисля, е, че е хубаво. Добро. Мога да изпитвам само радост и малко завист.

— Не трябваше да спя с него — продължи Танси. — Само усложних нещата още повече, защото преди можех да си мисля, че просто си падам по него, а сега вече знам, че си падам по него и съм луда по него. Защо правим такива неща? Защо в крайна сметка преспиваме с тях?

— Не знам. Спах с Куп.

Танси сдъвка още едно парченце и го прокара с глътка вино.

— Мислех, че ще издържиш по-дълго.

— И аз така мислех — призна Лил. — Мисля, че сега сме си сърдити. Или поне аз започнах да му ръмжа и да се дърля тази сутрин. Което, както знаех, дори докато го правех, бе деветдесет процента защита и десет процента истина.

— Той е разбил сърцето ти.

— На безброй парчета. Фарли е неспособен да ти причини подобно нещо.

Дълбоките тъмни очи на Танси омекнаха.

— Но аз мога да разбия неговото.

— Да, можеш. Ще го направиш ли?

— Не знам. Точно това е проблемът. Не искам. Той не е това, което съм търсила. Когато си мислех какво търся, то определено не беше мършав бял каубой.

— Не мисля, че сме толкова свободни да избираме, колкото си внушаваме. — Лил замислено бръкна в пакета снакс. — Ако можех да избирам, щях да избера Жан-Пол. Той е далеч по-добър избор за мен. Но той не беше единственият и колкото и да се опитвах, не можах да го направя единствения. Затова в крайна сметка го нараних, без да искам.

— Караш ме да изпадам в депресия.

— Извинявай. Повече няма да говорим за разбити сърца. — Лил демонстративно раздвижи рамене, сякаш се отърсваше от някакъв товар. — Хайде да говорим какъв е сексът с Фарли. И не се стеснявай да навлизаш в подробности.

— Не. — Развеселена, Танси насочи пръст към нея. — Не и само на една чаша вино. А тъй като ще шофирам, няма да пия повече. Сега ще се прибера у дома и ще мисля за нещо друго, за каквото и да е. Ти добре ли ще си тук?

— Навън има десетина мъже с пушки.

— Добре. Но всъщност говорех за Куп.

Лил шумно издиша.

— Ще поема късната смяна и по този начин смятам да избегна проблема, тъй като Куп ще поеме първата. Знам, че това не е решение, но все пак е някакъв план. Танси, само един въпрос. Недей да мислиш, просто отговаряй. Влюбена ли си във Фарли? Не само да си луда по него. Питам те дали си влюбена.

— Мисля, че да. Сега се чувствам още по-депресирана. — Тя се надигна. — Отивам си у дома да страдам.

— Успех в страданието! До утре.

След като остана сама, Лил си направи сандвич и едно късо кафе. Седна на кухненската маса, където можеше едновременно да вечеря и да изглажда новия материал за уебсайта.

Чу отварянето на входната врата и веднага застана нащрек. Всичките ѝ мускули се стегнаха, а после се отпуснаха, когато в кухнята влезе майка ѝ.

— Нали ти казах тази вечер да не идваш.

— Щом баща ти е тук и аз съм тук. Примири се. — Джена отвори хладилника, въздъхна при вида на съдържанието му и извади бутилка вода. — Работиш, а аз те прекъсвам.

— Няма проблем. Просто довършвам един материал за уебстраницата. Посветени са на нашата нова принцеса.

— Видях я, Лил. Прекрасна е, толкова елегантна и загадъчна. Тя ще ти е ценна придобивка.

— И аз така мисля. А освен това и самата тя ще е щастлива тук. Когато свършим с построяването на постоянния ѝ хабитат, ще разполага с много място. Ще ѝ изготвим подходящата диета, ще се грижим за нея както трябва. Другата година смятам да я чифтосам.

Джена кимна и седна.

— Вероятно не е нищо...

— Ох!

— Но нали познаваш Алън Тобиас, инженера.

— Да. Води децата си при нас.

— Дойде да помогне.

— Много мило от негова страна. Трябва да изляза и да му благодаря.

— Да. Разказа ни, че е изчезнал един турист.

— Кога?

— Трябвало да се върне към четири часа. Жена му започнала да се тревожи сериозно едва към пет.

— Е, сега е само осем.

— Но е тъмно. Не отговаря на мобилния.

Нервите ѝ подскочиха, но гласът ѝ остана спокоен.

— Понякога клетъчните телефони нямат обхват, нали знаеш?

— Да. По всяка вероятност се тревожим за нищо. Сигурно се е объркал и може да изкара неспокойна нощ, ако не успее да стигне до

някоя пътека в най-скоро време. Но, Лил, той се е изкачвал към връх Кроу, а това не е далеч от мястото, където с Куп хванахте кугуара.

— До върха и обратно има цял ден преход, а пътеката не е от лесните. Ако няма опит, ще му отнеме повече време, отколкото е допускар. Защо е тръгнал сам?

— Не знам. Не знам всички подробности. — Джена погледна към прозореца и простиращия се отвъд него мрак. — Търсят го.

— Сигурна съм, че ще го намерят.

— Търсят и този, който е прострелял твоя кугуар, този, който е проникнал тук. Все още не са го намерили.

— Той не иска да го намерят — напомни Лил. — Туристът иска.

— Метеоролозите съобщават, че през нощта ще завали проливен дъжд. — Погледът на Джена отново се върна към прозореца. — Мога да го подуша. Имам лошо предчувствие, Лил. Предчувствам, че ни очаква нещо повече от пороен дъжд.

18.

Заваля и дъждът наистина се оказа проливен. Призори Лил се завлече обратно в къщата, окачи дъждобрана си да съхне, свали прогизналите си, кални ботуши.

Щеше ѝ се да си открадне още един час сън, ако успее дори два. После искаше да прекара няколко дни под горещия душ и да се натъпче като последния гладник.

Призори все още не бяха открили туриста, Джеймс Тайлър от Сейнт Пол според нейните източници. Лил се надяваше, че най-лошото, което му се е случило, е да е прекарал по-отвратителна нощ дори и от нея.

Босите ѝ крака се движеха безшумно в кухнята и към стълбите. Но когато погледна към дневната, видя, че диванът е празен. Предположи, че Куп се е прибрал вкъщи. Не бе видяла камиона му да се отдалечава, но в този порой не се виждаше почти нищо. Успокоена, тя се заизкачва по стълбите.

„Навий будилника“ — заповяда си тя. Деветдесет минути сън щяха да са добър компромис. А после — леглото. Топло, меко, сухо легло.

Щом влезе в стаята си, установи, че топлото, меко, сухо легло вече е заето.

Тя стисна зъби, за да потисне ругатнята, която напираше на устните ѝ, но когато заотстъпва назад, очите на Куп се отвориха.

— Няма да спя на онзи скапан диван.

— Много добре, вече е сутрин, така че можеш да ставаш и да тръгваш. Може да направиш кафе, ако искаш, но пази тишина. Имам нужда от малко сън. — Тя прекоси стаята, влезе в банята и решително затвори вратата.

Значи душът ще е пръв, реши тя. После щеше да заспи по-лесно. Първо хубав горещ душ, а после леглото. Нямаше никакъв проблем. И никаква причина Куп да не се възползва от леглото, след като в продължение на няколко часа бе стоял навън в тъмнината.

Лил смъкна дрехите си, остави ги да се свлекат на купчина на пода и пусна душа — силна струя, толкова гореща, колкото можеше да понесе. Изстена от удоволствие, когато влезе под нея и почувства как топлината се удря в замръзналата ѝ кожа и прониква в заледените ѝ кости.

Завесата се отдръпна и от устата на Лил излезе съскане като на разярена котка.

— По дяволите!

— Искам да си взема душ.

— Това е моят душ.

Той просто влезе под струята зад нея.

— Има достатъчно място и достатъчно вода.

Тя отметна мократа коса от лицето си.

— Прекаляваш, Купър.

— Щях да прекаля, ако започна да те опипвам. Което няма да направя.

— Уморена съм. Няма да споря с теб.

— Добре. Нямам настроение за спор. — Той изсипа в ръката си малко душ гел и се насапуниса. — Този дъжд ще ни докара наводнения.

Тя просто остави водата да се плиска върху главата ѝ. Не искаше да разговаря с него.

Излезе изпод душа първа и уви една кърпа около тялото си, а друга около косата си. В спалнята си сложи пликчета и тениска и седна на леглото да навие будилника.

Куп излезе от банята по дънки и риза, която не си бе направил труда да закопчае.

— Намериха ли туриста?

— Не, още не. Поне, преди да дойда тук, не бяха.

Той кимна и седна да си обуе чорапите. Проследи с поглед как тя се пъхва в леглото, което бе стоплил.

— Косата ти е мокра.

— Не ме интересува. Уморена съм.

— Знам. — Той стана и отиде до леглото. Наведе се над нея и целуна устните ѝ с такава нежност, каквато би проявил към сънливо дете. — По-късно ще се върна.

Плъзна пръст по бузата ѝ, изправи се и тръгна към вратата.

— Не беше само секс, Лил. И никога не е било.

Тя не отвори очи. Слушаше го как излиза. Изчака да чуе как входната врата се отваря и затваря зад него.

Едва тогава се остави във властта на емоционалната бъркотия, която бе успял да събуди у нея. Дъждът продължаваше да плющи навън, а тя плака, докато заспа.

Дъждът не спря да вали цялата сутрин и осуети уговорените разходки с водач и вземане на коне под наем. Куп се занимаваше с животните във фермата и след първия час се отказа да проклина дъжда и вятъра.

Просто нямаше смисъл.

Докато дядо му чистеше и поправяше конските такъми, а баба му бе затънала в писмена работа и двамата на топло и сухо, той впрегна още два коня в ремаркетото.

— В хълмовете има толкова много места, където може да се подслони човек — обади се Луси, дошла да опакова обяда на Куп. — Моля се клетият човек да е намерил някое от тях. Един Бог знае как ще го намерят в това време.

— Има и доброволци, които са тръгнали да го търсят. До този момент сме им дали шест коня. Ще закарам тези в града, в случай че потрябват още. Наводненията ще ни бъдат голям проблем.

— Толкова много неприятности. Изливат се отгоре ни също като дъжда.

— Времето ще се проясни. Ако им потрябват още хора за търсенето, ще ви се обадя. Ако не, след няколко часа се връщам.

— И тази вечер ли ще останеш при Лил?

Той се спря с ръка на бравата.

— Да, ще остана там, докато всичко се оправи.

— А вие двамата с Лил? — Баба му го изгледа с пронизателния си поглед, който сякаш казваше: „И не ми говори глупости!“. — Вие ще се оправите ли?

— Работя по въпроса.

— Не знам какво се е случило помежду ви преди толкова години и няма да те питам. Но ако обичаш това момиче, спри да губиш време.

Бих искала да те видя установен и щастлив. И, по дяволите, много бих искала в тази къща да се появят едно-две бебета.

Той потри задната част на врата си.

— Това може да се окаже дърпане на спусъка.

— Не и от моята камбанария. Ако ще се присъединяваш към спасителите, вземи една пушка.

Тя му подаде торбата с обяда и сложи ръце на бузите му.

— Грижи се за моето момче, защото то няма цена за мен.

— Не се тревожи.

Няма за какво да се тревожа, мислеше си той по време на окаяното, мокро пътуване до Дедуд. Не него следяха, не той се бе загубил някъде из хълмовете. Занимаваше се единствено с това, което идваше след тези събития: осигуряваше коне и още един чифт очи, ако потрябват. Ами за Лил? Единственото, което можеше да направи, бе да присъства в убежището.

Обичаше ли я?

Винаги я бе обичал. И тук бе направил това, което следваше, а после бе живял без нея. И ето къде се бе озовала тя — точно там, където искаше и имаше нужда да бъде. Занимаваше се с това, за което бе мечтала. Бе оставила следа зад себе си и по свой начин и Куп бе направил същото.

И този път щеше да направи това, което следваше. Проблемът беше, че не знаеше какво е той за нея.

Приятел? Случаен любовник? Пристанище в бурята?

Майната му на всичко това! Не беше достатъчно, не и този път, не и за него. Така че трябваше да я притисне, защото от негова гледна точка точно това следваше. Тогава и двамата щяха да разберат как стоят нещата.

Междувременно щеше да направи всичко необходимо, за да я защити. Тя просто трябваше да се примири с това.

Стигна до конюшните и Гъл излезе от обора, щом го видя. От периферията на шапката му се стичаше вода и прокарваше улей по дъждобрана му, докато помагаше на Куп с конете.

— Все още не са го намерили — изкрещя Гъл, за да надвика трополенето на дъжда. — Няма начин да проследят дирите му в такова време. Снегът се топи, дъждът вали, стана наводнение. Нещата са зле, шефе.

— Ще им трябват още коне. — Куп погледна към тъмното, сърдито небе. Дори и хеликоптерите да успееха да се издигнат, какво, по дяволите, можеха да видят в тая чернилка? Въпреки всичките си недостатъци, търсенето по земя бе най-добрият им шанс.

— Опитват се да определят координатите му по клетъчния му телефон. Да засекат сигнала. — Гъл поведе коня си към една суха клетка. — Не знам как вървят нещата при тях, но ако нямаш нужда от мен, мога да сменя някого, който е бил навън в този ужас достатъчно дълго.

— Избери си кон и го отбележи в документацията. Дръж връзка с мен, Гъл.

— Непременно. Ако този човек има поне малко ум в главата, ще се е приютил в някоя пещера нагоре по високото. Само че не знам дали има. Всички други, така чувам, всички, които са били на разходка или на лагер, са се отчели. Само този от Сейнт Пол, не.

— Като се има предвид какво е времето, е останал навън прекалено дълго. Адски неудобен момент да се загубиш.

— Прав си, дявол да го вземе! Говори се, че не са намерили дори следа от него. — Без да спира да говори, Гъл постави седло на един голям скопен жребец. — Едни туристи, тръгнали на двудневен излет, са го видели, дори са си разменили няколко думи на разклонението на Кроу. После те тръгнали по малката пътека на юг, а той на север. Към билото, така им казал. Но това е било вчера, преди обяд.

— Видели ли са някой друг?

— Да, на разклонението и после на страничната пътека. Но никой не е отивал към билото. Той е тръгнал сам.

— В такъв случай да се надяваме, че има здрав разум. Ако им трябва още отмяна, кажи им, че съм на линия. И не забравяй, дръж връзка.

Куп отиде с камиона до офиса и си направи една кана кафе. Смяташе да използва времето, за да се опита да открие нещо повече за Итън Хауи.

Включи компютъра и вдигна телефона.

Следващия час прекара в прескачане от ченге на ченге и от детектив на детектив в Аляска, Северна Дакота и Ню Йорк. Бавно и търпеливо попълваше нови и нови празноти. Говори с хората, освободили Хауи предсрочно от затвора, с някои от бившите му хазяи

и добави още няколко имена към списъка на хората, с които трябваше да се свърже.

Колкото до приятелите му, те бяха малко на брой. Хауи бе саможив скитник, който предпочиташе слабо населените места, и доколкото разбираше Куп, рядко се бе задържал на едно място повече от шест месеца. Обикновено лагерувал сред природата. От време на време отсядал в мотели или наемал стая за една седмица. Плащал в брой.

Трудова биография. Общ работник, помощник в ранчо, водач на туристи.

Затворен. Тих. Работел усърдно, но на него не можело да се разчита. Идвал и си тръгвал, когато му скимнело.

Куп се разрови по-надълбоко, проследявайки точките до един бар в Уайс Ривър, Монтана. Със същия успех можеше да запрати стреличка по някоя карта.

— „Бендърс“.

— Търся собственика или управителя.

— Аз съм Чарли Бендър и това място е мое.

— Вие ли бяхте собственик на заведението през юли и август преди четири години?

— Мое е от шестнайсет години. Какъв е проблемът?

— Господин Бендър, казвам се Купър Съливан и съм частен детектив с разрешително от Ню Йорк.

— Тогава защо се обаждате от Южна Дакота? Имам система за идентифициране на входящите обаждания, друже.

— В момента съм в Южна Дакота. Ще ви дам номера на разрешителното, ако искате да го проверите. — Може и да бе продал бизнеса си, но разрешителното му все още беше в сила. — Опитвам се да намеря един човек, който е работил за вас няколко месеца през онова лято.

— Кой?

— Итън Хауи.

— Нищо не ми говори това име. Четири години са дълго време и оттук минават много хора. Защо ви е този Хауи?

— Възможно е да е свързан с един случай на изчезване, по който работя. Тогава е бил в края на двайсетте — започна Куп и даде описание.

— Звучи ми като всеки друг.

— По онова време току-що е бил излязъл от затвора заради нападение.

— Все още не мога да си спомня кой точно е.

— Твърди, че имал сиукска кръв, обича да се перчи с уменията си на планинар. Саможив, но много учтив и чаровен с дамите, поне първоначално.

— Вожда. Викахме му Вожда, защото след няколко бири все разправяше, че бил потомък на Лудия кон. Просто поредният боклук. Помня, че носеше огърлица, за която твърдеше, че била от мечи зъби... разказваше как двамата с баща му ходели на лов за мечки и тем подобни дивотии. Вършеше си добре работата, но не се задържа дълго, офейка с най-добрата ми сервитьорка.

— Нейното име помните ли го?

— Да, Моли Пикинс. Работи за мен четири години, преди да се появи Вожда. После излетя с него и аз останах с двама души по-малко. Трябваше да накарам жена си да обслужва масите и тя не спря да мрънка седмици наред, затова си спомням.

— Знаете ли как мога да се свържа с Моли?

— От онзи август насам нито съм я виждал, нито съм я чувал.

Куп почувства бръмчене в тила си.

— А тя има ли семейство? Приятели? Някого, с когото да мога да се свържа?

— Виж, човече, нямам навика да правя документация на хората. Тя дойде при мен, защото търсеше работа. Дадох ѝ. Справяше се добре с клиентите, не си пъхаше носа където не ѝ е работа, аз също не си пъхах моя.

— Откъде беше Моли?

— Исусе Христе, ама че си нахален! Някъде от изток. Веднъж спомена, че ѝ писнало от нейния старец, не разбрах дали от баща ѝ или от съпруга ѝ, затова си хванала пътя. Никога не ми е създавала проблеми, преди да офейка с Вожда.

— Напуснала е без предупреждение. Взела ли си е нещата?

— Тя нямаше кой знае какво. Опаковала две-три дрешки, опразнила банковата си сметка и отпратила със стария си форд „Бронко“.

— Обичаше ли да е сред природата? Да ходи на излети, да обикаля разни места?

— Какво става, по дяволите? Ти него ли търсиш, или нея?

— Точно в момента ли? И двамата.

Бендър шумно въздъхна.

— Сега, като го спомена, се сецам, че наистина обичаше да е на открито и така нататък. Беше здраво, силно момиче. Обичаше да се разхожда, през почивните си дни правеше снимка в парка. Искаше да стане фотограф, така казваше. Докарваше си допълнителни печалби, като продаваше снимки на туристите. Предполагам, че където и да е, си е стъпила на краката.

Куп не бе толкова убеден. Разпита Бендър за още подробности и си нахвърли бележки.

Когато съпостави всичко, той се облегна назад, затвори очи и остави мозъка си отново да прехвърли всичко. „Повтарящи се модели — заключи той. — Повтарящи се модели, кръгове и цикли.“ Те винаги съществуваха, стига само да ги потърсиш.

Угаси всички уреди и отиде да потърси Уили.

Лицето на шерифа бе посивяло от изтощение, очи те му бяха зачервени, а гласът му бе толкова дрезгав, че наподобяваше грачене.

— Прихванал съм нещо. — Той героично кихна в една червена носна кърпа. — Проклета пролет! Върнах се от търсенето преди половин час. — Той вдигна една дебела бяла чаша. — Супа. Изобщо не мога да усетя вкуса ѝ, но майка ми все разправяше, че при настинка се ядяло супа. На път съм да настина.

— Не сте го намерили.

Уили поклати глава.

— В този хаос навън и оная си работа не можем да намерим. Утре проклетият дъжд щял да спре. Онзи клетник е жив и в момента е нещастен. — Той отпи и потръпна. — Сякаш ми стържат сливиците с шкурка. Изминал е само един ден. Не е ранен, нито е мъртъв, просто се е скрил някъде, за да се спаси от дъжда, така че ще се оправи. В раницата си е носел пакетирана диетична храна, снакс и тъй нататък. Няма да умре от глад. Тревожим се най-вече, че може да го застигне някое наводнение и да се удави.

— Трябват ли ти още хора за търсенето?

— Покрили сме всичко. В интерес на истината, тревожа се, че някой друг може да се удави или да падне от някоя проклета скала. Трябваше да влачим двама от доброволците, които го търсят, единият си е счупил глезена, а другият — помислихме си, че е получил инфаркт. Оказа се, че е проблем с храносмилането. Ако утре се наложи да подновим търсенето, ще ни трябват отпочинали коне.

— Имате ги. Уили...

Той млъкна, когато на вратата се появи някаква жена.

— Шерифе.

— Госпожо Тайлър. Влезте, седнете. — Уили се закашля и стана на крака, за да я заведе до един стол. — Не бива да излизате в такова време.

— Не мога просто да седя в хотелската стая. Чувствам, че полудявам. Трябва да разбера какво става.

— Правим всичко по силите си. Навън много мъже търсят съпруга ви, госпожо Тайлър, хора, които познават пътеките, които и преди са намирали и спасявали заблудени туристи. Казахте ми, че съпругът ви е разумен човек.

— В повечето случаи.

Ръката ѝ се стрелна към премрежените ѝ очи. Изразът в тях накара Куп да се запита дали след изчезването на съпруга си е спала повече от час. Съмняваше се.

— Трябваше да прояви здрав разум, а не да предприема онова изкачване. — Тя се залюля на стола си, сякаш движението щеше да ѝ помогне да запази спокойствие. — От пет години насам не е стигал подалеч от кабинета си.

— Казахте, че се поддържал във форма.

— Да. Трябваше да отида с него. — Тя прехапа долната си устна и се залюля малко по-бързо. — Не биваше да го пускам да тръгне сам. Но просто не исках да прекарам целия ден в бродене из гората. Исках да вземем под наем коне, но Джим се бои от тях. Когато стигнахме до онова разклонение, си помислих, че мога да го убедя да се върне с мен и като ми отказа, се ядосах. Нагрубих го. Последното, което направих, бе да го нагрубя. Боже мой!

Уили я остави да се наплаче. Той махна с ръка на Куп да остане, придърпа един стол до жената и я потупа по ръката.

— Знам, че се страхувате и ми се иска да можех да ви кажа нещо повече, нещо, което ще ви помогне да се успокоите.

— Телефонът. Казахте, че ще се опитате да проследите клетъчния му телефон.

— Да, вече го направихме, но не можем да уловим сигнала. Възможно е батерията да е паднала.

— Той щеше да се обади. Щеше да се опита. — Гласът ѝ все още трепереше, но тя избърса лицето си с носна кърпичка. — Нямахте да иска да ме тревожи. Преди да тръгнем тази сутрин и двамата си заредихме батериите. Казват, че има наводнение, така съобщиха по новините.

— Вашият съпруг е разумен човек. Един разумен човек би се държал за височините. Не сме го намери ли, госпожо Тайлър, но не сме открили никакви признаци, че му се е случило нещо лошо. Нека засега се уповаваме на това.

— Опитвам се.

— Ще накарам да ви закарат обратно в хотела. Ако искате, мога да уредя някой да остане с вас, за да не сте сама.

— Не, не, ще се оправя. Не съм се обадила на момчетата, на синовете ни. Бях толкова сигурна, че тази сутрин ще се върне, а сега... изминаха двацет и четири часа от времето, когато трябваше да се е прибрал. Мисля, че трябва да позвъня на момчетата ни.

— Вие си знаете.

— Джим просто си наби в главата, че иска тази екскурзия. Дивия Бил, Гибелната Джейн, Лудия кон, Блек Хилс. Имаме тригодишен внук и очакваме втори. Джим реши, че трябва да се упражняваме, за да ги водим на излети. Купи чисто нова екипировка.

— И казвате, че е опаковал всичко, което се препоръчва в пътеводителите — започна Уили, докато я извеждаше навън. — Имал е карта, фенерче...

Куп отиде до прозореца и известно време гледа как дъждът бичува земята. Изчака Уили да се върне и затвори вратата на кабинета.

— Още една нощ навън не е никак препоръчителна за Джим Тайлър — въздъхна шерифът.

Куп се обърна.

— Ако се е натъкнал на Итън Хауи, може изобщо да не доживее до втора нощ.

— Кой е Итън Хауи?

Куп му разказа всичко, което знаеше, бързо и сбито, както го бяха учили като ченге.

— Връзката с Лил и животните ѝ е хлабава, но все пак е връзка — призна Уили. — Но доколкото разбирам, този Хауи никога не е имал проблеми с Лил, не са се карали?

— Тя почти не си го спомня, сети се само заради стажантката. Това е човек, който създава проблеми, Уили. Скитник, самотник, досега не е имал проблеми със закона, с изключение на един сериозен инцидент. Пиел и затова направил грешка. Иначе си държи главата наведена, когато е край хора. Обича да говори за индианското си потекло, но е от смесена кръв. Има темперамента, самочувствието и слабостите, които съответстват точно на нашия човек.

— Познавам много хора, които също притежават тези качества.

— Според семейството и приятелите на Каролин Родерик бил достатъчно гневлив, за да я уплаши и да я накара да скъса с него — добави Куп. — Тя е била същия тип като онова момиче от Монтана: атлетична, хубава, силна, необвързана. Моли Пикинс изпразнила банковата си сметка и тръгнала с него.

Уили се облегна назад на стола си с бялата чаша супа в ръце и кимна, докато отпиваше.

— По своя собствена воля.

— И това е последното нещо, което мога да открия за нея: че е тръгнала с него по своя собствена воля. От онзи август насам няма тегления по кредитната ѝ карта, а дотогава редовно използвала „Мастъркард“. Така и не си подновила шофьорската книжка. Не е подавала данъчна декларация. Напуснала е Кълъмбъс, Охайо, през деветдесет и шеста, когато била на осемнайсет години. Според слуховете баща ѝ я биел и дори не подал сигнал, че е изчезнала. Оставила е след себе си следа от документи и аз я проследих донякъде. Но откакто е тръгнала с Итън Хауи, ни вест, ни кост. Никакви следи.

Уили замислено си пое дъх, който прозвуча като хриптене.

— Смяташ, че е убил тази сервитьорка и стажантката.

— Адски си прав, точно така смятам.

— И мислиш, че именно той причинява всички тези неприятности на Лил.

— Има връзка, а тя отговаря на неговия тип.

— И ако Тайлър се сблъска с него...

— Може би не иска да го виждат, не иска някакъв случаен турист да се върне и да разкаже за човека, когото е срещнал на пътеките сред хълмовете. Или пък Тайлър се е натъкнал на лагера му и го е видял как убива животни. Или просто обича да убива. Но има и нещо друго.

— Исусе Христе! — Уили потърка носа си. — Казвай.

— Мелинда Барет. Двайсетгодишна.

Челото на Уили се сбърчи.

— Това е момичето, което намерихте с Лил.

— Силна, хубава, атлетична. Сама сред хълмовете. Обзалагам се, че му е била първата. Тогава и той е бил на същата възраст. Има и други. — Куп остави на бюрото на Уили една папка. — Копирах ти данните.

Уили се загледа не в папката, а в Куп.

— Проклет вечен ад, Куп, говориш за сериен убиец! За десет години и още повече убийства.

— Които, доколкото успях да разбера, са спрели през онази година и половина, прекарана от Хауи в затвора. Проблемът да свържем първото убийство с останалите, идваше от големия период от време помежду им. Но като добавиш изчезналите, телата, които така и не са намерени по случайност, или защото той е подредил нещата така, тогава всичко пасва.

Уили погледна към папката, започна да казва нещо, но избухна в раздираща кашлица. Замаха с ръка, докато най-последно успя да си поеме дъх.

— Проклетата пролет — повтори той. — Ще погледна какво си ми донесъл. Ще прочета всичко и после ще искам да поговорим за това — било защото мисля, че си прав, било защото смятам, че бъркаш.

Той отпи последна глътка от вече изстиналата супа.

— Случайно да си търсиш работа?

— Вече си имам, благодаря.

Уили се усмихна.

— Ченгето е в кръвта ти.

— Искам само конете си, това е простата истина. Но в този случай имам личен интерес. Няма да дам възможност на тоя тип да докосне Лил. Никаква възможност. — Куп се изправи. — Вероятно ще съм при нея, когато си готов и искаш да говорим.

Той се върна у дома, за да си вземе чисти дрехи. Огледа поправената бивша сграда на работниците и изчисли, че е спал по-малко тук, отколкото на дивана на Лил. Или в леглото ѝ.

„Точно така и трябва да бъде“ — реши той и закрачи под безжалостния дъжд, за да метне чантата с дрехите в камиона, преди да се върне в къщата на баба си и дядо си.

Повика и двамата, каза им да седнат на масата в кухнята и им разказа всичко.

Когато свърши, Луси стана, отиде до шкафа, извади бутилка уиски и наля малки дози в три чаши. После седна и гаврътна своята, без дори да мигне.

— Каза ли на Джена и Джоуи?

— Ще се отбия при тях на път за Лил. Нямам доказателства.

— Нищо не трябва да доказваш — отсече Сам, още преди внукът му да е довършил. — Щом вярваш, че е така, това ни е достатъчно. Ще се молим да грешиш за туриста, когото търсят. Ще се молим да грешиш и той просто да се е загубил, да е прогизнал до кости и уплашен до смърт.

— Докато се молите, искам да останете в къщата. Добитъкът е нахранен и прибран. Ще се върна още на разсъмване. Останете вътре, заключете вратите, затворете прозорците и гледайте пушката да ви е под ръка. Искам да ми обещаете, че ще го направите — притисна ги той и продължи да притиска още повече, когато видя как челюстта на дядо му твърдоглаво се стяга. — Ако не ми дадеш дума, не мога да тръгна. Не мога да отида да се грижа за Лил.

— Това е изнудване — промърмори Сам.

— Да, сър, така е.

— Добре, добре, имаш думата ми.

— Радвам се. Ако чуете или усетите, че нещо не е наред, ми се обадете, а после се обадете на полицията. Обаждате се, без да се замисляте, и изобщо не се тревожите, че може да вдигнете фалшива тревога, чува те ли ме? И за това искам да ми обещаете, иначе ще повикам двама души да охраняват фермата.

— Мислиш, че ще дойде тук ли? — попита Луси.

— Не. Според мен той е убеден, че има мисия. Не мисля, че ще дойде тук, защото това място не е част от плана. Но няма да тръгна, без да сте ми дали дума. Може би ще иска да си набави припаси или да

си намери някое сухо място за спане. Той е психопат и няма дори да се опитвам да предвидя какво може да направи. Няма да поема и най-малкия риск с нито един от двамата ви.

— Върви при Лил — отсеке Сам. — Имаш думата ни за всичко, което изброи. — Той погледна към жена си и тя кимна. — Джоуи и Джена вероятно са тръгнали нататък или ако не са, скоро ще тръгнат. Можеш да говориш с тях там. Аз ще им се обадя в случай, че са си вкъщи. Ще им предам всичко, което ни разказа.

Куп кимна, вдигна чашата с уиски и отпи. И се загледа в стъклото.

— Всичко, което има значение за мен, е тук. В тази къща, в дома на Джоуи и Джена, при Лил. Това е всичко важно.

Луси посегна и сложи ръка върху неговата.

— Кажи й го.

Той вдигна поглед към баба си и си помисли за тазсутрешния им разговор. Усмихна се едва-едва и повтори.

— Работя по въпроса.

Когато пристигна в убежището, храненето бе в разгара си. И преди бе наблюдавал този процес, но никога под ударите на безмилостен дъжд. Персоналът щъкаше наоколо в черни якета, влачеше пеша и с колички огромни кошове с храна — цели пилета, парчета говеждо, кутии с дребен дивеч, всички обработени в стола. „Стотици килограми месо — изчисли той, — до един почистени, подготвени, транспортирани всяка вечер.“

Тонове обогатена храна, пшеница, цели бали сено, влачени и изсипвани нощ след нощ, независимо какво е времето.

Мина му през ум да им предложи помощта си, но осъзна, че изобщо няма да има представа какво прави. Освен това досегашният порой му стигаше, а по-късно щеше да престои под дъжда още по-дълго време.

Той занесе в хижата пластмасовата кутия с телешка яхния, която баба му го бе накарала да вземе. Реши, че ще е по-полезен, ако сложи храна на масата.

Отвори бутилка червено вино и го остави да диша, а през това време затопли яхнията и маслените бисквити.

Беше странно успокояващо да работи в уютната кухня, докато дъждът барабани по покрива и прозорците, а звуците на дивите животни изпълват мрака.

Взе две свещи от стаята на Лил, сложи ги на масата и ги запали.

Той бе наредил масата, бе стоплил яхнията и бисквитите и тъкмо наливаше вино в една чаша, когато Лил влезе, навъсена и мокра до кости.

— Мога и сама да си сготвя вечеря, по дяволите!

— Давай. Тъкмо ще остане повече яхния за мен.

— Утре ще започнат инсталацията на новата система, стига времето да го позволи. Тогава можем да спрем тази лудост.

— Хубаво. Вино?

— Това е моето вино.

— Всъщност го донесох отвън.

— Имам си вино.

— Както искаш — отстъпи Куп и без да сваля поглед от нея, отпи първата глътка от чашата си. — Много е хубаво.

Тя се стовари на пейката и злобно изгледа свещите.

— Това романтично ли трябваше да бъде?

— Не, запас в случай, че угасне токът.

— Имаме генератор.

— На който му трябват една-две минути, преди да заработи.

Духни ги, ако те притесняват.

Тя изпухтя, но не към пламъците.

— Ненавиждам, че можеш да си такъв — толкова спокоен и разумен, когато се държа като кучка.

Той наля втора чаша вино и я остави на масата.

— Изпий проклетото вино, кучко. Така по-добре ли е?

Тя въздъхна и леко се усмихна.

— Може би мъничко.

— Да нахраниш зоологическата градина в този дъжд не е малка работа.

— Животните трябва да ядат. И да, работата наистина не е малко.

— Тя потърка лицето си с ръце. — Уморена съм. Заядлива. И гладна, така че тази яхния, предполагам, че е дело на Луси, ще ми дойде добре. Не съм написала списъка на хартия, но вече го имам в главата си и трябва да обсъдим някои неща. Аз промених отношенията ни.

Изборът беше мой, стъпката беше моя, действието също. Съжалявам, ако се окаже, че е било грешка, ако повлияе на приятелството ни. Не искам това да става.

— Първия път пак ти беше тази, която промени нещата. Изборът беше твой, стъпката беше твоя, решението също.

— Май си прав.

— Не може винаги да става на твоята, Лил.

— Не говорим за твоята или за моята. Освен това съм убедена, че не става само на моята, дявол да го вземе! Просто искам да ни издърпам обратно на твърда земя, Куп. Затова...

— Налага се да изчакаме, преди да се впуснем в обяснения по този въпрос. Трябва да ти разкажа какво още открих за Итън Хауи.

— Този, за когото смяташ, че е похитил Каролин Родерик.

— Да. Освен това мисля, че е похитил и други жени. Според мен именно той е убил Мелинда Барет.

Тя застина на мястото си.

— Защо смяташ така? Оттогава минаха почти дванайсет години.

— Ще ти кажа, докато вечеряме. И, Лил? Ако в точките от твоя ненаписан списък има нещо, което пречи на престоя ми тук или на усилията ми да се уверя, че няма да ти се случи нищо, можеш да го зачеркнеш още сега.

— Няма да откажа никаква помощ и защита за себе си, за персонала си, за семейството си. Няма. Но ти не си отговорен за мен, Купър.

— Отговорността няма нищо общо.

Той сложи яхнията и бисквитите на масата. После седна и свещите заблещукаха помежду им, докато ѝ разказваше за убийствата.

19.

Тя изслуша сбития му разказ, който обобщаваше и свързваше фактите, подреждаше ги в теория. Отново се опита да извика в ума си ясен образ на мъжа, за когото говореше Куп, но видя единствено смътен силует, размазани черти като избледняла рисунка с молив.

Той не бе означавал нищо за нея, не й бе направил никакво впечатление. Бяха разговаряли само няколко пъти, когато бе идвал да работи като доброволец или да види Каролин.

— Спомням си, че ме питаше за предците ми, за кръвната ми линия от лакота сиукс. Непознатите често ме питат за това. Използваме го в биографията ми, защото събужда интерес и защото показва, че семейството ми е живяло тук, сред хълмовете, поколения наред. Но той искаше да знае повече подробности. Разказа ми, че бил сиукс и бил потомък на Лудия кон.

Тя вдигна ръце.

— И това е често срещано. Някои хора си измислят дълго родословие и щом така и така са се заели с това, защо да не го украсят, тъй да се каже? Почти не му обърнах внимание, защото Лудия кон и Седящия бик са най-често набеждаваните за предци на фантазьорите.

— Значи не си му повярвала и си го разкарала.

— Вероятно съм се държала любезно. Нямам навика да обиждам хората, особено доброволците или потенциалните спонсори. Но не му предложих да го почерпя с бира и да си побъбрим за предците си.

— Разкарала си го — повтори Куп. — Любезно.

Тя шумно издиша, очевидно ядосана.

— Вероятно да. Просто не си спомням подробности. Той беше съвсем обикновен, малко дразнещ, но само защото сякаш се интересуваше повече от това да ме разпитва за произхода ми, отколкото от убежището. Куп, всяка седмица имам десетки разговори с хора, които не познавам и които не помня добре.

— Повечето от тях не са убийци. Опитай се да си спомниш.

Тя притисна пръсти към слепоочията си, докато се опитваше да се върне към онова лято. „Беше горещо“ — спомни си тя. Да, лятото

беше горещо и постоянно трябваше да се борят с насекомите, с паразитите и болестите, които можеше да пренесат.

Чистене, дезинфекциране. Имаха един ранен мармот. Или мармотът беше предишното лято?

Миризмите. Пот, изпражнения, лосион против изгаряния.

Много туристи. Лятото бе идеално време за посещения.

Лил смътно си спомни как стоеше в едно заграждение и го плакнеше за втори път след чистенето и дезинфекцирането. Беше ли обяснявала нещо на Хауи? Да, беше му разяснявала какви са процедурите за осигуряване на безопасна, чиста и здравословна среда за животните.

— Заграждението на кугуарите — прошепна тя. — Тъкмо бях почистила играчките им, любимата синя топка на Бейби, оранжевия пилон, червената топка. Всичко беше почистено и прибрано и докато миех, му обяснявах всички стъпки на ежедневното почистване. И...

Направи усилие, но и този път не можа наистина да го види. Той бе просто още един от мъжете в дънки и ботуши, с каубойска шапка. Но...

— В един момент той ме попита дали мисля, че възвръщам свещената земя на племето си и духовните водачи на неговите членове — животните. Бях заета. Не съм сигурна какво точно му казах, вероятно че се интересувам повече от това да защитя застрашените животни и да образувам хората, отколкото от духовните водачи.

Куп кимна.

— Значи отново си го разкарала.

— Мамка му! — Тя прокара ръка през косата си. — Като го казвам така, излиза, че съм била ужасно заядлива. Не бях такава. Той ни помагаше. Не бих се държала заядливо. И това, което казах, дори не е съвсем вярно. Кугуарът е моят наречи го духовен водач, талисман, както искаш. Но това е нещо лично, с което не търгувам.

— Спомняш ли си нещо друго? Какво каза или направи Хауи? Как реагира на думите ти?

— Имахме много грижи. Чичи беше болна — леопардът, който загубихме онази есен. Беше стара и болна и аз бях разсеяна. Не знам, честна дума, не знам дали наистина си спомням или просто си внушавам, но съм сигурна, че тогава не го харесах много. Той просто

се появи от нищото, просто се озова при нас. Прекарваше много време край загражденията, гледаше животните и мен.

— Теб ли? Специално теб?

— Сега ми се струва, че да. Но хората ме гледат, убежището е мое, аз съм шефът и то носи моето име. Само дето Бейби не го хареса. Съвсем бях забравила. Кугуарът обича да е в центъра на вниманието, но когато той бе наоколо, не се приближаваше към оградата, не мъркаше. Всъщност, на няколко пъти се нахвърли върху оградата, когато Итън бе наблизил. А това съвсем не е типично за него, той не е агресивен и обича хората.

— Но точно него не.

— Не. Иначе Итън не се задържа дълго тук и почти не съм общувала с него. Не носеше огърлица от мечи зъби или нещо такова. Щях да забележа и да го запомня.

— На място като това, убежище за животни, щеше да ви направи впечатление. Щеше да обърнеш внимание, да кажеш нещо. — Куп изучаваше лицето ѝ. — Нямах да ти хареса.

— Да, така е. Куп, наистина ли мислиш, че Итън Хауи е убил всички тези хора? Че той е убиецът на Мелинда Барет?

— Нямам доказателства. Всичко дотук са косвени улики. Предположения.

— Не това те попитах. Наистина ли мислиш, че е той?

— Да. Защо не си уплашена?

— Уплашена съм. — Ннеочакваният трепет, който разлюля тялото ѝ, сякаш само доказа думите ѝ. — Но от това няма полза. Трябва да говоря с родителите си. Те трябва да знаят.

— Дядо ми ще се погрижи. Мислех, че ще ги заваря тук.

— Помолих ги тази вечер да си останат у дома. Използвах чувството за вина — добави тя с напрегната усмивка. — „Тревожите се за мен ли? Ами аз? Няма ли значение, че и аз се безпокоя за вас? Ще ме разтревожите, ако не се наспите като хората довечера.“ И така нататък. Днес баща ми прекара шест часа в търсене на Тайлър. Майка ми се метна на един кон и обиколи фермата, за да се увери, че всичко е наред. Повикаха Джери Тобиъс да язди с нея, а той не го е правил от пет години насам. Сега ми се иска да не им бях казвала нищо. Ако бяха тук, щяха да са уморени, но поне щях да знам, че са добре.

— Обади им се. Ще се почувстваш по-добре.

Тя кимна.

— Ако си прав, значи е започнал да убива още когато е бил момче. Не разбирам какво може да накара човек да направи подобно нещо, да превърне убийството в цел на живота си.

Купър се облегна назад и плъзна поглед по лицето ѝ.

— Точно това е — целта на живота му. Може и да не разбираш какво го движи, но това го осъзнаваш. Проверих миналото му. Като дете е прекарал известно време в системата, прехвърляли го от родителите му в приемни домове и обратно. Баща му си е имал своите изблици, от време на време пребивал Итън и майка му. Тя така и не повдигнала обвинения. Често се местели. После за известно време няма никакви данни за Итън Хауи. Изглежда са работили каквото намерят тук, в Уайоминг, в Монтана. Прибрали неговия старец за браконьерство точно тук, в държавната гора.

— Тук ли?

— Когато Итън е бил на петнайсетина години. По онова време няма нищо записано за майката.

— Може да съм го срещала — промърмори тя. — Не си го спомням, но е възможно. Може да сме се разминали в града или в гората, когато съм отивала на излет.

— Или пък може той да те е видял, теб, семейството ти. Може с баща му да са се отбили във фермата и да са потърсили работа.

— Не си спомням. — Лил въздъхна, ядосана сама на себе си, и стана да потърси някакви твърди бисквити. Извади от хладилника сирене „Чедър“, без да спира да говори. — Обикновено родителите ми не наемат скитници. Мисля, че нежеланието им беше най-вече заради мен. Те са великодушни, но винаги са се опитвали да ме защитават. Не биха наели непознати, особено ако въпросните непознати са мъж и неговият подрастващ син, и аз съм била на тринайсет.

Тя млъкна и успя да изобрази усмивка, като слагаше импровизираната вечеря на масата.

— А и не бих забравила петнайсетгодишно момче, което е работило във фермата, не и когато тъкмо бях започнала да забелязвам момчетата.

— Във всеки случай, доколкото разбрах, Итън е изчезнал точно по това време и следващите няколко години не се появява никъде. Отново попаднах на следите му в Уайоминг, започнал е работа като

водач. По онова време е бил на осемнайсет. Задържал се шест месеца, преди да духне с един от конете, такъмите и част от провизиите.

— Никой няма да краде кон, ако смята да пътува по магистралата. Ще го открадне само ако възнамерява да тръгне по дивите пътеки.

Куп кимна, сякаш одобрително, сложи сирене върху една бисквита и ѝ я подаде.

— От теб можеше да излезе нелошо ченге.

— Само следвам пътя на логиката. Но какво е станало с родителите му? Може би, ако говорим с тях, ще добием по-ясна представа.

— Баща му е умрял преди осем години в Ошото, усложнения след цял живот здраво къркане. Не мога да намеря нищо за майката, не и за последните седемнайсет години. Последната следа от нея е, когато е осребрила чека за заплатата си в Коди, Уайоминг, работела като кухненска помощничка в един мотел. Никой не я помни. Седемнайсет години — повтори той и сви рамене. — Но дотогава постоянно е работила, за няколко седмици, за няколко месеца, с паузи между отделните ангажименти. Но където и да са отивали, си е намирала работа. А после изведнъж спряла.

— Мислиш, че е мъртва.

— Хората, които имат достатъчно силна мотивация и изпитват силен страх, успяват да измислят начин да се скрият. Може да си е сменила името. По дяволите, може да се е преместила в Мексико, отново да се е омъжила и в този момент да друса на коляното си дебело, щастливо внуче. Но да, лично аз смятам, че е мъртва. Или злополука, или съпругът ѝ, ѝ е посегнал за последен път.

— Тогава Итън е бил момче. Ако наистина е станало така, ако той е видял как се е случило...

Лицето му се вкамени в студено изражение.

— Точно това ще каже адвокатът му. „Клетото, подложено на тормоз, осакатено душевно момче, пребивано от баща алкохолик, без напласената му майка да го защити. О, да, той е убил всички тези хора, но не е отговорен за действията си.“ Майната му на съжалението.

— Придобитото поведение е типично не само за животните. Не споря с теб, Куп. Според мен да убиеш някого е съзнателен избор. Но като се има предвид всичко, което ми казваш, мисля, че той вече е имал

предразположение, а после е направил избора, който е оформил целта на живота му. Ако всичко това е вярно, много хора са загинали, а тези, които са ги обичали, скърбят заради неговия избор.

— Правилно — рече кратко той. — Недей.

— Не изпитвам съжаление към него — отвърна тя, — но мисля, че сега го разбирам по-добре. Смяташ ли, че е дебнел останалите, че ги е тормозил така, както мен?

— Барет изглежда като случайно убийство, сякаш е бил движен от импулс. Според шефа й Моли Пикинс е тръгнала с него по свое желание. Но Каролин Родерик? Мисля, че тук е имало малко дебнене и тормоз. Бих казал, че според мен зависи от това колко добре познава плячката си и доколко е отдаден на лова.

— Ако Джим Тайлър е мъртъв, убит от неговата ръка, значи имаме още едно импулсивно убийство.

— Или един вид освобождение. Никоя от жените, чиито тела са открити, не е била изнасилена. Няма следи от сексуално насилие, от мъчение или обезобразяване. Удовлетворението и освобождението идват със самото убийство.

— Някак си не мога да видя това като предимство. Все едно, деянията му ме разтревожиха, както и всички останали, и ни накараха да застанем нащрек. В момента е почти невъзможно да достигне до мен или до това, което е мое, така че... — Тя млъкна, защото изтълкува изражението на Куп съвсем точно. — Което превръща мен и убийството ми в още по-голямо предизвикателство?

— Може би. Ако съм прав, това му е поне четвъртото убийство в този район. Може да е идвал и друг път, да не е общувал с теб или просто да те е нямало. Можел е да си намира работа тук, в някоя от фермите или предприятията. Познава територията.

— Аз също.

— И той го знае. Ако просто е искал да те убие, вече щеше да си мъртва.

Хладното спокойствие, с което го изрече, я накара отново да потръпне.

— Направо засилваш увереността ми.

— Можел е да те убие през нощта, в която пусна тигъра от клетката. Или всеки друг път, като си била тук сама. Можел е просто да разбие вратата и да те измъкне. Да те издебне, когато яздиш към

родителите си. Има много сценарии. Но той не е изпълнил нито един от тях... все още.

Тя вдигна чашата си и бавно отпи.

— Опитваш се да ме уплашиш.

— Дяволски си права, точно това се опитвам.

— Няма нужда. И така съм достатъчно уплашена и ще внимавам.

— Можеш да отидеш някъде другаде. Трябва да има друго място, където да можеш да поработиш няколко седмици или няколко месеца.

— Как не! Аз съм на практика знаменитост. И той може да разбере къде съм, да ме последва, да тръгне след мен на територия, която не познавам толкова добре като тази. Или може просто да изчака, докато се почувствам сигурна и се отпусна. Знам, че и ти вече си помислил за всичко това.

— От теб щеше да излезе нещо повече от нелошо ченге — склони Куп. — Да, помислих. Но си помислих и за възможността да го проследя, докато ти си някъде другаде. И шансовете това да стане ми харесаха.

— Никъде няма да ходя, Куп.

— Ами ако успея да уредя и родителите ти да отидат някъде другаде за няколко седмици?

Тя остави виното си на масата и почука с пръсти по нея.

— Много е подло от твоя страна да ги използваш по този начин.

— Ще използвам всичко, което мога, за да си в безопасност.

Лил стана и започна да прави кафе.

— Никъде няма да отида — повтори тя. — Няма да избягам от собственото си място, няма да оставя персонала и животните си уязвими, за да се скрия някъде. Знаеш го, а ако не го знаеш, значи изобщо не ме познаваш.

— Струваше си да опитам.

— Вложил си много време и работа в този опит.

— Сметка ли да ти връча?

Тя погледна назад към него.

— Не се опитвам да те ядосам. Преди малко се опитвах, надявах се да се разсърдиш и да си тръгнеш, да ми дадеш малко пространство. Не знам какво да правя с теб, Куп, това е истината. Просто не знам. Наясно съм, че трябва да уредим нещата помежду си, но сега не е

моментът. Нямаме достатъчно време — поправи се тя. — Трябва да се обадя на родителите си и да поема смяната си отвън.

— Навън има достатъчно хора. Не е нужно да поемаш смяна. Грохнала си, Лил, и ти личи.

— Първо подхранваш увереността ми, сега егото ми. — Тя извади един термос. — Предполагам, че за това са приятелите.

— Почини си тази нощ.

— Ти би ли могъл? Щеше ли да можеш да си починеш, ако беше на мое място? Така или иначе няма да заспя.

— Бих могъл да те прострелям с упойващия пистолет, така ще ти осигуря няколко часа сън. За какво са приятелите? — продължи той, когато тя се разсмя.

Тя напълни термоса и му го занесе.

— Прав си. Обаждам се вкъщи и излизам.

Куп стана, сложи термоса на масата и взе ръцете ѝ в своите.

— Погледни ме. Никога няма да позволя да ти се случи нещо.

— Значи няма за какво да се тревожим.

Той допря устни до нейните, нежно докосване, леки движения. И сърцето ѝ се обърна в гърдите.

— Или по-скоро имаме други неща, за които да се тревожим. Вземи кафето.

Той сложи дъждобрана си и взе термоса.

— Няма да спя на дивана.

— Добре.

Куп излезе и Лил въздъхна. „Избори“ — помисли си тя. Изглежда, тя правеше своите.

Лил излезе навън и започна да обикаля покрай оградите на малките котки. Въпреки дъжда Бейби и другарите му играеха на дебнене и засада с голямата червена топка. Рисовете се надпреварваха кой ще се изкачи по-високо на клоните на едно дърво с игриво ръмжене. Лил подозираше, че ако не бяха светлините на лампите, звуците, миризмата и гледката на хората, котките отдавна щяха да са се успокоили и да са се скрили по-далеч от дъжда.

В другия край на хабитата най-новото попълнение в убежището от време на време надаваше пресипнал рев, сякаш искаше да каже, че

все още може и да не знае къде, по дяволите, се намира, но самото то е страшно важно.

— Сякаш са си завихрили парти.

Лил се усмихна на Фарли, който застана до нея и се загледа в тъмнината към котките.

— Май наистина е така. Приятно им е да имат публика. Чувствам се много глупаво застанала тук — сподели тя. — Никой няма да измарширува насред цялото това оживление, за да ми създава проблеми.

— На мен пък ми се струва, че точно тогава човек трябва да е най-внимателен, когато му се струва, че е в безопасност.

— Е, да. Искаш ли кафе? — попита тя и му предложи термоса си.

— Вече пих, но не мога да откажа. — Той си наля малко. — Предполагам, че Танси ти е разказала едно-друго.

— Да. — Лил почака той да погледне към нея. — Мисля, че е страхотна късметлийка.

По лицето му бавно плъзна усмивка.

— Радвам се да го чуя.

— Двама от най-любимите ми хора стават любими те си хора. Аз не губя нищо.

— Тя си мисли, че от моя страна всичко е увлечение, което ще премине. Или поне ѝ се ще да е така. Може би ще продължи да го мисли, докато ни се родят две деца.

Лил се задави с кафето си.

— Боже Господи, Фарли, ти не се раздвижваш лесно, но когато се размърдаш, тичаш като леопард.

— Щом разбереш какво искаш, какво е правилно, защо да не продължиш нататък? Обичам я, Лил. Знам, че е много притеснена заради това, а и заради собствените си чувства към мен. И нямам нищо против или поне не много. Всъщност, трябва да се чувствам поласкан.

Той продължи да отпива от кафето под неспирния дъжд.

— Надявам се да ми направиш една услуга.

— Вече говорих с нея, Фарли. Казах ѝ, че според мен ти си мъжът за нея.

— И това се радвам да го чуя. Но става въпрос за друга услуга. Надявах се, че ще дойдеш с мен и ще ми помогнеш да избира пръстен.

Изобщо не разбирам от тези неща. Не искам да ѝ взема нещо неподходящо.

За миг Лил загуби дар слово и само го зяпна.

— Фарли, аз... Просто така? Сериозно? Ще купиш пръстен и ще я помолиш да се омъжи за теб? Просто ей така?

— Вече ѝ казах, че я обичам и ще се ожения за нея. Вкарах я в леглото. — Дори и в тъмното Лил видя, че бузите му леко се изчервяват. — Не искам да звуча като гимназист, но ти рече, че ти е разказала. Искам да ѝ купя пръстен, който ще ѝ хареса, а ти знаеш какво ще ѝ допадне. Нали знаеш?

— Предполагам, че да. Никога не съм купувала годежен пръстен, но мисля, че ако видя нещо, което би ѝ харесало, ще го разбере. Майка му, Фарли!

— Смяташ ли, че ще намерим подходящ в Дедуд? Ако не, можем да отидем до Рапид Сити.

— Нека да опитаме в Дедуд. Трябва да... Все още не мога да свикна с тази мисъл. — Тя разглеждаше изпитателно лицето му през дъждовната завеса. — Фарли... — Засмя се, вдигна се на пръсти и звучно го целуна — каза ли на мама и татко?

— Джена се разплака, но от онзи плач, дето е от щастие. Точно тя ме посъветва да те помоля да дойдеш с мен за пръстена. Накарах ги да обещаят да не казват нищо, преди всичко да е готово. Нали няма да кажеш на никого, Лил?

— Устата ми е заключена.

— Исках да говоря първо с тях. Един вид... не знам, ще прозвучи тъпо.

— Кое?

Той запристъпва от крак на крак.

— Дополуча благословията им, предполагам.

— Изобщо не звучи тъпо. Ти си истинско съкровище, Фарли, кълна се в Бога. Как така не се влюби в мен?

Той се усмихна, понаведе глава.

— Лил, ти на практика си ми сестра.

— Мога ли да те попитам нещо, Фарли?

— Давай.

Тя тръгна с него в крачка, която можеше да се приеме за разходка в дъжда, ако не беше оръжието в ръцете им.

— Като дете животът ти не е бил лесен.

— Не, не беше.

— Знам. Мисля, че го разбирам особено ясно, защото моят беше. Беше съвършен, съвсем идеален. Когато си си хванал пътя абсолютно сам, все още си бил дете.

— Не се чувствах като дете.

— Защо си го направил? Защо си решил да се махнеш от родния си град, имам предвид. Това е голяма, ужасяваща стъпка. Дори и отвратително, познатото все пак е познато.

— С нея се живееше трудно и ми писна да ме пращат при непознати, а после да ме връщат при нея и при мъжа, с когото се бе хванала в момента. Почти не си спомням нощи, които да са минали без крясъци и бой. Понякога ги започваше тя, друг път онзи, с когото беше. И в двата случая рано или късно свършвах, облян в кръв. Веднъж ми мина през ума да взема една сопа и да я стоваря върху главата на един от мъжете, след като ни беше пребил и двамата. Само че беше едър и се боях, че ще ми я измъкне от ръцете и ще я използва върху мен.

Той изведнъж млъкна.

— Господи, Лил, нали не мислиш, че ще нараня Танси? Че ще се държа с нея така?

— Изобщо не ми е хрумвало, Фарли. Опитвам се да разбера нещо друго. Когато дойде тук, ти беше съсипан, гладен и беше още съвсем момче. У теб обаче нямаше и помен от злина. Ако имаше, родителите ми щяха да разберат. Те са добряци, но инстинктите им работят без грешка. За всички тези години ти не открадна нищо, не създаде неприятности, не измами никого. А можеше.

— Тогава нямаше да съм по-добър от това, от което избягах, нали?

— Ти си избрал да си по-добър от това, от което си избягал.

— Истината, Лил, е, че Джена и Джоуи ме спасиха. Не знам къде щях да се озова и дали щях да стигна дотам цял, ако не ме бяха взели под крилото си.

— Денят, в който си вдигнал ръка за автостоп и баща ми е минал покрай теб, е бил щастлив ден за всички нас. Този човек, който смятаме, че ме преследва, е имал тежък живот като дете.

— И какво от това? Сега вече не е дете, нали така?

Тя поклати глава. Логиката на Фарли бе съвсем проста и макар че я оценяваше, Лил знаеше, че хората са устроени далеч по-сложно.

В два часа тя се прибра в хижата, подпря пушката си на стената и се качи по стълбите. Все още имаше красиво бельо, останало от времето на Жан-Пол, но ѝ се струваше нередно да носи за Куп нещо, което бе носила за друг мъж.

Вместо това се преоблече в обичайното си памучно долнище и тениска и седна на ръба на леглото да срещне косата си.

„Уморена ли си?“ — запита се тя. Да, беше уморена, но също така беше съвсем будна и нащрек. Искаше той да дойде при нея, да бъде с него след толкова дълъг и труден ден. Искаше да се люби с него, докато дъждът трополеше по прозорците, а нощта се преливаше в утро.

Искаше нещо ярко в живота си и дори блясъкът му да предизвикаше усложнения, пак щеше да е по-добре от мрака и полусенките.

Тя го чу как влиза и стана, за да остави четката на тоалетката си. Освободи съзнанието си и се върна до леглото. И се обърна, за да се изправи лице в лице с него, когато той влезе в стаята.

— Трябва да поговорим — въздъхна тя. — Трябва да си кажем много неща. Но часът е два през нощта. Да оставим разговора за през деня. Просто искам да отида в леглото заедно с теб. Просто искам да почувствам, да знам, че след този потискащ ден има нещо добро и силно.

— Тогава ще говорим през деня.

Той се приближи към нея, прокара пръсти през косата ѝ, наклони главата ѝ назад. Устните му срещнаха нейните с нежност и търпение, на които Лил бе забравила, че е способен.

И сладостта, която двамата бяха споделяли някога.

Тя легна заедно с него на хладните гладки чаршафи и отвори тялото, ума и сърцето си. Този път беше бавно и нежно, сякаш Куп разбираше от какво има нужда тя... от грижа. Напрежението се отля, пометено от удоволствието. Ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ и докосването на коравите му длани беше съвсем нежно. Лил въздъхна от удоволствие и обърна глава, докато устните му изследваха гърлото и челюстта ѝ.

Този път не искаха да бързат, да вземат и пак да вземат. Този път всичко беше меко като коприна и кадифе, топло и гладко. Сега не беше само усещане и желаня, но и чувства. Тя разкопча ризата му и я избута настрана, за да плъзне пръсти по белега на хълбока му.

— Не знам дали щях да мога да го понеса, ако...

— Шшшт. — Той поднесе ръката ѝ до устните си и целуна пръстите ѝ, а после устата ѝ. — Не мисли. Не се тревожи.

Тази нощ можеше да ѝ даде спокойствие и самият той да получи малко. Тази нощ искаше да ѝ покаже колкото страст, толкова и любов. Тази вечер щяха да се усетят взаимно — кожа, въздишки, аромат.

Тя ухаеше на дъжда отвън. Имаше вкус на дъжд.

Куп свали дрехите ѝ и започна да докосва и опитва откритата се отдолу плът. Забави движенията си в мига, в който тя потръпна.

Тя също имаше белези: те липсваха, когато за пръв път се озоваха в прегръдките си и съвършената ѝ кожа бе съвсем чиста. Сега Лил носеше знаците на работата си, точно както белегът, останал от куршума, се бе превърнал в знак на неговата.

Днес нито той, нито тя бяха същите като преди. И все пак тя продължаваше да бъде единствената жена, която някога бе искал.

Колко пъти през нощта бе мечтал за това, за тази възможност да обича Лил? Да усеща ръцете ѝ върху себе си, да чувства тялото ѝ да се движи в ритъм с неговото?

Тя се изплъзна и се премести отгоре му, за да прокара устни по гърдите му, да ги върне обратно до неговите и да го захапне, а косата ѝ го обгръщаше като тъмна завеса. Под ръцете и устните ѝ сърцето му биеше неравно. Той се надигна, обгърна я с ръце, залюля я и устните му потърсиха гърдата ѝ.

Удоволствието бе изгарящо, движението — бавно. Всеки нерв оживяваше.

Тя го наблюдаваше, поемайки го в себе си, дъхът ѝ секваше, а после отново излизаше на пресекулки. Устните ѝ се доближиха до неговите и когато ги докоснаха, започнаха да треперят. После тялото ѝ се изви, а очите ѝ се затвориха.

Движенията ѝ бяха бавни и нежни, изцеждаха всяка капка удоволствие. Плавни и копринени, така че красотата на сливането накара гърлото ѝ да запари от сълзи. Докато тялото ѝ се освобождаваше, сърцето ѝ преля от чувства.

Тя остави главата си да падне на рамото му, когато отново слизаше на земята. Той обърна лице и го притисна към шията ѝ.

— Лил — прошепна той. — Господи, Лил!

— Не казвай нищо. Моля те, недей. — Ако го направеше, тя можеше да заговори и да каже прекалено много. Сега не ѝ бяха останали никакви защиты. Отпусна се назад и докосна бузата му. — Да оставим разговора за през деня — повтори тя.

— Добре. Съвсем скоро ще е ден.

Той легна до нея и я привлече към себе си.

— Трябва да тръгна, преди да се е зазорило. Но ще се върна. Поне за малко трябва да останем сами, Лил. Без някой да ни прекъсва.

— Случват се толкова много неща. Не мога да мисля трезво.

— Не е вярно. Ти мислиш по-трезво от всеки друг, когото познавам.

„Не и когато става дума за теб — простена безмълвно тя. — Никога, когато става дума за теб.“

— Дъждът отслабва. Синоптиците казват, че утре ще се изясни. Ще говорим утре. На дневна светлина.

Но дневната светлина донесе смърт.

20.

Гъл бе този, който откри Джим Тайлър. Не толкова уменията, колкото късметът отведе него, брат му Джеси и един от младичките заместници на шерифа на извивката на преливащите води на потока Спиърфиш. Тримата подкараха конете си през калта в забулената с мъгла утрин. Водата, разпенена от дъжда и топенето на снеговете, течеше с гръмотевичен шум като удари на барабан и над буйния ѝ бяг дебели ивици мъгла се виеха на дълги сиви панделки.

Бяха се отклонили от пътя, по който според всички повели на логиката, би трябвало да е поел Тайлър към Кроу и по който щеше да се върне. Но търсенето се бе разпростряло отвъд обраслите с дървета склонове на каньона и търсачите, разделили се на малки групи, проверяваха скалистите върхове и кафявите, покрити с изсъхнали дървета шисти на подножието.

Гъл не очакваше да намери нищо и се чувстваше малко виновен, задето се наслаждава на ездата по криволичещите пътеки. Пролетта бе започнала да възвестява присъствието си, а дъждът правеше още по-ярка зеленината, която толкова обичаше в хълмовете. Една сойка се стрелна като син куршум през мъглата, а синигерите продължаваха да цвърчат като малки деца на детска площадка.

Дъждът бе развълнувал и съживил водите, но все още имаше места, където потокът беше бистър и прозрачен като джин в ниска чаша.

Надяваше се скоро да му се падне група туристи, които искат да отидат на риболов, така че да може да прекара известно време в ловене на пъстърва. Според Гъл неговата работа беше най-добрата в този проклет свят.

— Ако тоя се е мъкнал по целия път от маркираната пътека дотук, значи чувството му за ориентация е не по-голямо от това на някой сляп кълвач — обади се Джес. — Само си пилеем времето.

Гъл хвърли поглед към брат си.

— Но пък сме избрали такъв хубав ден да го пропилием. Освен това може да се е объркал в бурята и тъмнината. Да се е заблудил, да е

криволичил и ако е продължил да се движи в погрешната посока, спокойно може да е стигнал дотук.

— Може би, ако тоя глупак си намери някоя скала и седне кротко под нея, без да мърда, все някой ще открие жалкия му задник. — Джес се размърда върху седлото. Прекарваше много повече време в подковаване на коне, отколкото в езда, и в момента неговият жалък задник го болеше. — Не мога да губя повече време да обикалям наоколо и да търся някого, който няма достатъчно акъл да се остави да го намерят.

Заместникът на шерифа Ки Флетчър, малкото братче на собственичката на първите гърди, върху които Гъл бе слагал ръце, се почеса по корема.

— Според мен трябва да повървим още малко край потока. После ще заобиколим и ще се върнем.

— Мен ме устройва — съгласи се Гъл.

— Не мога да видя нищо в тази мъгла — оплака се Джес.

— Слънцето ще я разсее. — Гъл сви рамене. — Вече започва да си пробива път на едно-две места. Какво толкова имаше да правиш, Джес, дявол да го вземе?

— Ами например да си изкарвам хляба. Аз не се преструвам, че работя, като яздя наоколо с непохватни туристи по цял ден.

Двамата братя открай време спореха по въпроса за работата си и днешният ден не беше изключение. Слънцето огря по-ярко, а мъглата се разреде. Като се приближиха към един от малките водопади, заради шума от водата им стана трудно да крещят и да се обиждат.

Гъл реши да се задоволи с удоволствието от ездата и се сети за плитчините, които скоро щяха да изникнат. Времето може пак да се обърне, мислеше си той. С еднаква вероятност можеха да видят и сняг, и цъфнали нарциси, но и в единия, и в другия случай хората обичаха да се привързват за гумени платформи и да се спускат като стрела по потока.

Изобщо не ги разбираше.

Ездата и риболова можеше да разбере. Ако намереше жена, която да оценява по достойнство и двете и освен това има хубави гърди, щеше да се ожени за нея на мига.

Той пое с пълни гърди свежия затоплящ се въздух и се ухили доволно, когато над водата подскочи една пъстърва. Рибата проблесна

с блясък като този на сребърните прибори, които майка му използваше за коледната вечеря, и цопна обратно в бързите води.

Погледът на Гъл проследи вълничките по целия им път към бялата пяна на водопадите. Той присви очи и косъмчетата на врата му настръхнаха.

— Мисля, че там има нещо, долу във водопада.

— Нищо не виждам.

— Ти не виждаш, но аз да. — Без да обръща внимание на брат си, Гъл насочи коня си по-близо към брега.

— Ако се хвърлиш в тази вода, няма да вляза след теб, да знаеш.

„Вероятно е само камък — успокояваше се Гъл — и когато се уверя, че е така, ще се почувствам кръгъл идиот и освен това ще трябва да търпя натякванията на Джес по целия път обратно.“ Само че не приличаше на камък. Приличаше на предната част на ботуш.

— Мисля, че е ботуш. Виждаш ли го, Ки?

— Не мога да различа какво е. — Ки присви очи, заслонени от шапката му, без особен интерес. — Вероятно е камък.

— Според мен е ботуш.

— Обади се на ония ненормалници от медиите — заяде се Джеси се понадигна на седлото, за да потърка схванатия си задник. — Някакъв тъп турист е загубил ботуш в потока Спиърфиш.

— Ако някакъв тъп турист е загубил ботуш в потока, защо ботушът е точно там? Защо не плава по течението, защо водопадът не го е понесъл надолу? Тъпанар — промърмори той и извади бинокъла си.

— Защото е камък, ето защо. Или ботушът на някой тъпанар, заклещен от камък. По дяволите този ботуш! Искам да се изпикая.

Гъл се взираше през стъклата на бинокъла и изведнъж лицето му преbledня като восък.

— О, Господи! Пресвета Дево! Мисля, че в този ботуш има крак. Мамка му, Джес! Виждам нещо под водата.

— Стига си дрънкал глупости.

Гъл свали бинокъла и впи очи в брат си.

— Имам ли вид на човек, който се майтапи?

Джес го изгледа изпитателно и стисна зъби.

— Май ще е по-добре да огледаме по-отблизо.

Тримата слязоха от конете и ги завързаха.

Гъл погледна към мършавата фигура на полицаия и му се прииска да не се чувстваше задължен да направи предложението, което щеше да направи.

— От трима ни аз съм най-добрият плувец. Аз ще отида.

Ки въздъхна с примирение и същевременно нервно.

— Това е моя работа.

— Може и да е твоя работа — обади се Джес, докато вадеше въжето от чантата на седлото си, — но брат ми плува като риба. Водата е страшно бърза, затова ще те завържем. Тъпанар си ти, Гъл, но си ми брат и не искам да те гледам как се давиш.

Гъл се опита да овладее нервите си, съблече се по гащи и остави брат си да увие въжето около кръста му.

— Обзалагам се, че водата е адски студена.

— Ти си този, който искаше да види какво има вътре.

Тъй като нямаше какво да възрази, Гъл се спусна към брега, избра пътя си сред камъните и шистите и се загледа в буйната вода. Хвърли поглед назад и се увери, че брат му здраво държи въжето.

После навлезе в потока.

— Адски е студена, мамка му! — изрева той. — Отпуснете малко.

Заплува срещу течението и си представи как пръстите на краката му посиняват и падат от ходилата. Дори и с въжето, пак се блъскаше в камъните, но се оттласкваше и продължаваше напред.

Гмурна се под повърхността, проправи си със сила път срещу течението и в тази бистра като джин вода видя, че е прав. В ботушите имаше някого.

Той изплува полузадавен и панически размаха ръце.

— Издърпайте ме. О, мамка му, Исусе Христе, издърпайте ме оттук!

Паниката думтеше в главата му, а в стомаха му се надигаше гадене. Замахваше и драскаше във водата, поглъщаше я и отново я плюеше. Разчиташе само на брат си да го изтегли обратно на брега.

Изпълзя на един камък и започна да повръща вода и сутрешната си закуска, докато в стомаха му не остана нищо, и остана да лежи задъхан, без да помръдва.

— Видях го. Видях го. О, Господи, рибите са яли от него. От лицето му.

— Обади се на полицията, Ки. Обади се на полицията — викна Джеси се плъзна надолу към брега, за да го увие с одеяло.

Новината веднага се разчу. Куп научи за откритието на Гъл от три източника, които се различаваха в подробностите, преди Уили да го намери до конюшните.

— Значи си чул.

— Да. Тъкмо отивах да видя Гъл.

Уили кимна. Гласът му все още беше дрезгав, но се чувстваше по-добре.

— Здравата го е разтърсило. И аз отивам у тях, за да взема официални показания. Ако искаш, ела с мен. Истината, Куп, е, че ще съм ти благодарен, ако го направиш, и то не само защото той работи за теб. И преди съм разследвал убийства, но нито едно от тях не е приличало на това, което става сега. Ще ни трябват много хора за разследването и ще се радвам, ако неофициално мога да разчитам на теб.

— Ще дойда с теб. Съобщи ли на съпругата на Тайлър?

Уили стисна устни.

— Да. Това беше най-трудното. Предполагам, че на изток и ти си съобщавал на роднините.

— Най-трудната част — съгласи се Куп. — Чух различни версии. Имате ли причина за смъртта?

— Следователят все още не я е съобщил. Престоял е във водата известно време, нали знаеш какво става. Но не е било падане и не проклетите риби са му прегризали гърлото. Нито едното, нито другото е повлякло тялото надолу. Прииждането на водата не го е помръднало и ако не бяха тия ястребови очи на Гъл, един Бог знае кога щяхме да го намерим.

— Какво е използвал?

— Найлонова връв, камъни. Работата е там, че според мен, ако се съди по положението на тялото, копелето е трябвало да влезе във водата, за да го направи. Долен кучи син. Взел е портфейла му, часовника, раницата, якето, ризата. Оставил го е по гащи и ботуши.

— Сигурно не са били неговият размер. Ако бяха, щеше и тях да вземе. Едва ли е щял да остави и най-дребното нещо, което може да му

е от полза.

Жилището на Гъл се намираше в другия край на града, над едно заведение с бар и грил. Тясното апартаментче излъчваше миризмата на собственика си, на коне и кожа и бе обзаведено като спалня в студентско общежитие, с непотребни вещи, предоставени от родителите му, брат му и всеки, готов да добави някой стол или маса.

Въпреки неспирното мърморене, че трябва да си изкарва хляба, Джес бе този, който им отвори вратата. Не беше се отделял от брат си на повече от три метра, откакто го бе изтеглил от потока Спийърфиш.

— Все още е много разстроен. Мислех си дали да не го закарам при мама и да я оставя да го гали по главата за известно време.

— Може да се окаже, че точно от това има нужда — отвърна Уили. — Сега искам да взема показанията му. Твоите вече ги имам, но може да се сетиш за още нещо.

— Сложили сме да се вари кафе. Той пие от онова негово противно „Маунтин Дю“. Един Господ знае как го преглъща, но това е единственото, с което разполагаме.

— Не бих отказал едно кафе. — Уили прекоси стаята към хлътналия диван с карирана дамаска, където Гъл седеше с глава в ръцете си.

— Все още е пред очите ми. Не мога да го разкарам.

— Днес направи нещо много трудно, Гъл. Направи това, което трябваше.

— Искан ми се някой друг да беше видял този проклет ботуш да стърчи от водата. — Той вдигна глава и погледна към Куп. — Здравсти, шефе. Щях да дойда, но...

— Не се безпокой. Просто разкажи всичко на Уили, отначало докрай. Ще се почувстваш по-добре.

— Вече ти казах — обърна се Гъл към шерифа. — И на лесничейте. — Издиша шумно и потърка лицето си с ръце. — Добре. Вървахме край потока... — започна той.

Куп не каза нищо и остави Уили да задава въпросите, на които трябваше да получат отговор. Отпиваше кафе и слушаше, докато Гъл им разказваше подробностите и освобождаваше съзнанието си.

— Знаеш колко бистър е онзи поток. Дори и след бурята пак беше хубав и чист. Гмурнах се във водата, защото не можех да виждам добре отгоре, пяната от водопада замъгляваше всичко. И тогава го

видях. Единият му крак беше излязъл над водата, нали разбираш. Предполагам, че дъждът и водовъртежът са го издърпали нагоре. Нямаше риза, само гащи и ботуши. И рибите се бяха нахвърлили върху него. Лицето му...

Очите на Гъл овлажняха, когато отново погледна към Куп.

— Никога не съм виждал нещо подобно. Изобщо не е като във филмите. Не мога да го сравня с нищо. Дори не можах да разбера със сигурност дали е той, дали е човекът, когото търсим. Не и по снимката, която ни бяха дали. Заради рибата. Изплувах, но се нагълтах с вода. Май изпищях като момиче и там, от долу, се нагълтах. Не можех да накарам краката си да се размърдат. Джеси Ки трябваше да ме изтеглят с въжето.

Той се усмихна немошно на брат си.

— Започнах да драйфам, може би не толкова, колкото ти от оня тютюн, шефе, но достатъчно. Предполагам, че съм представлявал абсолютно жалка картинка. Джес дори не се заяде с мен заради това.

— Исках да се върнем — обади се Джес. — Мърморех и се оплаквах. Казах, че човекът, този, когото намери Гъл, бил тъпанар. Сега съжалявам.

Когато двамата с Куп излязоха навън, Уили изду бузи.

— Има разстояние между пътеката и мястото, където са убили Тайлър. Обширно пространство, където може да се е натъкнал на убиеца си.

— Мислиш ли, че се е отдалечил чак толкова от пътеката?

— Не, не мисля. Не и по своя воля, ако това имаш предвид. Може малко да се е отклонил, но е имал карта, имал е телефон. Мисля, че насила са го довели толкова далеч, това мисля.

— Съгласен съм. Нашият човек не е искал да намерим веднага тялото и не е искал да го намерим в близост до неговата собствена територия. Отклони плячката от своя... хабитат — промърмори той, мислейки за Лил. — Извърши убийството, отърви се от тялото и после се върни в своя собствен район.

— Това е отнело време, навярно цели часове. Копелето е извадило късмет с дъжда.

— Късметът му не може да продължава вечно.

— Точно в този момент търсим неидентифициран субект. Не можем да свържем убийството на Тайлър с това, което се случва при

Лил, нито с другите убийства, в които си се разровил. Смятам да поискам да ми пратят снимката на Итън Хауи като обект на оперативен интерес. Моето момче Ки е запазило местопрестъплението колкото се може по-чисто и недокоснато. Зелен е като листо, но не е глупав. Направихме снимки и не мисля, че ще възразиш, ако случайно ти пъкна в ръката копия от тях.

— Няма.

— В момента от отдел „Криминални разследвания“ претърсват мястото. И те не са глупави. Ако това копеле е изтървало нещо, ще го намерят, дори да е само клечка за зъби. Като разберем приблизителния час на смъртта, ще сме напреднали. Можем да разработим няколко варианта на възстановка на престъплението. Готов съм да чуя всяка идея, която ти хрумне. Проклет да съм, ако оставя да се измъкне човек, който тероризира един от приятелите ми и убива туристи.

— Тогава ще ти споделя няколко идеи още сега. Той си има леговище, място. Вероятно повече от едно, но в едно от тях държи провизиите си. Със сигурност не са много. Трябва да се придвижва бързо, така че не може да носи тежък багаж. Когато има нужда от нещо или просто иска нещо, го открадва от туристи, от почивни домове, от празни къщи. Знаем, че има поне един пистолет, така че му трябва амонал^[1]. Ловува, за да се храни, или ограбва лагери. И мисля, че се ослушва какво става. Ще разбере, че сте открили тялото. Най-разумното действие в случая би било да спре и да се отправи към Уайоминг поне за известно време. Но не мисля, че ще го направи. Има си цел и тя все още не е изпълнена.

— Ще организираме претърсване по вода и въздух. Ако покаже дори един косъм от задника си, ще го хванем.

— Някой съобщавал ли е за кражби от туристи, излетници, къщи, магазини?

— Винаги има такива неща. Ще проверя всички доклади за последните шест месеца. Може би ще ми позволиш да те причисля официално към нас, само за малко?

— Не. Не искам значка за втори път.

— Някой от тези дни, Куп, ние с теб трябва да изпием по една бира и да ми разкажеш на какво се дължи това нежелание.

— Може би. Трябва да се връщам при Лил.

— Мини край участъка и вземи снимките. Официално назначен или не, смятам да те използвам.

Този път, когато пристигна при Лил, Куп носеше под якето си деветмилиметровия си пистолет. Занесе в хижата ѝ лаптопа, папките, които му бе дал Уили, и три пълнителя. След известен размисъл пъкна един от тях в джоба си и натика другите два в едно от чекмеджетата на скрина ѝ.

И с вдигната вежда извади къса копринена, черна нощница с много фина дантела на интересни места.

Зачуди се защо Лил сякаш постоянно носеше бархет.

Побутна нещо червено и в буквалния смисъл прозрачно, поклати глава и пусна черното одеяние обратно в чекмеджетото.

В кухнята постави лаптопа на масата, взе няколко бутилки вода от запасите на Лил и излезе да види как върви поставянето на новата и осигурителна система.

Прекара известно време с отговорника на работниците, дошъл от Рапид Сити, и бързо се измъкна, преди да успее да го хване да помага с жиците, след като разбра, че Куп разбира от охранителни мерки.

Хубавото време караше хората да излизат навън, забеляза Куп. Преброи три групи, които обикаляха хабитатите. А големият жълт училищен автобус му подсказа, че има и още. Предположи, че са дошли в образователния център.

Лил постоянно имаше работа и това беше хубаво. Но и твърде лошо, или поне тя можеше да си помисли така. Оставаха само няколко часа, преди слънцето да залезе, а после имаха уговорка.

Той закачи ремаркетото за конете за камиона си и натовари коня, който ѝ бе продал. Избра по-младия и по-голям от конете, останали в обора, и после качи и него.

Стори му се забавно, че никой не го попита какво прави. Дали се дължеше на това, че бяха свикнали с присъствието му, или на това, че изглежда в наистина отвратително настроение, той така и не разбра, но стажантите се занимаваха със своите си дела. От другия край на двора Танси му махна приятелски.

Един въпрос към минаващ наблизо член на персонала му разкри къде се намира Лил, в кабинета си. Той закара камиона с ремаркетото

пред сградата и влезе, за да я вземе.

— Куп — поздрави го Мери с разсеяно кимване иззад бюрото си. — Тя говори по телефона, но мисля, че скоро ще свърши. — Хвърли поглед към кабинета и понижи глас. — Чу ли за убийството? Дали е вярно?

— Вярно е.

— Клетият човек! Горката му жена! Дошла е на почивка, а се връща вдовица. Всеки път, когато си помисля, че хората са общо взето добри и свестни, се случва нещо, което ме убеждава, че прекалено много от тях изобщо не са добри.

— Права си, и за двете.

— Да, и точно в това е проблемът, нали така? О, впрочем приятелят ти, този с алармената система, се обади.

— Говорих с него. След два дни трябва да сте обезопасени стопроцентово.

— Радвам се да го чуя. И това също е срамота, че трябва да си създаваме толкова главоболия, да не говорим за разходите, защото някои хора изобщо не са добри.

— Това е правилна инвестиция.

— Ето, Лил затвори телефона. По-добре влез, преди да реши да се обади на някой друг.

— Мери, имаш ли нещо против да взема Лил за няколко часа?

— Не и ако я заведеш на някое място, където няма работа и тревоги, единствените ѝ занимания през последните няколко седмици.

— Разбрахме се.

— Не ѝ позволявай да каже „не“ — подвикна след него Мери, докато вървеше към кабинета.

Лил седеше на бюрото, наведена към монитора си. Пръстите ѝ бяха върху клавиатурата.

Куп се зачуди дали изобщо има представа колко е бледа и какви сенки тъмнеят под очите ѝ.

— По следите на един тигър съм.

— Това е изречение, което не чувам всеки ден.

— Борис е самотен. В един стриптийз клуб в Сиукс Сити използвали бенгалски тигър като част от някакъв номер.

— Тигърът ли се е събличал?

— Много смешно. Не, държали са я в клетка или във вериги. Най-накрая ги затворили за измъчване на животни. Изтръгнали са ѝ ноктите, дрогирали са я и един Господ знае какво още са ѝ направили. Ще я вземем.

— Добре, иди и я вземи.

— В момента уреждам да ни я доведат. Доста дълга червена лента, през която трябва да се проврем. Опитвам се да намеря дарения. В медиите са излезли няколко статии за нея и мога да го използвам като допълнителен довод. Просто трябва да...

— Ела с мен.

Видя как цялото ѝ тяло се напруга.

— Нещо не е наред ли? Още нещо?

— Не и пред следващите един-два часа. Тигърът може да почака. Всичко може да почака. Имаме дневна светлина.

— Купър, в момента работя. В образователния център има цял автобус деца, а навсякъде из убежището се разхождат хора и слагат аларми. Мат току-що приключи със зашиването на едно еленче, ударено от кола, а аз се опитвам да уредя да ни докарат Дилайла в началото на следващата седмица.

— Доколкото разбирам, Дилайла е тигърът, а не някоя от танцьорките. И аз имам работа, Лил, и тя ще е тук, когато се върнем. Да тръгваме.

— Къде? Боже Господи, Куп, един клетник е бил убит и захвърлен в Спиърфиш. Не мога да си представя как ще тръгна на спокойна разходка с теб и ще си говорим за... каквото и да е.

— Няма да вървим. И предполагам, че ще трябва да го направим по трудния начин.

Той заобиколи бюрото, вдигна я от стола и я преметна през рамото си.

— О, за Бога! — Тя стовари юмрук върху рамото му. — Стига! Това е смешно. Недей! Недей излиза оттук с...

Той свали шапката ѝ на път към вратата.

— Ще се върнем след няколко часа.

Мери кимна със сериозен вид. Очите ѝ се смееха.

— Добре.

— Нали няма да има проблем да затвориш, ако не сме се върнали?

— Никакъв.

— Стига! Това е моето място. Не можеш да даваш разпореждания на персонала ми... Недей излиза от тази сграда! Купър, ще засрамиш и двамата ни.

— Изобщо не се чувствам засрамен. — Той излезе навън и закрачи към камиона. — Ти обаче ще се почувстваш точно така, ако не седиш където те сложа, защото просто ще те хвана и ще те поставя обратно там.

— Много ме ядосваш.

— Мога да го преживея. — Куп отвори вратата на пътника и я стовари на седалката. — Сериозно говоря, Лил. Просто ще те довлека обратно. — Пресегна се, закопча колана ѝ и пусна шапката ѝ в скута. Леденосините очи срещнаха тъмнокафявите. — Стой там, където те сложих.

— О, ще остана. Ще остана, защото няма да допусна да се изпокараме тук, навън. Няма да правя още сцени на място, където всеки може да ни види.

— Стига ми. — Той затръшна вратата, заобиколи зад камиона и седна на шофьорското място. — Отиваме на езда. Няма да се върнем, преди на бузите ти да се появи малко цвят. — Погледна назад. — Нямам предвид цвят от това, че си ядосана.

— Само това ще получиш.

— Ще видим. — Той подкара камиона по пътя. — Отиваме в Римрок. Според мен можем да го сметнем за неутрална територия. — „освен това беше на цели мили разстояние от мястото, където бяха открили тялото на Тайлър.“

— Какъв е смисълът?

— Смисълът е, че имаш нужда от почивка, както и аз. И, Лил, достатъчно дълго отлагахме това.

— Аз решавам кога имам нужда от почивка. По дяволите, Куп, не знам защо толкова много държиш да ме ядосаш. Имам си достатъчно проблеми на главата и без да се карам с теб. Освен това помежду ни всичко е наред. Снощи всичко беше наред.

— През нощта беше прекалено уморена, за да подхващам тази тема. Предпочитам да си гневна, отколкото едва ли не обляна в сълзи при самата мисъл да разговаряш с мен.

— Често разговарям с теб. — Тя облегна глава на седалката и затвори очи. — Мили Боже, Куп, един човек е мъртъв! Мъртъв! А ти ме притискаш за това? За какво да говорим? За нещо, което е минало свършено?

— Точно така, един човек е мъртъв. И този, който го е направил, те е взел на мушка. Имаш нужда от помощ, но не ми вярваш.

С рязко, отривисто движение тя взе шапката от скута си и я постави на главата си.

— Не е вярно.

— Вярваш ми, че ще ти помогна да защитиш убежището. Вярваш ми достатъчно, за да спиш с мен. Но не ми вярваш достатъчно, за да ме допуснеш на по-дълбоко ниво. И двамата го знаем.

Той паркира на едно място за лагеруване. Мълчаливо двамата заедно изведоха конете от ремаркетото.

— Можем да тръгнем по долния път. Разстоянието е по-кратко.

— Не ми е приятно да ме командваш така.

— Не мога да те обвиня за това. Но не ми пука.

Тя се метна на седлото и насочи коня към пътеката.

— Може би жените, с които си бил, са търпели подобно отношение. Аз обаче няма да го търпя. Няма. Ще имаш своите два часа, защото си по-едър и по-силен от мен и защото няма да допусна да разиграваме сцени през очите на персонала ми, на стажантите, на гостите ми. Това е всичко, Купър. Така стоят нещата помежду ни.

— Бузите ти ще се позачервят, част от тревогата ще изчезне от очите ти и ще изясним нещата помежду ни. След това, ако кажеш, че това е всичко, наистина ще е всичко. — Той ѝ отвори вратата за добитъка, остави я да мине и я затвори зад гърба им.

— Можеш да ми кажеш всичко, което знаеш за това, което се е случило с Джеймс Тайлър. Не се сещам за почти нищо друго. Не разбирам как можеш да очакваш от мен да се сетя.

— Добре, ще започнем с това, за да приключим темата.

Той ѝ изложи случая с всички подробности, които си спомняше, на път към ръба на каньона. Говореше за убийства и смърт, докато язدهа по пътеката, която се виеше сред борове и трепетлики, а кълвачите се спускаха рязко надолу и се стрелкаха сред дърветата.

— Гъл добре ли е?

— За известно време ще вижда Тайлър такъв, какъвто го е намерил, всеки път щом затвори очи. Няма да може да заспи, а когато успява, ще сънува кошмари. После всичко ще отмине.

— Така ли беше за теб?

— Дълго време виждах Мелинда Барет всеки път, когато затворех очи. Първия път, когато видях труп, вече като полицай, беше също толкова ужасно. А после...

— После се превръща в рутина?

— Не. Превръща се в работа, но никога не е рутина.

— Понякога все още я виждам. Дори и преди да започне всичко това. Мислех си, че вече съм го преодоляла, а после изведнъж се събуждах, замръзнала от ужас и обляна в пот, с нейния образ в главата си. — Вече по-спокойна, тя се извърна към Куп и очите им се срещнаха. — Двамата с теб преживяхме нещо кошмарно съвсем млади. Преживяхме заедно много неща. Грещиш, като казваш, че не ти вярвам. И грещиш, ако смяташ, че грубостта ти ще ти помогне да получиш това, което искаш, каквото и да е то.

— Ти си това, което искам, Лил. Ти си всичко, което някога съм искал.

Бузите ѝ наистина се обляха в руменина, когато тя рязко обърна глава към него.

— Върви по дяволите.

Срита коня си и препусна в галоп.

[1] Амонал — силно експлозивно вещество. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

ДУХ

„И всички те се търсят и обичат, от обич няма кой да ги лиши. Душите на нещата се привличат.“

Пърси Биш Шели

21.

„Мамка му!“ — изруга наум той. И я остави да набере преднина. Може би щеше да успее да изпусне парата и да охлади гнева си, а може би не, но гневът беше по-добър от изтощението. „Има нужда да поязди — помисли си той. — Просто да подиша малко.“ Въздухът бе изпълнен с миризмата на градински чай и хвойна, а над главите им кръжеше един орел, погълнат от лова си. Куп чу нещо, което му прозвуча като крясък на яребица от вътрешността на един храст, който протягаше клонки да разтвори стегнатите си пъпки и да разцъфти.

Разгневена или не, Куп знаеше, че Лил ще попие спокойствието, което ги заобикаляше, и ще се почувства по-добре.

Може и да не вдигнеше поглед, за да проследи полета на орела, но знаеше, че е там.

Когато конят ѝ най-последно забави ход, Куп се изравни с нея. „Не — реши той, — все още не е изпуснала парата.“ Стискаше я така здраво, както здраво се крепеше на гърба на Стъпко.

— Как можеш да ми кажеш подобно нещо? — избухна тя. — Всичко, което някога си искал? Ти ме изостави! Разби сърцето ми.

— Явно си го спомняме по различен начин, защото в моите спомени никой никого не е изоставял. А освен това изобщо не ми изглеждаше с разбито сърце, като решихме, че връзката от разстояние няма да се получи.

— Когато ти го реши. Аз бях изминала половината път до Ню Йорк, за да те видя, да бъда с теб. Исках, наистина исках да прекарам известно време с теб на твоя територия. В твоя дом. Ти обаче не го искаше. — Тъмните ѝ очи се забиха в него, смъртоносни като ножове. — Предполагам, решил си, че ще е по-трудно да ме зарежеш, ако седя в апартамента ти в Ню Йорк.

— Исусе Христе, Лил! Не съм те зарязвал. — Тези очи го нараняваха, проливаха кръв, която тя не можеше да види. — Не беше така.

— А как, по дяволите, беше от твоя гледна точка? Каза ми, че не можеш да продължаваш повече, че трябва да се съсредоточиш върху

собствения си живот и собствената си кариера.

— Казах, че ние не можем, че ние трябва.

— О, стига си дрънкал глупости!

Стъпко направи крачка настрани, обезпокоен от гнева в гласа ѝ. Тя го овладя без никакъв признак на усилие.

— Нямахте никакво право да говориш за мен или за моите чувства. Нито тогава, нито сега.

— Дяволски сигурен съм, че тогава не ми го каза.

Сега и неговият кон затанцува, също тъй неспокоен като Стъпко. Куп го успокои и понечи да се обърне, за да застане лице в лице с Лил. Тя обаче препусна напред. Куп стисна зъби и сръга коня си, за да я последва.

— Ти се съгласи — добави той, след като я настигна. Ядоса се на отбранителната нотка в гласа си.

— А какво трябваше да направя? Да се хвърля в обятията ти и да те умолявам да останеш с мен и да ме обичаш?

— Всъщност...

— Изминах с кола целия път до онзи проклет мотел в Илинойс. Бях толкова развълнувана. Струваше ми се, че от последната ни среща са изминали години, и се боях, че няма да харесаш прическата или дрехите ми. Тревожех се за глупости. И горях от нетърпение да те видя. Буквално горях. Боляха ме дори пръстите на краката, по дяволите!

— Лил...

— Но още в мига, в който те видях, разбрах, че не що не е наред. Ти беше пристигнал преди мен, помниш ли? Видях те как пресичаш паркинга, идваше от ресторантчето.

Гласът ѝ се измени, гневът се оттече от него и отстъпи място на нещастие. Гневът го нараняваше, ала нещастие просто го унищожаваше.

Не каза нищо, остави я да довърши, при все че можеше да ѝ каже „да“. Да, спомняше си. Спомняше си как бе пресякъл онзи покрит с дупки паркинг, спомняше си мига, в който я бе зърнал. Помнеше тръпката, нуждата, отчаянието.

Всичко.

— Отначало не ме видя. И тогава разбрах. Опитах се да убедя сама себе си, че е просто от нерви, от вълнение, че те виждам пак.

Просто... ти изглеждаше променен. По-далечен, по-суров.

— Наистина се бях променил. И двамата се бяхме променили.

— Моите чувства не бяха, за разлика от твоите.

— Чакай малко. — Той посегна да хване юздата ѝ. — Един момент.

— Любихме се почти веднага след като затворихме вратата на онази стая в мотела. И разбрах, че ще сложиш край. Наистина ли мислиш, че не усетих как се отдръпваш от мен.

— Аз съм се отдръпвал от теб, така ли? А колко пъти се бе отдръпвала ти? Защо не се бяхме виждали толкова време? Все имаше проекти, непрекъснато пътуваше за теренна работа или...

— Мен ли обвиняваш?

— Никой не е виновен — започна той, но тя издърпа юздата си и насочи коня си настрана.

Опитвайки се да запази търпение, той слезе на земята и завърза и двата коня за едно дърво.

— Трябва да ме изслушаш.

— Аз те обичах. Обичах те. Ти беше единственият, за мен не съществуваха други мъже. Бях готова да направя всичко за теб, за нас.

— Това беше част от проблема.

— Това, че те обичах, е било проблем?

— Това, че беше готова да направиш всичко. Лил, просто... Стой мирна, по дяволите! — Той я сграбчи за раменете, преди отново да е успяла да се отдалечи от него. — Ти знаеше какво ще направиш с живота си. Беше наясно какво искаш и го правеше. Беше първенец на випуска си, получаваше какви ли не отличия и възможности. Ти разцъфтя, Лил. Беше там, където имаше нужда да бъдеш, и правеше това, което имаше нужда да правиш. Аз не можех да бъда част от това и със сигурност не исках да заставам на пътя ти към него.

— Значи твърдиш, че си ме зарязал и си разбил сърцето ми за мое добро? Така ли искаш да го възприемаш?

— Наистина беше така, така е.

— А аз така и не можах да те забравя, копеле такова! — извика тя и запрати към него гнева и обидата, обхванали всяка частица от нея. — Ти ме съсипа. Отне ми нещо, което така и не успях да си върна, нещо, което така и не можах да дам на никой друг. Нараних един добър човек, много добър човек, защото не можах да го обикна, защото не

можах да му дам това, което заслужаваше да получи и което ти захвърли. Опитах се. Жан-Пол беше идеален за мен и трябваше да успея да направя така, че да се получи. Но не можах, защото той не беше ти. И той го знаеше, през цялото време го знаеше. А сега стоиш тук и ми казваш, че си ме изоставил за мое добро?

— Бяхме деца, Лил. Просто деца.

— Любовта ми не беше по-малка, нито пък болката, само защото бях на деветнайсет.

— Ти се бе запътила нанякъде. Бе започнала да оставяш своя следа в света. Изпитвах нужда и аз да оставя своя. Така че да, направих го заради теб и заради мен. Нямах какво да ти дам.

— Стига си дрънкал празни приказки! — Тя се опита да се отскубне, но той я дръпна обратно.

— Нямах нищо. Бях нищо. Нямах пукната пара, карах от заплата до заплата, ако извадех късмет. Живеех в една дупка, защото не можех да си позволя нищо повече, и работех и нощем, ако успеех да намеря нещо. Идвах тук съвсем рядко, защото нямах пари за път.

— Ти казваше, че...

— Лъжех. Казвах, че съм зает или че не мога да ги убедя да ми дадат отпуска. Което всъщност си беше вярно, защото работех на две места, стига да успеех да намеря нещо допълнително, и се мъчех да докопам още някой и друг час. Но не затова не идвах често. Продадох мотора, защото не можех да си го позволя. Няколко месеца давах кръв, за да си платя наема.

— За Бога, Куп, ако нещата са били чак толкова зле, защо не си...

— Защо не съм поискал от баба си и дядо си? Защото вече ми бяха помогнали да започна и не исках да взема от тях нито цент повече.

— Можеше да се прибереш тук. Можеше да...

— Да се върна и да призная провала си, с пари, които едва са ми стигнали за автобусния билет? Изпитвах нужда да направя нещо от себе си и ти трябва да разбереш това. Трябваше да получа известна сума от наследството ми, когато навърша двайсет и една. Имах нужда от тези пари, за да си намеря прилично жилище, за да си поема дъх и да мога да се съсредоточа върху професията си и да оставя тази следа. Но баща ми ми попречи. Беше вбесен, че съм се противопоставил на решенията му, на плановете му за мен. Имах малко пари, тези, които

ми бяха дали баба и дядо или по-скоро това, което бе останало от тях, и спестяванията си. Той замрази сметките ми.

— Как?

— Много е добър в това. Познава нужните хора, познава системата. Да добавим и това, че здраво се издъних в колежа, пилеих парите като конфети. Това си е лично моя грешка и на никой друг, но тогава бях млад, глупав, затънал в дългове и той ме стисна за топките. Мислеше, че ще успее да ме вкара в правия път.

— Искаш да кажеш, че баща ти те е отрязал финансово, попречил ти е да получиш дори това, което е било твое, защото е искал да станеш адвокат?

— Не. — „Тя може би никога нямаше да разбере.“. — Защото искаше контрол, защото не желаше, не можеше да допусне някой да се противопостави на този контрол.

Лил вече го слушаше внимателно и Куп направи крачка назад.

— Парите представляват оръжие и той знае как да го използва. Каза ми, че ще освободи част от сумата, ако аз... е, имаше списък с условия. Няма значение точно какви. Трябваше да си наема адвокат и това ми отне много време и пари. Така че дори когато получих това, което беше мое, голяма част от него отиде за адвокатски хонорари. Не можех да ти позволя да дойдеш в Ню Йорк и да видиш как живееш тогава. Трябваше да вложа всичко, което имам, в работата. Трябваше да стана детектив, да докажа, че съм достатъчно добър. А ти, Лил, ти летеше. Пишеше статии, пътуваше, печелеше академични отличия. Беше невероятна.

— Трябваше да ми кажеш. Имах право да знам какво става.

— И какво щеше да стане, ако ти бях казал? Щеше да настояваш да се върна и може би щях да го направя. Без нищо. Щях да ненавиждам този факт. И рано или късно щях да обвиня теб. Или пък ти щеше да зарежеш всичко и да дойдеш в Ню Йорк. И скоро щяхме да се намразим един друг. Ако ти бях казал, Лил, ако те бях помолил да останеш с мен, докато успея да постигна нещо, нямаше да има никаква възможност да се появи Убежище на дивия живот „Чанс“. Ти нямаше да си тази, която си сега. Нито пък аз.

— Ти взе всички решения сам.

— Тук вече не съм съгласен. Тогава ти се съгласи с тях.

— Казах, че съм съгласна, защото единственото, което ми бе останало, беше гордостта.

— Значи трябва да разбереш, че това беше всичко, което имах и аз.

— Имаше мен.

Прииска му се да я докосне, просто да допре пръсти до лицето ѝ, да заличи болката в очите ѝ. Но не това беше начинът.

— Изпитвах нужда да се превърна в някого заради самия себе си. Трябваше да направя нещо, с което да се гордея. Прекарах първите двайсет години от живота си с мечтата баща ми да ме забележи, да се гордее с мен. Мисля, че и майка ми правеше същото. Той умее да те накара да копнееш за одобрението му, а после да не ти го дава, за да го желаш още повече и да се чувстваш... по-незначителен, понеже то така и не идва. Нямах представа какво е това чувство.

— Нямам. — Тя виждаше съвсем ясно момчето, което бе срещнала за първи път. Същите очи, тъжни и гневни.

— Не знаех какво е някой да го е грижа за мен, да ме обича, да се гордее с мен, все едно за какво, до онова лято, когато дойдох при баба си и дядо си. След това в известен смисъл стана още по-важно да получа същото от собствените си родители, най-вече от баща ми. Но разбрах, че никога нямаше да стане.

Той сви рамене, сякаш това вече нямаше значение.

— Когато го осъзнах, нещата се промениха. Аз се промених. Може би наистина съм станал по-суров, Лил, но бях започнал да се стремя към нещо, което самият аз исках — аз, а не той. Бях добро ченге и това беше важно за мен. Когато вече не можех да бъда полицай, изградих свой собствен бизнес и бях добър детектив. Проблемът никога не е бил в парите, макар че нека ти кажа: наистина е адски, шибано трудно да нямаш никакви средства, да се боиш, че няма да успееш да платиш наема за следващия месец.

Тя се загледа към каньона, където скалите се издигаха, безмълвни и могъщи, към все по-дълбоката синева на небето.

— Нима си решил, че няма да разбере нищо от това?

— Самият аз не разбирах и половината и не знаех как да ти го обясня. Обичах те, Лил. Обичал съм те през всеки един ден от живота си, откакто бях на единайсет. — Той бръкна в джоба си и извади монетата, която му беше дала тя в края на първото им лято. — Носех

те със себе си всеки ден. Но имаше време, когато мислех, че не те заслужавам. Можеш да ме обвиняваш заради това, но фактът е, че и двамата трябваше да поемем по своя път. Нямахме да успеем, ако не се бяхме пуснали един друг.

— Не можеш да го знаеш със сигурност. И не си имал правото да вземаш решения за мен.

— Взех решение за себе си.

— И сега се връщаш, десет години по-късно, когато ти си готов? Очакваш просто да го приема и да действам така, както искаш ти?

— Мислех, че си щастлива и, повярвай ми, част от мен умираше всеки път, когато си мислех как се справяш, как правиш това, което искаш, без мен. Всеки път, когато станеше дума за теб, чувах как си изграждаш име, как строиш убежището, как се отправяш към Африка или към Аляска. Няколкото пъти, когато те видях, ти беше все заета. Все тръгваше нанякъде.

— Защото не можех да понеса да съм близо до теб. Болеше, по дяволите!

— Беше сгодена.

— Никога не съм била сгодена. Хората решиха, че сме сгодени. Живях с Жан-Пол и двамата пътувахме заедно, когато работата ни го позволяваше. Искях да си изградя свой живот. Искях семейство. Но не можах да направя така, че да се получи. Нито с него, нито с някой друг.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, всеки път, когато чуех за него или че се срещаш с друг мъж, ми се струваше, че умирам. Прекарах без брой нещастни часове, ноци и дни, години, изпълнен с желание да не бях направил това, което мислех и все още мисля, че е правилно. Смятах, че си го преодоляла, че си продължила напред, и през половината време те мразех заради това.

— Не знам какво искаш да кажа или да направя.

— И аз не знам. Но ти казвам, че знам кой и какво съм сега и че това ме радва. Сторих това, от което имах нужда. Сега какво? Правя това, което искам да направя. Ще дам на баба си и дядо си най-доброто от себе си, защото точно това винаги са ми давали те. Ще дам на теб най-доброто от себе си, защото този път няма да те оставя да си тръгнеш.

— Ти не ме притежаваш, Куп.

— Тогава ще поправя това, докато те спечеля отново. Ако засега всичко, което мога да сторя, е да ти помогна, да се погрижа да си в безопасност, да спя с теб и да се уверя, че знаеш, че никъде няма да отида, тогава добре. Рано или късно отново ще си моя.

— Вече не сме такива, каквито бяхме някога.

— Сега сме нещо повече от това, което бяхме някога. И тези, които сме сега, Лил, все още са един за друг.

— Този път решението няма да е само твое.

— Още ме обичаш.

— Да, така е. — Тя отново се обърна с лице към него и го изгледа с очи, които бяха едновременно ясни и неразгадаеми. — И отдавна живея с убеждението, че любовта не е достатъчна. Ти ме нарани повече от всеки друг, повече, отколкото който и да било би могъл. И това, че сега знам причината, променя ли нещо? Не съм сигурна дали прави нещата по-добри, или по-лоши. Няма лесен начин да поправиш стореното.

— Не търся лесен начин. Дойдох тук, защото баба ми и дядо ми имаха нужда от мен. И защото бях готов да напусна Ню Йорк. Очаквах да те заваря почти омъжена. Казах си, че трябва да го преглътна. В крайна сметка нали навремето имах своя шанс? И от моя гледна точка, Лил, и ти имаше своя. Имаш толкова време, колкото ти трябва. Аз никъде няма да отида.

— Да, нали все това повтаряш. — Тя отстъпи назад и понечи да се обърне към конете, но той я хвана за ръката и я завъртя обратно.

— Май ще трябва да го повтарям, докато ми повярваш. Едно на нула за теб, Лил. Знаеш ли по колко начина може да те нарани любовта? Карате да се чувстваш или блажено щастлив, или отчайващо окаян, кара те да изпитваш свиване в корема или болка в сърцето. Прави всичко по-ярко и по-ясно или размива контурите. Кара те да се чувстваш или като крал, или като глупак. По всеки един начин, по който може да нарани човек, любовта ме е наранявала, когато става дума за теб.

Той я привлече към себе си и облада устните ѝ, отдаде се на тази безкрайна болка, докато вятърът разносяше във въздуха аромата на градински чай.

— Любовта ми към теб ме превърна в мъж — усмихна се Куп, когато я пусна. — И се връщам за теб като мъж.

— Все още можеш да накараш коленете ми да се подкосят и все още искам да почувствам ръцете ти по тялото си. Но това е единственото, в което съм сигурна.

— Поне е някакво начало.

— Трябва да се връщам.

— Бузите ти са порозовели и сега вече не изглеждаш толкова уморена.

— Е, браво на теб. Това не означава, че не съм ти сърдита заради начина, по който ме доведе тук. — Тя се качи на коня си. — Точно сега съм ти сърдита по сто различни начина заради сто различни неща.

Той я изгледа изпитателно и се метна на седлото.

— Първия път не се карахме толкова. Бяхме прекалено млади и жадни един за друг.

— Не, не се карахме толкова, защото не беше такъв нещастник.

— Не мисля, че това е причината.

— Сигурно си прав. Вероятно и тогава си бил точно такъв нещастник.

— Обичаше цветята. Винаги ти беше приятно, когато отивахме на излет или на езда и дивите цветя цъфтяха. Май трябва да ти подаря цветя.

— О, да, защото това ще оправи всичко като с вълшебна пръчица. — Гласът ѝ беше крехък като хвойна по време на суша. — Аз не съм някоя от твоите градски женички, които можеш да подкупиш с букет красиви рози.

— Не знаеш нищо за градските ми женички. С което по всяка вероятност не можеш да се примириш.

— Защо трябва да ме вълнува това? Имало е много мъже, които са ми носили цветя след теб.

— Добре, печелиш една точка.

— Това не е игра, шега или състезание.

— Не е. — Но тя говореше с него и той го сметна за ченгелче в колоната за печалба. — На този етап трябва да повярвам, че е просто съдба. Работих много здраво, за да си изградя живот без теб. А ето ме тук, точно там, откъдето тръгнах.

Тя не каза нищо, когато конете им газеха високата трева и се връщаха обратно на пътеката.

Куп изчака да качат животните в ремаркетото и затвори вратата. Седна зад волана, включи двигателя и хвърли поглед към профила ѝ.

— Донесох някои от нещата си в хижата. Смятам да остана там, поне докато не приберат Хауи. Утре ще донеса още някои вещи. Имам нужда от чекмедже и малко място в гардероба.

— Ще получиш чекмедже и място в гардероба. Просто не си въобразявай, че това означава нещо друго, освен желание да се чувстваш удобно, тъй като съм ти благодарна за помощта.

— И защото сексът ти харесва.

— И защото сексът ми харесва — съгласи се хладно тя.

— Трябва да свърша някои работи в хижата. Ако ти пречи да използвам кухненската маса, ще ми трябва някое друго място за лаптопа.

— Можеш да използваш дневната.

— Добре.

— Защо не ми казваш как е бил убит Джеймс Тайлър? Защото смяташ, че няма да мога да го понеса ли?

— Имаше много други неща, за които исках да поговорим.

— Аз не съм крехка.

— Не, но всичко това ти се натрупва. От полицията трябва да изчакат официалните резултати от аутопсията, но Уили ми каза, че гърлото му е било прерязано. Съблекли са го по долни гащи и ботуши, затова реших, че убиецът му е искал да използва ризата, якето и каскета му. Взел е часовника и портфейла му. Вероятно е унищожил мобилния му телефон, а може и Тайлър да го е загубил по пътя. Убиецът трябва предварително да е имал кордата, която е използвал. Пуснал е трупа от скалите и е отделил време и усилия да го закрепил на дъното на потока. Но дъждът е предизвикал размествания и тялото му е изплувало на мястото, където го е забелязал Гъл.

— Навярно се е отървявал и от други трупове, при това по-успешно.

— Да, и аз на това се обзалагам.

— Значи, ако той е убиецът на Моли, не е бил мъртъв или в затвора, както си мислеше ти, или поне не е бил в затвора толкова дълго, колкото смяташе. Действа на смесен принцип: едни трупове оставя за животните и това са телата, които могат да бъдат намерени. Други скрива.

— Така изглежда.

Лил бавно кимна по начина, за който Куп знаеше, че означава сериозно обмисляне.

— А убийците, постъпващи така, серийните убийци, които притежават известен самоконтрол, пътуват насам-натам и знаят как да се крият и да се сливат с другите, тях невинаги ги залавят.

— Виждам, че си прочела нещо по въпроса.

— Така правя, когато имам нужда от информация. В крайна сметка свършват с истинските си имена и може би документален филм, посветен на тях. „Зодиакът“, „Зеленият път“... И все пак те обикновено изпитват необходимост да се подиграват на полицията или да използват медиите. А той не го прави.

— Не става въпрос за слава или признание. Става въпрос за работа. Това е нещо лично и той получава своето удовлетворение от този факт. Всяко убийство е доказателство, че е по-добър от жертвата. По-добър от баща си. Той доказва нещо. Знам какво представлява това чувство.

— За да бъдеш герой ли стана ченге, Куп?

Устните му се извиха.

— В началото ли? Вероятно да. По време на краткия си престой в колежа се чувствах съвсем не на мястото си. Не просто се опитвах да намеря своето място, аз изобщо няхах такова там. Единствените неща, които научих за правото, бяха, че не искам да ставам адвокат, но правото само по себе си е завладяващо. Затова се насочих към друга област, където да се занимавам с него.

— В борбата с престъпността в урбанизираните каньони.

— Обичах Ню Йорк. И все още го обичам — отвърна той. — И да, наистина си представях как ще преследвам лошите и ще защитавам хората. Но скоро установих, че ще прекарвам дълго време прав или седнал, или като чукам на разни врати, или в писмена работа. Толкова много скука в сравнение с моментите на абсолютен ужас. Научих се да съм търпелив. Научих се да чакам и какво означава да защитавам и да служа. А после, на 11 септември, всичко се промени.

Тя посегна и постави ръка върху неговата, съвсем леко, само за миг. Но всичко беше в това докосване — утеха, съчувствие, разбиране.

— Всички бяхме ужасени до смърт, преди да разберем, че си добре.

— Този ден не бях на смяна. По времето, когато стигнах там, втората кула беше рухнала. Тогава трябваше просто да направя това, което бях длъжен и което можех.

— Бях в час, когато чухме, че едната от кулите близнаци е ударена от самолет. Отначало никой не знаеше какво става. А после... всичко спря. Остана само ужасът.

Той поклати глава, защото знаеше, че ако им позволи, картините от този ден отново ще се върнат в съзнанието му, спомените за това, което бе видял и направил, както и за това, което не бе успял да стори.

— Познавах някои от ченгетата, които влязоха вътре и загинаха, както и някои от пожарникарите: хора, с които бях работил, излизал, играл футбол. След това и през ум не ми мина да напусна полицията. Работата ми се беше превърнала в нещо като мисия. Моите хора, моят град. Но когато убиха Дори, това чувство изчезна. Просто някой преряза връвта и вече го нямаше. Не можех да се занимавам повече с това. Загубата на това чувство бе най-лошото нещо в живота ми, като се изключи това, че загубих теб.

— Могъл си да се прехвърлиш в някой друг отдел.

— Това и направих, по мой си начин. Струва ми се, че изпитвах нужда да изградя нещо. Да превърна смъртта и тъгата в нещо. Не знам, Лил. Просто направих това, което ми хрумна. И се получи.

— Все още щеше да си там, ако не беше злополуката със Сам.

— Не знам. Градът се съживи, както и аз. Бях приключил с живота си в Ню Йорк и вече бях започнал да правя планове да се върна тук още преди злополуката.

— Преди това?

— Да. Исках тих и спокоен живот.

— Като се има предвид всичко случило се, май не си получил това, което искаш.

Той погледна към нея.

— Все още не.

Когато завиха по пътя към убежището, вече почти се бе стъмнило. Дълги сенки в края на дълъг ден.

— Ще отида да помогна с храненето — рече тя. — А после имам малко работа за довършване.

— Аз също. — Преди Лил да успее да отвори вратата, Куп посегна и хвана задната част на врата ѝ. — Бих могъл да кажа, че

съжалявам, но няма да е вярно, защото си тук. Бих могъл да ти кажа, че никога няма да те нараня отново, но няма да го направя. Мога да ти кажа само, че ще те обичам до края на живота си. Може би това не е достатъчно, но в този момент е единственото, което имам.

— А аз ще ти кажа, че имам нужда от време да помисля, да свикна и да реша какво искам този път.

— Имам време. Трябва да отида в града. Имаш ли нужда от провизии?

— Не, имаме всичко.

— След един час съм тук. — Той я придърпа към себе си и притисна устни до нейните.

Може би работа представляваше нещо като патерица, разсъждаваше Лил. Нещо, на което можеше да се облегне, за да ѝ помогне да закуцука напред след някой силен удар. Работата трябваше да се свърши, така че тя започна да мъкне храна към клетките под стройния хор от звуци на питомниците си. Проследи с поглед как Борис скача към храната си и я разкъсва. „Ако нещата се развият добре — помисли си тя, — до края на седмицата ще си има компания.“

Несъмнено това бе още един успех за убежището. Но за нея по-важно беше, че още едно измъчвано животно щеше да получи убежище, свобода — дотолкова, доколкото можеше да ѝ даде Лил и грижи.

— И така, как беше приключението ти?

От усмивката на Танси Лил заключи, че приятелката ѝ е станала свидетел на унижителното ѝ напускане по-рано. А онези, които не бяха видели събитието със собствените си очи, положително бяха чули за него.

Благодарение на Куп.

— Мъжете са идиоти.

— Да, често са такива, но точно затова ги обичаме.

— Той реши да действа според наръчника на пещерния човек, за да ми обясни защо навремето изтръгна сърцето от гърдите ми: от мъжка гордост и за мое собствено добро, както и по куп други нелепи причини, които, естествено, аз съм била прекалено млада и оглупяла от любов, за да обмисля или разбера тогава. По-добре да ме нареже на

късчета, отколкото да поговори откровенно с мен, нали така? Тъпо шовинистично копеле.

— Ау!

— Дали изобщо се е замислял какво ми причини? Колко ме боля? Да си мисля, че не съм му достатъчна, че си е намерил някоя друга? Че съм прекарала почти половината си живот в опити да го забравя? И сега се връща и заявява: „Виж, Лил, всичко беше заради теб.“ Какво се очаква от мен да направя? Да подскоча, да надам радостен вик и да съм му благодарна?

— Не мога да кажа. А дори и да можех, най-вероятно не би трябвало.

— Винаги ме бил обичал. Винаги щял да ме обича и така нататък. Затова ме мята на рамо като някакъв багаж, който може да захвърля и вдига по своя прищявка, отново за мое собствено добро, и изсипва всички тия дивотии в скута ми. Ако не бях толкова цивилизована, щях да го изритам здравата заради това.

— Точно в този момент не изглеждаш много цивилизована.

Лил шумно издиша.

— Е, цивилизована съм, затова не мога. Освен това то би означавало да падна до неговото неандерталско ниво. Аз съм учен. Защитила съм докторат. И знаеш ли какво?

— Какво, доктор Чанс?

— Млъкни! Преди успях да се справя с всичко това, с него, с мен. Сега не знам какво, по дяволите, да мисля.

— Казал ти е, че те обича.

— Не е там работата.

— Тогава къде е? Ти го обичаш. Каза ми, че с Жан-Пол сте се разделили, защото все още си влюбена в Куп.

— Той ме нарани, Танси. И сега отново ме накълца на парчета само като ми каза защо го е направил първия път. И не го разбира. Изобщо не може да го схване.

Танси обви ръка около раменете ѝ и я привлече към себе си.

— Аз те разбирам, скъпа. Наистина.

— Мога дори да го разбера — интелектуално. Ако отстъпя назад и разгледам обективно всичко, което ми каза, мога дори да кимна умно-умно. Да, разбира се, от този ъгъл всичко е напълно разумно. Но

не съм обективна. Не мога да бъда. Не ми пука кое е разумно. Бях толкова отчаяно влюбена. Чак...

— Не е нужно да ти пука кое е разумно. Трябва да те интересува само как се чувстваш. И ако го обичаш, ще му простиш, след като пострада известно време.

— Той трябва да страда — заяви твърдо Лил. — Не искам да съм справедлива и прощаваща.

— Разбира се, че не, по дяволите! Защо не влезем вътре? Мога да направя две маргарити „Мъжете са гадни“. Мога да остана да преспя тук и така да избегна своя собствен идиот от мъжки пол. Ще се напием и ще планираме заговор за установяване на женско господство в света.

— Звучи ми толкова приятно. Би ми харесало страшно много. Но той ще се върне. Докато не поставим и последната аларма, нещата стоят по този начин. Трябва да се справя с това. По някакъв начин. Освен това не мога да се напия с коктейла „Мъжете са гадни“, въпреки че ти правиш най-разкошните, защото трябва да работя. Трябва да работя, защото един нещастник ме завлече навън за повече от два часа.

Тя се обърна и прегърна Танси.

— Мили Боже, един човек е убит, а жена му сигурно е съсипана. А аз стоя тук и се самосъжалявам.

— Не можеш да промениш случилото се. Не е заради твоя грешка.

— Формално погледнато мога да се съглася и с това. Но, Танси, вътрешният ми глас казва друго. Джеймс Тайлър е попаднал на погрешното място в погрешното време. А времето и мястото са били погрешни, защото този маниак се е съсредоточил върху мен. Знам, че грешката не е моя, знам, но все пак...

— Когато започнеш да мислиш по този начин, той печели точки. — Танси решително я отдръпна от себе си, за да може да срещне погледа ѝ. — Това е тероризъм. Психологическа война. Той се опитва да те удари. За него Тайлър не е бил по-различен от онзи кугуар или от вълка. Просто още едно животно, което трябва да се убие и използва, за да го доближи до теб. Не се оставяй да стигне до теб!

— Знам, че си права. — Отново искаше да каже „но все пак“, ала вместо това силно прегърна Танси. — Ти ми действаш наистина много добре. Дори и без маргаритата.

— Нали сме умни момичета.

— Такива сме. Отивай си вкъщи и се оправяй с твоя собствен идиот от мъжки пол.

— Предполагам, че ще се наложи.

Лил провери раненото еленче — лекувано, нахранено и прибрано в една част от територията на домашните животни. Ако раната заздравееше чисто, щяха да го пуснат отново сред дивата природа, ако ли не... е, тук щеше да има убежище.

Времето щеше да покаже.

Лил прекара още един час в кабинета си. Чу как камионите си тръгват и идват други. Персоналът ѝ си отиваше у дома, доброволните стражи пристигаха. „Съвсем скоро — помисли си тя — осигурителната система ще е готова и ще мога да спра да създавам неудобства на съседите и приятелите си.“ В сегашния момент можеше да изпита само благодарност за присъствието им.

Излезе навън и тутакси забеляза Гъл.

— Гъл, никой не е очаквал да дойдеш тази вечер.

— И бездруго нямаше да мога да заспя. По-добре да правя нещо. — Може все още да имаше измъчен вид, но очите му бяха достатъчно здрави, за да изглеждат смъртоносни. — Почти се надявам тоя кучи син да дойде насам тази вечер.

— Знам, че е ужасно, но благодарение на теб жена му знае. Вече не живее в неизвестност. Ако не го беше намерил, щеше да е още лошо. Тя все още нямаше да знае.

— Уили ми каза, че са дошли синовете ѝ. — Той стисна устни и отклони погледа си. — Сега не е сама.

— Добре. Не трябва да е сама. — Тя го погали по ръката и продължи напред.

Като се върна в хижата, Куп седеше на дивана. Лаптопът му бе поставен на масичката за кафе. Щом Лил влезе, той небрежно, твърде небрежно, обърна нещо с лицето надолу.

„Снимка“ — забеляза, успяла да ѝ хвърли един бегъл поглед.

— Мога да ти направя сандвич — предложи тя. — Това е единственото, за което имам време. Искам да поема моята смяна навън.

— Купих пица от града. В момента се топли в печката.

— Добре, и това става.

— Ей сега приключвам. Ще си разделим едно парче и ще поемем първата смяна.

— Върху какво работиш?

— Някои неща.

Раздразнена от неясния отговор, Лил просто тръгна към кухнята.

Върху масата бе поставена ваза с жълти лалета. Понеже те накараха очите ѝ да запарят, а сърцето ѝ да омекне, Лил се обърна, за да извади чинии. Чу го как влиза, докато режеше пицата.

— Цветята са много хубави, благодаря. Но не могат да оправят нещата.

— Достатъчно е, че ги смяташ за хубави. — Бе му се наложило да изтормози собственичката на магазина, за да се съгласи да отвори в извънработно време и да му ги продаде. Но „хубави“ му беше достатъчно. — Искаш ли бира?

— Не, ще остана на вода. — Тя се върна с две чинии и едва не го бутна. — Какво?

— Утре може да си починем. Може да те заведе на вечеря, може би на кино.

— Срещите също няма да оправят нещата. И освен това ми се струва нередно да се отдалечавам за дълго. Не и сега.

— Добре. Добре, след като завършат системата и я пуснат, може да приготвиш вечеря, а аз ще взема под наем някой филм.

Той взе чиниите и ги занесе до масата.

— Няма ли значение колко съм ти сърдита?

— Не. Или поне значението не е толкова важно, колкото фактът, че те обичам. Чакам този миг от толкова дълго. Мога да изчакам, докато спреш да ми се сърдиш.

— Може да се наложи наистина много да почакаш.

— Е... — Той седна и си избра едно парче пица. — Както не спирам да повтарям, никъде няма да ходя.

Тя също седна и си взе едно парче.

— Все още съм ти сърдита, при това много, но съм прекалено гладна, за да се тревожа за това точно сега.

Той се усмихна.

— Пицата е вкусна.

— Да — съгласи се тя.

Освен това, дяволите да го вземат, лалетата наистина бяха хубави.

22.

В своята пещера, дълбоко в хълмовете, той разглеждаше плячката си. Представи си, че часовникът, прилично устройство от средно скъп вид, е бил подарък за някой рожден ден или Коледа. Приятно му бе да си представя как добрият стар Джим го отваря и изразява удоволствието и изненадата си, а после дава на жена си също много прилична, ако се съдеше по снимката в портфейла, целувка за благодарност.

След шест месеца или може би година щеше да може да го продаде, ако му дотрябваха пари в брой. Точно сега благодарение на добрия стар Джим беше богат: имаше сто двацет и два долара и осемдесет и шест цента, които бе намерил в джобовете му.

Освен това се бе сдобил и с швейцарско ножче, още едно никога не бе излишно, ключ карта за хотел, половин пакетче дъвка и дигитален фотоапарат „Канон пауършот“.

Отне му известно време, докато разбере как да го използва, а след това да разгледа снимките, които Джим бе направил този ден. Повечето от тях бяха пейзажни, с няколко изгледа от Дедуд и две снимки на добре поддържаната Тайлър.

Изключи фотоапарата, за да не изтощава батерията, въпреки че Джим предвидливо бе донесъл друга в раницата си.

Раницата беше с добро качество и чисто нова. Това щеше да е предимство при продажбата. После идваха пакетите със закуски, водата, комплекта за първа помощ. Той си представи как Джим чете туристически наръчник и си прави списък какво трябва да вземе за един дневен излет. Кибрит, превръзки и тънка метална мрежа, тилебол, малка тетрадка, свирка, пътна карта и, разбира се, туристическия справочник.

Никое от тези неща не бе помогнало на Джим, защото беше аматьор. Натрапник.

Парче месо.

Но пък беше доста пъргав, припомняше си той, докато дъвчеше храната от пакета на Джим. Шибаният аматьор умееше да тича. Все

пак беше съвсем лесно да отклони копелето, да го отдалечи още повече от следата, да го насочи към реката.

Времената бяха добри.

Освен всичко друго от цялата история се бе сдобил с нова риза и ново яке. Жалко за ботушите. Копелето носеше „Тимбърленд“. Но имаше малки крака.

Общо взето ловът бе успешен. Беше дал на Джим шест секунди от общо десет. А плячката беше първокласна.

Дъждът му дойде като допълнителен бонус. Нямаше начин малоумните ченгета и лесничей, както и местните тъпанари, да намерят и най-малката следа от добрия стар Джим, защото пороят заличи уликите.

Той би могъл, той, както и тези, живели преди него. Тези, на които принадлежеше свещената земя.

Това му бе спестило времето и усилията да заличава следите и да оставя други, фалшиви. Не че имаше нещо против да го прави. В крайна сметка това бе част от работата и му носеше известно удовлетворение.

Но когато природата ти предлага дар, трябва да го приемеш с благодарност.

Проблемът беше, че понякога този дар се оказваше съвсем безполезна награда.

Без дъжда и наводнението старият Джим щеше да си остане където го беше сложил, при това за дълго време. Не бе допуснал грешка, като го остави там, не, сър. В дивата пустош грешките може да ти костват живота. Точно затова старецът го бе пребивал до кръв всеки път, щом допуснеше някоя. Не бе направил грешка. Бе наместил Джим на дъното на потока стабилно и го бе оставил там, под тези водопади. Бе отделил време на тази задача. „Може би не достатъчно време — помисли си тайната част от съзнанието му. — Може би бе изпълнил задачата си прекалено бързо, защото ловът го бе накарал да огладнее. Може би...“

Прогони тези мисли от съзнанието си. Той никога не допускаше грешки.

И така, значи го бяха намерили.

Навъси се на телефонната слушалка, която бе откраднал преди седмици. Беше ги чул, докато се свързваха по радиото, разпръснати до

края на света и обратно. Как се беше смял и на това!

Докато оня шибаняк не извади късмет.

Гъл Нодок. Може би в някой от следващите дни трябваше да потърси шибаняка Гъл. Тогава Нодок съвсем нямаше да извади такъв голям късмет.

Но това трябваше да почака, освен ако възможността не му се представеше съвсем сама. Сега беше време за мислене.

По всяка вероятност трябваше да си събере багажа и да се премести на някое друго място. Да отиде в Уайоминг и да остане там няколко седмици. Да остави нещата да утихнат. Шибаните ченгета щяха да се отнесат към смъртта на един турист по-сериозно, от колкото към мъртъв вълк или кугуар.

Според него вълкът и котката струваха далеч повече от някакъв нещастник от Сейнт Пол. Вълкът беше плячка в истинския смисъл на думата. Но с котката беше по-друго. Кугуарът го бе накарал да преживее няколко неприятни мига — лоши сънища как духът на кугуара се връща, за да го преследва.

Тогава просто искаше да разбере какво е да убие нещо диво и свободно, докато е затворено в клетка. Не знаеше, че ще се чувства толкова зле или че духът на котката ще го преследва.

В сънищата му, огрян от светлината на пълната луна, той го оглеждаше и крещеше, а после се хвърляше към гърлото му.

В сънищата му духът на убития кугуар се вираше в него със студени очи, които го караха да се събуди с лудо препускащо сърце, разтреперан и облян в пот.

„Също като бебе — би казал баща му, ако можеше да го види. — Също като момиче. Хленчиш и трепериш и те е страх от тъмното.“

Напомни си, че това няма значение, оттогава бе изминало толкова много време. Освен това здравата бе стреснал хубавата Лил, нали така? Трябваше да претегли на везните доброто и лошото от цялата история.

Сега щяха да започнат да го търсят много сериозно заради добрия стар Джим. Щеше да е благоразумно, както обичаше да казва неговият старец, та щеше да е благоразумно да остави няколко мили разстояние между себе си и ловната територия.

Можеше да се върне за Лил и за състезанието им след един месец или след шест, ако тук продължаваше да се вдига пара. Можеше

да остави ченгетата и лесничеите да гонят Михаля.

Проблемът беше, че в такъв случай нямаше да е тук, за да го види със собствените си очи. Нямаше да има никакво забавление, никакво вълнение, никаква тръпка.

Никакъв смисъл.

Ако останеше, щеше да почувства как го преследват. Може би и той щеше да започне да ги преследва. Да отклони един-двама от пътя им. Да, това определено си струваше риска. Не друго, а рискът кара кръвта на човека да кипи, нали така? Не друго, а рискът доказва, че не е нито бебе, нито момиче. Че не се бои от нито едно нещо в целия този проклет свят. Рискът, ловът, убийството — те доказваха, че е мъж.

Не искаше да чака шест месеца за Лил. Вече бе чакал толкова дълго.

Щеше да остане. Сега тази земя беше негова, негова и на предците му. Нямаше да позволи на никого да го прогони от нея. Щеше да се установи тук. Ако не можеше да надхитри куп униформени глупаци, значи не бе достоен за състезанието.

Тук беше съдбата му и независимо дали тя го знаеше, или не, тук бе и съдбата на Лил.

Работата в двора течеше бързо и ефикасно. В очите на Лил всичко тръгна още по-гладко, когато пристигна Брад Дромбърг. Той нито плющеше с камшик, нито вдигаше пръсти, но всичко сякаш се движеше по-бързо в негово присъствие.

Единственият проблем на Лил с почти завършената система беше да се научи как да я управлява.

— Ще има и фалшиви тревоги — обясни й Брад, докато двамата вървяха по пътеките на убежището. — Бих те посъветвал да ограничиш достъпа до контролите само до най-важните членове на персонала си, поне засега. Колкото по-малко хора имат кодовете ти и са наясно със системата, толкова по-малко място остава за грешки.

— Ще бъде ли напълно функционална до края на деня?

— Би трябвало.

— Наистина свърши бързо. Знам, че сте работили по-бързо от обичайното и по-безпроблемно, защото дойде лично да наблюдаваш процеса. Много мило от твоя страна, Брад. Благодаря ти.

— Всичко е включено в услугата. Освен това имах няколко дни от това, което наричаме „работна ваканция“, малко време да се видя с приятел и най-вкусното пиле с кнедли от тази страна на земното кълбо.

— Шедьовърът на Луси. — Тя спря, за да погали магарето с кроткия поглед, което я бе повикало, преди да продължи по пътя си. — Трябва да кажа, че се изненадах, когато отседна у Куп вместо в някой хотел.

— В хотел мога да отида по всяко време. И съм отсядал в хотели прекалено често. Но колко често на някое градско момче му се удава възможност да остане в ремонтираната сграда на работниците в конеферма?

Тя го погледна и се разсмя, защото той звучеше като малко момче, получило неочаквана ваканция.

— Предполагам, че не много често.

— Освен това поне донякъде разбрах защо моят приятел и събрат гражданин замени бетонните сгради с Блек Хилс. Всичко е точно такава, както винаги ми го описваше — добави Брад и зарея поглед към хълмовете, покрити със зеленината на напълващата пролет.

— Значи е говорил за това? Как се е чувствал, когато идваше тук като момче?

— За гледката, чувствата, ароматите. Какво е да работи с конете, да ходи за риба с баща ти. Беше ясно, че макар да живееше в Ню Йорк, смяташе това място за свой дом.

— Странно. Винаги съм си мислила, че смята Ню Йорк за свой дом.

— Искаш ли да ти кажа какво мисля аз? Според мен за Куп Ню Йорк беше нещо, което трябваше да покори. А това тук е мястото, където винаги се е чувствал... е, в мир със себе си. Знам, че звучи прекалено силно. От начина, по който говореше за живота тук, все си мислех, че представя всичко в романтична светлина, че поставя акцента върху хубавите моменти, както правят хората, когато си припомнят нещо от детството си. Трябва да призная: мислех, че прави същото и когато говореше за теб. Оказа се, че и в двата случая съм грешал.

— Това е прекрасен комплимент, но според мен всеки или поставя в романтична светлина, или демонизира детството си в

някаква степен. Не мога да си представя, че Куп е имал да каже толкова много неща за мен. И, уау, това е било толкова прекрасно описание на риболова — добави бързо тя. — Представи си как приготвям въдицата и макарата.

— Имаше много неща, които Куп казваше за теб, когато сте били деца... е, не точно деца. Показваше ми статии, които си писала.

— Така ли? — изненадана, Лил зяпна. — Представям си колко интересни са били те за един лаик.

— Всъщност, наистина ми бяха интересни. Описанията на дивата пустош в Аляска, на блатистите местности във Флорида, на африканските равнини и Дивия запад, на загадките на Непал. Описала си много места в света. А статиите ти за това място ми помогнаха да проектирам алармената система.

Той млъкна и продължи да върви.

— Вероятно е нарушение на правилата на приятелството, че ти го казвам — заговори отново той след миг, — но той носи твоя снимка в портфейла си.

— Той реши да остане настрана. Това беше негов избор.

— Тук не мога да ти възразя. Никога не си срещала баща му, нали?

— Не.

— Той е един студенокръвен кучи син. Коравосърдечен и студенокръвен. От време на време и аз съм имал сблъсъци с баща си, но под повърхността винаги съм знаел, че ме обича. Точно както Куп винаги е знаел, че единствената част от него, която имаше значение за баща му, е името. Не е лесно да си изградиш представа за собствената си стойност, когато човекът, който би трябвало да те обича безусловно, постоянно кърти парченца от нея.

„Гъжен и гневен — помисли си тя. — Това би натъжило и разгневило всеки.“

— Знам, че му беше трудно. А на мен, която имах най-добрите родители в целия свят, ми беше трудно да разбера изцяло какво е да живееш с подобно нещо.

„И все пак — въздъхна наум тя, — да го вземат дяволите!“

— Но кажи ми, това някакъв мъжки модел на поведение ли е? Да стоите настрана от хората, които ви обичат и ценят, и да се борите

сами в постоянни сблъсъци с онези, които нито ви обичат, нито ви ценят?

— Как би могъл да знаеш, че заслужаваш да те обичат и ценят, ако не се себедокажеш?

— Значи е мъжки принцип.

— Може би. Но ето ме мен: стоя тук и говоря с жена, която е прекарала шест месеца в Андите, много далеч от топлината на семейството. Да, знам, че е работа — продължи той, преди тя да е успяла да отговори. — Работа, на която си отдадена. Но все пак не пътуваш с осигурителна мрежа, нали така? Предполагам, че си предприемала много пътувания и си прекарала много време сама, защото си изпитвала нужда да докажеш, че си заслужила мястото си.

— Толкова си прав, че чак се дразня.

— След като убиха партньора му и простреляха самия него, той направи усилие да се помири с майка си.

„О — реши Лил, — значи е било тогава. Разбира се, че тогава.“
Беше толкова типично за Купър Съливан.

— И наистина се получи — продължи Брад. — Освен това се опита да оправи нещата и с баща си.

— Така ли? — възкликна тя. — Да, разбира се, че се е опитал.

— Само че не се получи. След това си изгради солиден бизнес. Според мен това беше начин да докаже, че няма нужда от парите от наследството, за да живее, и то добре.

— Предполагам, че баща му му е казал точно това. Никога не съм го срещала, но си представям как, когато Куп се е опитал да оправи нещата помежду им, му е казал, че без парите е нищо. Без семейните пари, парите, които той му е дал. Да, мога почти да чуя как го казва. Мога да си представя Купър, отново решен да му докаже, че греши.

— Наистина го доказва, и то неведнъж. Но мисля, че точно на този етап Куп престана да изпитва нужда от одобрението на баща си. Никога не го е казвал и на вярно не би го признал, но аз го познавам. И мога да твърдя, че никога не е спирал да се нуждае от твоето одобрение.

— Никога не ме е питал какво мисля и дали одобрявам нещо.

— Така ли? — подхвърли небрежно Брад.

— Не си...

До ушите им достигна вик, тя се обърна и видя как ванът спира пред първата хижа.

— Това е нашият тигър.

— Сериозно? Тигърът от стриптийз клуба? Може ли да гледам?

— Да, но не очаквай от нея да изпълни еротичен танц. Сега ще я извадим от клетката — заобяснява Лил, докато двамата вървяха към вана. — От другата страна на ограждението, което сложихме в територията на Борис. Той е стар, но жизнен. Тя е млада, но прекършена. Освен това почти през целия ѝ живот са я държали окована във вериги или затворена в клетка и упоена. Не е била с други животни от своя вид. Ще наблюдаваме как реагират един на друг. Не искам нито един от двамата им да пострада.

Тя спря пред вана, за да се представи и да се ръкува с шофьора и отговорника на тигъра.

— Нашият офис мениджър, Мери Блънт. Мери ще се заеме с писмената работа. Бих искала да я видя.

Тя се качи в товарната част и приклепна, така че замъглените очи на тигрицата срещнаха нейните. „Победена — отсъди Лил, — примирена.“ Цялата гордост и ярост на вида ѝ бяха заличени от годините малтретиране.

— Здравей, красавице — прошепна тя. — Здравей, Дилайла. Добре дошла в цял един нов свят. Да я заведем у дома! — провикна се Лил. — Аз ще пътувам тук, отзад, с нея.

Тя седна с кръстосани крака на пода на вана и предпазливо допря ръка до решетките. Дилайла почти не помръдна.

— Никой няма да те нарани или унижи никога повече. Сега имаш семейство.

Също както бяха постъпили с разглезената Клео, те сложиха клетката на земята и закрепиха отворената врата към входа на хабитата. За разлика от Клео, тигрицата не направи никакъв опит да напусне клетката.

Борис обаче се отправи към оградата и започна да души във въздуха. Маркира територията си и Лил забеляза, че се перчи, както не го бе правил много отдавна. А после старият тигър изпъчи гърди и нададе рев.

Мускулите на Дилайла потръпнаха.

— Да се отдръпнем. Нервна е. В клетката има храна и вода, а освен това Борис ѝ говори. Ще излезе, когато сама реши.

Лусиъс свали камерата си.

— Изглежда ужасно обезсърчена. Нали разбираш, паднала духом.

— Танси ще започне да работи с нея, а ако се наложи, ще доведем психиатъра.

— Имате психиатър за тигри? — попита удивено Брад.

— Специалист по поведение на животните. И преди сме работили с него в извънредни ситуации. Предполагам, бихме могли да го наречем екзотичен животински сплетник. — Тя се усмихна. — Можеш да го видиш по „Анимал планет“. Но мисля, че и сами ще успеем да се погрижим за нея. Тя е уморена и... има проблем със самочувствието. Просто ще се погрижим да разбере, че тук е обичана, ценена и в безопасност.

— Мисля, че голямото момче е запленило от нея — отбеляза Брад, като видя как Борис се търкаше в оградата.

— Борис се чувстваше самотен. Мъжките тигри се разбират добре с женските. Те са по-големи кавалери от лъвовете. — Тя се обърна и отиде да седне на една пейка. — За известно време просто ще ги държа под око.

— Аз ще ида да проверя докъде са стигнали с портите. След няколко часа би трябвало да сме готови да изпробваме системата.

След половин час Танси се присъедини към нея и ѝ предложи една от двете бутилки диетично пепси, които бе донесла.

— Тормозили са я с остен и електрошокове — обади се Танси.

— Знам. — Все още заглеждана в неподвижната котка, Лил отпи от безалкохолното. — Мисли, че ще я накажем, ако излезе от клетката. Рано или късно ще отиде при храната. Ако не го направи до утре, ще трябва ние да я изкараме. Надявам се да не се наложи. Трябва да излезе сама и да види, че не я наказват заради това.

— Очите на Борис вече блестят.

— Да, не е ли сладък? Може да му отговори, преди да се предаде на глада. Освен това ще трябва да се облекчи. Вероятно и преди ѝ се е налагало да го прави в клетката си, но тъй като сега има избор, няма да иска.

— Ветеринарят, който работи с малтретирани животни, я е лекувал за пикочна инфекция и е бил принуден да ѝ извади два зъба. В момента Мат проверява картоната ѝ и иска сам да я прегледа. Но той е на мнение, също както и ти, че трябва да я оставим сама, поне отначало. Как вървят нещата между теб и Куп?

— Май си дадохме нещо като мораториум. Трябва да доведем докрай тази работа с охранителната система. Освен това мисля, че работи заедно с полицията. Има папки, които не иска да виждам. Поне засега няма да го закачам.

— Също като тигъра.

— Това не е лоша метафора за отношенията ми с Куп. Точно сега нещата са доста несигурни и всеки момент може да стане експлозия. Намерих два пълнителя за пистолет в чекмеджето, където държа бельото си. Защо, по дяволите, ги е сложил точно там?

— Предполагам, че по този начин няма да забрави къде ги е оставил. В чекмеджето с ежедневното ти бельо или в онова със сексапилното?

— Със сексапилното. Направо е унижително. Щях да се отърва от повечето от тези дрешки. Чувствам се странно, като знам, че са там. Заради Жан-Пол. Той купи повечето от тях и им се наслади до една.

— Разкарай ги. Купи си други.

— Да. Просто не съм сигурна, че искам да инвестирам в тази област точно сега. Това би изпратило определени сигнали.

— Вярно. Онзи ден си купих две нощнички, които молят да ги разкъсат върху тялото ми. Изпитвам най-топли чувства към пазаруването онлайн. Все още се чудя защо не се въздържах.

— Фарли ще си глътне езика.

— Не спирам да си повтарям, че ще прекратя тази връзка, преди да е станала още по-сериозна. А после започвам да преравям каталога с пролетната линия на „Викториас сикрет“. Не съм добре, Лил.

— Влюбена си, скъпа.

— Мисля, че е просто страст. Страстта е здравословна. В нея няма нищо лошо. Освен това накрая отминава.

— Аха. Просто страст. Да бе, да.

— Добре, проклетнице, стига си ме тревожила. Знам, че не е само страст. Просто не съм разбрала как да се справя с положението, затова спри да ме тормозиш.

— Добре, добре, щом ме молиш. Виж! Виж! — Лил плесна с ръка Танси по коляното. — Раздвижи се.

Пред погледите им Дилайла се придвижи няколко сантиметра напред, после още няколко. Борис изръмжа окуражително. Когато излезе наполовина от клетката, тя отново застина като статуя и Лил се уплаши, че ще се върне назад. Но после тигрицата потръпна, присви се и скочи към пилето, оставено на бетонния под на заграждението ѝ.

Сграбчи го в лапите си и завъртя глава във всички посоки, за да огледа наоколо. Очите ѝ срещнаха тези на Лил.

„Давай, яж — окуражи я безмълвно Лил. — Давай!“

Дилайла наклони глава и без да престава да се оглежда, заби зъби в месото.

Разквасваше и преглъщаше пилето, почти без да го дъвче. Лил стисна по-силно Танси.

— Очаква някой да я удари. Господи, ще ми се да грабна един остен и да се втурна след ония копелета в Сиукс Сити.

— Идвам с теб. Горкото момиче! Може да повърне.

Дилайла обаче успя да задържи храната. После, вместо да си измие лапите, тя се сниши до поилката и започна да пие така, сякаш никога нямаше да спре.

От другата страна на оградата Борис се изправи на задните си крака и я повика. Тя не се надигна, продължи да се държи ниско над земята, но се приближи към оградата и го подуши. Когато той се отпусна на четири крака, тя се втурна обратно към входа на клетката си.

Обратно към това, което възприемаше като безопасност. — Лил го знаеше. Борис отново я повика настойчиво и накрая тя се запъти, смъкната почти по корем на земята, към оградата. Мускулите ѝ започнаха да трептят, тя цялата затрепери, докато Борис душеше носа и предните ѝ лапи.

Когато той започна да я ближе, Лил се усмихна.

— Трябваше да го наречем Ромео. Хайде да махнем клетката и да я оставим в хабитата. Борис ще се погрижи за останалото.

Тя си погледна часовника и се надигна.

— Чудесно. Тъкмо ще имам време да отскоча до града.

— Мислех, че имаме достатъчно удоволствия.

— Трябва да свърша някои задачи. Освен това искам да се отбия при родителите си. Ще се върна преди залез-слънце.

Нямаше намерение да се отбива в „Оборите Уилкс“, но пристигна твърде рано, а те си бяха там и я изкушиха. Изкушението стана неустойимо, когато видя Куп как развежда едно малко момиченце из заграденото място до конюшната на едно яко пони.

Детето изглеждаше така, сякаш току-що са му връчили ключовете за най-големия магазин за играчки на света. Подскачаше на седлото, очевидно неспособно да стои мирно, и лицето му под розовата каубойска шапка сияеше като лятно слънце.

Лил излезе от камиона си и чу как момиченцето бърбори оживено на Куп, докато майка му се смееше, а баща му правеше снимки. Очарована, тя отиде до оградата и се облегна, за да ги погледа.

Куп изглеждаше също така доволен като малката, забеляза тя. Отрупваше я с внимание и отговаряше на безкрайните ѝ въпроси, докато малкото конче търпеливо обикаляше из заграждението.

На колко ли години беше детето? Някъде около четири? Изпод шапката се спускаха две дълги плитки с цвета на слънцето, а джинсите ѝ бяха украсени с избродирани на подгъва ярки цветя.

„Невъзможно сладка“ — заключи Лил и почувства остро пробождане в сърцето, когато Куп посегна и вдигна момиченцето от седлото.

Никога не се бе замисляла какъв баща би излязъл от него. Някога имаше период, в който просто бе приемала, че един ден двамата ще създадат семейство, но тогава всичко беше съвсем смътно и приятно. Красиви мечти за някой ден в бъдещето.

Помисли си за всички изминали години. Те можеха да имат малко момиченце.

Куп остави детето да гали и приласкава коня известно време, а после извади от чантата на седлото един морков. Показа ѝ как да го държи и увенча щастливия ѝ ден, като ѝ позволи да го даде на понито.

Лил го изчака да приключи разговора си с родителите и видя усмивката му, когато момиченцето обви ръце около крака му — най-високата част от него, до която можеше да стигне.

— Ще те помни до края на живота си — предсказа Лил на приближилия се към нея Куп.

— Или поне коня. Никой не забравя първата си езда.

— Не знаех, че предлагаш разходки с пони.

— Стана съвсем случайно. Малката умираше да поязди. Но и бездруго си мислех да започна нещо такова. Евтина такса, нелоша печалба. Бащата настоя да ми даде десет долара бакшиш. — Той отново се ухили и извади банкнотата от джоба си. — Ще ми помогнеш ли да я похарча?

— Изкусителна мисъл, но имам среща. Държа се много добре с детето.

— Беше лесно, тя беше толкова сладка. И да, мислил съм за това. — Когато тя вдигна вежди, той сложи ръце върху отпуснатите ѝ върху оградата длани. — За децата, които можехме да имаме. — Притисна я по-силно, щом тя се опита да издърпа ръцете си. — Очите ти. Винаги съм бил безнадеждно омаян от очите ти. Запитах се какъв ли баща ще излезе от мен. Мисля, че съвсем приличен, сега.

— Нямам намерение да се разкисвам по въображаеми деца, Куп.

— Това място е много подходящо за отглеждане на деца. И двамата го знаем.

— Прекалено много се изхвърляш с предположенията. Спя с теб, защото искам. Но трябва да реша и да обмисля много неща, преди да стигнем до нещо повече от секс и от това доста несигурно приятелство.

— Казах, че ще изчакам и наистина ще чакам. Това не означава, че няма да използвам всяко средство, което ми попадне, за да те спечеля обратно. Изведнъж се сетих, Лил, че преди никога не ми се бе налагало да полагам усилия заради теб. Може да се окаже интересно.

— Не съм дошла, за да говорим за това. Боже, вбесяваш ме. — Тя рязко издърпа ръцете си изпод неговите. — Искях да ти кажа, че според Брад системата ще е готова и в действие още преди края на деня.

— Много добре.

— Ще съобщя на всички, че вече няма да имаме нужда от патрули. Това включва и теб.

— Никъде няма да мръдна, преди Хауи да се е озовал зад решетките.

— Това е твой избор. И няма да се преструвам, че бих предпочела да оставам сама в хижата нощем. Можеш да запазиш чекмеджето си, както и своята част от гардероба. Ще спя с теб. За останалото, не знам. — Започна да се отдалечава, а после спря. — Искам да знам всичко, което ти е разказал Уили, защото ми е известно, че те държи в течение на разследването. Искам да видя тези папки, които толкова старателно криеш от погледа ми. Сега искаш да ти дам шанс, така ли, Куп? Тогава по-добре да разбереш, че очаквам да ми имаш доверие и да ме уважаваш. На всяко ниво. Хубавият секс и жълтите лалета не са достатъчни.

Фарли се мъчеше да прокопае бразда в тротоара пред бижутерияния магазин, когато Лил пристигна.

— Не исках да влизам без теб.

— Извинявай, че закъснях. Забавиха ме.

— Няма нищо. — Пъхнатите в джобовете му ръце не оставяха на мира монетите вътре. — Не си закъсняла. Аз подраних.

— Нервен ли си?

— Малко. Просто искам да съм сигурен, че съм избрал най-подходящия.

— Да влезем и да го намерим.

В магазина имаше неколцина клиенти и много блясък. Лил вдигна ръка и махна на продавачката, нейна позната, след което пъхна ръка под лакътя на Фарли.

— Какво имаш наум?

— Точно затова те повиках.

— Не, просто ми кажи какво искаш.

— Аз... е, трябва да е нещо специално и някак по-различно. Нямам предвид претенциозно или...

— Уникално.

— Да, точно така. Уникално. Също като нея.

— Според най-добрата й приятелка дотук се движиш във вярната посока. — Тя го поведе към витрината, където бяха изложени годежните пръстени. — Бяло или жълто злато?

— Мамка му, Лил! — Нямаше да изглежда по-ужасен, ако го бе попитала дали предпочита кафето си с цианкалий или с арсеник.

— Добре, въпросът беше подвеждащ. Като се има предвид кожата ѝ, а също така и личността ѝ, както и вкусът ѝ към уникалното, мисля, че трябва да се насочиш към розовото злато.

— Какво, по дяволите, е това?

— Ето такава. — Тя посочи към една халка. — Виждаш ли? Топло и нежно. Мисля, че не толкова блести, колкото сияе.

— Но все пак е злато, нали? Искам да кажа... хубаво е, не е лошо или... не знам, по-малко ценно? Трябва да е ценно.

— Злато е. Ако не ти харесва, ще се примиря с жълто злато.

— Харесва ми. Различно е и да, наистина е топло. Малко розовее. Ами да, нали е розово злато.

— Отпусни се, Фарли, всичко е наред.

— Да.

— Просто им хвърли бърз поглед и вземи този, който първи ти се набие в очите.

— А този? Виж какъв хубав кръгъл диамант има.

— Наистина е красив, но проблемът е, че много стърчи над основата. — Лил вдигна палеца и показалеца си и леко ги раздалечи, за да му покаже какво има предвид. — Танси постоянно работи с ръцете си с животните. Този пръстен ще се закачи някъде.

— Да, наистина звучи разумно. Значи ще иска нещо, което да не е толкова изпъкнало. — Той избута шапката си по-нагоре, за да се почеше по главата. — Няма много други с такъв цвят, но все пак имаме немалък избор. Този тук е хубав, с гравираната основа, но диамантът е много малък. Не искам да ѝ взема нещо евтино.

Лил се наведе напред, за да го види по-добре, и в този момент продавачката се втурна към тях.

— Хей! Имате да ми кажете нещо ли?

— Повече не можем да пазим голямата си любов в тайна — отвърна Лил и накара Фарли да се изчерви. — Как си, Ела?

— Добре. Значи си довякла Фарли тук за прикритие? Ако намериш това, което искаш, с удоволствие ще насоча Куп към него, когато дойде.

— Какво? Не! Не, не.

— Всички чакат двамата да го съобщите официално.

— Нищо няма да съобщаваме. Всички просто... грешат. — Раздразнена, Лил почувства, че и нейните бузи пламват. — Тук съм

само като консултант. Фарли е купувачът.

— Наистина ли? — едва не изквича Ела. — Тихите води са най-дълбоки... Коя е късметлийката?

— Все още не съм ѝ предложил, но...

— Да не е онази екзотична красавица, с която те видях да танцуваш един-два пъти? Онази, дето живее на няколко пресечки оттук, където камионът ти е паркиран почти всяка вечер през последните седмици?

— Ами. — Той запристъпва от крак на крак.

— О, Боже мой, тя е! Страхотно! Само почакай да кажа на...

— Не можеш! Не можеш да кажеш на никого, Ела. Още не съм ѝ предложил.

Ела притисна едната си ръка към сърцето и вдигна другата, сякаш за тържествена клетва.

— Нито дума. Ние тук сме експерти в пазенето на тайни. Но точно тази може да ме накара да се подмокря, ако не я помолиш бързо. Да се върнем към деловата част. Кажи ми какво имаш наум.

— Лил смята, че най-добре ще е да взема розово злато.

— О, чудесен избор за нея. — Ела отключи витрината и започна да подрежда малка колекция на кадифе на подложка.

Тримата се впуснаха в обсъждане и дебати, по време на които Лил услужливо пробваше всеки от изборите им. След доста време и тревоги, Фарли я поглед на измъчено.

— Кажи ми, ако греша. Хареса ми ей този. Допада ми, че основата е широка, символизира солидност, нали разбираш? И как тези диамантчета се издигат към кръглия в средата. Танси ще знае, че тя е най-горе. Ще знае, че я слагам преди всичко друго.

Лил се надигна на пръсти и го целуна по бузата, а Ела въздъхна от мястото си зад щанда.

— Надявах се, че ще избереш него — усмихна се Лил. — Танси ще се влюби в него, Фарли. Това е идеалният пръстен.

— Слава Богу, защото бях започнал да се потя.

— Прекрасен е, Фарли. Необикновен, съвременен и все пак романтичен. — Ела върна останалите пръстени по местата им. — Кой номер носи?

— О! По дяволите!

— Шести — притече му се на помощ Лил. — Аз нося пети, а с нея сме си разменяли пръстените. Нейните са малко по-широки от моите. Стават ми на средния пръст. Мисля, че... — взе пръстена и го плъзна на средния си пръст. — Ще ѝ стане.

— Сигурно е съдба. Ако се наложи да го стесним или разширим, просто я доведете тук заедно с него и ще го уредим. Или може да го смени, ако види нещо, което ѝ харесва повече. Сега ще уредя документацията, Фарли, и сме готови.

Ела го повика с пръст и той се наведе към нея.

— И понеже веднъж ти позволих да ме целунеш скришом, ще ти направя петнайсет процента отстъпка. Само че се върни при мен за сватбените халки.

— Не бих отишъл никъде другаде. — Той погледна замаяно към Лил. — Купувам пръстен за Танси. Недей! — предупреди я той, когато очите ѝ се навлажниха. — Боя се, че и аз ще се разплача.

Тя го прегърна и сложи глава на гърдите му, докато той я потупваше по гърба. „Избори — помисли си тя — и шансове. Някои хора правят правилните избори и оползотворяват шансовете си по най-добрия на чин.“

23.

Фарли я последва до фермата, така че Лил изпита радостта да го види как показва пръстена на родителите ѝ. Имаше потупвания по гърба, няколко сълзи и обещанието да доведе Танси на семейна вечеря, за да отпразнуват събитието, веднага щом каже „да“.

Когато Фарли помоли Джо да се поразходят навън, несъмнено за да го помоли за някой и друг мъжки съвет, Лил седна при майка си.

— Мили Боже, само преди пет минути беше още момче! — възкликна Джена.

— Вие с татко го превърнахте в мъж.

Джена попи очите си за кой ли път.

— Дадохме му достъп до инструментите, за да може сам да се превърне в мъж. Ако Танси му разбие сърцето, така ще я сритам, че ще я накарам да тича от тук до Пиер и обратно.

— И ще я вкараш в правия път? Но не мисля, че ще го направи. Не мисля, че той ще я остави. Фарли си има план и си представям, че точно сега излага част от него пред татко. Танси няма никакъв шанс.

— Само си помисли какви дечица ще им се родят. Знаем, знаем. — Джена се засмя и махна с ръка. — Типична реакция. Но наистина много ще се радвам тук да има едно-две бебета. Дядо ти ми направи кошче и аз го използвах с теб. На тавана е и чака. Сега обаче трябва да оставя всичко това за по-нататък и да се съсредоточа върху сватбата. Надявам се да ни позволят ние да я организираме. Страшно ще ми хареса. Цветя, рокли, торти и... — гласът ѝ затихна.

— Аз не ти дадох всичко това.

— Направих го да звучи точно така, а не исках. Няма нужда да ти казвам колко се гордеем с теб, нали?

— Не, няма. Някога имах план, но не се получи. Така че си съставих нов, който проработи. А сега се намирам в някакво странно, объркано място. Малко намеса ще ми дойде добре.

— Купър.

— Винаги е бил Купър. Но нещата престанаха да бъдат толкова прости още много отдавна.

— Той толкова много те нарани. — Джена се наведе и взе ръката ѝ. — Скъпа, знам.

— Той отне част от мен. Сега иска да я върне обратно, а аз не знам дали може да се намести така, както някога.

— Не може. Няма. — Джена стисна ръката ѝ и се изправи. — Това не означава, че не може да се намести по друг, по-добър начин. Обичаш го, Лил. Това също го знам.

— Преди любовта не беше достатъчна. Той ми каза и никак не избърза да ми го каже, защо не е била достатъчна.

Докато разказваше историята, трябваше да стане от стола си, да отиде до прозореца и да го отвори, защото не ѝ достигаше въздух. Имаше нужда да се движи, просто да се движи. Майка ѝ седеше тихо и не я прекъсна нито веднъж.

— За мое собствено добро, защото трябвало да докаже нещо, защото бил останал без пукната пара, защото смятал, че се е провалил. Какво променя това? Освен всичко друго заслужавах да знам причините. И аз участвах в тази връзка. Изобщо няма връзка, ако изборите ги прави само единият партньор. Има ли?

— Не, поне не балансирана. Разбирам как се чувстваш и защо си сърдита.

— Не съм само сърдита. Едно от най-важните решения в живота ми е било взето заради мен. И причините, поради които е било взето, са били запазени в тайна от мен? Как да повярвам, че няма да се случи отново? Няма да градя живота си заедно с някого, който е готов да ми причини подобно нещо. Не мога.

— Не, не можеш. Не и ти. Сега ще ти кажа нещо, с което може да те разочаровам. Съжалявам, много съжалявам, че беше наранена. Болеше ме заради теб, Лил. Наистина. Това, че сърцето ти беше разбито, разбиваше моето. Но съм толкова благодарна, че Куп постъпи така.

Лил потръпна и шокът я накара да се дръпне назад.

— Как можа да го кажеш? Как може да го мислиш сериозно?

— Ако не го беше направил, ти щеше да се откажеш от всичко, което искаше, от всяка страст, която имаше, освен от него. Ако се беше стигнало дотам да избираш между Куп и своите лични и професионални цели, нямаше да избереш нищо друго, освен него, защото беше прекалено влюбена.

— Кой казва, че не съм могла да имам и двете? По дяволите! Ами компромисът, ами това да действваме като екип?

— Може би щяхте да се справите, но шансовете ви бяха съвсем малки. О, Лил! — продължи Джена с толкова съчувствие, че Лил усети как очите ѝ започват да парят. — Ти, все още ненавършила двайсет, със света, който се разкриваше пред теб, и той, почти две години по-голям, със света, който е ставал все по-тесен и по-суров. Той е имал нужда да се бори, а ти имаше нужда да пораснеш.

— Добре, били сме млади. Но и ти си била млада, когато сте се оженили с татко.

— Да, и извадихме голям късмет. Но ние искахме едно и също, още тогава. Това, което искахме, беше тук и това ни даваше по-голям шанс.

— Значи според теб трябва просто да загърбя последните десет години? Всичко е простено, Куп, твоя съм?

— Мисля, че трябва да си дадеш толкова време, колкото ти трябва, и да видиш дали можеш да му простиш.

Лил въздъхна дълбоко и част от напрежението в гърдите ѝ се стопи.

— И мисля, че ако преди е искал да докаже нещо на себе си, сега иска да докаже нещо на теб. Накарай го да го направи. И докато си вземаш необходимото време, запитай се дали искаш да прекараш следващите десет години без него.

— Той се е променил и този, в който се е превърнал... Ако се бяхме запознали току-що, ако нямахме история, щях да припадна от възторг. И това ме плаши. Знам, че ако си позволя да падна по лице, това означава да му дам силата да откъсне още част от мен.

— Не си ли уморена, скъпа, да се сближаваш само с мъже, за които знаеш, че не притежават тази сила?

— Честно казано, дори не знам дали го правех съзнателно, или защото той е единственият, който я притежава. — Лил започна да търка ръцете си, сякаш искаше да се стопли. — Така или иначе, този избор също ме плаши. И трябва да помисля за много неща. Трябва да се върна. Изобщо не смятах да отсъствам толкова дълго.

— Имаше важна работа. — Джена стана и сложи ръце на раменете на дъщеря си. — Ще намериш своя път, Лил. Знам го със

сигурност. Искам да ми кажеш дали си сигурна, че няма нужда да идваме довечера.

— Преди да тръгна, системата беше почти готова. Ако са възникнали проблеми, ще ви се обадя. Обещавам. Може и да съм объркана за самата себе си и за Куп, но за убежището разсъждавам съвсем ясно. Няма да поемам никакви рискове.

— Добре. Повечето хора смятат, че си е тръгнал. Че няма да остане в района, когато има полицейска хайка.

— Надявам се, че са прави. — Тя допря буза до лицето на Джена. — И знам, че няма да се успокоим, докато не го заловят, не и напълно. И вие недейте да поемате никакви рискове.

Тя излезе на верандата и видя как Фарли и баща ѝ крачат около една от пристройките, а кучетата тичат край тях.

— Кажи на Фарли, че залагам на него.

Тя се отправи към камиона си, обърна се и тръгна заднишком, като гледаше майка си и си мислеше колко красива изглежда, застанала на верандата на старата фермерска къща.

— Куп ми подари жълти лалета.

„Сега е дори още по-красива“ — помисли си Лил, когато Джена се усмихна.

— Подействаха ли?

— Повече, отколкото му позволих да види. Пак ми говори за типични реакции.

Върна се преди края на работния ден и завари новата порта отворена. Въпреки това погледна към охранителната камера, към ключалката и таблото за въвеждане на кода. „Могат да задържат навън всеки, който дойде с кола, след като сме затворили — установи тя. — Но никой не може да обезопаси целите хълмове.“

Бавно подкара по пътя, като оглеждаше земята и дърветата.

„Бих могла да намеря начин да вляза“ — разсъждаваше тя. Познаваше всеки сантиметър от района и можеше да измисли начин да надхитри охранителната система при условие, че е готова да отдели необходимото време и усилия.

Но тази мисъл само изостри бдителността ѝ.

Остави погледа си да се плъзга наоколо. Видя и други камери, разположени така, че да покриват двора и пътя. Трудно щеше да ги избегне всичките. А и новите лампи щяха да обливат всеки сантиметър със светлина. Нямаше начин някой да се прокрадне в тъмното, не и след като влезеше вътре.

Тя спря пред хижата и със задоволство видя три отделни групи да обикалят хабитатите. Забеляза Брад в отдалечения западен ъгъл: говореше с един от работниците си. Но вниманието ѝ почти веднага се насочи към най-новия член на семейството на „Чанс“.

Всичко в нея полетя. Дилайла лежеше до оградата, от другата страна на която се бе проснал Борис. Те бяха първите, при които спря.

Тигрицата не вдигна глава, когато Лил се приближи към клетката ѝ. Лежеше, присвита на земята, но очите ѝ се отвориха и Лил забеляза, че все още са тревожни. Дилайла може би никога нямаше да успее да се отърси от недоверието си към хората, но бе намерила утеха у представителя на собствения си вид.

— Предполагам, че ще вдигнем тази бариера, при това по-рано, отколкото очаквахме. — Лил запази гласа си непринуден, а движенията плавни. — Чудесно се справяш, Борис. Тя има нужда от приятел, така че разчитам ти да я ориентираш в ситуацията.

— Извинете, госпожице?

Лил погледна към групата от четирима души, застанали от другата страна на парапета.

— Да?

— Не би трябвало да минавате от тази страна.

Тя се изправи и тръгна към мъжа, който я бе заговорил.

— Аз съм Лил Чанс — представи се тя. — Това място е мое.

— О, извинете.

— Няма нищо. Просто проверявах как е най-новото ни попълнение. Все още не сме ѝ сложили табелка. Това е Дилайла и днес е първият ѝ ден тук. Тя е бенгалски тигър — започна Лил и се отдаде на рядкото удоволствие да разведе туристите наоколо.

Когато приключи и ги предаде на двама стажанти, Брад вече я чакаше.

— Готова си, Лил. Всичко функционира. Искам да прегледаме цялата система с теб и с главните членове на персонала ти.

— Трябва да им кажа, че може да се наложи да останат до късно тази вечер. Бих предпочела да изчакаме да затворим, ако нямаш нищо против.

— Няма проблем, особено след като Лусиъс ми каза, че мога да помогна с вечерното хранене, ако ти разрешиш.

— Това е много работа.

— Да, но когато се върна в Ню Йорк, ще мога да се похваля, че съм хранил лъв. Ще мога да се перча дълго време.

— В такъв случай се разбрахме. Ще те преведа през процедурата, а после ти ще ме преведеш през системата. — Тя отново се обърна към хабитата. — Въпреки че видях скиците, се боях, че ще се набива на очи, ще има високотехнологичен и, добре де, суховат вид. Но не е така. Всичко е прикрито много умело. Изобщо не бие на очи.

— Естетичният вид е от значение, но същото важи и за ефективността. Според мен скоро ще се увериш, че сме ти осигурили и двете.

— Вече съм уверена. Сега ще те заведа в стола.

След храненето и след като затвориха, Лил премина през контролите на осигурителната система под напътствията на Брад. За късната среща на персонала тя бе извадила бира и бе осигурила пиле и още някои неща за хапване. Може и да ставаше въпрос за сериозни неща, но нямаше причина хората ѝ да не се насладят на срещата.

Всички бяха преживели достатъчно стрес.

Тя премина през секторите, а после и през отделните елементи: включваше светлини, аларми и ключалки, отново ги изключваше и нагласяше и пренагласяше образите, предавани от камерите на монитора.

— Чудесно се справяш — похвали я Брад. — Е, не толкова бързо като Лусиъс. Неговият рекорд все още е най-високият.

— Смахнат професор — изсумтя обвинително Танси.

— И много горд от този факт — раздели екрана, Лил, на четири изгледа.

Лусиъс захапа едно бутче и бутна очилата по-нагоре на носа си.

— Да видим какво можеш.

— Мислиш, че не мога ли?

— Залагам един кинт, че няма да успееш от първия път.

— Аз пък залагам два, че ще успее — парира Танси.

Лил потри ръце и бързо премина през кодовете и последователността, както ги бе запаметила. Когато на екрана се появиха четири образа, тя се поклони.

— Чист късмет. Залагам петачка, че Мери не може да ги въведе в бърза последователност.

Мери погледна към Лусиъс и въздъхна.

— И аз се обзалагам, че не мога. Карти ключове, кодове за сигурност. Какво ще бъде следващото, може би сканиране на ретината? — но все пак непохватно се опита да влезе в системата и за трийсет секунди успя да накара всички аларми да запищят. — По дяволите!

— Слава Богу! — Мат прокара ръка по челото си. — Това наистина свали част от напрежението ми.

Лил се наведе към Танси, докато Брад превеждаше ядосаната Мери повторно през процедурата.

— Ти успя. Можеш да си тръгнеш, щом поискаш.

— Искам още веднъж да повторя стъпките. Освен това... — Тя протегна хартиената си чиния. — Картофена салата. За никъде не бързам. Какво? — попита тя, когато Лил ѝ се намръщи.

— Нищо. Извинявай. Мислех си за нещо друго. — За пръстена, който в момента прегаряше дупка в джоба на Фарли. — Нали знаеш, довечера тук ще е съвсем спокойно. Този път няма да има никакви пазачи.

— Е... — подхвана Танси и вдигна вежди, видяла Куп да влиза в стаята. — В известен смисъл... Може би няма да е зле да извадиш онова секси бельо и да го облечеш още веднъж.

Лил я сръчка с лакът.

— Тихо!

Наложи се да заглуши смеха си, защото Мери някак си успя да изключи монитора.

— Май ще останем тук известно време.

— Ако можеше да напишем мерките за сигурност в някоя електронна таблица, нямаше да има равна.

— А междувременно... — Лил седна на бюрото на Лусиъс и вдигна бирата си.

Беше съвсем тъмно и почти пълната луна бе започнала да се издига на небосвода, когато изпрати и последния човек от персонала си. Надяваше се, че всички ще успеят да се справят с картата ключ на

сутринта, но точно сега искаше само да прегледа работата, която не бе успяла да свърши през деня.

— Утре пак ще се отбия — обеща Брад и замалко се забави на верандата, където Куп седеше на парапета. — Ще поработя още малко с Мери и ще се уверя, че няма никакви проблеми в системата.

— Наистина оценявам всичко, което направи. — Лил погледна към убежищата, към светлинните лъчи, към червените трептящи маркери на детекторите за движение. — За мен е голямо облекчение да знам, че животните са в безопасност.

— Ако възникнат проблеми, имаш номера на тукашното ни представителство, а също така и моя.

— Надявам се да се върнеш, дори и да не възникнат проблеми.

— Разчитай на това.

— До утре.

Лил влезе в хижата си. Като се имаше предвид кое време беше, предпочете вместо кафе да направи кана чай, за да ѝ помогне да остане будна през единия час, който се надяваше да посвети на пълноценна работа.

В кухнята, на старата ѝ маса, имаше ваза с маргаритки. Красиви като дъгата.

— По дяволите!

Дали беше глупава или слаба, задето в гърдите ѝ се надигна такава сантименталност? Но наистина, имаше ли по-директен удар от цветя на масата за жена, цветя, поставени там от мъж?

„Просто им се наслаждавай — заповяда си тя, докато слагаше чайника. — Просто ги приеми като това, което са — един красив жест.“

Направи чая, сложи в една чинийка няколко бисквити от запаса си и седна на масата с лаптопа и цветята си.

Първо отвори електронната поща на убежището и както обикновено, остана развеселена от писмата, изпратени от деца, и доволна от тези на потенциалните дарители, които се интересуваха от подробности за една или друга програма.

Отговори на всички поред с еднакво внимание. Но при следващото дъхът ѝ секна. Когато се овладя, тя бавно го прочете за втори път.

„здравей лил. Отдавна не сме се виждали или поне ти не си. все обикаляш наоколо, много е смешно да те гледам, с тебе пак ще се видим, ще те изненадам но местните май са открили че съм наблизил, адски се забавлявам да ги гледам как си влачат дебелия задници по хълмовете и скоро ще им оставя подарък. Трябва да кажа че сажалявам за кугуара но ти не биваше да го затваряш в клетка и той зарад теб е мъртав. помисли си за туй че животните са свободен дух и нашите прадеди са го знаели и са ги уважавали, ти наруши свещения закон и мислих да те убия зарад туй тогава но се привързах към каролин. тя беше хубава и ми даде добра игра и умря хубаво, най важното е да умреш хубаво, мисля че и ти ще умреш тъй. кат свършим ще пусна всички животни дет си го затворила, ако ми дадеш добра игра ще го направя в твоя чест. бъди здрава и силна та кат се срещнем да се срещнем кату равни, добрия стар джим беше добра тренировка но ти ще си главното събитие, надявам се туй да стигне до тебе не ме бива с компютрите и само наех тоя да ти пратя туй съобщение. искрено твой итън бързата котка.“

Тя запази имейла и го копира. Отдели един миг, за да се увери, че дишането ѝ е под контрол и си е възвърнала спокойствието, преди да излезе навън да доведе Куп.

Видя как задните светлини на взетата под наем кола на Брад се отдалечават, а Куп се връща на верандата.

— Брад искаше да се върне във фермата навреме, за да убеди баба ми да му отпусне допълнително парче пай. Той е... — Куп млъкна, когато тя излезе на светло. — Какво има?

— Той ми е изпратил имейл. Ела да го видиш.

Куп бързо я избута настрана, мина през вратата и се запъти право към кухнята, където обърна лаптопа към себе си, за да прочете съобщението.

— Копира ли го?

— Да. Запаметен е на хард диска и на един преносим диск.

— И на нас ще ни трябват копия. Електронният адрес познат ли ти е?

— Не.

— Би трябвало да можем да го проследим лесно.

Той прекоси стаята и вдигна телефона.

Само след миг тя го чу да описва подробностите на Уили с равен, безизразен глас, който съвършено съответстваше на изражението на лицето му.

— Ще ти го изпратя. Дай ми електронната си поща. — Надраска адреса на тефтерчето до телефона. — Записах.

Подаде телефона на Лил на път към компютъра.

— Уили? Да, добре съм. Можеш ли да минеш насам? Родителите ми... — Тя погледна към Куп, докато той натискаше клавишите. — И бабата и дядото на Куп. Ще съм по-спокойна, ако... Благодаря. Да, ще внимаваме. Добре.

Тя затвори и едва се сдържа да не започне да кърши ръце.

— Каза, че ще проследи имейла и ще направи проверката още сега. Ще се обади или ще мине оттук веднага щом разбере нещо.

— Знае, че е направил грешка с Тайлър — промърмори Куп, сякаш говореше на самия себе си. — Знае, че сме го идентифицирали. Откъде знае? Намерил е някакъв начин да получава информация. Може би радио. Или пък поема риска да идва в града, за да чуе местните клюки.

С присвити очи Куп отново прочете съобщението.

— В града има няколко места, където можеш да използваш компютър срещу заплащане, но глупаво е да поема такъв риск. Ще намерим компютъра, а после ще намерим и някого, който го е виждал, говорил е с него. Това ще ни даде много допълнителна информация. Затова е по-вероятно да е проникнал с взлом някъде. Изпратил го е в деветнайсет часа и трийсет и осем минути. Изчакал е да се стъмни. Вмъкнал се е в нечия къща, може би някоя, в която има дете или тийнейджър. Те имат навика да оставят компютрите си включени.

— Може да е убил още някого. Може да е убил някого или повече от един човек само за да ми изпрати това. О, Господи, Куп!

— Няма да навлизаме в това, ако не ни се налага. Забрави го! — нареди студено той. — Съсредоточи се върху това, което знаем. Знаем, че е допуснал още една грешка. Излязъл е от сянката, защото се е

чувствал принуден да се свърже с теб. Разбрал е, че знаем кой е, затова се е чувствал свободен да осъществи този контакт, да започне да общува с теб.

— Но това не съм аз. Това е неговата изкривена представа за мен. Той говори сам със себе си.

— Точно така. Продължавай.

— Той, тъй... — Тя притисна ръка към челото си и я плъзна към косата си. — Той е необразован и не разбира от компютри. Сигурно му е отнело известно време да напише всичко това. Исква аз, неговата представа за мен, да знае, че ме наблюдава. Исква и да се изперчи. Пише, че се смее на това, което сме направили тук. На новата осигурителна система. На полицейската хайка. Чувства се уверен, че нито едното, нито другото ще му попречи да постигне целта си. Лов. Пише, че Каролин му е осигурила добра игра. А Тайлър е бил просто тренировка. Всичко сочи, че го е отклонил от следата, насочил го е към реката. Тайлър е бил здрав мъж в добра форма. Освен това е бил по-едър и по-як от Хауи. Заключение е само едно: Хауи има оръжие. Нож е нямало да му свърши работа, не и ако Тайлър е успеел да се откъсне от него и да набере малко преднина. Какъв лов е това да тичаш след някакъв мъж на цели мили разстояние?

Сега го виждаше ясно, всички стъпки, всички пластове. И това ѝ помагаше да запази спокойствие.

— Знаем, че има пистолет и че познава хълмовете. Знаем, че умее да проследява дири. Той... той ловува.

— Да, както и ти самата разбираш от това. Точно в това се състои играта, в лова. Да избереш плячката, да я проследиш, да я убиеш.

— И е избрал мен, защото смята, че съм осквернила свещената земя, свещения закон, като съм построила тук убежището. Защото в неговото съзнание двамата споделяме кугуара като дух водач. Това е лудост.

— Освен това те е избрал и защото познаваш земята. Можеш да разчиташ следи и да ловуваш, умееш да се изплъзваш от евентуални преследвачи. А в неговото съзнание това те превръща в най-ценната плячка.

— Може и преди да е идвал тук за мен, но Каролин го е разсеяла. Беше млада, хубава и привлечена от него. Слушаше теориите му, със сигурност спеше с него. И когато го е опознала достатъчно, за да се

уплаши или да се разтревожи, когато е скъсала с него, той ме е оставил и се е отправил след нея. Тя е станала неговата плячка.

Потресена, Лил се отпусна на пейката.

— Не си виновна, Лил. Нищо от случилото се не е по твоя вина.

— Знам, но все пак тя е мъртва. Почти със сигурност е мъртва. А тази вечер може да е умрял още някой само за да може той да се докопа до компютъра му и да ми изпрати този имейл. Ако тръгне след някой друг, след някого от моите хора, не знам какво ще правя. Просто не знам.

— Лично аз сега се тревожа по-малко отпреди.

Тя го погледна и Куп обясни.

— Вече ти е отправил предупреждение. Сега не е нужно да ти показва нищо повече. Няма защо да те подмамва или да те измъчва.

Тя си пое дъх.

— Каж ми нещо. Защо Брад е отседнал при баба ти и дядо ти? Само защото му харесва готвенето на Луси, или защото ти си го помолил, за да държи под око нещата там?

— Готвенето определено е бонус. — Куп извади от хладилника бутилка вода, разви капачката и ѝ я подаде.

Тя отпи.

— Той е добър приятел.

— Да, така е.

— Мисля... — започна тя и се успокои с още една дълга глътка.
— Мисля, че можеш да разбереш какъв е човек, като съдиш по приятелите му.

— Опитваш се да разбереш, когато става въпрос за мен ли, Лил?

— Опитвам се да разбера, когато става въпрос за десет години от живота ти. — Тя хвърли поглед към телефона и си пожела да можеше да го накара да звънне, да накара Уили да се обади и да ѝ каже, че никой не е пострадал. — Как можеш да чакаш толкова спокойно?

— Защото това трябва да направя. Това място е опасно от единия до другия край с осигурителна система. Ако се опита да влезе, ще задейства някоя аларма. Ти си в безопасност. С мен си. Така че мога да чакам.

Тя посегна и плъзна пръст по цветчетата на една маргаритка, опитвайки се да остане спокойна.

— Пак си ми донесъл цветя. Защо?

— Трябва да наваксам за десетте години, през които не съм ти поднесъл нито едно. За караниците, рождените дни или какъвто и да е повод.

Тя погледна изпитателно лицето му, а после се поддаде на импулса си.

— Дай ми портфейла си.

— Защо?

Лил протегна ръка.

— Нали искаш пак да спечелиш благосклонността ми? Дай го.

Развеселен и озадачен, той посегна да го извади от задния си джоб. И тя видя пистолета на хълбока му.

— Носиш оръжие.

— Имам разрешително — отвърна той и ѝ подаде портфейла.

— Беше сложил пълнители в чекмеджето ми. Вече не са там.

— Защото сега си имам свое собствено чекмедже. Хубаво бельо, Лил. Защо никога не си го слагаш?

— Защото ми го е купувал друг мъж. — Тя се усмихна безрадостно, когато по лицето му премина раздразнение. — Поне част от него. Не ми се струваше редно да го обличам за теб.

— Аз съм тук. Той не е.

— И ако сега си сложа онези червени прашки например, докато ги сваляш, няма ли да ти мине през ума как той е правил същото?

— Изхвърли ги всичките.

Поради някаква много дребнава, самодоволна причина рязкото му предложение извика на устните ѝ искрена усмивка.

— Ако го направя, ще знаеш, че съм готова да те приема обратно, както преди. Какво си готов да изхвърлиш заради мен, Куп?

— Сама го назови.

Тя поклати глава и отвори портфейла. Известно време разглежда шофьорската му книжка и разрешителното за частен детектив.

— Открай време излизаш добре на снимка с тези очи на викинг и искриците в тях, които предвещават беда. Липсва ли ти Ню Йорк?

— „Янки Стейдиъм“. Някой път ще те заведе там да видиш някоя игра. Тогава най-после ще разбереш какво означава истински бейзбол.

Лил сви рамене, продължи да рови в портфейла и намери снимката. Спомни си кога я бе направил — онова лято, когато станаха любовници. „Господи, колко млада съм била — помисли си тя. —

Колко открита и диво щастлива.“ На снимката тя седеше край потока, около нея цъфтяха диви цветя, а зад гърба ѝ се издигаха зелените хълмове. Беше обгърнала свитите си колене с ръце, а разпуснатата ѝ коса се стелеше по раменете.

— Тази е една от любимите ми. Спомен за един съвършен ден на едно съвършено място, със съвършеното момиче. Обичах те, Лил, с всичко, което имах. Просто нямах достатъчно.

— Беше достатъчно за нея — прошепна тя.

И телефонът извъня.

24.

Телефонното обаждане на Уили бе последвано от лично посещение. Лил му отвори вратата с дистанционното и отдели един миг, за да си каже: „Така поне е по-безопасно и по-лесно.“ Междувременно бе преминала от чай на кафе и наля една чаша на Уили, още докато Куп отиваше към вратата, за да го посрещне.

Занесе кафето в дневната и му го предложи.

— Благодаря, Лил. Предположих, че ще искате да чуете подробностите лично. Използвал е акаунта на Мак Годуин. Нали познаваш семейство Годуин, Лил.

— Да, с Лайза бяхме съученички. — „Тогава се казваше Лайза Грийнуолд“ — спомни си тя. Мажоретка, която ненавиждаше заради неизменното ѝ кокетство. Стомахът на Лил се сви само при мисълта колко често се бе присмивала на Лайза зад гърба ѝ.

— Мак ми се обади, преди да са минали и пет минути от твоето обаждане. Съобщи за нахлуване с взлом.

— Те...

— Добре са — успокои я Уили, предусетил какво ще го попита. — Излезли на вечеря и на концерта на групата на по-голямото си момче. Прибрали се и намерили разбита задната врата. Постъпили умно: върнали се назад и ми позвънили от мобилния. Съпадението обаче ми се стори прекалено голямо, затова го попитах дали имат електронен адрес, който да съответства на този от твоето съобщение. Имаха.

— Не са си били у дома. Не са пострадали. — Коленете ѝ омекнаха и тя седна.

— Добре са. Имат ново кученце, взели го след смъртта на старото си куче преди няколко месеца. Намерихме го затворено в пералното помещение. И то е добре. Отидох да поговоря с тях и да огледам следите. Оставих едно от момчетата там, за да помогне на Мак да поправи вратата. Май е нахлул вътре и е намерил компютъра. Мак излязъл, без да го изключи. Децата вдигали врява, така ми каза, и просто забравил. Случва се.

— Да, случва се. Двамата започнаха да се срещат още през първата си година в гимназията. Мак и Лайза, Лайза и Мак. И се ожениха през пролетта след завършването си. Имат две момчета и едно момиченце. Още е бебе.

„Не е ли смешно — помисли си замаяно Лил — колко много знам за Лайза, която така презирах някога?“

— Точно така, и всички те са добре. На първо време можах да ми кажат само, че е взел някои хранителни продукти: хляб, консерви, шоколадови бисквити, представи си, бира и няколко кутии сок. Направил е страхотна бъркотия в кухнята. Взел двестата долара, които Мак държал в бюрото си, парите на децата от касичките им и стотачката, която Лайза криела във фризера.

Той се загледа в лицето на Лил, погледна и към Куп и просто продължи да говори все така спокойно.

— Хората не разбират, че това са местата, на които всеки свестен крадец ще провери най-напред. Когато се успокоят, трябва пак да огледат, да видят дали не липсва още нещо.

— Оръжия? — попита Куп.

— Мак държи пистолета си в специален сейф. Много здрав. Тук поне извадихме късмет. Разполагаме с отпечатъци. Ще елиминираме тези на семейство Годуин, а после ще тръгна по следата, която смятам за дяволски сигурна, и ще поискам да сравним останалите с тези на Итън Хауи. Утре сутринта се обаждам на ФБР.

Той наклони глава, забелязал изражението, което премина по лицето на Куп.

— Идеята да работя съвместно с федералните или да ги оставя да ми отнемат разследването, не ми харесва особено, но фактът е, че по всяка вероятност имаме доказателство, което насочва към сериен убиец, а Лил е получила заплахата по електронната поща. Това е киберпрестъпление. Да добавим към това и още една подробност, че територията на тоя шибаняк — извинявай, Лил, — та да добавим и това, че в територията му влиза и Националният парк. Ще браня със зъби и нокти участието си в разследването, но изобщо не ми пука кой ще е шеф и кой не.

— Когато сравниш отпечатъците, трябва да разпратиш снимката на Хауи до всички медии — настоя Куп. — Всеки, който минава по

пътеките в тази територия, всеки от местните трябва да може да го разпознае веднага.

— Вече съм го сложил в списъка си.

— Ако използва другото име, Бързата котка, може да успеем да открием още нещо.

— Трийсет и пет мили в час — промърмори Лил и когато Куп се обърна към нея, поклати глава. — Това е максималната скорост на кугуар, при това в най-бързия му бяг. Не може да я поддържа дълго. Някои котки са по-бързи, много по-бързи от кугуара. Искам да кажа, че. — Тя направи пауза и притисна пръсти към слепоочията си, за да подреди мислите си. — Той всъщност не познава животното, за което твърди, че е негов духовен водач. И смятам, че ми е дал името, което си е избрал, защото вярва, че двамата с него споделяме този водач. Не мисля, че го е използвал преди или поне не често.

— Е, така или иначе ще го проверим. — Уили остави машината. — Лил, знам, че сега имаш нови аларми и бивше ченге от нюйоркската полиция, но мога да ти уредя закрила.

— Къде? Как? Уили, този човек се придвижва бързо, може и да изчака тук или да се махне оттук, ако замина. Той наблюдава това място и знае какво става. Единственият шанс, който имаш да го проследиш, е той да смята, че може да стигне до мен.

— Лил разполага с доброволци и стажанти — намеси се Куп. — Няма причина да не облечеш двама полицаи в цивилни дрехи и да ги сложиш да работят тук.

— Мога да го уредя — кимна Уили. — С щатската полиция, със службата по парковете. Да, наистина мисля, че можем да пратим двама души тук.

— Ще ги взема — съгласи се незабавно Лил. — Не че се правя на смела, Уили. Просто не искам да се скрия някъде, а после отново да трябва да се изправя срещу това след шест месеца или след една година. Не искам никога да се повтаря. Искам да свърши.

— Утре сутринта ще разполагаш с още двама души. Още тази вечер ще започна да уреждам всичко, което мога. Утре ще ви съобщя какво става.

Лил забеляза погледа, който си размениха двамата мъже.

— Ще те изпратя — обърна се Куп към шерифа.

— Не, няма. — Лил го хвана за ръката и я задържа. — Ако вие, двамата, имате да кажете още нещо по въпроса, имам право да знам. Да криете информация от мен не означава, че ме предпазвате. Означава само, че ме ядосвате.

— Успях да разбера, че Хауи е бил в Аляска по времето, когато е изчезнала Каролин Родерик. — Куп погледна към Лил. — Това само прави теорията ни още по-убедителна. Открих един магазин за спортни стоки, чийто собственик си го спомня и го идентифицира по снимката, която му изпратих по факса. Помни го, защото Хауи купил арбалет „Страйкър“, целия набор с телескоп, карбонови стрели, тетива и амонал за трийсет и втори калибър. Пръснал почти две хилядарки и платил в брой. Разправял как щял да води момичето си на лов.

От гърлото на Лил излезе приглушен звук, като си помисли за Каролин.

— След Тайлър започнах да търся и други подобни престъпления — продължи Куп. — Четири месеца по-късно в Монтана бил открит труп, мъж в средата на двайсетте, оглозган от животни. Когато го намерили, от него не било останало почти нищо, но аутопсията показала рана на крака, за която заключили, че е причинена от карбонова стрела. Ако Хауи все още пази арбалета...

— ... можем да го свържем с изчезването на Родерик и убийството в Монтана — заключи Уили. — Предполагам, че го пази. Това са много пари.

— От днешния взлом се е сдобил с триста, които добавяме към взетото от Тайлър. Като се имат предвид методите му, няма да му отнеме много време да си набави прилична сумичка.

— Ще добавя арбалета и стрелите към сводката. Свършил си добра работа, Куп.

— Ако се обадиш на достатъчно места, може да ти излезе късметът.

Двамата останаха сами и Лил отиде до камината и се зае да разбутва огъня, докато пламъците се съживиха. Видя, че е донесъл бейзболната си бухалка, онзи, която Сам му бе направил преди цяла вечност. Стоеше облежната на стената.

„Защото сега това е неговият дом — помисли си Лил. — Поне докато приключим с Хауи, той си е у дома тук.“

А тя не можеше да мисли за това, все още не.

— По-трудно е да скриеш арбалет, отколкото пистолет. — Тя остана права, загледана в съвземащите се пламъци. — По-вероятно е да носи арбалета само когато ловува, може би привечер или призори.

— Може би.

— Не е убил кугуара с арбалет. Ако го беше използвал, това е щяло да му даде повече време да избяга, да прикрие следите си. Но не е използвал арбалета.

— Защото в такъв случай ти нямаше да чуеш изстрела — заключи Куп. — Най-вероятно точно затова е избрал пистолета.

— За да го чуя и да се уплаша за котката. — Сега Лил се обърна с гръб към светлината и топлината. — Колко още неща знаеш, за които не си ми казал?

— Това са само предположения.

— Искам да видя папките, които прибираш всеки път, щом вляза.

— Няма да има никаква полза.

— Ще има.

— По дяволите, Лил, каква полза ще имаш да видиш снимките на Тайлър преди и след като са го извадили от реката, на наяденото му от рибата лице? Или да прочетеш подробностите от аутопсията? Какъв е смисълът сама да вкарваш тези образи в главата си?

— Тайлър е бил тренировка. Аз съм главното събитие — цитира тя съобщението от електронната поща. — Ако се тревожиш, че няма да мога да понеса гледката, недей. Може и да не съм виждала снимка на труп, но ти виждал ли си как от някой храст изскача лъв и се нахвърля върху близката антилопа? Вярно, не става дума за човек, но повярвай ми, тази работа не е за хора със слабо сърце. Престани да ме защитаваш, Куп.

— Никога няма да престана, но ще ти покажа папките.

Той отключи едно чекмедже и ги извади.

— Тези снимки няма да ти помогнат. Експертизата е определила времето на смъртта в периода между тринайсет и осемнайсет часа.

Лил седна, отвори папката и се загледа в черно-бялата снимка на Джеймс Тайлър.

— Моля се на Бога жена му да не го е видяла така.

— Направили са всичко възможно, преди да освободят тялото.

— Прерязал му е гърлото. Това е нещо лично, нали така? Съдя от обширните си познания за полицейската работа, придобити от

криминалните канали.

— Трябва да се приближиш до жертвата, да установиш контакт, да почувстваш кръвта по ръцете си. Обикновено ножът е по-интимен от обикновен куршум. Той е нападнал Тайлър в гръб, като се е движил отляво надясно. По тялото имаше прорези и натъртвания, получени приблизително по времето на смъртта, най-вероятно когато се е препъвал и подхлъзвал. Коленете, ръцете, лактите.

— Каза, че е умрял между един и шест часа. Това означава или дневна светлина, или здрач. За да има време да се отдалечи от мястото, където са видели за последен път Тайлър, и да стигне до реката, са му трябвали няколко часа, навярно и повече, ако приемем, че е влачил Тайлър по най-неравния терен, през местата, където е било най-малко вероятно да срещнат друг турист или някого, който да помогне на жертвата. Тайлър е имал раница с провизии за деня. Ако бягаш, за да спасиш живота си, ще хвърлиш всичко излишно, нали така?

— Не са намерили раницата му.

— Обзалагам се, че Итън я е намерил.

— Съгласен съм.

— Наместил е Тайлър в положението, в което е искал, но не го е застрелял. Не е било за спорт. Приближил се е до него за убийството, в което е влагал нещо лично.

Тя започна да прелиства страниците и спря на списъка с принадлежностите, които съпругата на Тайлър бе казала, че е носил при изкачването.

— Плячката си я бива — продължи тя. — Победата го е разглезила. Часовникът не му трябва. Умее да определя времето по небето и по състоянието на въздуха. Може би ще го задържи като трофей или ще го продаде по-късно в някой друг щат, когато има нужда от пари.

Тя вдигна поглед.

— Той е вземал нещо, по едно-две неща от всяка жертва, нали?

— Така изглежда. Бижута, пари, храна, дрехи. Той е мародер. Но не е чак толкова глупав, че да използва кредитните карти или личната карта на някоя от жертвите. Нито една от тях няма кредитна история след изчезването си.

— Значи не оставя писмени следи. Освен това е възможно да счита кредитните карти за изобретение на белите, за тяхна слабост.

Чудя се дали родителите му са имали кредитни карти. Обзалагам се, че не.

— Правилно се обзалагаш. Умница си ти, Лил.

— Ние сме умни момичета — разсеяно се съгласи тя. — Но все пак си купува арбалет, а не някое от традиционните оръжия на коренните жители. Подбира, избира. Общо взето само гадости върши. Свещена земя, но той я осквернява, като преследва на нея невъоръжен мъж. Заради спорта. Заради упражнението. Ако във вените му наистина тече сиукска кръв, значи и нея е осквернил. Не му е останала и капчица чест.

— Сиуксите са смятали Блек Хилс за свещения център на света.

— *Axis mundi* — потвърди Лил. — Смятали са и все още смятат, че Блек Хилс е сърцето на всичко съществуващо. Паха Сапа. Свещените церемонии са започвали през пролетта. Сиуксите са следвали бизоните през хълмовете, подредени в строй, наподобяващ формата на бизонска глава. Договорът с белите им обещавал шейсет милиона акра от хълмовете. Но после там открили злато. Договорът загубил значение, защото белите искали земята и златото в нея. Златото струвало повече от честта, повече от договора, повече от обещанието да уважават това, което е священо.

— Но въпросът все още не е решен окончателно.

— Образоваш се за историята на родната си страна, така ли? — попита тя. — Да, Съединените щати завзели земята през 1877, като нарушили договора от форт Ларами и тетон-сиуксите, лакота, никога не се примирили с това. Сто години по-късно Върховният съд отсъдил, че завземането на Блек Хилс е било незаконно, и наредил на правителството да плати на лакота първоначалната обещана цена, както и лихва. Над сто милиона долара. Но те отказали да приемат това споразумение. Не искали пари, искали си обратно земята.

— Оттогава лихвите постоянно се увеличават и сега сумата възлиза на повече от седемстотин милиона долара. Проверих.

— Не искат да приемат парите. Това е въпрос на чест. Моят праядо е бил сиукс, а прабаба ми е била бяла. Аз съм резултат от сливане между две раси и поколенията между мен и тях определено са разрешили сиукската ми кръв.

— Но знаеш какво е честта, разбираш защо са отказали сто милиона долара.

— Парите не са земя, а от сиуксите е била отнета именно земята.
— Тя присви очи. — Ако мислиш, че Итън се е захванал с това като отмъщение заради на рушените договори, заради открадването на свещената земя, аз не смятам така. У него няма чак толкова дълбоки чувства. Това е само извинение, при това такова, което му позволява да се възприема като воин или бунтовник. Съмнявам се, че знае цялата история. Може да е чувал отделни части от нея, но само части, при това навярно силно изопачени.

— Не, той убива, защото му харесва. Но е избрал теб и това място, защото отговаряте на представата му за разплата. Това прави лова още по-вълнуващ, още по-удовлетворителен. Освен това неговата представа за чест може и да е изкривена, но е искрена. Не се е опитал да те нападне, докато пресичаш двора. Подобно нещо не е част от играта, не носи удовлетворение и не води до постигането на целта му.

— Много утешително.

— Ако не вярвах, че е така, в този момент нямаше да си тук, а зад заключена врата на хиляди мили разстояние. Просто се опитвам да бъда честен — добави той, когато тя го изгледа навъсено. — Съставил съм му характеристика, нещо като профил, и тя ме уверява, че той иска да го разбереш, да се изправиш срещу него и да му предложиш истинско предизвикателство. Готов е да чака да му се открие такава възможност, но започва да става нетърпелив. Съобщението на компютъра ще придвижи нещата по-напред.

— Предизвикателство.

— Да, един вид предизвикателство, а също така и декларация. Лил, трябва да ми дадеш думата си, че няма да допуснеш да те подмами в това свое състезание.

— Имаш я.

— Без спор? Без ограничения?

— Да. Не обичам да ловувам и с абсолютна сигурност знам, че няма да ми хареса той да тръгне на лов за мен. Не изпитвам нужда да доказвам нищо нито на него, нито на себе си, най-малко на себе си, като изляза и се вкопча в битка с маниак, който обича да убива.

Тя продължи да се рови в папките.

— Карти. Добре, добре, можем да работим с това.

Стана и разчисти масичката за кафе.

— Много работа си свършил — отбеляза тя, когато видя, че е нашарил картата с инциденти, свързани с Итън Хауи. — Опитваш се да определиш къде може да се намира бърлогата му.

— Вече претърсихме най-вероятните участъци.

— Невъзможно е да покриеш всеки квадратен сантиметър от хълмовете, особено когато човекът, когото търсиш, знае как да се движи и умее да заличава следите си. Ето тук, ние открихме Мелинда Барет. Преди почти дванайсет години. В този случай няма никакви признаци, че е била жертва в неговия лов. Никакви следи, които да показват, че е бягала или че той я е гонил. Следите показват, че е тръгнал след нея по пътеката. Може да я е дебнал там. Или, също толкова вероятно, да се е натъкнал на нея по чиста случайност. Какво го е накарало да превърти, че да я убие?

— Ако целта му не е била убийство, може да е искал пари или секс. По бицепсите ѝ са открили натъртвания, каквито се получават, когато някой те стисне силно, а ти се опиташ да се отскубнеш. Блъснал я е в дървото достатъчно силно, за да разбие главата ѝ, да отвори рана. Да пусне кръв.

— Кръв. Може би кръвта му е била достатъчна. Дивите животни подушват миризмата на кръвта, тя ги възбужда. — Лил кимна, защото можеше да си го представи, да види как е било. — Тя се бори, може би крещи, може би обижда него или мъжествеността му по някакъв начин. Той я убива, с ножа отблизо, собственооръчно. Ако това е било първото му убийство, възбудата сигурно е била страхотна. Освен това е бил толкова млад. Бързал е, паникьосал се е. Завлякъл я е настрана, оставил я е на животните. Може би си е мислил, сигурно го е помислил, че ще припишат смъртта ѝ на нападение на някой кугуар или вълк.

— Следващият път, за който знаем със сигурност, че се е върнал, е бил тук. В убежището. — Куп постави пръст на картата. — Осъществил е контакт с теб, опитал се е да свири на струната за общото ви наследство.

— И е срещнал Каролин.

— Тя го смята за привлекателен и интересен, подхранва егото му. Освен това вероятно може да му разкаже повече за теб, за убежището. Удовлетворява две от нуждите му, секс и гордост, така че той влиза в нейния свят. Но не му е мястото там и тя започва да го вижда такъв,

каквото е, когато не е в свои води. Той тръгва след нея към Аляска, за да затвори тази врата, за да удовлетвори тази нужда, по-силна от секса, а после се отправя обратно към теб.

— Но аз съм в Перу. Трябва да изчака.

— И докато чака, една нощ идва тук. Прави поне едно посещение.

— Когато Мат е бил тук сам. Да. И е изключил камерата, ето тук. Само няколко дни преди да се върна.

— Защото е знаел, че се връщаш. Ако някой друг беше отишъл да я включи, пак щеше да я изключи. Докато отидеш ти.

— Предполагал е, че ще отида сама — продължи тя. — Обичам да бродя из хълмовете и да лагерувам сама. Така смятах да направя и този път. И тогава той можеше да започне играта и може би да я спечели. Длъжница съм ти.

— Когато е видял, че не си сама, вероятно е помислил, че може да ме отстрани от пътя си. Да елиминира мен и да вземе теб. Затова бих казал, че и двамата сме длъжници на дългите нощи на следене на заподозрени или на животни, както и на способността си да спим леко. Идва в лагера ето тук — посочи Куп, съсредоточил отново вниманието си върху картата. — Връща се към мястото с камерата тук и заобикаля обратно към лагера. После отива пред портата на убежището, за да остави вълка. Още веднъж отива там, за да пусне твоя тигър от клетката му.

— И стига донякъде по пътеката към връх Кроу, където е срещнал Тайлър, ето тук, и до мястото на реката, където го е оставил. Нахлува във фермата на семейство Годуин, която е някъде тук. Това покрива голяма територия. По-голямата част от нея е край Спиърфиш, тоест той се чувства в този район като у дома си. Да, но и аз се чувствам по този начин.

Тя погледна към празната си чаша от кафе и си пожела вътре по магически начин да се появи още от ароматната тъмна течност.

— Много пещери — досети се тя. — Трябва му някакъв подслон, а не си го представям да опъне палатка. Има нужда от леговище. Много риба и дивеч. Най-доброто му прикритие, най-добрата възможна територия е тук. — Лил очерта с пръста си кръг върху картата. — За да претърсим всички тези акри, пещери и дупки, ще ни трябват седмици наред.

— Ако обмисляш идеята да се качиш горе и да се предложиш като примамка, за да го накараш да се покаже, забрави.

— Обмислях я за около две минути. Мисля, че ще успея да го проследя или поне че шансовете ми са не по-малки от тези на всеки друг участник в търсенето. — Тя разтри задната част на врата си, където бе решила да се разположи най-голямата част от стреса ѝ. — Затова пък шансовете ми да довлека смъртта на този, който ме придружава, са по-големи. Така че не, няма да играя ролята на примамка.

— Трябва да има някакъв начин да разберем какво ще направи сега или къде отива, когато е свършил. Трябва да има някакъв модел, но просто не го виждам.

Лил затвори очи.

— Трябва да има начин да го накараме да се покаже, да го примамим в клопка, вместо той да примамим нас. Но и аз не се сещам как да стане.

— Може би не го виждаш, защото за днес преживя достатъчно стрес.

— А ти искаш да отклониш мислите ми от него.

— Тази мисъл наистина ми мина през ума.

— В интерес на истината признавам, че мина и през моя. — Тя се обърна към него. — Мозъкът ми е ужасно напрегнат, Куп. Ще ми се отрази добре, ако някой ме разсее.

— Мисля, че ще се справя.

Тя протегна ръка към него, но той се извърна и я избягна.

— Направо на горния етаж ли отиваме? Мислех, че може да ме предразположиш малко още тук.

— Не отиваме на горния етаж. — Той угаси лампите, така че в стаята остана да блести само огънят, после отиде до малката ѝ стереоуредба и натисна бутона за пускане на компактдискове. Зазвуча музика, тиха и сантиментална.

— Не знаех, че имам диск на Пърси Следж.

— Нямаш. — Той се върна при нея и я хвана за ръката, за да я изправи на крака. — Реших, че от него може да има полза. — Привлече я към себе си и залюля и двама им. — Преди почти никога не сме танцували.

— Не. — Тя затвори очи, докато вълшебният глас на Пърси ѝ разказваше какво трябва да направи един мъж, когато обича една жена. — Почти никога не сме го правили.

— Трябва да започнем. — Той обърна глава и плъзна устни по слепоочието ѝ. — Също както с цветята. Дължа ти няколко години танци.

Тя притисна буза до неговата.

— Не можем да ги върнем обратно, Куп.

— Не, но можем да ги запълним. — Той започна да плъзга ръце нагоре-надолу постегнатите от напрежение мускули на гърба ѝ. — Някои нощи се събуждах и си представях, че си там, в леглото, до мен. Понякога изглеждаше толкова истинско, че можех да чуя дишането ти. Можех да помириша косата ти. Сега някои нощи се будя и ти си в леглото до мен и тогава идва мигът на паника, когато те чуя да дишаш и помирисвам косата ти, страхът, че може би само си го въобразявам.

Тя стисна здраво очи. Своята болка ли чувстваше, или неговата?

— Искам отново да повярваш в нас. В мен. В това. — Той отново я привлече към себе си и устните му намериха нейните и ги погълнаха дълбоко и бездиханно, докато двамата се полюшваха в златистото сияние на пламъците.

— Кажу ми, че ме обичаш. Само това.

Сърцето ѝ подскочи.

— Да, но...

— Само това — повтори той и отново я целуна. — Само това. Кажу ми го.

— Обичам те.

— Обичам те, Лил. Все още не можеш да ми повярваш, затова просто ще продължа да ти го доказвам, докато успееш.

Ръцете му се плъзгаха по хълбоците ѝ. Устата му опитваше и поглъщаше нейната. И сърцето, което бе подскочило безпомощно заради него, започна да бие за него, бавно и силно.

Прелъстяване. Нежна целувка, сигурни ръце. Плавни движения в златистата светлина и кадифените сенки. Тихи думи, прошепнати до кожата ѝ.

Предаване. Тялото ѝ, отпуснато срещу неговото. Устните ѝ се поддадоха на нежния му, търпелив натиск. Дълга въздишка на удоволствие.

Двамата се отпуснаха на пода, коленичили един до друг, вкопчени един в друг.

Залюляха се там.

Той разкопча ризата ѝ и я свали, поднесе ръцете ѝ към устните си, притисна дланите ѝ до тях. Всичко, помисли си той. Тя държеше всичко, което бе той, в ръцете си. Как бе възможно да не го знае?

После положи дланта ѝ на сърцето си и я погледна в очите.

— Твое е. Когато си готова да го приемеш, да ме приемеш такъв, какъвто съм, то е твое.

Привлече я към себе си, така че ръцете ѝ останаха притиснати между двамата, и този път устните му не бяха нито нежни, нито търпеливи.

Желанието се събуди в нея, жизнено и неудържимо, докато сърцето му биеше лудо под дланите ѝ. Той дръпна ципа на дънките ѝ и грубо я повдигна, после още по-високо, дори когато тя извика.

Когато се отпусна в ръцете му и сякаш се разтопи на пода, той покри тялото ѝ със своето. И взе още.

Ръцете и устата му я ограбваха, оставяха я открита и уязвима, слаба и замаяна. От устата ѝ излезе въздишка, подобна на ридание, превърнала се във вик, когато проникна в нея. Той сграбчи ръцете ѝ и ги стисна. Пръстите ѝ се преплетоха с неговите.

— Погледни ме. Погледни ме, Лил.

Тя отвори очи и видя лицето му, окъпано в червените и златисти отблясъци на огъня. Яростно и диво също като ударите на сърцето му. Той продължи тласъците си в нея, докато гледката пред очите ѝ не се разми, докато ударите на плът в плът не зазвучаха като музика.

Докато не му даде всичко.

Лил не възрази, когато той я понесе нагоре по стълбите. Не възрази, когато легна до нея и я привлече към себе си, здраво обвил ръце около нея.

Отново я целуна, тази целувка беше като първата по време на танца им. Нежна, внимателна, съблазняваща.

Тя затвори очи и си позволи да се отдаде на съня.

На сутринта се измъкна от леглото точно когато той излизаше от банята. От косата му все още капеше вода.

— Мислех, че може да поспиш още — погледна я той.

— Не мога. Програмата ми за деня е пълна.

— Аха, и моята. Някои от хората ти трябва да пристигнат след около половин час, нали така?

— Около. При положение, че си спомнят как да отключат новата порта.

Той прекоси стаята, спря пред леглото и плъзна палеца си по бузата ѝ.

— Мога да почакам, докато някой от тях пристигне.

— Мисля, че половин час мога и сама да се грижа за себе си.

— Ще изчакам.

— Защото се безпокоиш за мен, или защото се надяваш, че ще използвам това време, за да ти приготвя закуска?

— И двете. — Сега палецът му проследи линията на челюстта ѝ.
— Беконът и яйцата ти бяха свършили, затова купих малко.

— Някога замислял ли си се за холестерола си?

— Не и когато се опитвам да те убедя да ми приготвиш бекон и яйца.

— Добре. Ще направя няколко сандвича.

— А аз ще метна няколко пържоли на грила довечера. Честна сделка.

— Разбира се. Яйца, бекон, червено месо. Майната им на артериите.

Той я улови за хълбоците и я наведе към себе си за силна целувка за добро утро.

— Казано като от истинска дъщеря на собственик на кравеферма.

Тя се запъти надолу по стълбите, като си мислеше, че този разговор за закуска, за вечерно меню, за натоварени програми изглежда почти нормален. Но не беше. Нищо не попадеше изцяло в безопасната зона на нормалността.

Нямаше нужда да види дрехите, разпилени по пода на дневната си, за да си го спомни.

Мина първо оттам и ги взе, за да ги сложи в пералното помещение.

Приготви кафето и постави един тиган на огъня. Остави бекон да цвърчи, отвори задната врата и излезе на верандата, за да подиша утринния въздух.

На изток пламна зората и превърна хълмовете в меки силуети на фона на дрезгавата предутринна светлина. Високо на небосклона последните звезди угасваха като свещи.

Лил подуши, че идва дъжд. Да, тя беше истинска фермерска дъщеря. Дъждът щеше да накара да разцъфтят още диви цветя, да отрони още листа и да я накара да се замисли за покупката на някои растения за двора.

Нормални неща.

Тя гледаше изгрева на слънцето и се чудеше колко ли дълго ще чака Хауи. Колко дълго щеше да наблюдава, да чака и да сънува смърт?

Тя влезе обратно в кухнята и затвори вратата. Отиде до печката, отцеди бекона от мазнината и счупи яйцата в тигана.

Нормални неща.

25.

Танси не носеше пръстена. Лил почувства как духът ѝ пада, надяваше се на добри новини. Но когато Танси се втурна към мястото, където Лил и Бейби водеха сутрешния си разговор, на безименния пръст на лявата ѝ ръка нямаше нищо.

В очите на Танси блестеше тревога. Тя обви ръце около Лил и я притисна здраво.

— Тъъ... — започна Лил.

— Снощи започнах да набирам номера ти. Толкова бях разстроена. Но после си помислих, че и така ти се е струпало достатъчно и не е нужно и аз да те натоварвам.

— Разстроена ли? О, Танс... — Докато вече падналият ѝ дух окончателно се свиваше, единственото, което можеше да направи Лил, бе да върне смазващата прегръдка на Танси. — Знам, че не можеш да промениш това, което чувстваш, и трябва да следваш тези чувства, но ми е противна самата мисъл, че това те е разстроило.

— Разбира се, че ме разстрои. — Танси се отдръпна и леко разтърси Лил. — „Разстроена“ е прекалено слаба дума, за да опише чувството, което изпитвам, когато заплашват най-добрата ми приятелка. Отсега нататък ще започнем да проследяваме имейлите ти. Всъщност, трябва да започнем да проследяваме имейлите на всички тук.

— Имейли ли?

— Скъпа, да не си дрогирана?

— Какво? Не! Съобщенията. Онова съобщение. Извинявай. Видях, че току-що пристигна, и мислех, че още не знаеш.

— Тогава за какво, по дяволите, мислеше, че говоря?

— Ами... — Объркана, Лил успя да се засмее немощно. — Тук ме хвана. Тази сутрин съм малко объркана. Откъде разбра толкова бързо?

— Снощи с Фарли срещнахме шерифа, след като си му си се обадила. Уили знаеше, че се безпокоиш за родителите си, и искаше Фарли да знае какво става. Така че веднага се прибра у дома.

— Фарли ли веднага се е прибрал у дома?

— Ами Фарли, разбира се! Лил, може би трябва да полежиш известно време.

„Не ѝ е предложил — осъзна Лил, докато Танси опипваше челото ѝ за температура. — Не е имал време да ѝ предложи.“

— Не — поклати глава тя. — Не, добре съм. Просто ми се събра прекалено много и се опитвам да се вкопча в рутината, за да се успокоя. Мисля, че помага.

— Какво пишеше? Не — поправи се Танси и поклати глава, — сама ще го прочета. Трябваше веднага да ти кажа, че с родителите ти всичко е наред. Фарли ми се обади, преди да тръгна насам тази сутрин, за да ме успокоя.

— Вече говорих с тях, но все пак благодаря. Много е сладко: ти и Фарли.

— Много е странно: аз и Фарли. Сладко и странно, предполагам. — Танси се загледа как Лил вдига яркосинята топка и я прехвърля високо над оградата в заграждението. С радостни викове Бейби и приятелите му се впуснаха в бодро състезание кой ще я стигне пръв. — Ще го намерят, Лил. Скоро ще го хванат и всичко ще свърши.

— На това разчитам. Танси, в имейла той спомена за Каролин.

— О! — тъмните очи на Танси се замъглиха. — О, Господи!

— Всеки път, щом помисля за това, ме заболява ето тук. — Лил сложи ръка на гърдите си. — И така, рутинни задачи.

Тя погледна към мястото, където Бейби и приятелите му се търкаляха и се боричкаха за топката.

— И утеха.

— Рутинни задачи никога не липсват.

— Знаеш ли какво искам, Танси? Знаеш ли какво би ми донесло тази утеха?

— Една хубава мелба с шоколадов сос?

— Това винаги действа безотказно, но не. Бих искала да съм там, навън, и да го преследвам. Щях да се почувствам по-добре, ако можех да съм сред хълмовете и да търся следите му.

— Не.

— Не мога да го направя. — Лил сви рамене, но погледът ѝ остана прикован в хълмовете. — Това би изложило на риск други хора. Но това също ме кара да изпитвам болка тук вътре, че седя и чакам,

докато други хора търсят човека, отговорен за всичко. — Тя въздъхна. — Ще отида да видя как са Дилайла и Борис.

— Лил! — провикна се след нея Танси. — Нали няма да направиш някоя глупост?

— Аз? И да рискувам да загубя статуса си на умно момиче? Не. Рутинни задачи — повтори тя. — Просто рутина.

Той си имаше план, прекрасен план. Вярваше, че е дошъл при него в пророческо видение и се убеди, че великият му праотец го напътства под формата на кугуар. Толкова дълго бе твърдял, че произхожда от Лудия кон, че накрая самият той го бе приел за истина. Колкото по-дълго оставаше сред хълмовете, толкова по-истинско ставаше.

Този план изискваше внимание и прецизност, но той не бе небрежен ловец.

Познаваше земята си, имаше си свое място. Сам щеше да прокара пътеката. Щеше да заложи примамката.

И когато дойдеше подходящият момент, щеше да затвори клопката.

Първо разгледа, проучи и отхвърли няколко места, преди да се спре на недълбоката пещера. Щеше да му свърши работа, поне за краткосрочната част от плана му. Разположението ѝ бе подходящо — нещо като кръстопът за двете главни точки в плана му.

Пещерата щеше да му послужи за клетка.

Удовлетворен, той пое по един заобиколен маршрут обратно към територията на парка, където можеше да стигне до една пътека, често използвана от туристите. Носеше едно от якетата, които бе откраднал, както и пилотски слънчеви очила и каскет с емблемата на Убежище на дивия живот „Чанс“. Чудесно хрумване, поздрави се той. Тези неща и брадата, която си бе пуснал, нямаше да заблудят задълго никое ченге с поне малко наблюдателност, но изпитваше тръпка да стои на открито и да прави снимки с малкия „Канон“ на добрия стар Джим.

„Движа се сред тях, но те не ме познават.“ Дори поведе разговор с някои от другите туристи. „Просто поредният боклук — помисли си, — крачи из свещената земя, сякаш има някакво право.“

Още преди да приключи, всички щяха да знаят кой е и за какво се бори. Щеше да се превърне в легенда.

Бе започнал да разбира, че точно за това е бил роден. Досега никога не го бе виждал като основна цел в живота си, не и ясно. Никой не знаеше нито лицето, нито името му, не и през всички тези години досега. Осъзна, че това трябва да се промени, за да може да се насочи изцяло към съдбата си.

Не можеше и нямаше да продължи напред, да остави всичко зад гърба си, както в миналото, когато бе усещал горещия дъх на преследвачите си във врата си или когато се бе боял, сега можеше да признае, че наистина беше страх, че ще го заловят. Планът му трябваше да се осъществи тук, сред тези хълмове, на тази земя.

Живот или смърт.

Той беше силен, мъдър и беше прав. Вярваше, че ще оцелее. Щеше да победи и тази победа щеше да прибави името му към имената на онези преди него.

Лудия кон, Седящия бик, Червения облак.

Преди години, преди да разбере, бе принесъл жертва на тази земя. Когато се бе проляла кръвта на жената от неговата ръка, бе започнало. Не беше случайност, както вярваше тогава. Сега разбираше, че някой е водил ръката му. И кугуарът, неговият дух водач, бе благословил това жертвоприношение. Бе го приел.

Тя бе осквернила тази жертва. Лилиан Чанс. Бе дошла на земята на неговата жертва, на неговата свещена земя, където се бе превърнал в мъж, във воин, като проля кръвта на жената. Беше довела тук правителството под формата на полицията.

Беше го предала.

Сега всичко се подреждаше в ясна картина, всичко си идваше на място.

Сега трябваше да пролее нейната кръв.

Той тръгна с една малка група, смесвайки се с тях, а над главите им кръжеше един хеликоптер. Знаеше, че търси него, и при тази мисъл в гърдите му се надигна гордост. Когато групата избра един от многобройните пътища покрай един тесен ручей, той им помахаша за довиждане.

Време бе отново да се изплъзне.

Ако изпълнеше мисията си, правителството положително щеше да признае пред обществеността какво бе откраднало. И може би един ден истинските хора щяха да му издигнат статуя на същата тази земя, както бяха направили за Лудия кон.

Но засега ловът и кръвта сами по себе си представляваха достатъчна награда.

Той се движеше бързо, като покриваше цялата територия — възвишенията, равнинните части, високата трева, плитките поточета. Дори на човек с неговата бързина и умения му отне почти цял ден да остави фалшивата следа на запад към границата с Уайоминг, знаци, за които презрително си помисли, че може да открие и слепец. Допълни ги с портфейла на Джим Тайлър, преди да се върне назад.

Отново се запъти на изток, вдъшвайки миризмата на борове, която изпълваше въздуха.

Скоро щеше да настъпи пълнолуние и под светлината на кръглата луна той щеше да тръгне на лов.

Лил засади теменужки в лехата, съседна на заграждението на Клео. Цветята щяха да понесат сланите, които бяха не само вероятни, но и неизбежни, и пролетните снегове, които бяха повече от вероятни за следващите няколко седмици.

Радваше се на възможността да зарови ръце в пръстта и изпита задоволство, когато видя ярките цветове. Тъй като ягуарът втренчено я наблюдаваше, Лил мина от другата страна на пътеката.

— Какво мислиш?

Очевидно Клео не изпитваше особено дълбоки чувства към теменужките.

— Ако все още се надяваш на някое блокче „Годайва“, боя се, че те очаква разочарование.

Котката притисна хълбока си към оградата и започна да се търка в нея. Лил изтълкува знаците и се провря под барикадата. Не сне поглед от очите на Клео, докато се приближаваше към нея, и видя как те се притварят от удоволствие, когато посегна и започна да я гали и чеше през оградата.

— Това ти липсваше, нали? Оттук нататък няма да има шоколади и пудели, но от време на време можем да ти отделяме по малко

специално внимание.

— Колкото и често да те виждам да го правиш, никога не съм изпитвал и най-малко желание да повтора подвига ти.

Лил погледна назад и се усмихна на Фарли.

— Нали галиш конете.

— Конят може да ме изрита здравата, но поне няма да се опита да ми прегризе гърлото.

— Тя е свикнала да я докосват, да ѝ говорят, свикнала е с миризмите и гласовете на хората. Не само човеците се нуждаят от физически контакт.

— Кажи го на Рой. Или на Зигфрид — на този от тях, който е имал въпросния истински контакт с тигър.

— Човек плаща за грешките си. — Тя се отдръпна и се провря обратно под бариерата, за да се присъедини към Фарли. — Дори едно котенце ще започне да хапе и драска, ако е раздразнено или отегчено. Никой, който работи с котки, не може да се размине без няколко белега. Танси ли търсиш?

— Исках да видя и теб. Просто исках да знаеш, че няма да се отдалечавам от вкъщи, така че няма защо да се тревожиш.

— Това ти провали плановете за снощната вечер.

— Надявах се, че ще успея да ги оправя, може би с един пикник. Това е романтично, нали така?

— Отговаря на десетте главни изисквания.

— Но пролетта е активен сезон и за фермата, и за вас.

— Хайде, отиди и нападни кухнята в хижата ми. Заведи я в кътчето за пикници ей там.

— Тук ли? — попита Фарли и я зяпна. — Сега?

— Залагам целия си бюджет за следващите пет години, че пръстенът е в джоба ти тук и сега.

— Не мога да направя подобен залог. Трябва да спестявам. — Той хвърли поглед назад към двора. На лицето му бе изписана смесица от въодушевление и тревога. — Мислиш ли, че мога да я попитам тук?

— Фарли, виж какъв прекрасен следобед е. Тя обича това място също толкова, колкото и аз, така че да, мисля, че можеш да я попиташ тук. Ще се погрижа никой да не ви смущава.

— Не можеш да им кажеш причината.

— Имай ми доверие.

Той имаше доверие на Лил и колкото повече мислеше, толкова повече му се струваше, че точно така трябва да постъпи. В крайна сметка с Танси се бяха опознали точно тук, в убежището. Той се бе влюбил в нея тук, както и тя в него — нещо, което Фарли мислеше, че вече е готова да признае.

Лил нямаше почти никаква храна за пикник, но той все пак намери достатъчно продукти за два сандвича. Взе ябълки, едно пликче чипс и две диетични кока-коли, тъй като това бе всичко, което тя имаше.

После убеди Танси да го придружи до една маса за пикник.

— Нямам време за дълга почивка.

— И аз нямам, но колкото и да е кратка, искам да я прекарам с теб.

Тя омекна.

— Фарли, направо ме убиваш.

— Липсваше ми снощи. — Той вдигна лицето ѝ нагоре за целувка, преди да ѝ посочи да седне на пейката, която вече бе избърсал.

Тя въздъхна.

— И ти на мен. Наистина. Но се радвам, че се върна. Така беше правилно. Всички се опитваме да не се стряскаме и това ме напряга още повече. Прекарвам голяма част от времето си в нещо, което много хора считат за опасна зона. И, естествено, съществува риск. Но той е пресметнат и осъзнаван. Просто не мога да разбера нищо от това, което се случва сега. Според мен човекът е най-непредвидимият от всички животински видове.

— Имаш рана тук. — Той посегна и проследи с пръст белега на горната част на ръката ѝ.

— От един гепард, който реши, че го застрашавам. Вината беше повече моя, отколкото негова. Но нищо от това, което става сега, не е по вина на Лил. Нищичко.

— Няма да позволим да ѝ се случи нищо. Нито пък на теб.

— Той не се интересува от мен. — Танси постави ръка върху неговата. — Ето че развалям нашия импровизиран пикник. Какво имаме? — Тя взе един сандвич и се разсмя. — Фъстъчено масло и желе?

— Изборът у Лил не беше голям.

— Тя яде само такива сандвичи — обясни му Танси и отхапа. — Как вървят нещата във фермата?

— Заети сме. Скоро ще дойде време за оран. Освен това трябва да превърнем едно-две жребчета в кончета.

— Да ги превърнете в... О! — Тя вдигна ръка и имитира с пръст движение на ножица. — Клъц, клъц?

— Да. Това винаги ми причинява малко болка.

— Не толкова, колкото го боли кончето.

Той се усмихна.

— Това е едно от нещата, които трябва да се направят. Животът във ферма много прилича на живота тук. Свикваш да виждаш нещата такива, каквито са. Трябва да работиш на открито, да се чувстваш като част от нещата. Ще ти хареса да живееш във ферма.

— Може би. Когато дойдох тук да помогна на Лил, наистина си мислех, че ще е само временно. Смятах да ѝ помогна да изгради убежището и да започне да го управлява, да обуча част от екипа и после да отида да работя за някоя от големите клечки. Да си създам име. Но това място не ме пуска да си тръгна.

— Сега това е твой дом.

— Така изглежда.

Той извади пръстена от джоба си.

— Създай дом с мен, Танси.

— Фарли! О! — Тя вдигна едната си ръка и притисна другата към сърцето си. — Не мога да дишам. Не мога да дишам!

Той разреши проблема, като я завъртя, а после натисна главата ѝ между коленете.

— Успокой се.

— Това е лудост. — Дишането ѝ секваше и отново се възобновяваше.

— Само вдишай и издишай няколко пъти.

— Фарли, какво си направил? Какво си направил?

— Купих пръстен за жената, за която ще се оженя. Още няколко пъти. Вдишай, издишай.

— Бракът е нещо сериозно! Много сериозно. Ние се срещаме съвсем отскоро.

— Познаваме се отдавна и в последно време редовно спим заедно. Влюбен съм в теб. — Той разтри гърба ѝ с малко грубичка

ласка, за да ѝ помогне да се успокои. — А ако ти не беше влюбена в мен, нямаше да седиш с глава между коленете.

— Това ли е мерилото ти за любов? Че съм замаяна и не ми стига въздух?

— Това е добър знак. А сега, готова ли си отново да се изправиш и да погледнеш пръстена? Лил ми помогна да го избира.

— Лил? — Тя рязко се надигна и седна. — Тя знае за това? Кой още знае?

— Ами, трябваше да кажа на Джоуи и Джена. Те са мои родители във всеки един смисъл. И на Ела от бижутерията. Не можех да купя пръстен, без тя да го разбере. Това са всички. Искях да те изненадам.

— Наистина ме изненада. Много. Но...

— Харесва ли ти?

Може би имаше жени, които биха били способни да устоят и да не разгледат пръстена по-подробно, но Танси не беше от тях.

— Прекрасен е. Направо е... направо е великолепен. Наистина. Но...

— Също като теб. Не бих могъл да те помоля да носиш пръстен, който не е такъв. Розово злато, така че е малко различен. Ти не си като никой друг, затова исках да ти подаря нещо специално.

— Фарли, съвсем честно мога да заявя, че и ти не си като никой друг.

— Точно затова си подхождаме. Просто ме изслушай, преди да кажеш нещо. Аз умея да работя, знам как да си осигурявам прилично съществуване. Ти също. И двамата правим това, в което сме добри и което обичаме. Смятам, че това е важно. Това е нашето място, твоето и моето. Това също е важно. Но най-важното от всичко е, че те обичам.

Той улови ръката ѝ и задържа очите си, толкова ясни и сериозни в този миг, върху нейните.

— Никой никога няма да те обича така, както те обичам аз. Джоуи и Джена ме превърнаха в мъж. Всеки път, когато те погледна, разбирам защо. Това, което искам най-силно на света, Танси, е да изградя добър живот с теб и да те правя щастлива през всеки отделен ден от него. Или почти всеки ден, защото понякога ще ми се ядосваш. Искам да създам дом и семейство с теб. Мисля, че ще съм добър в

това. Мога да чакам, ако все още не си готова да носиш пръстена. Стига да знаеш тези неща.

— Главата ми е пълна с аргументи. Рационални, разумни аргументи. И когато те погледна, когато ме погледнеш ти, всички те изглеждат съвсем неубедителни. Просто извинения. Ти не би трябвало да бъдеш мъжът за мен, Фарли. Не знам защо си ти. Но фактът е, че си.

— Обичаш ли ме, Танси?

— Да, Фарли, обичам те.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да. — От устните ѝ се изтръгна бърз, удивен смях. — Да, ще се омъжа за теб.

Тя протегна ръка и той сложи пръстена на пръста ѝ.

— Стана ми — прошепна тя с дрезгав, разтреперан глас.

Зашеметен, той се взря първо в пръстена, а после в нея.

— Сгодени сме.

— Да. — Сега тя се разсмя с цяло гърло и го прегърна бурно. — Да, да!

Лил се бе постарала да ограничи максимално работата на персонала от тази страна на двора. Наложил се да промени собствената си позиция, за да може да държи масата за пикник под око, докато стажантите развеждаха една група покрай хабитатите.

Каза си, че това изобщо не е шпиониране. Просто ги държеше под око. И когато видя как Танси се хвърля в прегръдките на Фарли, не успя да приглуши докрай радостния си вик.

— Извинявай, какво? — попита Брик.

— Нищо, нищо. Ааа, би ли проверил дали всичко е готово за ученическата група утре сутрин? В образователния център. Вземи и още двама стажанти.

— Разбира се. Мат е запланувал този следобед да прегледа новия тигър. Надявах се, че мога да присъствам, може би дори да му асистирам.

— Ако Мат е съгласен.

— Говори се, че се каниш да свалиш барикадата между загражденията.

— Да. Щом Мат приключи с прегледа. Тя все още е в клетка, Брик. По-голяма и по-чиста клетка, в която е в безопасност. След като свалим барикадата, Дилайла ще може да общува с представител на собствения си вид и когато е готова, ще може да обикаля хабитата си, да крачи из тревата, да тича, може би и да играе, така поне се надявам.

— Исках да се уверя, че не е само слух. Това, което са й причинили, е отвратително. Клео беше по-различна. Толкова добре гледана и арогантна. Но Дилайла просто изглеждаше тъжна и уморена. Жал ми е за нея.

— Точно затова ставаш все по-добър в работата си, защото ти е жал за тях.

Очите му светнаха.

— Благодаря.

„Била ли съм и аз някога толкова млада?“ — запита се Лил. Дали някой комплимент от инструктор или треньор бе извиквал същия поглед в нейните очи, пружинирането в походката ѝ? Предполагаше, че е била.

Но тя беше толкова съсредоточена, така абсолютно решена да успее. Не само заради самата цел, а за да компенсира това, което бе загубила. Да компенсира Куп.

Тя си пое дълбоко дъх и огледа двора. В крайна сметка нещата бяха проработили за нея. Сега от нейното решение, от нейния избор зависеше дали ще отвори вратата към миналото, дали ще вземе обратно това, което бе загубила.

Тя дочу зад гърба си бавни стъпки по чакъла и се завъртя, готова да се защитава. Мат отстъпи назад толкова бързо, че се подхлъзна и едва не падна.

— Боже Господи, Лил!

— Извинявай, извинявай. — „Целия ден ли съм така напрегната? — запита се тя.“ — Просто ме стресна.

— А ти ми скъси живота с пет години, така че резултатът е повече от равен. Искам да започна подготовката за прегледа на женския тигър.

— Добре. Ерик пожела да ти асистира.

— Хубаво. — Мат я потупа съвсем леко по рамото. Лил знаеше, че този жест е равносилен на прегръдка от всеки друг.

— Има много писмена работа. Можеш да се заемеш с нея.

— Той трябва да ме вижда. Ако ни наблюдава, ако е там някъде, трябва да ме вижда, да знае, че правя точно това, което правя винаги. Става въпрос за власт. — Тя си припомни какво ѝ бе казал Куп. — Колкото повече се крия, толкова повече власт му давам. Освен това, по дяволите, Мат — добави тя, когато видя Фарли и Танси да си разменят целувка до камиона му, — денят е чудесен.

— Така ли?

— Само почакай малко.

Тя пхна ръце в задните джобове на дънките си и тръгна към Танси, докато камионът на Фарли се отдалечаваше.

Танси се обърна, пое си дълбоко дъх и раменете ѝ подскочиха нагоре и после надолу. После се запъти към Лил.

— Знаела си.

— Дай да видя как ти стои. — Лил сграбчи ръката на Танси. — Приказно! Идеално! О, страшно съм добра! Макар че той всъщност го избра сам... освен ако внушението ми „Този! Този!“ наистина е подействало.

— Затова бърбореше така тази сутрин. Мислела си, че имам предвид предложението на Фарли, а не имейла.

— За миг наистина се пообърках — отстъпи Лил, — но не съм бърборила.

— Той ми каза току-що как планирал да ми направи предложение снощи. Бил купил свещи и бутилка шампанско. Щял да подреди сцената за романтично предложение в моя апартамент.

— А вместо това е отишъл да се погрижи за семейството си.

— Точно така. — Очите на Танси се навлажниха. — Той просто е такъв и това е една от причините сега да нося този пръстен. Най-последно го разбрах. И тъй, той е по-млад и по-бял от мен. Той е добър, много добър човек. Той е човекът за мен. Лил? Ще се омъжа за Фарли.

Лил нададе радостен писък, засмя се, сграбчи Танси и двете затанцуваха в кръг.

— Какво става, по дяволите? — поиска да разбере Мат.

— Казах ти, че денят е чудесен.

— Затова ли пицците и подскачате?

— Да. — Танси се втурна към него и го прегърна с такава сила, че едва не го повали по гръб. — Сгодена съм. Виж, виж, погледни пръстена ми!

— Много е хубав. — Той я избута назад, извън личното си пространство, и се усмихна. — Поздравления.

— О! Трябва да го покажа на Мери. И на Лусиъс. Добре де, най-вече на Мери.

Тя побягна към хижата, а Лил се ухили на Мат.

— Виждаш ли? Чудесен ден.

„Семейството е на първо място“ — напомни си Лил и се опита да не се тревожи, докато седеше на масата в трапезарията на родителите си. Майка ѝ настояваше да отпразнуват случая със семейна вечеря, така че мястото на Лил беше тук, с тях: с родителите си, с Фарли и Танси, с Луси и Сам, които се бяха превърнали в неофициални баба и дядо на Фарли. И, разбира се, с Куп.

Но мисълта ѝ продължаваше да се връща обратно към убежището. Осигурителната система работи безотказно и е включена, напомни си тя. Мат и Лусиъс са там заедно с двама от стажантите.

Всичко беше наред. Животните ѝ бяха в безопасност. Но ако, докато отсъстваше, се случеше нещо...

Разговорът около нея продължаваше, когато Куп се наведе и прошепна в ухото ѝ.

— Спри да се тревожиш.

— Опитвам се.

— Опитай пак.

Тя вдигна чашата си с вино и се постара да изобрази усмивка на лицето си.

Венчавка в края на лятото. Сега Лил се заслуша в разговора. Беше вече април, така че трябваше да се свършат толкова неща. Започна дебат за мястото на церемонията, дали да се състои във фермата, или в убежището, за времето — следобед или вечерта.

„Дали знае, че не съм там? — запита се Лил. — Щеше ли да нарани някого само за да докаже, че може?“

Под масата Куп хвана ръката ѝ и я стисна, не подкрепящо и с любов, а сякаш искаше да каже: „Стига, престани!“

Тя го ритна, но се овладя.

— Ако имам право на глас, бих предпочела да е тук, във фермата, следобед. Така ще можем да празнуваме цялата вечер. Ще затворим

убежището за целия ден. Тук има повече място и ако времето ни изиграе някой номер...

— Пепел ти на устата — прекъсна я Джена.

— Е, в къщата ще е далеч по-удобно, отколкото в хижите.

— Да затворим за целия ден? — Вниманието на Танси бе приковано единствено върху тази подробност. — Наистина ли?

— Стига, Танс! Не всеки ден се случва най-добрата ми приятелка да се омъжва.

— О, трябва да отидем на пазар! — възкликна Джена и намигна на Луси. — Дрехи, цветя, храна, торта...

— Мислехме да е нещо съвсем просто — обади се Фарли.

— Желая ти късмет, синко — измърмори Джоуи.

— Не е проблем да е просто. Но все пак трябва да е красиво и съвършено. — Джена подчерта думите си, като заби пръст в ръката на Джоуи. — Надявам се майка ти да успее да дойде скоро, Танси, за да започнем да умуваме заедно.

— Няма сила, която да я спре. Откакто ѝ казах, се обади три пъти и вече се е запасила с цял куп булчински списания.

— Само да дойде и ще си устроим излизане по женски. О, ще е страхотно! Луси, трябва да си направим сафари из магазините.

— Смятай, че вече съм тръгнала. Джена, помниш ли цветята на сватбата на дъщерята на Уенди Рийдър? Можем да ги надминем.

— Съвсем простичко — отбеляза Сам и завъртя очи към Фарли. — Преди вие, жените, да се отнесете прекалено далеч и да започнете да правите планове за сто гълъба и шест бели коня...

— Коня! — прекъсна съпруга си Джена и радостно плесна с ръце. — О, можем да вземем кон и каляска! Можем да...

— Успокой топката, Джена. Виж колко е преbledнял Фарли.

— Единственото, което се иска от него, е църквата. Всичко друго остави на нас — обърна се Джена към Фарли.

— Междувременно — започна Джоуи и вдигна пръст към жена си, за да я накара да млъкне — аз и Джена обсъдихме някои практични неща. Вие, двамата, може да имате наум нещо друго, а може и изобщо да не сте се замисляли за това. Но ние с Джена искаме да ви дадем три акра земя, достатъчно, за да си построите къща, да имате свое място. Достатъчно близо, за да можете и двамата да стигате лесно до работа,

ако смятате да останете тук: Фарли да продължи да работи във фермата, а Танси при Лил.

Фарли го погледна стъписан.

— Но... Земята по право би трябвало да отиде при Лил.

— Не изглупявай, Фарли — скара му се тя.

— Аз не знам какво да кажа или как да го кажа.

— Това е нещо, което трябва да обсъдиш с булката си — напомни Джо. — Земята е ваша, ако решите, че я искате. И няма да се сърдим, ако решите, че не искате.

— Булката иска да каже нещо. — Танси се изправи и се приближи първо към Джоуи, а после и към Джена, за да целуне и двамата. — Благодаря ви. Отнасяте се с мен като с член на семейството, още откакто с Лил бяхме съквартирантки в колежа. Сега наистина съм част от семейството. Не мога да си представя друго място, където повече бих желала да си създам дом, отколкото тук, близо до вас, близо до Лил. — Тя се усмихна на Фарли. — Аз съм най-голямата късметлийка на света.

— Значи е уредено. — Джоуи посегна и сложи длан върху ръката, която Танси бе поставила на рамото му. — При първия удобен случай ще отидем да изберем тези акри.

Прекалено развълнуван, за да проговори, Фарли само кимна и прочисти гърлото си.

— Просто ще... — той не довърши, стана и отиде в кухнята.

— Сега имаме нещо интересно, за което да си говорим. — Сам потри ръце. — Имам да строим къща.

Джена и Танси се спогледаха, а после Джена се изправи и последва Фарли.

Той бе излязъл навън и стоеше на верандата, подпрял ръце на парапета. Дъждът, който Лил бе подушила сутринта, трополеше по земята и напояваше чакащите оран поля. Щом Джена сложи ръка на рамото му, Фарли се изправи, обърна се и я прегърна. Силно.

— Мамо.

Тя развълнувано прошепна нещо и го притисна здраво към себе си. Той рядко я наричаше така, а когато го правеше, то обикновено беше шеговито. Но сега тази единствена дума изразяваше всичко.

— Милото ми момче.

— Не знам какво да правя с цялото това щастие. Ти ми казваше: „Намери щастието си, Фарли, и не го изпускай.“ Сега е толкова голямо, че дори не мога да го уловя цялото. Просто не знам как да ти благодаря.

— Току-що го направи. По най-добрия начин.

— Като бях малък, ми повтаряха, че никога няма да имам нищо, че няма да струвам нищо, че няма да стана нищо. Не беше трудно да им повярвам. По-трудно беше да повярвам в това, което ми казвахте ти и Джоуи, Което не спирахте да ми повтаряте. Че мога да стана всичко, което искам. Че мога да имам всичко, ако си го спечеля. Но вие ме накарахте да повярвам в това.

— Танси каза, че е най-голямата късметлийка на света, и наистина е такава. Но аз почти я настигам. И двете ми деца са близо до мен. Мога да ги гледам как изграждат живота си. И имам възможността да подготвя сватба. — Тя се отдръпна и го потупа по бузите. — Да знаеш, че до деня на венчавката вече ще ви е писнало от мен.

Той се ухили.

— Нямам търпение да започне.

— Така казваш сега. Само почакай, докато започна да те командвам така, че да ти изкарам акъла. Готов ли си да се върнем вътре? Ако се забавиш, Сам и Джоуи вече ще са начертали плана за къщата ти, преди да си се усетил.

— Как се чувствам сега ли? — Той обгърна раменете ѝ с ръка. — Готов съм за всичко.

26.

През нощта забушува свирепа гръмотевична буря и продължи и сутринта. А после времето стана наистина отвратително.

Първите зърна на градушката бяха едри като грах. Барабаняха по пътеките, търкаляха се по покривите. Лил, която добре познаваше капризите на пролетното време, нареди да приберат колкото се може повече превозни средства на закрито и самата тя лично прекара камиона си през калта.

Животните имаха достатъчно ум да потърсят подслон, но Лил забеляза някои от стажантите да обикалят наоколо, да се смеят и да събират превърналите се в топки за голф, ледени зърна, за да си ги подхвърлят един на друг. „Сякаш са на парти — помисли си тя, — а светкавиците, които прорязват черното небе, са просто част от някакво великолепно светлинно шоу.“

Поклати глава, когато видя как Ерик жонглира с три ледени топчета като уличен фокусник, а сачмите продължаваха да се сипят над главата му.

„Мозъкът на някого от тях сериозно ще пострада от всички тези снаряди“ — разтревожи се Лил.

Изруга на глас, защото върху камиона ѝ се стовари ледена буца с големината на праскова. Закара го под навеса на склада и се намръщи на новата вдлъбнатина в бронята.

„Виж ти, вече не им е смешно“ — забеляза тя, когато стажантите се втурнаха към най-близкото убежище. Знаеше, че ще има още вдлъбнатини и ледени бомбардировки, пострадали растения и отвратително голямо количество лед, което ще трябва да изринат. Но в този момент тя беше на топло и сухо и реши да изчака края на градушката в камиона.

Поне докато не видя как една топка лед се удря в гърба на една от бягащите стажантки и я събаря по лице в калта.

— Мамка му!

Лил излетя от камиона и се втурна нататък. Двама от младежите също се затичаха да вдигнат падналата.

— Вкарайте я вътре. Вътре! — Чувстваше се така, сякаш я напада цял разярен отбор по баскетбол.

Тя сграбчи момичето и като наполовина я влачеше и наполовина я носеше, стигна до верандата на собствената си хижа. Влязоха вътре, мокри и мръсни, а момичето, освен това и бледо като леда, който продължаваше да бомбардира двора.

— Удари ли се?

Момичето поклати глава, започна да диша с хриптене и притисна ръце към коленете си.

— Просто ми извади въздуха.

— Вярвам ти. — Лил започна да прехвърля разбърканата информация в мозъка си, за да си спомни имената на двамата стажанти, докато бурята ревеше над хълмовете като цял куп разярени лъвове. — Отпусни се. Рийд, донеси на Лина вода. Избърши си краката — нареди тя. Не че щеше да има кой знае каква полза, но все пак.

— Стана толкова бързо. — Лина потръпна и очите на изпоцапаното с кал лице се впериха в Лил. — Първо бяха малки ледени кубчета, а после изведнъж се превърнаха в топки за пинг-понг. А после...

— Добре дошла в Южна Дакота. Ще накараме Мат да те погледне. Сигурна ли си, че не си се ударила?

— Не. Просто съм... удивена. Благодаря, Рийд — добави тя, взе бутилката с вода и отпи голяма глътка. — Уплаших се. И все пак... — Тя погледна покрай Лил към ледените топки, които все още засипваха земята, към светкавицата, която със злокобен трясък излетя от облаците. — По някакъв странен начин е страхотно!

— Дано си го спомниш, когато дойде време да разчистим. Градушката скоро ще спре. — „Вече намалява“ — реши Лил. — Сега бурята ще се измести на запад.

— Наистина ли? — примигна Лина. — Откъде знаете?

— Вятърът я носи. Можеш да се изкъпеш в моята баня. Ще ти дам назаем дрехи. Щом бурята премине, всички да се явят в кабинета ми. Хайде, Лина.

Тя заведе момичето на горния етаж и посочи към банята.

— Просто остави дрехите си там. Ще ги пусна в пералнята.

— Съжалявам, че ви създавам толкова проблеми. Да забия нос в земята под ударите на градушка не беше начинът, по който исках да ме забележите.

— Моля? — Лил се извърна с гръб към гардероба, откъдето се канеше да извади чисти дънки и пуловер.

— Имам предвид, че откакто съм дошла, работим главно с Танси и Мат. Покрай всичко, което става, не сме имали много възможности да работим пряко с вас.

— Ще има такива.

— Не, аз просто... Вие сте причината, поради която съм тук. Заради вас уча биология и опазване на дивите животни.

— Наистина ли?

— Боже, звуча направо лигаво. — Лина седна на тоалетната чиния, за да си събуе ботушите. — Гледах документалния филм за работата ви тук. Онзи, трисерийния. Бях си у дома, беше ми писнало от училището и бях отегчена до смърт. Сменях каналите, нали разбирате. И попаднах на онази част за вас и убежището. Пропуснах другите две части, защото трябваше да ходя на училище. Но си купих дивидито, същото, което продаваме в магазина за сувенири. Наистина се заинтересувах от това, което правите, от това, което казвате, и от това, което строяхте тук. И си помислих: „Това е! Такава искам да стана, когато порасна.“ Майка ми реши, че е страхотно... и че преди колежа ще си променя мнението поне десетина пъти. Но аз не го промених.

Заинтригувана, Лил остави дънките, пуловера и дебелия чорапи на плота в банята.

— Това е твърде важно решение, за да се вземе само на базата на един документален филм.

— Вие говорехте с такава страст — обясни Лина и стана да разкопчее пуловера си с окаляна качулка. — Толкова красноречиво и пламенно. Преди това никога не се бях интересувала от науката. Но вие я направихте да звучи като нещо... не знам, като нещо секси, умно и важно. Сега звучи като абсолютна подмазвачка.

— На колко години си била?

— На шестнайсет. До онзи момент бях убедена, че ще стана рок звезда. — Тя се усмихна и се измъкна от мокрите си дънки. — Нищо, че не можех нито да свиря на нещо, нито да изпея дори една нота. Но

като ви видях по телевизията, си помислих: „Ето това е истинска рок звезда.“ И ето къде съм сега, събличам се във вашата баня.

— Когато си кандидатствала за стажантско място, инструкторите ти са ти дали блестящи препоръки.

Без да страда от излишна скромност, Лина застана наред банята по бельо и впери в Лил широки, обнадеждени очи.

— Прочели сте досието ми?

— Това ми е работата. Забелязах, че работиш усърдно и слушаш внимателно. Идваш навреме всяка сутрин и оставаш до късно, ако имаме нужда от теб. Вършиш грубата работа, без да се оплакваш и писмените ти доклади са пълни, макар и все още обагрени в романтична светлина. Задаващ въпроси. В момента наистина стават много неща, които съкращават времето ми за индивидуална работа със стажантите. Но те забелязах, още преди да забиеш нос в земята под ударите на градушката.

— Смятате ли, че притежавам необходимите качества?

— Ще ти отговоря преди края на програмата.

— Звучи страховито, но честно.

— Хайде, измий се. — Лил понечи да си тръгне, но се спря. — Лина, какво се говори сред стажантите за това, което става? Какво мислите за всичко това? Знам, че говорите — добави тя. — И аз съм била стажантка. Спомням си.

— Всички сме малко притеснени, но същевременно ни се струва някак нереално. Сякаш не е истинско.

— Добре ще е да не се отделяте един от друг. Стойте заедно колкото е възможно повече. Когато си готова, излез през другата врата.

Тя слезе по стълбите, сложи дрехите на Лина в пералната машина и си нареди да запомни след това да ги пъкне в сушилната. Докато гръмотевиците, вече далечни, продължаваха да ехтят, тя си помисли за момичето, което в този момент се намиреше под душа ѝ, и осъзна, че Лина ѝ напомня за Каролин.

Тази мисъл я накара да потръпне, преди да излезе, за да започне разчистването след бурята.

Във фермата Куп и Сам пуснаха конете на пасището. Сам все още понакуцваше и може би никога нямаше да престане, но

изглеждаше здрав и стъпките му бяха достатъчно стабилни, та Куп да не изпитва необходимост да наблюдава всяка една от тях.

Един до друг, двамата се загледаха как жребчетата играят, а конете пасат.

— Поне никоя от пролетните реколти не пострада. Можеше да е много по-лошо. — Сам се наведе и вдигна от земята една ледена буца с размера на бейзболна топка. — Как е ръката ти?

— Все още си я имам.

— Да видим.

Развеселен, Куп улови ледената топка, задържа я и я завъртя високо и продължително във въздуха.

— Как е твоята?

— Напоследък я бива повече за маркираното пространство, но където хвърлям, улучвам. — Сам вдигна още една топка и посочи към един бор. — Очите ми все още са си наред.

— Рънърът на втора база излиза напред. Батерът прави лъжлив удар, удря. Рънърът изгаря. — Куп хвана следващата ледена топка и я запрати към въображаемия си съотборник на трета база. — Излиза.

Сам се засмя и посегна за още лед.

— И какво, глупчовци такива? — чуха те гласа на Луси. — Ще стоите тук и ще хвърляте лед или възнамерявате да свършите малко работа? — Тя се облегна на мотиката, с която бе разчистила леда от градинката до кухнята.

— Ядосана е.

— Да, защото градушката направи на нищо къдравото й зеле. Лично аз нямам нищо против. Не мога дори да го преглъщам. Идвам, Луси! — провикна се Сам, избърса ръце в панталона си и двамата с Куп тръгнаха обратно. — Мислих за това, което каза, че ще ни трябва още работна ръка. Ще поразмисля още.

— Добре.

— Не че не мога да се справя с работата.

— Съвсем не, сър.

— Просто си помислих, че трябва да съсредоточиш усилията си върху бизнеса. Ако наемем някого, който да върши нещата тук, това ще ти даде повече време за наемите и разходките на туристи. Така е най-добре от практична гледна точка.

— Съгласен съм.

— Освен това предполагам, че няма да използваш задълго сградата на работниците, не и ако имаш капчица ум в главата или поне малко воля. Ако ги имаш, ще започнеш да разширяваш хижата на Лил. Ще ви трябва още място, когато създадете семейство.

— Гониш ли ме?

— Птичето трябва да напусне гнездото — ухили се Сам. — Е, преди това ще ти дадем малко време. Гледай да не го пилееш.

— Точно сега нещата са много сложни, дядо.

— Момче, нещата винаги са много сложни, така че няма да е зле вие двамата да поразвържете някой и друг възел.

— Мисля, че вече го правим или поне сме започнали. Точно сега ме интересува само тя да е в безопасност.

— Мислиш, че това някога ще се промени ли? — За миг Сам спря на място и поклати глава. — Ако е рекъл Бог, няма да е винаги така, както сега, но ти ще се стараеш тя да е в безопасност до края на живота си. И ако си благословен, ще се стараеш и децата, които ще ви се родят, също да са в безопасност. Нямах проблем да спиш с нея, нали така?

Куп едва се сдържа да не наведе глава.

— Никакъв.

— Добре — отвърна Сам, сякаш това бе достатъчно, и продължи да върви към къщата.

— Да се върнем към бизнеса — заговори Куп. — Исках да обсъдя нещо с теб и баба. Искам да направя инвестиция.

— Каква инвестиция?

— Пари, дядо, каквито имам.

Сам отново спря.

— Бизнесът и така върви добре. Няма нужда от как му викаха? Вливане на средства.

— Ще има, ако се разраснем. Ако разширим оборите, ако добавим разходка с понита и открием малко магазинче.

— Магазинче? За сувенири?

— Не точно. Мислех си за туристически принадлежности и припаси. Имаме много клиенти, които ги купуват от други места. Защо да не купуват зърнените си закуски, бутилките с вода, пътеводителите и фотоапаратите за еднократна употреба, когато разберат, че батерията им е свършила, от нас? Ако осъвременим компютъра и принтера,

можем да правим снимки и да ги превръщаме в пощенски картички. Мислиш ли, че има майка, която да устои на изкушението да види пощенска картичка със своето малко каубойче, седнало на гърба на пони? Ще иска цяла дузина.

— Това са много допълнения.

— Приеми го като органично разширяване.

— Органично разширяване! — изсумтя Сам. — Това надминава всичко, което сме правили досега, Куп. Предполагам, че можем да го обмислим. Пощенски картички! — изсумтя той и поклати глава.

После се намръщи и заслони с ръка очите си от блясъка на слънцето, което си пробиваше път сред облаците.

— Това е Уили.

Луси също бе видяла шерифа и спря работата си, за да свали градинарските ръкавици и да отметне назад косата, която вятърът духаше в лицето ѝ.

— Мис Луси — поздрави Уили и докосна периферията на шапката си. — Градушката е причинила доста щети в градината ви.

— Можеше да е и по-лошо. Не е пробила покрива, а това е същинска благословия.

— Аха. Сам. Куп.

— Уили. Градушката да не те е заварила на открито? — попита Сам.

— Най-лошото го изкарах на закрито. Синоптиците не са споменавали нищо за градушка. През половината време изобщо не знам защо ги слушам.

— Горедолу толкова пъти излизат прави. През половината време.

— Да. Но поне ни довя малко топлина. Може пък тя да се позадържи. Куп, може ли да проговорим?

— Уилям Йохансен, ако имаш да кажеш нещо за убийството и така нататък, кажи го сега, пред всички — изрече властно Луси и опря ръце на хълбоците си. — Имаме право да знаем.

— Да, май че е така. Отивам да говоря с Лил, така че и бездруго ще чуете. — Потупа с кокалчето на пръста си по периферията на шапката си. — Намерихме портфейла на Тайлър, поне смятаме, че е неговият. Вътре е шофьорската му книжка, както и други документи за

самоличност. Няма ги нито парите, нито снимките, за които съобщи жена му. Но всички кредитни карти, които ни изброи, са на лице.

— Къде? — попита Куп.

— Точно това е интересното. На запад оттук, само на пет мили от границата с Уайоминг. Изглежда така, сякаш се е запътил към Карсън Дроу^[1]. Дъждът е заличил част от следите му, но след като са намерили портфейла, мъжете са успели да ги открият.

— Това е далеч оттук — замислено поклати глава Луси. — Доста далеч.

„Извън сегашната му територия — отбеляза си Куп. — Извън ловната му територия.“

— Взел е снимките, но е оставил документите за самоличност.

— Да. Една от възможните теории е да е решил, че се е отдалечил достатъчно от територията на хайката и може без страх да изхвърли портфейла. Друга гласи, че просто го е изпуснал по погрешка.

— Ако е искал да го изхвърли, е можел да го метне в реката или да го зарови някъде.

Уили кимна.

— И това е вярно.

— Но това е добра новина, нали така? Щом е толкова далеч на запад и все още се движи, значи се е махнал оттук. — Луси посегна към ръката на Куп. — Знам, че трябва да го хванат, да го спрат, но няма да съжалявам, ако това се случи на много мили разстояние оттук. Така че това е добра новина.

— Възможно е.

— Със сигурност не е лоша — отвърна енергично тя на Уили.

— Мис Луси, при обстоятелства като тези трябва да сме предпазливи.

— Ти бъди предпазлив, колкото си искаш. Аз ще спя спокойно тази вечер. Влез за една-две минути. Имам чай с лед и горещо кафе.

— Много бих искал, но трябва да тръгвам. И аз искам да спите спокойно тази вечер, но все пак държа да заключите вратите си. И не се преуморявайте. Мис Луси, Сам — сбогува се той.

— Веднага се връщам — каза Куп и се отдалечи заедно с Уили. — Колко време ще ви трябва, за да се уверите, че портфейлът е на

Тайлър и да сравните отпечатъците?

— Надявам се резултатите да са готови до утре. Но се обзалагам, че е на Тайлър и че ще намерим на него отпечатъците му.

— Готов ли си да се обзаложиш на същата сума, че го е изхвърлил или го е изпуснал случайно?

— Това е залог, който не съм готов да направя.

— Аз се обзалагам, че е било нарочно.

Уили стисна устни и кимна.

— Разсъждаваме по сходен начин. Просто изглежда прекалено лесно. Дни наред търсим това копеле, без да намерим абсолютно нищо и сега ни оставя следа, която се вижда дори и след дъжда, диря, която може да проследи дори и късогледата ми баба. Може да се занимавам само със закона на местно ниво, но не съм толкова глупав, колкото ме мисли.

— Той иска малко време, малко пространство, за да се подготви за това, което си е наумил, каквото и да е то. Погрижи се Лил да го разбере. Когато я видя и аз ще помогна, но искам да го чуе първо от теб.

— Добре. — Уили отвори вратата на полицейската кола. — Куп, федералните ще съсредоточат усилията си върху Уайоминг. Възможно ли е да са прави?

— Не са.

— Следите сочат натам, така че те ги следват. Единственото, с което разполагам, е инстинктът, който ми подсказва, че този тип се мъчи да ни подведе. Точно това ще кажа на Лил.

Той се качи в колата, докосна периферията на шапката си за сбогом и потегли обратно по фермерския път.

Когато Куп влезе в двора, вече се бяха включили вечерните светлини. По издаваните от животните звуци, разбра, че ги хранят. Група стажанти, приключили за днес, се качваха в един ван, от който веднага гръмнаха „Уийзър“.

Един поглед към хижата с кабинетите му подсказа, че е заключена за през нощта. Все пак той мина през чакъла, бетона и калта, за да обиколи хижите, бараките, оборите, образователния център и стола и да се увери, че навсякъде е празно и безопасно.

В хижата на Лил светеха лампи. Той я видя: прибраната на опашка коса, яркосиния пуловер, та дори и блясъка на сребърните обеци, които висяха на ушите ѝ. Известно време я наблюдава през прозореца — начина, по който се движеше, как си наля вино и отпиваше от чашата, надвесена над печката.

Видя как се надига пара и през нея волевите очертания на профила ѝ.

Любовта премина през него, заля го целия с една-единствена силна, почти убийствена вълна.

„Трябваше да съм свикнал досега“ — помисли си той. След толкова време трябваше да е свикнал с нея, дори и ако отчетеше времето, което бе прекарал без нея. Но така и не бе успял. Така и не бе успял да го преодолее.

Може би дядо му имаше право. Губеше време.

Той се изкачи по стъпалата на верандата и отвори вратата.

Тя рязко се извърна от печката, грабвайки в движение един дълъг, назъбен нож. В този миг Куп видя и страха, и смелостта ѝ.

Протегна ръце.

— Идвам с мир.

Ръката ѝ потрепери съвсем леко, когато пъкна ножа обратно на мястото му.

— Не съм чула камиона ти и не очаквах да дойдеш отзад.

— В такъв случай трябва да заключиш вратата.

— Прав си.

„Може и да губя време — рече си Куп, — но нямам право да я притискам.“

— Уили отби ли се? — попита той и извади от шкафа още една чаша.

— Да.

Той погледна към печката, към бутилката хубаво бяло вино.

— Лил, ако си си наумила нещо за празнична вечеря...

— Как така изведнъж съм оглупяла? — ядно попита тя. С гневни движения свали капака на тенджерата и накара Куп да вдигне вежди, като изсипа хубавото вино върху пилето, което задушаваше. — Той е в Уайоминг толкова, колкото и аз. Постарал се е да им остави достатъчно следи, да се чудиш как така не е сложил табела „Улика“, която да ги отведе към този портфейл.

— Добре.

— Не е добре. Той се опитва да ни направи на глупаци.

— И това е по-лошо, отколкото опитите му да ни убие?

— Това добавя обида към заплахата. Чувствам се обидена. — Тя грабна виното си и отпи.

— Значи готвиш пиле с вино за двайсет и пет долара бутилката?

— Ако разбираше от готвене, щеше да знаеш, че ако едно вино не става за пиене, то не става и за готвене. И да, реших, че ми се готви. Казах ти, че мога да готвя. Никой не иска от теб да го ядеш.

Тя стовари капака обратно върху тенджерата. Куп прекоси стаята и застана до нея. Не каза нищо, само я прегърна и я стисна по-силно, когато тя понечи да се отдръпне. Привлече я безмълвно към себе си и я задържа в прегръдките си.

— Той е някъде там и се смее. Това прави всичко още по-лошо. Не ми пука колко детинско може да прозвучи. Прави го още по-лошо, така че аз съм бясна.

— Добре, бъди бясна. Или погледни на нещата от този ъгъл, той смята, че сме глупаци, че ти си глупава. Мисли, че сме се хванали на игричката му, а ние не сме. Подцени те, а това е грешка. Отнело му е много време и усилия да остави тази следа, да захвърли портфейла. Загубил ги е заради теб.

Тялото ѝ се поотпусна.

— Е, щом го представяш по този начин.

Куп вдигна лицето ѝ и я целуна.

— Здравей.

— Здравсти.

Той плъзна ръка по плитката ѝ и му се прииска да можеше да я попита, да настоява, дори да я умолява.

И я пусна.

— Някакви щети от градушката?

— Нищо съществено. А какво стана при баба ти и дядо ти?

— За тайна радост на дядо ми, загубиха почти всичкото къдраво зеле.

— Аз обичам къдраво зеле.

— Защо?

Тя се разсмя.

— Няма причина. Тази вечер ще дават бейзбол. Торонто срещу Хюстън. Искаш ли да го гледаш?

— Със сигурност.

— Добре. Можеш да сложиш масата.

Той извади чинии и ги сложи на масата. Въздухът бе изпълнен с миризма на готвено и на Лил. Реши, че ако само я попита, това няма да се брои като притискане.

— Онова секси бельо все още ли е в чекмеджето ти?

— Да.

— Добре. — Хвърли поглед към нея, докато отваряше чекмеджето за прибори. — Трябва да избереш дата за това лято. Ще ти дам програмата на „Янкис“ и можеш да избереш която среща искаш. Мога да уредя Брад да изпрати самолета. Можем да си вземем няколко дни отпуск, да останем в „Палас“ или „Уолдорф“.

Тя провери картофите с розмарин, сложени да се пекат в печката.

— Частни самолети, скъпи хотели.

— Все още имам карта за най-хубавите места.

— Най-хубавите места. Колко точно си богат, Купър?

— Наистина съм богат.

— Може би трябва да ти изкрънкам второ дарение.

— Ще ти дам пет хилядарки, ако изхвърлиш червените прашки от чекмеджето на горния етаж.

— Подкуп. Ще го обмисля.

— Ню Йорк и „Янкис“ бяха първият подкуп, но ти не го разбра.

Лил осъзна, че ѝ е липсвало приятелското им заяждане.

— Колко, ако ги изхвърля всичките?

— Сама назови цената.

— Хмм. Може да ти излезе солено. Искам да построя общежитие за стажантите.

Той се обърна.

— Добра идея. Да ги задържиш тук. Ще имат повече време, а вероятно и ще могат да общуват повече с персонала и помежду си. А ти ще имаш хора в убежището по всяко време.

— Последната част не фигурираше като мотив, поне доскоро. Точно затова не искам да навлизаме в подробности точно сега. Подслонът и транспортът не представляват особен проблем, но винаги изискват малко работа. Искам да построя общежитие с шест стаи, с

кухня и дневна. Така ще имаме място за още дванайсет стажанти. Отпусни ни сума, която да е достатъчна, и ще кръстя общезжитието на твое име.

— Подкуп. Ще го обмисля.

Тя му се усмихна.

— Какво е чувството да си червив с пари?

— По-хубаво, отколкото да нямаш никакви. Израснал съм с много пари, така че никога не се бях замислял за това. Част от грешката ми, когато отидох в колежа. Никога не ми се бе налагало да се тревожа откъде ще взема ядене или с какво ще си купя обувки. И през ум не ми беше минавало да се безпокоя за подобни неща.

— Още си бил момче.

— Ти беше още момиче, но все пак успя да си направиш бюджет и да живееш в рамките му. Помня.

— Аз не бях израснала в охолство. По онова време похарчи много пари и за мен. И аз ти позволих да го направиш.

— Във всеки случай беше голям шок, когато се озовах в една дупка, задето се бях противопоставил на баща си и напуснах колежа, за да стана ченге. Но все пак реших, че ще успея да се справя.

Той сви рамене и отпи от виното си, сякаш случилото се нямаше значение. Лил обаче знаеше, че има.

— Очаквах скоро да получа първите пари от тръста, така че известно време можех да карам скромно. Не знаех колко скромно. Но разбрах.

— Сигурно си бил уплашен.

— Понякога. Чувствах се победен и ядосан. Но правех това, от което чувствах, че имам нужда, и бях добър в него. И ставах все по-добър. Когато баща ми блокира изплащането на сумата от наследството и замрази сметките ми — това, което бе останало от тях, изпитах отчаяние. Имах работата си, така че нямаше да остана на улицата, но скромният ми живот стана още по-скромен. Трябваше ми адвокат, а добрите адвокати искат добри хонорари. Трябваше да взема назаем, за да му платя. Брад ми даде парите.

— Знаех си, че Брад ми харесва.

— Изминаха месеци, почти цяла година, преди да успея да му ги върна. Не ставаше въпрос само за парите, Лил, а за това, че най-последно

пречупих хватката на баща си над тръста. Най-последно бях пречупил хватката му над мен самия.

— Той е този, който е загубил. И нямам предвид само контрола. Загубил е теб.

— А аз загубих теб.

Тя поклати глава и се извърна обратно към печката.

— Трябваше да се докажа, преди да мога да бъда с теб, а да се докажа означаваше, че не мога да бъда.

— И все пак ето ни тук.

— А сега трябва да се докажа пред теб.

— Не. — В гласа ѝ се надигна ново раздразнение. — Не е вярно.

— Разбира се, че е вярно. И така е честно. Изнервящо, но честно. Когато работиш с конете, разполагаш с много свободно време за размисъл. Много мислих за това. Ти ме поставяш на изпитание и това ме дразни. Искаш да си сигурна, че няма отново да си тръгна, както и че ти самата искаш да остана. Но междувременно аз ще те имам в леглото си, от време на време ще получавам топла вечеря, която не съм стотвил сам, и мога да те наблюдавам през прозореца на кухнята. Това е честно.

— Секс, храна и случайно воайорство?

— Освен това мога да те поглеждам в очите и да видя, че ме обичаш. Знам, че не можеш да се отдръпваш вечно.

— Не се отдръпвам. Аз...

— Искаш да си сигурна — прекъсна я той. — Това е едно и също.

Раздвижи се бързо, целуна я и я обгърна в топлина, в нужда. После лекичко я ухапа и я пусна.

— Пилето мирише много приятно.

Тя го избута още малко по-назад.

— Сядай. Трябва да е готово.

Двамата вечеряха и по мълчаливо съгласие насочиха разговора към обикновени неща: времето, конете, здравословното състояние на новия тигър. Заедно измиха съдовете. След като Куп провери ключалките, единственият видим признак за тревога, двамата седнаха да гледат бейзболния мач по телевизията. Любиха се, докато смаляващата се луна изливаше светлината си през прозорците.

И все пак през нощта Лил сънува как бяга, как панически тича през огряната от лунна светлина гора с пулсиращо от удари сърце и дишане, превърнало се в болезнено ехо. Почувства как по кожата ѝ избива пот от усилие и страх. Храстите разраниха тази кожа, докато си пробиваше път сред тях, и усещаше миризмата на собствената си кръв.

И той щеше да я усети.

Преследваше я.

Високата трева се връзваше в краката ѝ, но тя достигна равното място. Дочу стъпките на преследвача си — сигурни, неизменно приближаващи се, колкото и бързо да бягаше, в която и посока да се втурнеше. Луната беше неин враг, безмилостно ярък неприятел, който не ѝ оставяше никакво място, където да се скрие. Борбата, само борбата можеше да я спаси.

Но сянката му падна върху нея и тежестта ѝ за малко да я прикове към земята. Още докато се обръщаше да се изправи лице в лице с него, да се бори, кугуарът изскочи от високата трева, оголил зъби, насочени към гърлото ѝ.

[1] Долина в Уайоминг. — Б.пр. ↑

27.

Измина един ден, после още един. Пристигаха сигнали, че са засекли Итън в Уайоминг, далеч на юг в Медсин Боу, на север в Шошони. Но нито един не се оказа истински.

Хората, които го търсеха край Спиърфиш, ставаха все по-малко, а клюките в града и близките ферми се насочиха към други неща: оранта и сеитбата, облагнянето, кугуара, който бяха видели разположен сред клоните на едно ябълково дърво на триста метра от центъра на Дедуд.

Над вечерния пай, над щанда в пощата, между глътки бира хората се съгласяваха, че човекът, убил онзи клетник от Сейнт Пол, е избягал.

Следата бе изстинала.

Но Лил си спомняше съня и знаеше, че грешат.

Когато хората около нея загубиха част от предпазливостта си, тя само засили своята. Започна всяка сутрин да пъха в ботуша си един нож. Тежестта му я успокояваше, макар че необходимостта да го носи я отвращаваше.

Хубавото време доведе туристи, а туристите означаваха повече дарения. Мери докладва за седем процента ръст на приходите им за първото тримесечие. Доходите за следващите три месеца също се очертаваха като стабилни. Лил знаеше, че това са хубави новини, но не можеше да реагира с необходимия ентузиазъм.

Колкото по-спокойни и обикновени ставаха дните, толкова повече се опъваха нервите ѝ. Какво чакаше Хауи?

Задаваше си този въпрос, докато влачеше храна за животните, докато миеше загражденията, докато разтоварваше припасите. Всеки път при обиколката на хабитатите мускулите ѝ се напрягаха в очакване на нападение.

Тя почти искаше то да дойде. Предпочиташе Итън да изскочи от дърветата, въоръжен до зъби, отколкото да чака безкрайно щракването на някой невидим капан.

Можеше да наблюдава как Борис и Дилайла се гушат един до друг или как той я води, а тя колебливо го следва през тревата и да изпита удоволствие и чувство на удовлетворение от постигнатото. Но под него се надигаха умора и стрес.

Трябваше да помага на Мери и Лусиъс да планират летния ден на отворените врати или наистина да положи усилие да помогне на Танси с подготовката за сватбата, но единственото, за което можеше да мисли, бе: „Кога? Кога щеше да дойде той? Кога най-после щеше да се свърши?“

— Това чакане ме подлудява. — Съгласно друг наскоро усвоен навик, Лил обикаляше хабитатите заедно с Куп, след като персоналът си тръгнаше.

— Трябва да чакаш.

— Но не е необходимо да ми харесва.

Тя носеше един от новите им пуловери с емблемата на Убежище на дивия живот „Чанс“ под едно от най-старите якета на Куп и сякаш не можеше да спре да си играе с ципа.

— Това не е като да седиш в джипа през половината нощ в очакване стадо лъвове да дойде до водата или дори да седиш пред компютъра и да следиш движенията на кугуар с радионашийник на врата. При тези неща човек прави нещо.

— Може би сме сгрешили. Може би наистина е отишъл на запад.

— Знаеш, че не е.

Куп сви рамене.

— Уили прави всичко по силите си, но ресурсите му са ограничени. Територията е голяма, а има много туристи, колоездачи и посетители, които оставят следи.

— Уили няма да го открие. Мисля, че и двамата го знаем.

— Късметът е от значение, Лил, и човек има по-голям шанс да извади късмет, ако е постоянен. А Уили е дяволски постоянен.

— Освен това човек има по-голям шанс да извади късмет, ако от време на време поема по някой риск. Чувствам се като затворничка тук, Куп. Още по-лошо: имам чувството, че бягам на място. Имам нужда да се движа, да действам. Трябва да отида там, горе.

— Не.

— Не те моля за разрешение. Ако реша да го направя, не можеш да ме спреш.

— Мога — отвърна той и погледна към нея. — И ще го направя.

— Не искам да спорим, нито да се караме. Ти си се качвал горе. Знам, че през последните няколко дни си водил туристи по пътеката. И двамата знаем, че с радост ще те нарани, дори и само защото това ще нарани мен.

— Рискът беше пресметнат предварително. Чакай! — прекъсна я той, преди да е успяла да му възрази. — Ако се опита да ме нарани, това означава да насочи пълната сила на разследването отново към този район. Отделил е от времето и е положил усилието да насочи следата на запад и от ФБР я последваха. Защо да ги връща? Второ, дори да е достатъчно глупав или импулсивен да опита подобно нещо, имам радио и съм показал на всеки от туристите как да го използва, ако стане нещо. Така че ако трябва да ме нарани, ще трябва да нарани цялата група, която развеждам. Пресметнат риск — повтори той.

— И освен това имаш възможност да яхнеш кон. Да подишаш.

Той прокара ръка по косата ѝ в нежен, състрадателен жест.

— Вярно е.

— Знам, че се надяваш да намериш някакви следи, да откриеш нещо. Но няма да успееш. Притежаваш известни умения, но отдавна не си ги упражнявал. А и никога не си бил така добър като мен.

— Значи пак се връщаме към късмета и постоянството.

— Мога да дойда с теб, да се кача с някоя от групите ти.

— В такъв случай, ако той ни види, нас или теб, може да ме нападне. После ще може да те принуди да го последваш под заплахата на пистолет, така че когато някой от оцелелите успее да повика помощ по радиото, отдавна ще си изчезнала и ще си много далеч, ако използва конете. Чакането означава, че той ще е принуден да направи първия ход. Да се покаже пръв.

Тя закрачи напред-назад по пътеката. В своето заграждение Бейби започна да подражава на движенията ѝ.

Устните на Куп се извиха в усмивка.

— Този кугуар е роб на любовта си към теб.

Тя погледна към клетката и слабо се усмихна на свой ред.

— Тази вечер няма да има топка, Бейби. Ще си поиграем утре сутрин.

Той нададе вик, който Куп би нарекъл скимтене, ако кугуарите можеха да скимтят.

Лил се провря под барикадата, размекната достатъчно, за да го погали през клетката, да го остави да побутне главата ѝ и да оближе ръката ѝ.

— Ще се ядоса ли, ако дойда?

— Не. Често те е виждал заедно с мен. Подушил те е върху мен, както и мен върху теб. Обонянieto не е най-силната черта на кугуара, но Бейби познава моя мирис. Ела.

Когато Куп се присъедини към нея, Лил постави ръка върху неговата и я премести върху козината на котката.

— Той ще те свърже с мен. Знае, че не се боя и не се чувствам застрашена от теб. Освен това много обича да го галят. Потъркай чело в моето. Просто се наведи и докосни чело до моето.

— Подушва косата ти — прошепна Куп, докато изпълняваше указанията ѝ. — Също като мене. Мирише като хълмовете, на нещо чисто и малко диво.

— Сега облегни чело на решетките. Това е предложение за приятелство. За доверие — продължи Лил.

— Доверие. — Куп се опита да не си представя какво можеха да направят тези остри зъби. — Сигурна ли си, че не е ревнив?

— Той няма да нарани нещо, на което държа.

Куп облегна чело на решетката. За миг Бейби го разгледа, а после се изправи на задните си крака и бутна с глава тази на Куп.

— Ръцете ли си стиснахме току-що, или си разменихме дълга, страстна целувка? — зачуди се Куп.

— Нещо средно между двете. На три пъти се опитах да го върна обратно сред дивата природа. Първия път, когато отведох него и другите от котилото му сред хълмовете, той ме проследи по обратния път до фермата на родителите ми. Бях им отишла на гости. Само си представи изненадата ни, когато чухме, отворихме задната врата и го видяхме да седи на верандата.

— Последвал е миризмата ти.

— На цели две мили разстояние. А не би трябвало да може, не би трябвало да иска.

— Любовта засилва способностите, както и желанието.

— Това не е научно, що... Втория път ме проследи обратно до убежището, а последния път накарах Танси и един стажант да го оставят вместо мен. Беше чисто и просто чувство на вина от моя

страна. Не исках да го пусна, но мислех, че съм длъжна да опитам. Той се върна преди тях. Върна се у дома. По свой избор. Лека нощ, Бейби.

Тя тръгна по пътеката към хижата.

— По-предната нощ сънувах, че ме преследват. Сънувах, че тичам, без да спирам. И когато знаех, че с мен е свършено, когато трябваше да се обърна и да се боря, от тревата изскочи един кугуар и се хвърли към гърлото ми.

Куп обгърна раменете ѝ и тя се наклони към него.

— Никога не съм сънувала, че ме напада котка. Никога. Дори и след като ме ухапеха или след като се измъкнех от някоя напечена ситуация. Но това се оказа последната капка. Не мога да продължа да се страхувам. Не мога да продължа да стоя заключена тук.

— Има и други начини да излезеш.

— Какви? Да отида в града на пазар?

— Градът е навън.

— Говориш като майка ми. Ще ми се отрази добре, ще ме разсее, това при положение, че не съм принудена да слушам как Танси иска най-добрата ѝ приятелка и главна шаферка да е с нея, когато си избира сватбената рокля.

— Значи отиваш.

— Разбира се, че отивам — отвърна тя с въздишка. — Майката на Танси пристигна днес, а утре всички се отправяме на пътешествието си из магазините. Чувствам се виновна, че това ме дразни.

— Може да си купиш ново секси бельо.

Тя го стрелна с поглед.

— Мисълта ти върви само в една посока.

— Да. По този начин обикновено се достига до финалната права.

— Имам нужда от хълмовете, Куп. — Пръстите ѝ отново започнаха да дърпат и извиват ципа на качулката на пуловера. — Колко време мога да го оставя да ми ги отнема?

Този път той се наведе и притисна устни до нейните.

— Ще заведем конете долу до Кастър. Цял ден ще яздим срез хълмовете.

Искаше ѝ се да каже, че това не са нейните хълмове, но щеше да прозвучи като капризна хлапачка.

Погледна към очертанятията на Блек Хилс, пусти и тъмни на фона на нощното небе. Скоро, помисли си. Трябваше да стане скоро.

Лил отново си напомни, че обича да пазарува. Географията и обстоятелствата ѝ налагаха да прави повечето от покупките си по интернет, затова, когато ѝ се удадеше възможност наистина да се зарови в реални цветове, форми, платове и миризми, тя го правеше с ентузиазъм.

Освен това обичаше женска компания, особено компанията на тези три жени. Сюан Спърдж притежаваше чар и чувство за хумор и с Джена и Луси мигновено си бяха допаднали.

Освен това обичаше и града. Приятно ѝ бе да потъне в един различен ритъм, други гледки, да види магазините и тълпите. Още от детските ѝ години пътуването до Рапид Сити представляваше специално изкушение, ден на смях и оживена дейност.

Но сега шумът я дразнеше, хората просто ѝ се пречкаха и единственото, което искаше, бе да се върне в убежището, където предишната нощ бе започнала да се чувства като в затвор.

Седеше в красивата пробна на бутика за булчински рокли, отпиваше газирана вода, гарнирана с тънко резенче лимон, и си мислеше за пътеките, по които щеше да поеме, ако ѝ се удадеше възможността да подгони Итън.

Щеше да започне от равната местност, където бе изключил камерата. Претърсването бе покрило тази територия, но това нямаше значение. Можеше да са пропуснали нещо. Той бе извършил там поне две убийства, на човешко същество и на нейния кугуар. Това място бе част от ловната му територия.

Оттам щеше да покрие района до пътеката към връх Кроу, където най-вероятно бе срещнал Джеймс Тайлър. След това щеше да тръгне към реката, където бяха открили тялото, а после...

— Лил!

Тя подскочи толкова бързо, че едва не разля водата в скута си.

— Какво?

— Роклята. — Танси разпери ръце, за да демонстрира производението от коприна и дантела с голи рамене.

— Изглеждаш страхотно.

— Всички булки изглеждат страхотно. — В гласа на Танси се прокрадна нотка на нетърпение. — В момента обсъждаме роклята.

— Тъъ...

— Обожавам я! — Сюан притисна сплетените си ръце към сърцето си, а очите ѝ се навлажниха. — Скъпа, приличаш на принцеса.

— Цветът много ти отива, Танси — обади се и Джена. — Това топло бяло.

— И линиите. — Луси плъзна ръка нагоре-надолу по гърба на Сюан. — Толкова са романтични.

— Разкошна рокля — най-после успя да изломоти Лил.

— За провинциална венчавка на открито. Никой друг ли не мисли, че наистина е разкошна, но не е подходяща за обикновена сватба в провинцията?

— Да, но ти все пак ще си звездата — настоя Сюан.

— Мамо, знам, че искаш да ме облечеш като принцеса и те обичам заради това. И роклята много ми харесва. Но не това си представям за сватбата си.

— О! Добре. — Очевидно обезсърчена, Сюан все пак успя да се усмихне. — Трябва да е твоята рокля.

— Защо не поразгледаме още? — предложи Луси. — Лил може да ѝ помогне да съблече тази и да облече някоя от другите, които сме донесли. Но може би сме пропуснали идеалната.

— Страхотна идея. Хайде, Сюан. — Джена улови майката на булката за ръката и я измъкна навън.

— Много ми харесва. Наистина. — Танси се завъртя пред тройното огледало. — Какво има за нехаресване? Ако сватбата беше по-официална, щях да я грабна, без да му мисля, но... Лил!

— Хмм. По дяволите! Съжалявам. Съжалявам. — Лил остави чашата настрана и стана, за да разкопчае копчетата на гърба на роклята. — Аз съм ужасна приятелка. Аз съм най-ужасната главна шаферка в историята на света. Заслужавам да нося червеникавокафяв органдин с две дюзини воланчета и буфан ръкави. Моля те, не ме карай да обличам подобно нещо.

— Пазя го в резерва — предупреди я Танси с мрачен тон, — така че внимавай. Знам, че днес не ти се идваше.

— Не е това. Просто така и не можах да се съсредоточа върху роклите. Но сега вече да. Цялата съм тук, кълна се.

— Тогава ми помогни да облека роклята, която скрих зад онази с огромната пола. Знам, че мама иска да ме види в дълга бяла рокля и ще

е още по-доволна, ако нося петметров шлейф и шест милиона пайети. Но аз видях тази и веднага ми допадна. Мисля, че е точно тя.

Роклята бе с цвета на топъл, богат мед. Сърцевидното ѝ деколте бе обточено с малки, деликатни перли. Силуетът се стесняваше към талията и после леко се разширяваше в деликатната извивка на полата. На гърба се кръстосваха панделки, които се спускаха надолу към дългата фльонга, започваща от талията.

— О, Танси, изглеждаш... да те схруска човек! Ако не беше Фарли, щях аз да се оженя за теб.

— Аз сияя. — Танси се завъртя пред огледалото. Лицето ѝ грееше. — Точно това искам. Да сияя отвън така, както отвътре.

— Наистина сияеш. Тази рокля не е просто разкошна. Тя е зашеметяваща и толкова ти отива.

— Това е моята сватбена рокля. Трябва да ми помогнеш да убедя майка си. Не искам да я разочаровам, но това е моята рокля.

— Мисля, че...

Лил млъкна, когато Сюан отново влетя в пробната начело на групата. Тя се взря в дъщеря си, а после притисна ръце към устата си. От очите ѝ бликнаха сълзи.

— О, скъпа! О, хубавото ми момиченце.

— Не мисля, че има нужда от убеждаване — усмихна се Лил.

Пазаруването наистина я отвлече от проблемите, когато му позволи. Освен това нищо не можеше да се сравни с удоволствието на цял ден, прекаран в женска компания в магазините. Накупиха безброй красиви рокли, хубави обувки и страхотни чанти без капка угризение. Благодарение на сватбата на Танси.

По време на почивката си поръчаха великолепен обяд, който по настояване на Сюан прокараха с бутилка шампанско, а после, бълбукащи от добро настроение също като виното, се върнаха към задачите си и започнаха да бродят из цветарниците и пекарните в търсене на идеи.

Накрая триумфиращи, се натовариха в джипа на Джена заедно с цяла планина пазарски чанти. Когато най-последно оставиха Танси и майка ѝ в Дедуд, уличните лампи вече светеха.

— Кълна се, че извървахме поне двайсет мили. — С тих стон Луси изпъна краката си. — Ще завърша деня с продължително киснене във ваната.

— Умирам от глад. Пазаруването винаги ме кара да огладнявам. Освен това ме болят краката — призна Джена. — Чудя се какво ли мога да си взема за ядене във ваната.

— Защото излезе от магазина с новите си обувки.

— Не можах да устоя. — Джена сви и отпусна парещите пръсти на краката си. — Не мога да повярвам, че купих наведнъж три чифта обувки. Влияеш ми зле.

— Те бяха на промоция.

— Само един чифт беше на промоция.

— Да, но ти спести от него, така че все едно не си го купила.

— Така ли?

— Точно така — заяви Луси с категоричен тон. — Ти спести от него. Така че погледни на нещата по следния начин: купила си само два чифта. Освен това единият е за сватбата. Него беше длъжна да го купиш. В действителност, всъщност си купила само един чифт.

— Логиката ти е мъдра. И объркваща.

От задната седалка Лил слушаше как двете стари приятелки се наслаждават на компанията си.

Съжали, че не е отделила достатъчно време за това, просто да седи и да слуша гласа на майка си, да бъде с нея, с Луси. Бе позволила на онова копеле да ѝ отнеме дори и тези малки мигове на удоволствие.

Това щеше да се промени.

— Хайде да си организираме ден за спа.

Джена хвърли поглед към дъщеря си в огледалото за обратно виждане.

— Какво?

— Ден за спа. Не са ми правили процедури за лице или маникюр отпреди да замина за Южна Америка. Хайде да видим кога всички можем да се освободим за един ден и да си запазим часове за безбожни процедури в някой спа център.

— Луси, на задната седалка има някого, който се преструва на Лил.

Лил се наведе напред и побутна майка си по рамото.

— Ще накарам Мери да се обади и да ни запише час веднага щом проверя програмата си и тази на Танси, така че ѝ се обадете за някой ден през следващата седмица, а ако не ви е удобен, толкова по-зле за вас.

— Мисля, че ще успея да освободя програмата си. А ти, Луси?

— Може да се наложи да разместя някои неща, но вярвам, че ще успея. Ще си изкараме страхотно. — Тя се обърна назад, за да се усмихне на Лил.

— Да. Ще е страхотно. — „И доста закъсняло.“

Спряха пред дома на Луси и Лил излезе, за да се разтъпче и да мине на предната седалка.

— Дай да ти помогна с торбите.

— Аз ги купих, така че мога да си ги нося — отвърна Луси.

На задната седалка на „СУВ“ трите започнаха да разпределят чантите.

— Това е мое — посочи Луси. — А това, на майка ти. Това тук... да, мое е. И това там. И, о, Боже, май наистина съм се поувлякла.

Тя се засмя и целуна Джена по бузата.

— Не помня кога за последен път съм се забавлявала толкова. Лека нощ, скъпа — добави тя с целувка за Лил. — Сега ще изслушам как Сам ме пита защо са ми още едни обувки, когато имам само два крака, а после ще напъхам старите си кости във ваната.

— Утре ще ти се обадя — провикна се Джена и изчака Луси да влезе в къщата, преди да тръгне по фермерския път.

— Ами ти? Вана или храна?

— Мисля да си събуя обувките, да си вдигна краката високо и да изям един голям, мазен сандвич.

— Днес изкара един хубав ден и ще бъдеш прекрасна главна шаферка.

— Роклята е невероятна. — Лил въздъхна и облегна глава на седалката. — Не съм била на такъв маратон по магазините от години. Буквално години.

— Знам, че не ти беше лесно да си вземеш цял ден отпуск. А сега планираш ден в спа център. Ти си добра приятелка.

— Тя би направила същото за мен. Освен това как мога да устоя? Разкошна рокля, приказни обувки и куп други аксесоари, от които наистина нямах никаква нужда.

— По-забавно е, когато нямаш нужда от тях.

— Вярно е. — Лил се заигра с новите си обеци, с които също като майка си и обувките бе излязла от магазина. — На какво се дължи?

— Купуваш ли това, от което имаш нужда, това е резултат от усърдна работа. Когато купуваш неща, от които нямаш нужда, това е наградата за усърдната работа. Ти наистина работи усърдно, скъпа. Радвам се, че отдели време за себе си. Нали беше много приятно да гледаш колко щастлива и развълнувана е Сюан? Не може да спре да възхвалява Фарли.

— Това те кара да се чувстваш горда.

— Права си. Толкова е удовлетворяващо другите хора да ти казват колко добър човек е детето ти. Чувствам се толкова щастлива да знам колко ще го обичат в това семейство. И ти ще си щастлива тя да остане да живее така близо.

— Обзалагам се, че татко и Фарли са забравили за шаха и са прекарвали цялата вечер в обмисляне на планове за новата къща.

— Няма спор. Вероятно ще съжالياват, като се прибера.

Пристигнаха до портата на убежището и Джена спря, за да може Лил да прекара картата и ключа си през кодиращата система.

— Не мога да изразя колко по-спокойна се чувствам, задето си сложи тази система, почти толкова, колкото при мисълта, че не се прибираш в празна къща.

— Ситуацията е странна, нали? Това, че Куп е тук, имам предвид. Искам да е тук, но същевременно се опитвам да не свиквам прекалено.

— Готова си да се сепнеш при всяка промяна.

— Така е. Част от мен чувства, че може би го наказвам заради нещо, което е или не е направил, което е или не е казал, когато бях на двайсет. Не искам да го правя. Друга част от мен се чуди дали не сме заедно заради обърканата ситуация, защото съм в беда и той иска да ми помогне.

— Съмняваш ли се, че те обича?

— Не, не се съмнявам.

— Но?

— Но ако не успея да задържа част от себе си далеч от него и той отново си тръгне, не знам как ще го преживея.

— Не мога да ти кажа какво да направиш. Е, бих могла, но няма. Просто ще ти кажа, че нищо на този свят не идва с гаранция. С хората, с любовта обещанието трябва да е достатъчно. Щом стане достатъчно за теб, ще свалиш защитата си.

— Трудно е да разсъждавам или да чувствам нормално, при положение че над главата ми е надвиснал този облак. Не искам да вземам решение или да правя подобна крачка, когато всичко около мен е толкова объркано.

— Много разумно от твоя страна.

Лил изглежда майка си с присвити очи, докато Джена спираше колата пред хижата.

— И грешно?

— Не съм казала това.

— Напротив, каза го. Просто не на глас.

— Лил, ти си ми дъщеря. Моята блестяща звезда. — Джена посегна, повдигна един кичур от косата на Лил и го остави да се плъзне между пръстите ѝ. — Искам да си в безопасност и да си щастлива. Не мога да се успокоя, преди и двете да са се превърнали в реалност. Обичам Купър и ще съм във възторг, ако и той е част от процеса. Но безопасността и щастието ти са това, което искам най-много, каквото и да решиш. Засега ми е приятно да виждам камиона му там и че в хижата ти светят лампи. И... приятно ми е да го виждам как излиза на верандата, за да те посрещне, когато се прибиращ.

Джена слезе от колата.

— Здравей, Куп.

— Дами. — Той тръгна към тях. — Как мина?

— Ще разбереш, като видиш колко чанти имаме в багажника. Мислехме да вземем под наем някой камион, за да ги натоварим, но все пак успяхме да натъпчем и тях, и себе си в колата. Едва-едва.

Тя отвори багажника и започна да подава чантите на Куп.

— Оставихте ли нещо за останалите жители на щата?

— Постарахме се да не го допускаме. Ето, това беше. Останалите са мои, всички до една. — Тя се обърна и прегърна Лил. — Не го правим достатъчно често.

— Ако го правим по-често, ще трябва да си вдигна заплатата.

— Обади ми се утре.

— Добре.

— Грижи се за моето момиче, Купър.

— Това е на първо място в списъка.

Лил помахна на майка си за довиждане и проследи с поглед как задните фарове се стопяват в мрака.

— Тук всичко наред ли е?

— Да.

— Трябва да проверя дали някой не ми е оставил някакви съобщения.

— Мат и Лусиъс все още бяха тук, когато се прибрах. Казаха да ти предам, че нещата са вървели идеално и без теб, въпреки че нямало да ти е приятно да го чуеш.

— Разбира се, че ми е приятно.

— Тогава защо се мръщиш? Да знаеш, че го приемам много навътре.

— Просто не съм свикнала да отсъствам по цял ден. — И сега, когато се беше върнала, се зачуди какво я бе накарало да предложи още един ден отсъствие.

— Нали прекара шест месеца в Перу.

— Това е различно. Не ме интересува дали е нелогично, различно е. Трябва да обиколя хабитатите.

— Вече го направих. — Той остави чантите в основата на стълбището. — С Бейби се разбрахме чудесно.

— О! Това също е хубаво. Предполагам, че няма нищо за Итън, изобщо нищо в тази област.

— Щях да ти кажа, ако имаше. — Той се наведе и я целуна. — Защо не се отпуснеш? Нали разграбването на цялата налична стока в магазините уж трябвало да кара жените да се отпускат?

— Това е крайно сексистко изказване. И абсолютно вярно. Умирам от глад.

— Аз изядох всичко, което ни беше останало.

— Искам сандвич. Огромен сандвич.

— Добре, че и аз отидох на пазар — подхвърли Куп, докато двамата вървяха към кухнята. — Защото ти се беше свършил хлябът и всичко друго, освен фъстъченото масло, което би ставало за пълнеж.

— О! Е, благодаря. — Тя отвори хладилника и застина на място с разширени очи. — Ау! Това е много храна.

— Не и ако двама души действително ядат по няколко пъти на ден.

Лил сви рамене и извади няколко пакета с месни деликатеси.

— Поръчахме си изискан обяд, тоест салати. Изискани салати. Едва не поисках да ми донесат един сандвич „Рубен“, но поради някаква причина не ми се стори правилно, особено при положение, че пиехме шампанско. Просто не смятам, че шампанското върви с „Рубен“.

Той седна на пейката и я загледа.

— Прекарала си приятно. Личи си.

— Да. Трябваше ми известно време, за да превключа на друга вълна, да се зарадвам, каквото и да е. Но за щастие успях и няма да нося червеникавокафяв органдин и воланчета на сватбата на Танси.

Той наклони глава настрана.

— Какво е червеникавокафяв органдин?

— Най-големият кошмар на всяка шаферка. Намерихме на Танси най-фантастичната рокля на света. Направо убиец, а моята се съчетава идеално с нея. А после обувките. Не можеш да си представиш колко образователно и вълнуващо е да гледаш Луси и майка ми на щандовете за обувки. В сравнение с тях аз съм само една жалка аматьорка. След това ръчните чанти.

Тя продължи да бърби за чантичките, после превключи на цветарниците, съживявайки с разказа си малки късчета от изминалия ден, докато наливаше чаша мляко.

— Минавахме през магазините като стадо гладни елени. Мисля, че в края на деня чух немоцната въздишка на кредитната си карта. — Тя занесе сандвича на масата и седна, за да си го изяде. — Боже, краката ми!

Още при първата хапка започна да изритва обувките си.

— Знаеш ли, сафарито из магазините си е физическа работа също като изриването на оборите.

— Аха. — Той вдигна краката ѝ в скута си и започна да ги разтрива, плъзгайки кокалчетата на пръстите си по свода на ходилото ѝ.

Лил почувства как очите ѝ се завъртат.

— О! Това трябва да е раят: огромен сандвич, чаша студено мляко и масаж на краката.

— Много евтино излизаш, Лил.

Тя се усмихна и отново отхапа.

— Каква част от приключенията ми по магазините действително чу?

— Изключих на щандовете за обувки.

— Точно както подозирах. За твое щастие, правиш страхотни масажи.

По-късно, като закачаше новата си рокля в гардероба, тя си помисли, че е прекарала невероятен ден — без стрес, след като веднъж бе успяла да го прогони от съзнанието си, и обагрен от мигове на истинска радост и вълшебна глупост.

Освен това майка ѝ беше права. Осъзна го, докато слушаше как Куп търси по радиото станция, по която да съобщават резултатите по бейзбол. Наистина бе приятно да има някого, който да излиза на верандата, за да те посрещне.

28.

Лил почувства как я докосва — съвсем леко докосване, допир на рамото му до ръката ѝ. Сякаш искаше да се увери, че тя е до него, преди да стане от леглото в предутринната тъмнина.

Тя продължи да лежи, вече будна, сред топлите завивки, в топлината, която ѝ бе оставил той, и се заслуша в шума на душа, в съскането на водата срещу плочките.

Помисли си дали и тя да не стане и да го посрещне за началото на деня с чаша кафе. Но имаше нещо толкова утешително, толкова сладко и приятно в това просто да остане на мястото си и да слуша шума на водата в банята.

Тръбите издрънчаха остро и Лил се усмихна, когато дочу сподавеното му проклятие от другата страна на вратата. Куп обичаше дългите душеве и това естествено караше малкия бойлер да протестира.

Сега щеше да се обръсне или не, в зависимост от настроението си. Да си измие зъбите, застанал пред умивалника с кърпа около хълбоците и все още мокра коса, по която щеше да прокара кърпата бързо и нетърпеливо. Може би щеше да я оправи с пръсти един-два пъти.

О, какво вълшебство трябва да е да имаш коса, която не се нуждае от много време и постоянни грижи! Но суетата и бездруго не бе присъща на Куп. Докато се занимаваше с косата си, мисълта му вече щеше да се е насочила към задачите, които трябваше да свърши днес, и с какво да започне най-напред.

„Нагърбил се е с много неща, разсъждаваше тя. С фермата, с бизнеса, а освен това, понеже такъв му е характерът, и с отговорността да намери начини да държи баба си и дядо си ангажирани с ежедневната програма, без да допуска да се преуморяват.“

А после бе добавил и нея, не само да се опитва да я спечели отново, но и да ѝ помогне да се справи с реалната заплаха за нея самата и за това, което беше нейно. Това добавяше във всекидневието му допълнителни часове, допълнителна тревога, допълнителна работа.

Освен това ѝ носеше цветя.

Той се върна в спалнята. Движеше се безшумно, нещо, което Лил знаеше, че е както вродено умение, така и елементарно съобразяване с другия от негова страна. Тихо, защото внимаваше да не я събуди, той се облече в полумрака. Не си сложи ботушите.

Лил усещаше мириса на сапун и вода, който се излъчваше от тялото му, и откри в него нов източник на утеха. Чу как Куп отваря едно чекмедже и отново го затваря.

„По-късно — помисли си тя, — когато слеза долу, ще ме посрещне миризмата на кафе, на другарство.“ Някого го беше грижа за нея достатъчно, за да помисли за удобството ѝ. Вероятно Куп щеше вече да е запалил огън, за да прогони студа от къщата, въпреки че самият той щеше да я напусне.

Ако имаше нужда от него, можеше да му се обади по всяко време на деня. Той щеше да намери начин да ѝ помогне.

Куп се върна до леглото, наведе се и я целуна по бузата. Лил понечи да заговори, но почувства, че думите ще развалят мига, ще я отвлекат от онова, което се случваше вътре в нея. Не каза нищо и той тихо излезе от стаята.

Миналата вечер бе излязъл на верандата, за да я посрещне. Беше изял малкото останала храна в къщата и бе отишъл да напазарува. Бе вървял с нея по време на вечерната ѝ проверка на хабитатите.

„Чака ме“ -принудена бе да признае Лил. Но какво чакаше тя самата.

Обещания, гаранции, уверения? Той бе разбил сърцето ѝ и я бе оставил неизразимо самотна. Нямаше значение, че го бе направил с добри намерения, така или иначе ѝ беше причинил болка. Която все още съществуваше. Боеше се от нея почти толкова, колкото от Итън.

Куп бе единственият мъж, който някога бе притежавал силата да разбие сърцето ѝ или да я кара да се чувства уплашена. Искаше ли тя да живее без този риск? Защото никога нямаше да преодолее този страх, не и с Куп. Точно както никога нямаше да може да се чувства така сигурна, щастлива и развълнувана с никой друг.

Зората вече нахлуваше през прозорците и тя го чу как си тръгва. Вратата се затвори зад него и броени мигове по-късно се разнесе ревят на камиона му.

Лил стана, отиде до скрина си и отвори най-долното чекмедже. Изпод няколко пласта бельо и клинове извади кугуара, който той й бе издялал, когато бяха деца.

Седна на пода с кръстосани крака и прокара пръсти по извивките на фигурката, както бе правила без брой пъти през годините. Вярно, че го беше прибрала така, че да не се вижда. Но го вземаше със себе си по време на пътуванията си, държеше го в чекмеджето, когато си беше у дома. Нейният талисман. Частица от Куп, която така и не се бе насилила да изхвърли.

Чрез този грубо издялан символ Куп я бе придружавал в Перу, в Аляска, в Африка и Флорида, в Индия. Беше неин спътник във всяко теренно проучване.

Двайсет години. Бяха изминали почти двацет години, откакто бе взел късче дърво и бе изваял образа на това, което още тогава знаеше, че тя цени.

Как би могла да живее без това? Защо би избрала такъв живот?

Тя стана, сложи кугуара върху скрина и отвори друго чекмедже.

Изпита болка заради Жан-Пол. Надяваше се, че е добре и е щастлив. Пожела му да намери любовта, която заслужаваше. А после изпразни чекмеджето.

Занесе бельото на долния етаж. В камината пращеше огън, а въздухът бе изпълнен с миризмата на кафе. В кухнята тя сложи бельото в една торба и с едва доловима усмивка я остави в пералното помещение.

„Ще почака, докато Куп се върне у дома“ — реши тя. Да, сега хижата беше дом. И за двама им. Ако човек извади късмет, домът е там, където обича някого. Където някой някому разпалва огъня и го посреща, когато се прибира.

Домът е там, където човек държи най-ценните си притежания — бейзболна бухалка, дървен кугуар.

Тя си наля чаша кафе и се качи с нея на горния етаж, за да се облече за деня. „Хубав ден е този — каза си тя, — когато се отваряш за радостите и рисковете на любовта.“

Тази сутрин Куп работи в конюшните, докато се обля в пот. Трябваше да ги изрине и почисти. За днес имаха три групови

резервации, две от които с водач, така че се налагаше да натовари още няколко коня и да се върне в офиса за писмената работа, а също така да уреди да дойдат ветеринарят и ковачът и в конюшните, и във фермата. Освен това трябваше да провери и уебсайта за бъдещи резервации.

А и му бе нужен поне един час, без никой да го прекъсва, за да има време да разгледа папките, бележките си, картата и да се опита да намери нов метод, който да им помогне при търсенето на Итън Хауи.

Там беше, сигурен беше, че е някъде там. Но някак си го пропускаше. Десетина души не можеха да покрият стотиците акри хълмове, гори, пещери, равнини. Кучетата не можеха да проследят миризмата, ако нямаха нищо, което да им дадат за ориентир.

Трябваше им някаква примамка, нещо, което да накара Итън да се покаже, само толкова, колкото да му заложат капан. Но тъй като единственото, достатъчно силно да го изкуши, беше Лил, трябваше да намери някакъв друг начин.

Друг подход.

Куп хвърли в количката още мръсно сено и се облегна на лопатата, щом видя дядо си да влиза. Забеляза, че куцането му вече почти е изчезнало, въпреки че обикновено ставаше по-подчертано, останеше ли Сам на крака повече от няколко часа.

Имаше един-единствен метод за разрешаването на този проблем: да накара дядо си да прави редовни почивки, без да изглеждат като почивки.

— Точно теб исках да видя. — Куп помръдна и застана между Сам и количката, преди на дядо му да му хрумне лично да я изкара навън при голямата купчина тор. — Направи ми една услуга, а? Трябва да се уговорим с ветеринаря и ковача да дойдат и тук, и във фермата. Ако успееш да го уредиш, ще ми спестиш време.

— Да, да, как не. Казах ти, че аз ще се погрижа за изриването.

— Вярно. Забравил съм. Е, вече почти свърших.

— Момче, ти никога нищо не забравяш. Сега ми дай тази лопата.

— Да, сър.

— В случай, че се опитваш да измислиш други начини да ме държиш далеч от всякакви усилия и по възможност прикован към стола, ще те успокоя. — С плавни движения, резултат от дълъг опит, Сам се зае да чисти последната клетка. — Днес Джоуи и Фарли ще ми помогнат да проверя оградите. Ще наема момчето на Хосинджър да

върши някои неща, преди и след училище. Ако се получи, ще го задържа и през лятото. Набил си е в главата, че иска да работи с коне. Ще му позволим да опита.

— Добре.

— Има здрав гръб и не е глупак. Вчера говорих с Боб Браун. Каза ми, че внучката му си търси работа. Умее да язди и смята да те попита дали не ти трябва още един екскурзовод.

— Наистина ще ми дойде добре, особено когато започне сезонът. Познава ли пътеките?

— Боб казва, че да, а освен това момичето има глава на раменете си. Говори с нея и реши.

— Добре.

Сам изду бузи.

— Джеси Климп преподава в началното училище и си търси лятна работа. Може да искаш да поговориш с нея. Целия си живот е прекарала край конете и има подход към децата. Може да се окаже добра за тези разходки на пони, които ще добавим към програмата.

Куп се усмихна. Очевидно баба му и дядо му бяха обсъдили промените и допълненията, които бе предложил.

— Ще говоря с нея.

— Новите компютри и всичко около тях оставям на теб и Луси. Не искам да се занимавам с тях и един миг повече, отколкото е необходимо.

— При първа възможност ще се погрижим.

— Колкото до картичките, може да поговоря с Куинт да измисли нещо. Говорих с Мери Блънт за магазинчето и тя ми каза, че при Лил много се харчат пощенските картички и такива неща.

— Много работа си свършил.

— Вчера бях при доктора. Казва, че съм здрав като скала. Кракът е напълно зараснал — за да го докаже, Сам се плесна по бедрото. — На моята възраст ще се наложи да му угаждам малко, но мога да вървя, мога да стоя прав и мога да яздя кон. Така че отново ще поема някои от обиколките с туристи. Ти не си тук, за да грохнеш от работа и не това искаме ние с баба ти.

— Още не съм тръгнал да грохвам.

Също като Куп преди малко и Сам се облегна на лопатата.

— Бях се заинатил, че няма да наемаме още хора. Не обичам промените. Но нещата се променят, независимо дали ни харесва, или не, и фактът е, че бизнесът ни с туристическите групи върви добре, по-добре, отколкото си бяхме представяли. И за него ни трябва още хора. Трябва ни работна ръка и за фермата, така че да можеш да правиш това, заради което дойде, и ако това е добавянето на новости и промяна във вече съществуващото, значи така трябва да бъде.

— Гордостта ми няма да пострада от присъствието на помощници, но аз правя това, заради което дойдох, независимо дали добавяме, или променяме някои неща.

— Ти дойде, за да помогнеш на клетия си осакатял дядо. — Сам подскочи и ритна с крак във въздуха. Куп се разсмя. — Изглеждам ли ти сакат?

— Не, но не изглеждаш и като Фред Астер.

Сам размърда лопатата.

— Върна се, за да започнеш да разкопаваш корените, които засади като момче. За да управляваш бизнеса с коне и да ни помагаш с фермата.

— Както казах, правя това, заради което дойдох.

— Съвсем не — този път Сам насочи пръст към него. — Женен ли си за това момиче? Да не би просто да си забравил да ме поканиш на сватбата?

— Не съм дошъл, за да се женя за Лил. Мислех, че ще се омъжва за друг.

— Ако беше така, десет минути след като си я зърнал отново, щеше да обмисляш как да я спечелиш обратно и да разкараш оня французин от картинката.

— Може би.

Удовлетворен, Сам кимна.

— Да, точно това щеше да направиш. Както и да е, ще наемем още хора и ще разширим бизнеса. С баба ти вече го решихме.

— Добре. Ще направя така, че да се получи, дядо, заради вас.

— Направи така, че да се получи, заради себе си. Предполагам, че ще се получи и за нас. И освен това ще имаш време да направиш всичко, заради което дойде. Аз ще довърша тук. Ти иди и убеди баба си да ти даде закуска, преди да тръгнеш. Днес си е наумила да започне с

пролетното почистване, така че Бог да ми е на помощ. Ще намериш имената и адресите на хората, за които ти споменах, в кухнята.

— Първо ще изхвърля тази тор.

— Мислиш ли, че вече нямам достатъчно мускули, за да го направя сам?

— Дядо, предполагам, че можеш да го направиш не един, а два пъти, но просто ми е на път.

Куп забута количката към вратата, а Сам избухна в смях. Също с усмивка на уста, Куп се насочи към голямата купчина тор.

В кухнята на семейство Чанс беше време за закуска. Фарли атакуваше палачинките, зашеметен от късмета си. Освен тях имаше наденички и картопки — истинска царска закуска в средата на седмицата.

— В момента си пълним стомасите, защото вчера Джена е изпразнила портфейла ми докрай.

Джена бутна с лакът Джо по рамото, доля му кафе и се опита да успокои чувството си за вина заради дупката, която бе прогорила в кредитната им карта.

— Това е нашият портфейл, господине.

— Пак е празен.

Тя се разсмя и седна да провери описа със зеленчуците за купуване, списъците за магазина за фураж и другите задачи.

— Днес е пазарен ден, така че ще пробия нова дупка в консервната кутия с резервни пари, която си заровил отвън.

— Едно време наистина си мислех, че имаш такава кутия — обади се Фарли между две хапки.

— Кое те кара да мислиш, че нямам? Приеми един съвет, Фарли, вземи и ти една консервна кутия и я зарови дълбоко. Един женен мъж винаги трябва да има резервни пари.

Очите на Джена проблеснаха весело.

— Знам къде е заровено всяко отделно нещо в тази къща. Освен това знам къде да заровя теб, така че никой никога да не намери тялото, ако не внимаващ.

— Жена, която може да те заплаши с убийство, преди дори да си свършил със закуската, е от единствените, които си струва да имаш —

обърна се Джоуи към Фарли.

— Имам си такава. Голям съм късметлия.

— Вие, двамата късметлии, по-добре приключвайте и изчезвайте оттук, ако искате да свършите първо своята работа, а после да имате време и да помогнете на Сам.

— Няма да ни има почти целия ден. Ще вземем радиото в случай, че имаш нужда от нещо.

— И моят ден ще е натоварен. Луси ще ви опакова обяд, така че няма да умрете от глад и няма да се налага да се връщате, преди да сте свършили. По-късно ще отида в града и на връщане ще се отбия при Луси. Тя е започнала пролетното чистене, така че ще ѝ взема каквото иска от пазара.

— Ще се отбиеш ли в железарията? Имам нужда от някои неща.

— Сложи ги в списъка.

Джоуи записа нещата, от които имаше нужда, докато си допиваше кафето.

— Можем да повикаме кучетата да влязат, ако искаш.

— След няколко часа излизам. По-добре ги вземете да потичат с вас. Тук ли ще си за вечеря, Фарли?

— Ами, майката на Танси днес заминава, така че си мислех...

— Знам какво си мислиш. Значи ще се видим утре. — Тя добави още една точка в списъка си, а Фарли се зае да почисти масата.

— Ще ида да натоваря инструментите — предложи после той. — Благодаря за закуската, Джена.

Джоуи намигна на жена си, когато останаха сами.

— Значи тази вечер къщата ще е изцяло на наше разположение, така че си мислех...

Тя се разсмя.

— Знам и ти какво си мислиш. — Наклони се, за да го целуне. — Тръгвай, за да можеш да се върнеш. И не работи чак толкова много, че да ти остане сила за това, за което мислиш.

— За него винаги си оставям по нещичко.

Тя се усмихна над списъците си в тишината на кухнята, защото това беше самата истина.

Лил помогна да почистят и измият загражденията, преди да отиде в сградата с кабинетите. Днес бе денят за зъбна хигиена на животните, така че Мат и неколцина стажанти щяха да имат много работа, трябваше да упоят животните и да почистят зъбите им. Освен това тази сутрин очакваха пратка с пилета, която стажантите трябваше да разтоварят и да приберат в склада. Вратата на хабитата на Шеба бе заскърцала застрашително, когато я бе отворила, за да почистят и дезинфекцират клетката ѝ. „Трябва да запиша поправката в списъка със задачите — помисли си Лил — и да се моля да не се налага да я сменяме.“

Може би един ден щеше да може да си позволи хидравлична система, но не и сега.

— Тази сутрин направо сияеш — отбеляза Мери.

— Така ли?

— Да. Добри новини ли?

— Никакви новини, но това, предполагам, че е добра новина. Днес температурата ще стигне до двайсет и един градуса, същинска топлинна вълна. Според синоптиците ще се задържи така през целия ден утре, преди да падне с пет-шест градуса. Трябва ни още храна за питомните животни.

— Вчера я поръчах.

— Имам новини. — Лусиъс размаха червената захар на пръчка, която държеше. — Току-що проверих уебсайта. Събрали сме пет хиляди долара от дарения заради Дилайла. Хората много се вълнуват от лъвицата и са във възторг заради нея и Борис. Мисля, че ги заплънява точно любовната история.

— Ако е така, ще трябва да уредим роман за всяко животно тук.

— За тях имаше повече посещения, отколкото за всички други на уебкамерата, както и повече коментари. Мислех си, че можем да обновим биографиите на всички животни, да ги направим по-пикантни. Няма да е зле също така да сменим някои от снимките, може би и да запишем няколко видеофилма.

— Това е добра идея. И знаеш ли какво, Лусиъс? Може да направиш няколко записа с Мат и стажантите му, докато работят върху зъбите им. Не е секси, знам, но показва какви грижи им осигуряваме, колко много работа вършим. Ще бъде образователно, а освен това

може и да подтикне към дарения някои от хората, които не осъзнават колко много усилия са необходими, за да поддържаме здравето им.

— Разбира се, но ще се получи още по-добре, ако напишеш някоя малка статия за това. Нещо смешно в духа на как хората мразят да ходят на зъболекар и тъй нататък.

— Ще измисля нещо.

Тя отиде в кабинета си, за да поработи върху статия за спасяването на Дилайла, за която се надяваше да им осигури още дарения. Щеше да подсили ударението с романтичната история с Борис, реши тя. Здравословната храна, подходящите грижи и осигуряването на дом имаха значение, но връзката с друго същество от нейния вид бе това, което правеше живота ѝ пълен.

Лил кимна, седна и се зае да го напише, защото романтиката със сигурност витаеше във въздуха.

Той бе готов, напълно подготвен. Бе му отнело часове, но усещаше, че всичко, което иска и от което има нужда, е на мястото си. Невъзможно бе да изчисли времето и това беше рисков фактор, но наградата си заслужаваше. Всъщност неизвестността дори щеше да направи всичко още по-въълнуващо, още по-важно.

Беше готов да убие веднага и на място и да поеме и този риск. Но докато наблюдаваше от укритието си, той свали арбалета. Можеше да не му се наложи да убива, за да се сдобие с примамката. По-добре щеше да е, ако действа чисто, да загуби по-малко време, по-малко енергия.

И да направи истинския лов и истинското убийство още по-удовлетворяващи.

„Само ги вижте — помисли си той, — само ги вижте как тичат напред-назад, улисани в безполезната си дейност, без да подозират, че съм наблизо.“ Изобщо нямаха представа, че някой ги наблюдава.

Щеше да е толкова лесно да ги убие. Също толкова лесно, ако не и повече, от това да застреля елен на брега на потока.

Но тя нямаше ли да се опита да тича по-бързо, да се бори по-яростно, ако той пощадеше техния безполезен живот? Прекалено много кръв и тя можеше да загуби кураж.

Не биваше да го допусне. Прекалено дълго бе чакал, прекалено много бе работил.

Затова стоеше и ги наблюдаваше как преглеждат оградата. Шибани фермери, които превръщаха земята в къщи. Неговата земя. Как затваряха безполезния си добитък — животни, недостойни за ловна плячка.

„Давайте, продължавайте! — подкани ги той и стисна зъби, когато гласовете и смехът им достигнаха до ушите му. — Давайте! Като се върнете, всичко ще е различно.“ Да, по-добре беше да ги остави да живеят, да ги накара да страдат, щом осъзнаят какво е направил точно под носа им.

Сълзите им щяха да бъдат по-сладки от кръвта им.

Той се усмихна при вида на кучетата, които тичаха напред-назад и скачаха в очакване. Беше се примирил с необходимостта да убие и тях, но изпитваше съжаление. Сега дори и тази кръв нямаше нужда да пролива.

Те се отдалечиха на конете си във весело надбягване. И малката ферма в долината под хълмовете утихна. Той обаче продължи да чака. Искаше да се отдалечат достатъчно, така че да не могат нито да видят, нито да чуят нещо, когато излезе от укритието си.

Многократно бе наблюдавал жените и бе разучил обичайния ритъм на живота във фермата, както би направил с всяко стадо, което преследва. Жената беше силна, а той знаеше, че държат оръжия в къщата. Когато я отведеше, трябваше да го направи много бързо.

Той заобиколи иззад плевнята, движеше се бързо и безшумно. В съзнанието си носеше дрехи от еленова кожа и мокасини. Лицето му бе изрисувано с воински символи.

Птиците пееха, а някои от кравите мучаха. Той чу писукането на пилетата и като наближи към къщата, до слуха му достигна и гласът на жената, която пееше нещо.

Неговата майка не беше пяла. Тя се стараяше да е незабележима и почти никога не говореше. Правеше това, което ѝ се каже, или ядеше бой. Накрая баща му нямаше друг избор, освен да я убие. Както му бе обяснил, тя бе откраднала от него. Бе задържала тайно бакшишите си. Бе кътала пари. Бе го излъгала.

„Безполезна бяла кучка — беше му обяснил баща му, докато я заравяха дълбоко в земята. — Грешка.“ От жените нямаше никаква

полза, а белите жени бяха най-лоши от всички.

Това беше важен урок за усвояване.

Той забави стъпките си и се прокрадна до страничния прозорец, припомняйки си разположението на кухнята от всички пъти, в които бе наблюдавал къщата. Чувахе тракане и дрънчене. „Мие съдовете“ — реши той, погледна и със задоволство установи, че е обърната с гръб към него и зарежда миялнята. На плота бяха наредени тенджери и тигани, а хълбоците ѝ се поклащаха в такт с песента.

Той се зачуди какво ли ще е да я изнасили, но отхвърли идеята. Изнасилването беше под достойнството му, също както и тя бе недостойна за него. Нямаше да се омърсява с нея.

Тя беше само примамка. Нищо повече.

Водата течеше в мивката, а съдовете тракаха. Под прикритието на кухненските шумове той леко пристъпи към задната врата.

Поклати глава с неясно разочарование, когато установи, че е отключена. Беше си представял как я избива с ритник и изненадата и ужаса по лицето на жената. Вместо това просто я отвори и влезе.

Тя рязко се завъртя, стиснала тиган в ръка. Вдигна го високо, за да го удари или да го хвърли по него, но той просто повдигна арбалета си.

— На твое място не бих го направил, но ако искаш да ти пусна една стрела в корема, давай.

Тя бе пребледняла, очите ѝ светеха още по-черни на фона на кожата ѝ. Спомни си, че във вените ѝ тече и от неговата кръв. Но беше допуснала да се омърси. Бе обърнала гръб на наследството си.

Тя бавно остави тигана.

— Здравей, Джена — ухили се той.

Наблюдаваше как гърлото ѝ потрепва, преди да заговори. Наслаждаваше се на страха ѝ.

— Здравей, Итън.

— Излез навън. — Той извади кабела на клетъчния ѝ телефон от контакта на плота и го напъха в задния си джоб.

Тя не помръдна.

— Мога да ти пусна една стрела в крака и да те влача — говореше спокойно той. — От теб зависи.

Тя тръгна към вратата, като се движеше колкото се може подалеч от него, и излезе на верандата. Той затвори вратата след тях.

— Продължавай да се движиш. Ще правиш точно това, което ти кажа, когато ти кажа. Ако побегнеш, ще разбереш, че стрелата е далеч по-бърза от теб.

— Къде отиваме?

— Ще разбереш, когато стигнем.

Той я блъсна напред, решил, че не се движи достатъчно бързо.

— Итън, полицията те търси. Рано или късно ще те намерят.

— Те са идиоти. Никой няма да ме намери, ако аз не искам.

Застави я да прекоси двора на фермата и да тръгне към дърветата.

— Защо го правиш?

Той наблюдаваше как главата ѝ се върти наляво и надясно и знаеше, че се опитва да намери място, където да избяга, че преценява шансовете си. Почти си пожела тя да рискува. Както бе направила Каролин. О, това бе интересно преживяване.

— Защото съм такъв. Това правя.

— Убиваш?

— Ловувам. Убийството е краят на играта. Застани до дървото, с лице към него. — Той я блъсна напред. Тя протегна ръце, за да запази равновесие, и кората на дънера одра дланите ѝ. — Само мръдни и ще пострадаш.

— Какво сме направили? — Опита се да разсъждава, да намери начин да се измъкне, но страхът задушаваше всяка способност за трезва мисъл. Ужасът пълзеше в нея, обхващаше кожата ѝ, докато накрая не остави място за нищо друго. — Какво сме ти направили?

— Това е свещена земя. — Той завърза около кръста ѝ едно въже и го стегна толкова здраво, че ѝ изкара дъха. — Тя е моя. А ти, ти си най-лоша от всички. Във вените ти тече сиукска кръв.

— Аз обичам тази земя. — „Мисли, мисли, мисли!“ — Аз... семейството ми винаги я е почитало и уважавало.

— Лъжкиня! — Той притисна лицето ѝ към дървото толкова силно, че кожата ѝ се разцепи, потече кръв. — Сложи си това и го закопчай. — Напъха в ръцете ѝ непромокаемо тъмносино яке. — И спусни качулката. Отиваме на излет, Джена. Сега ме слушай внимателно. Ако попаднем на някого, когото познаваш, ще си държиш устата затворена, а главата наведена и ще правиш това, което ти кажа. Ако направиш дори едно движение, ако се опиташ да повикаш помощ,

ще убия този, с когото говориш. И тогава смъртта му ще тежи на твоята съвест. Ясно ли е?

— Да. Защо не ме убиеш сега?

Игън се усмихна широко.

— Трябва да отидем на едно-две места и да видим някои хора.

— Искаш да ме използваш, за да се добереш до Лил, но няма да ти позволя.

Той я хвана за косата и я дръпна така, че Джена видя звезди посред бял ден.

— Мога да те използвам мъртва също така, както и жива. По-забавно ще е, ако си жива, но и мъртва пак вършиш работа. — Погали ножа, окачен на колана му. — Смяташ ли, че ще разпознае ръката ти, ако я отрежа и ѝ я изпратя? Можем да пробваме по този начин. Какво мислиш?

— Не. — По бузите ѝ потекоха сълзи от безпомощност и болка. — Моля те.

— Тогава прави това, което ти казвам. Сложи я на гърба си. — Той ѝ подаде една опърпана раница. — Сега сме просто двама туристи. — Дръпна въжето. — И единият от нас е на каишка. Тръгвай! Давай или ще си платиш.

Той избягваше пътеките колкото бе възможно повече и поддържаше бързо темпо по неравния терен. Ако Джена се препънеше, той дърпаше въжето или я влачеше. И тъй като това сякаш му харесваше, тя се отказа от опитите си да го забави.

Знаеше, че минават по края на земята на дъщеря ѝ и сърцето ѝ се блъскаше в гърдите с гръмотевични удари.

— Защо искаш да нараниш Лил? Виж всичко, което е направила. Тя защитава земята, дава дом на животните и се грижи за тях. Ти си сиукс. Уважаваш животните.

— Тя ги слага в клетки, така че хората да ги зяпат. За пари.

— Не, тя е посветила живота си на това да ги спасява, да образова хората.

— Храни ги като домашни любимци. — Отново я блъсна, когато тя спря да върви. — Пленява тези, които би трябвало да са свободни, и ги затваря в клетки. Точно това искат да направят с мен, да ме затворят в клетка, задето правя това, за което съм роден.

— Всичко, което прави тя, е за опазването на дивите животни и земята.

— Това не е нейната земя! Животните не са нейни! Когато приключи с нея, ще ги освободя всичките и те ще ловуват също като мен. Ще изгоря нейното място до основи, после твоето и накрая всички останали.

Лицето му грееше от лудост и решителност.

— Ще ги пречистя.

— Тогава защо уби другите? Джеймс Тайлър? Защо?

— Заради лова. Когато ловувам, за да имам какво да ям, това е уважение. Останалите? Заради спорта. Но с Лил имам и двете. Тя има моето уважение. Ние с нея сме свързани по кръв и по съдба. Тя намери първата ми жертва. Още тогава разбрах, че един ден ние с нея ще се състезаваме.

— Итън, тогава си бил още момче. Можем да...

— Бях мъж. Отначало си помислих, че е случайност. Харесвах я. Искях да поговоря с нея, да я докосна. Но тя ме отблъсна. Прати ме по дяволите. Удари ме. Нямахме никакво право.

Той дръпна въжето толкова силно, че Джена залитна и за малко не падна отгоре му.

— Никакво право нямаше.

— Не. — Със замряло сърце Джена кимна. — Никакво право.

— А после кръвта ѝ остана по ръцете ми и аз се уплаших. Признавам го. Уплаших се. Но бях мъж и знаех какво трябва да направя. Оставих я като жертвоприношение на дивите животни и този, който дойде за нея, бе кугуарът. Моят духовен водач. И беше красиво. Върнах на земята това, което ѝ бе отнето. Точно тогава станах свободен.

— Итън, трябва да си почина. Трябва да ме оставиш да си почина.

— Ще почиваш, когато аз кажа.

— Не съм толкова силна, колкото теб. Боже! Та аз съм достатъчно стара да съм ти майка. Не мога повече.

Той се спря и Джена видя колебанието, изписано на лицето му. Преглътна с усилие, въпреки че гърлото ѝ беше пресъхнало.

— Какво се е случило с майка ти, Итън?

— Тя си получи заслуженото.

— Липсва ли ти? Ти...

— Млъквай! Просто недей да говориш за нея. Нямах нужда от нея. Аз съм мъж.

— Дори и мъжете някога са били момчета и...

Гласът ѝ секна, когато Итън затисна устата ѝ с ръка. Погледът му претърсваше дърветата.

— Идва някой. Дръж си главата наведена, а устата затворена.

29.

Тя усети как ръката му обгръща кръста ѝ, навярно за да я държи неподвижна, както и за да прикрие въжето, подаващо се изпод якето. Помоли се Бог да пази този, който идваше насреща им, и същевременно се молеше този човек да почувства, че нещо не е наред. Не смееше да му даде знак, но той би трябвало да усети страха ѝ, да усети лудостта на мъжа, който я притискаше към себе си.

Тази лудост се четеше в погледа му. Как някой можеше да не види убийството и лудостта в очите му?

Минувачът можеше да повика помощ. Имаше възможност да я спасят. И тогава Итън нямаше да се добере до Лил.

— Добро утро!

Тя чу бодрия поздрав и рискува да вдигне очи на няколко сантиметра. Пулсът ѝ се ускори, щом видя ботушите и униформените панталони. „Не е турист — помисли си тя, — лесничей е.“

И със сигурност беше въоръжен.

— Добро утро! — провикна се Итън в отговор. — Нали е прекрасно?

— Идеален ден за излет. Малко сте се отклонили от пътеката.

— Така ли? Разглеждаме околността. Видяхме няколко елена и за известно време май ще вървим след тях.

— Не се отдалечавайте прекалено. Човек лесно се загубва, ако се отклони от пътеките. Решили сте да прекарате деня тук, така ли?

— Да, сър.

„Не чуваш ли лудостта? Не я ли чуваш в тази прекомерна веселост? Долавя се във всяка дума.“

— Вие наистина сте се отдалечили. Ако ще продължавате напред, да знаете, че е доста стръмно, но гледките си заслужават.

— Затова сме тук.

— Ще останете по-доволни, ако се върнете на маркираната пътека.

— Ще го направим, да. Благодаря.

— Пожелавам ви приятен ден и хубаво време. Просто минете...
— лесничейт се поколеба. — Джена? Джена Чанс?

Тя затаи дъх и поклати глава.

— Какво, за Бога, правиш навън...

Тя го почувства — мига, в който Итън настръхна. Инстинктът я накара да вдигне глава и да блъсне силно тялото си в Итън. Но още преди да е довършила движението, той изстреля стрелата, скрита зад гърба му.

Джена изкрещя и се опита да се хвърли напред. Но той беше прав, стрелата се движеше далеч по-бързо от нея. Тя проследи с поглед как улучва целта и силата ѝ събаря лесничея по гръб.

— Не, не, не!

— Ти си виновна. — Ръката му блъсна Джена в гърба и я накара да падне на земята. — Погледни какво направи, тъпа кучка такава! Виж бъркотията, която трябва да разчиствам. Не ти ли казах да си държиш устата затворена?

Ритна я и ботушът се заби в кръста ѝ с такава сила, че тя се завъртя и се сви на топка, за да се защити.

— Не съм казала нищо. Нищо не съм казала. Боже мой, о, Боже, той има жена и деца!

— Тогава трябваше да си гледа собствената работа. Боклук. Те всички са боклуци.

Той се отправи с гневни крачки, за да прибере стрелата от трупа. Джена започна да повръща.

— Гледай. Поне да научиш нещо от това. — Той извади пистолета от кобура на мъртвия и го размаха. — Военен трофей.

Преобърна тялото и започна да рови в портфейла на лесничея. Напъха пистолета обратно в кобура, разкопча го и го прикрепил към колана си, преди да метне портфейла в раницата си.

— Ставай, помогни ми да го махна отгук.

— Не.

Той тръгна към нея, отново извади пистолета и притисна дулото до главата ѝ.

— Ставай или ще се присъединиш към него. И двамата ще се превърнете в примамка за вълците. Живей или умри, Джена. Решавай.

„Ще живея“ — изстена безмълвно тя. Искаше да живее. Опита се да се пребори с гаденето, останала без дъх от болката в гърба и лицето

си, и се изправи на крака. Може би лесничият не беше мъртъв. Може би някой щеше да го намери, да му помогне. Казваше се Дерик Морганстън. Жена му беше Кати. Имаше две деца, Брент и Лорна.

Тя си повтаряше неговото име и имената на близките му, докато изпълняваше заповедите, хващаше го за краката и го влачеше настрани от пътеката.

Не каза нищо, когато Итън я завърза за едно дърво, за да може необезпокоявано да вземе радиото на Дерик и да пребърка джобовете му за всичко, което можеше се окаже полезно.

Не каза нищо, когато отново тръгнаха. „Няма какво повече да кажа“, помисли си тя. Бе се опитала да намери някаква част от него, към която да се обърне, и не бе успяла. У него нямаше нищо. Нямаше какво да достигне.

Той не прикриваше следите им и тя се запита какво ли означава това. Запита се дали ще преживее този ден, този тъй красив пролетен ден. Дали ще види отново съпруга си. Дали ще прегърне децата си. Щеше ли отново да поговори с приятелите си, да обуе новите си обувки?

Миеше тенджерата, когато целият ѝ живот се промени. Дали някога отново щеше да изпържи бекон?

Гърлото ѝ гореше, краката ѝ пулсираха от болка. Дланите ѝ пареха там, където ги бе одрала на кората на дървото. Но тези неудобства означаваха, че е жива. Все още жива.

Ако ѝ се удадеше възможност да го убие и да избяга, щеше ли да го направи? Да, щеше да го убие, за да оцелее. Щеше да се окъпе в кръвта му, ако това означаваше да защити Лил.

Само ако успееше да вземе ножа му, пистолета или някой камък. Ако можеше да намери начин да използва голите си ръце.

Съсредоточи се върху тази мисъл, върху посоката, ъгъла на слънцето, знаците на пейзажа. „Ето — окуражаваше се тя, — погледни тези храбри съсънки, които цъфтят ей тук. Крехки, но изпълнени с надежда. И живи.“

Тя щеше да стане съсънка. Да изглежда крехка, да е смела.

Продължи да върви, да мести крак след крак, навела глава. Но очите и тялото ѝ бяха нащрек, търсеха някаква възможност за бягство.

— Вече сме у дома — оповести Итън.

Объркана, Джена примигна, за да прогони потта от очите си. Едва съзря входа на пещерата, толкова нисък и тесен, като присвито око. Приличаше на смъртта.

Тя се завъртя и се хвърли върху него, готова за битка. Почувства болка и удовлетворение, когато юмрукът ѝ се удари в лицето му. Изкреця и се нахвърли върху него с нокти и зъби, драскаше и хапеше като животно. И щом вкуси кръвта му, изпита триумф.

Но юмрукът му се заби в корема ѝ и тя остана без дъх. После се стовари в лицето ѝ, а слънцето изчезна в мъгла от тъмнорвено.

— Кучка! Кучка и курва!

Сякаш много отдалеч тя чу високото хриптене на дъха му. Беше го наранила. Това все пак беше нещо. Беше го накарала да изпита болка.

Той стисна въжето и я повлече по неравната земя към тъмнината.

Спря и започна да завързва ръцете и краката ѝ, но Джена започна неистово да крещи, да плюе и ругае, докато най-накрая той запуши устата ѝ. Запали един малък фенер и със свободната си ръка я завлече по-навътре в пещерата.

— Мога да те убия. Да те насека на парчета и да ѝ ги изпратя едно по едно. Как ти се струва?

„Белязах те“ — бе единственото, за което можеше да мисли тя. Кръвта му бликаше и капеше от раните, които бе оставила по лицето му и ръцете му.

А той ѝ се усмихна, широко и безумно, и тя си спомни, че трябва да се бои.

— Хълмовете са пълни с пещери. Има няколко, които използвам редовно. Тази тук е твоя.

Угаси фенерчето, извади ножа си и коленичи. Обърна острието така, че меката светлина да затанцува по ръба му.

— Трябват ми няколко неща от теб.

„Джоуи — простена беззвучно тя. — Джоуи. Лил. Моето бебче.“
И затвори очи.

Отне му повече време, отколкото очакваше, но все пак се движеше в границата, която си бе определил. Бързането, случайното убийство, неочакваната борба на майката кучка само засилваха

очакването му. Най-приятната част бе влизането в убежището като всеки друг посетител. Това бе най-големият риск и най-несравнимата тръпка.

Но изобщо не се съмняваше, че Лил ще му осигури достойно продължение и на едното, и на другото.

Той се усмихна на хубавата стажантка през брадата, която си бе пушал. Тя скриваше повечето драскотини, оставени от майката кучка. Стари ръкавици за езда скриваха пресните рани по ръцете му.

— Нещо не е наред с лъва ли?

— Не, нищо й няма. Почистват й зъбите. Специално котките се нуждаят от редовни зъболекарски прегледи, защото често губят зъби.

— Понеже са затворени в клетка.

— В действителност в убежището те запазват зъбите си по-дълго, отколкото в дивата природа. Веднъж седмично им осигуряваме кости, важен елемент от денталната хигиена. Устите на котките задържат много бактерии, но с редовно почистване, правилна диета и седмичните кости, можем да им помогнем да запазят тази усмивка — самата тя се усмихна, когато го изрече. — Нашият ветеринар и асистентът му се грижат зъбите на Шеба да останат здрави.

Започна да му се гади. Побесня от гняв. Да мият зъбите на диво животно, сякаш е дете, изяло прекалено много сладкиши! Искаше да сграбчи ухиленото момиче, да го завлече настрана и да забие ножа си в корема му.

— Добре ли сте? — попита тя.

— Чудесно. Мислех, че целта на това място е опазването на природата. Защо не позволявате на нещата да следват естествения си ход?

— Част от отговорността ни към животните тук е да им осигурим добри и редовни медицински грижи, а това включва и зъбите им. Почти всички животни в „Чанс“ са били жертва на злоупотреба или сме ги взели, когато са били болни или ранени.

— Те са затворени в клетки. Като престъпници.

— Вярно е, че се намират зад решетки, но сме положили всички усилия да им осигурим хабитат, присъщ на техните нужди и начина им на живот. Крайно необичайно би било някое от животните тук да оцелее сред дивата природа.

Той забеляза тревогата и дори подозрение в очите ѝ. Осъзна, че е отишъл твърде далеч. Не затова бе дошъл.

— Разбира се. Вие знаете по-добре.

— С удоволствие ще отговоря на всеки ваш въпрос за убежището или за животните ни. Също така можете да посетите образователния център. Имаме видеофилм с историята на убежището и работата на доктор Чанс.

— Може би ще го направя — и се отдалечи, преди да е казал нещо, което да я разтревожи достатъчно, за да повика някого да ѝ помогне. Или преди да се поддаде на желанието си да я пребие.

Разбираше този подтик. Беше се измил внимателно, но все още можеше да помирише кръвта на лесничея. И на майката кучка. Тази тук беше по-сладка и сладостта искаше да го подтикне към действие.

Трябваше да направи това, заради което бе дошъл, и да си тръгне, преди да е допуснал някоя грешка.

Той започна да се разхожда по пътеките, като спираше пред всяка клетка и чувстваше как негодуванието го изгаря. Когато стигна до кугуарите, очакваше отново да намери центъра си, да погледне в очите на духовния си водач и да види одобрение. Благословия.

Вместо това котката изръмжа, оголи нокти и започна да кръжи нервно из клетката си.

— Прекалено дълго си живял затворен, братко. Един ден ще се върна за теб. Обещавам.

При тези думи кугуарът нададе предупредителен крясък и се хвърли срещу оградата, привличайки вниманието и на гостите, и на персонала в двора. Итън бързо продължи нататък, а зад гърба му котката започна да врещи.

Покварила го е, помисли си той, целият разтърсван от ярост. Лил бе превърнала кугуара в домашен любимец. Сега дивото животно не беше по-добро от най-обикновено куче пазач. Кугуарът беше негов, но се бе приближил към него като враг.

Още един грях, за който Лил щеше да си плати, и то скоро.

Ерик бързаше през двора, за да провери какво става с Бейби. Обикновено игривият кугуар продължаваше да кръстосва из заграждението си. Скочи на дървото си, метна се на покрива на

леговището си, отново се хвърли на земята и се изправи на задните си крака на портата в задната част на клетката.

— Стига, Бейби, стига, успокой се. Какво те възбуди толкова? Не мога да ти позволя да излезеш да потичаш навън. Първо трябва да прегледаме зъбите ти.

— Заради онзи мъж е. — Лина дотича до Ерик. — Кълна се, че е заради онзи мъж.

— Какъв мъж?

— Онзи там. Онзи, който отива към образователния център. Виждаш ли го? Бейзболна шапка, дълга коса, брада. Цялото му лице е издраскано. Оттук не можеш да го видиш, но той наистина има много гадни драскотини под тази грозна брада. Преди няколко минути говорих с него... и не знам, у него имаше нещо злоещо. Нещо в очите му.

— Ще го държа под око.

— Може би трябва да кажем на Лил.

— Какво да й кажем? Че някакъв посетител със злоещи очи разглежда убежището? Просто ще го държа под око.

— Внимавай.

— Второто ми име е „предпазливост“. — Той се обърна и тръгна назад. — В центъра има няколко групи, а и неколцина от нашите хора също са там. Не мисля, че твоят тип със злоещия поглед ще създаде неприятности.

Итън не отиде в центъра, а сви и заобиколи хижата, за да остави подаръка, който носеше, на масата на задната веранда на Лил.

Когато Ерик пресече двора, Итън вече се бе скрил между дърветата. Оттам започна да се движи бързо. Следващата част от играта можеше да започне. След като стигна до наблюдателния си пост, той извади бинокъла си, прокара зърнената закуска с вода и си поигра с клетъчния телефон на Джена.

Самият той никога не бе притежавал мобилен телефон, никога не бе искал да има. Но се бе упражнявал с други, които бе откраднал или взел от труповете на жертвите си. Натиска и плъзга клавиши и списъци, докато намери списъка с контактите, и се усмихна, щом достигна до обозначения като „Лил“.

„Съвсем скоро — усмихна се той. — Тя ще получи обаждане, което няма да забрави до края на живота си.“

В кабинета си Лил отговори на последното електронно съобщение от списъка си. Искаше да отиде до стола и да се увери, че месото е складирано както трябва, преди да провери докъде е стигнал Мат. Погледна към часовника и с изненада установи, че часът е почти три.

Бе помолила Мат да отложи прегледа на Бейби и другите кугуари, докато се освободи, за да му помогне. Бейби ненавиждаше деня за зъболекарски преглед. Значи щеше първо да отиде при Мат, реши тя.

Тъкмо стана и Лина почука на вратата ѝ.

— Извинявай, че те безпокоя, Лил. Просто... Бейби е много възбуден.

— По всяка вероятност знае, че ще го упоят и ще почистят зъбите му.

— Може би, но... Дойде един мъж. Беше наистина странен. Точно тогава Бейби започна да се държи особено. Брик отиде в центъра, за да го държи под око. Аз обаче имам лошо предчувствие и исках да те предупредя.

— В какъв смисъл странен? — попита Лил, вече тръгнала към вратата.

— Зловещ, поне на мен ми се стори така. Приказваше как сме държали животните в клетка като затворници.

— Понякога идват и такива. Как изглеждаше?

— Дълга коса, брада. Бейзболна шапка, дънково яке. Имаше пресни драскотини по лицето. Усмихваше се, но от тази негова усмивка просто ме полазиха тръпки.

— Всичко е наред. Ще отида в центъра, просто за всеки случай. Ще ми направиш ли една услуга? Кажи на Мат с какво съм заета и че веднага щом свърша, ще отида да му помогна с Бейби и останалите.

— Добре. Най-вероятно няма нищо. Просто той се изкачи на най-високата скала по моя термометър на зловещото.

Двете се разделиха и Лил тръгна към образователния център. Мобилният ѝ телефон иззвъня и тя разсеяно го извади от джоба си. На

екрана светеше номерът на майка ѝ и тя натисна бутона за приемане.

— Здравсти, мамо, може ли да ти се обадя по-късно? Трябва да...

— Тя не може да се обади точно сега.

По гръбнака ѝ полази студена тръпка. С треперещи пръсти стисна телефона по-здраво.

— Здравей, Итън.

— Странно, и тя каза същото. Каквато майката, такава и дъщерята.

Ужасен страх я накара да се разтрепери цялата, сякаш се бе хвърлила в ледена река. Но направи усилие да запази гласа си равен и спокоен. „Спокойствие — наложи си тя, — запази спокойствие, както би направила с някое диво животно.“

— Искам да говоря с нея.

— Не, искаш да спреш на място. Ако направиш още една крачка към сградата, ще отрежа един от пръстите ѝ.

Тя застина на място.

— Добро момиче. Не забравяй, мога да те виждам. Облечена си с червена риза и гледаш на изток. Само едно погрешно движение и тя загубва пръст. Ясно?

— Да.

— Тръгни към кабинета си. Мини отзад, заобиколи сградата. Ако някой се приближи към теб, разкарай го. Заета си.

— Добре. Но откъде да знам, че просто не си откраднал телефона на майка ми? Трябва да ми дадеш нещо повече, Итън. Позволи ми да говоря с нея.

— Казах, че точно сега не може да говори. Но ти продължавай да вървиш. Оставил съм ти нещо на задната веранда. Там, на масата. Да, точно така. Бягай.

Тя се втурна напред, заобиколи хижата, изкачи тичешком няколкото стъпала. За един кошмарен миг всичко в нея спря да функционира — сърце, дробове, мозък. А после се застави да вземе малката найлонова торбичка.

Вътре имаше един кичур от косата на майка ѝ. И сватбената ѝ халка. Златното кръгче бе изцапано с кръв.

— Предполагам, че ги познаваш, така че ти е ясно, че не те будалкам.

Треперещите ѝ крака поддадоха и тя се отпусна на верандата.

— Позволи ми да говоря с нея. Трябва да ми позволиш да говоря с майка си, проклет да си!

— Не.

— Откъде да знам, че още е жива?

— Не можеш, но ти гарантирам, че след два часа няма да бъде, ако не я намериш. Тръгни на запад. Оставил съм ти следа. Ако я последваш, ще я намериш. Ако ли не... Но кажеш ли на някого, или се опиташ да доведеш помощ, тя ще умре. Сега хвърли телефона в двора. Веднага!

„Вижда ме — досети се тя, — ала парапетът на верандата представлява частично прикритие.“

Тя се сви на топка, извивайки тялото си в посока към къщата.

— Моля те, не я наранявай. Не наранявай майка ми. Моля те, моля те, ще направя всичко, което кажеш, всичко, което искаш. Само недей да...

Тя натисна бутона и прекъсна обаждането.

— Моля те, Господи! — прошепна тя и натисна номера на Куп. Залюля се, накара раменете си да започнат да треперят, позволи на сълзите да се отронят. — Отговори, отговори, отговори!

Стисна очи, когато сигналът на телефона превключи на гласова поща.

— Той държи майка ми. Тръгвам на запад от задната част на хижата си. Той ме вижда и разполагам само с няколко секунди. Даде ми два часа да я намеря. Ще ти оставя следа. Последвай ме. Господи! Последвай ме!

Тя прекъсна връзката и се надигна от пода. Обърна се с лице към запад с надеждата, че Итън вижда сълзите, страха ѝ. И захвърли телефона настрана. После побягна.

Намери следата незабавно — смачкани храсти, счупени клонки, отпечатъци в меката почва. Не иска да се заблудя, помисли си Лил. Може би я водеше на цели мили разстояние от мястото, където държеше майка ѝ, но нямаше друг избор, освен да следва дирята.

Сватбената халка, изцапана с кръв. Отрязаният кичур от прекрасната ѝ коса.

Лил се застави да се движи по-бавно, да си поеме дъх. Ако избързаше, можеше да пропусне някоя следа или да тръгне по

фалшива. Итън можеше все още да я наблюдава, така че трябваше да внимава за знаците, които оставяше за Куп.

Беше й дал два часа. Дали бе отвлякъл майка й от къщата? Този сценарий изглеждаше най-логичен: да изчака, докато Джена остане сама, а после да я отведе. Пеша или на кон?

Най-вероятно пеша. По-лесно бе да контролираш пленник, който върви, отколкото на кон. Освен ако не я бе качил в колата и... „Не, не, не мисли по този начин! — заповяда си Лил, докато паниката се надигаше в гърлото й. — Придържай се към простото. При цялата сложност на плана си Итън е елементарен.“

Държи я на два часа път от хижата й. Той би искал да я притисне, да я преследва отблизо. Лил начерта в съзнанието си карта на околността. Някое достъпно и уединено място, достатъчно далеч и от хижата, и от фермата. Ако Джена беше жива... да, беше жива, трябваше да бъде. Итън е трябвало да я скрие някъде, най-добре в някоя пещера. Лил спря и разгледа дирите, небрежно изпотъпканите диви цветя. Итън се бе върнал назад. Тя си пое дъх веднъж, втори път, за да успокои нервите си. Пое обратно и намери мястото, откъдето започваше фалшивата диря.

Тя утъпка отпечатъците му и направи разрез с джобното си ножче в кората на едно дърво, за да не допусне Куп същата грешка. Отново тръгна по следата и се забърза. Досещаше се къде я води Итън и знаеше, че ще има нужда от почти цялото време, което й бе определил.

Джена се гърчеше и въртеше. Бе загубила всякакво чувство за ориентация и можеше само да се моли, че сантиметър по сантиметър се приближава към входа на пещерата. Преди да излезе, Итън бе завързал очите й, така че я обгръщаше абсолютна тъмнина. Когато трябваше да си почине, тя оставаше да лежи неподвижно и се мъчеше да прецени дали въздухът е станал по-свеж. Но единственото, което подушваше, беше кал, собствената си пот и собствената си кръв.

Чу го как се връща и изкрещя в парцала в устата си, замята се във въжетото.

— Само се виж, Джена. На нищо не приличаш. Водя ти компания.

Той махна превръзката и светлината на фенерчето проряза болезнено очите ѝ.

— Тя ще дойде скоро, не се тревожи. Ще поразчистя малко.

Итън седна с кръстосани крака на пода на пещерата и с бръснач и счупено парче от огледало в ръка започна да се бръсне.

В убежището Лина помахна на Брик.

— Хей! Какво си помисли за она, зловещия?

— Изобщо не го видях. Сигурно е минал направо през центъра или си е променил намеренията.

— О! Какво каза Лил?

— За кое?

— За него. Когато дойде при вас.

— И нея не я видях.

— Но... Тя се беше запътила към вас. Не, как може да не си я забелязал?

— Може би просто са я задържали някъде — сви рамене Брик, без да се безпокои особено. — Изкаше да помогне на Мат, когато стигне до кугуарите. Трябва да се връщам в...

Лина сграбчи ръкава на тениската му.

— Идвам точно от Мат. Тя не е там и той я чака.

— Значи е някъде тук. Добре, слушай, дай да я потърсим. Аз ще проверя в стола, ти виж в къщата ѝ.

— Тя знае, че Мат я чака — настоя Лина, но все пак забърза към хижата. Почука и когато не чу отговор, отвори вратата и се провикна. — Лил? Лил?

Отново никой не ѝ отговори. Объркана, тя прекоси къщата и излезе на задната веранда. „Може да е в кабинета си“ — помисли си тя.

Втурна се тичешком надолу по стълбите, но чу звъна на телефона и с облекчение погледна назад в очакване да види как Лил минава през двора, притиснала мобилния до ухото си. Но нямаше никого. Лина се обърна и хукна в посоката, от която идваше звъненето.

Грабна телефона от земята и бързо го отвори.

— Хей, Лил, току-що изпратих майка и...

— Танси! Танси, Лина е. Мисля, че нещо не е наред. — Момичето хукна към сградата с кабинетите. — Мисля, че трябва да позвъним в полицията.

На една отсечка от пътя между фермата и конюшните Куп затегна болтовете на резервната гума на един миниван. Двете деца вътре отпиха от бебешките си чашки и го наблюдаваха, ококорили очи като сови.

— Наистина оценявам помощта ви. Можех да я сменя и сама, но...

— Вие си имате достатъчно работа. — Той кимна към прозорците. — Няма проблем.

— Спестихте ми много ругатни — усмихна му се младата майка. — Освен това я сменихте два пъти по-бързо, отколкото бих успяла аз, като не смятаме времето, прекарано в потушаване на войните вътре. Цял ден тичаме напред-назад, така че не са спали на обед. — Очите ѝ заблестяха весело. — Боже, и на мен толкова ми се спи, че две не виждам.

Куп намигна на децата и изгъркаля спуканата гума до багажника на вана, за да я натовари вътре. Жената му предложи десетдоларова банкнота и той поклати глава.

— Не, но благодаря.

Тя се наведе към багажника и започна да рови в торбите с покупки.

— Банан тогава?

Той се засмя.

— Ще го приема с удоволствие. — Върна инструментите на мястото им, отдаде на децата чест с банана, с което разсмя и двете, и затвори вратичката. — Можете да тръгвате.

— Отново благодаря.

Той се върна при камиона си, изчака жената да потегли и едва тогава направи обратен завой, за да се върне в посоката, в която се бе запътил, преди да види вана, спрял отстрани на пътя. Половин миля по-късно телефонът му иззвъня: гласово съобщение.

— Да, купих торбите ти за боклук, бабо — промърмори Куп. — И онази огромна бутилка антисептик.

Все пак натисна бутона, за да чуе съобщението.

„Той държи майка ми.“

Куп натисна спирачките с всички сила и отби встрани от пътя.

След като отмина първата гореща вълна, всичко в него се вледени. Натисна газта и включи бързия бутон за свързване с шерифа.

— Свържете ме с него. Веднага!

— Шериф Йохансен не е в офиса.

— Свържете ме с него, където и да е, по дяволите! Тук е Купър Съливан.

— Куп, тук е Ки. Не съм упълномощен да...

— Слушай! Итън Хауи държи Джена Чанс.

— Какво? Какво?

— Може вече да е хванал и Лил. Намери Уили и го докарай в убежището. Веднага, мамка му!

— Ще го намеря, Куп. Боже Господи, ще го намеря! Какво да...

— Тръгвам към убежището. Искам Уили да дойде с толкова хора, колкото може да намери. Без претърсване от въздуха — бързо добави той, опитвайки се да се съсредоточи върху най-важните неща. — Хауи просто ще ги убие, ако види хеликоптери. Лил каза, че ще ми остави следа, така му кажи. Ще тръгна по нея. Действай!

Той прекъсна връзката и камионът му погълна оставащите мили, които го делеяха от убежището на Лил.

Лил го видя да седи с кръстосани крака на входа на пещерата. Арбалетът беше в скута му. Лицето му беше разранено, белязано от жестоките одрасквания под цветовете на войната, в които го бе боядисал. Тя си помисли за брадатия мъж, който бе събудил бдителността на Лина.

Около главата му бе увита кожена ивица със сплетени краища с втъкнато в нея ястребово перо. На краката си носеше меки кожени ботуши до коляното, а на врата си бе окачил огърлица от мечи зъби.

При други обстоятелства този нескопосан опит да се направи на индианец щеше да изглежда смешен, мина й през ума. Но тя знаеше колко убийствено сериозен е Итън.

Той вдигна ръка в знак на поздрав и влезе обратно в пещерата. Лил измина остатъка от пътя, затаи дъх и го последва вътре.

След първия метър пещерата се разширяваше, ала таванът си остана толкова нисък, че се принуди да се наведе. Но е дълбока, прецени Лил, отправила поглед към бледата светлина на фенера.

На нея видя Итън, седнал на пода с нож в ръка — нож, притиснат към гърлото на майка ѝ.

— Тук съм, Итън. Няма нужда да я нараняваш. Ако я нараниш, няма да получиш нищо от мен.

— Заповядай, Лил, седни. Сега ще ти обясня какво ще се случи.

Тя седна. Искаше ѝ се да затрепери. Лицето и ръцете на майка ѝ бяха покрити с рани и натъртвания. Кръв оставяше червени петна по възето около китките и глезените ѝ.

— Махни този нож от гърлото ѝ. Направих това, което поиска, и ще продължа да го правя, но не и ако я нараниш повече, отколкото вече си я наранил.

— Тя сама си причини повечето от тези неща. Не е ли така, Джена?

Очите на Джена казваха всичко. „Бягай! Бягай! Обичам те.“

— Моля те да свалиш този нож от гърлото на майка ми. Не ти трябва. Тук съм и съм сама. Нали това искаше?

— Това е само началото. — Но все пак отдръпна ножа, макар и само със сантиметър. — Всичко друго беше само началото. Сега е краят. Ти и аз.

— Ти и аз — съгласи се Лил. — Така че я пусни.

— Не ставай глупава. Няма да си губя времето с тъпотии. Ще ти дам десет минути. Това е добра преднина за човек, който познава хълмовете. После ще започна да те преследвам.

— Десет минути. Ще ми дадеш ли оръжие?

— Ти си плячка.

— Кугуарът, вълкът имат зъби и нокти.

Той се усмихна.

— И ти имаш зъби, ако се приближиш достатъчно, за да ги използваш.

Тя посочи към арбалета.

— Накланяш солидно правилата в своя полза.

— Това е моята игра, по моите правила.

Тя опита друг подход.

— Така ли един сиукски воин доказва честта и смелостта си? Като преследва жени?

— Ти си повече от жена. А тази... — Хвана косата на Джена и грубо вдигна главата ѝ. Лил се подготви да скочи отгоре му. — Нечистокръвна женска. Сега е моя по право. Аз я взех в плен, също както предците ни са залавяли бели пленнички и са ги превръщали в робини. Може да я задържа известно време. Или пък...

„Колко малко знае за хората, които твърди, че са негово племе“ — осъзна Лил.

— Сиуксите са ловували бизони, елени и мечки. Ловували са, за да имат храна и дрехи. Какво уважение към кръвта ти е това да убиеш една завързана, беззащитна жена?

— Искаш ли да я оставя жива? Тогава ние с теб ще играем на лов.

— Ами ако победя аз?

— Няма. — Той се наведе напред. — Ти опозори кръвта си, опозори духа си. Заслужаваш да умреш. Но ще ти окажа честта да те преследвам. Ще умреш на свещена земя. Ако играеш добре, може да оставя майка ти жива.

Лил поклати глава.

— Изобщо няма да играя, ако не я пуснеш. Убивал си преди и пак ще убиеш. Такава ти е природата. Не ти вярвам, че ще я оставиш жива, все едно дали играя добре, или зле твоята игра. Така че първо трябва да я пуснеш.

Той вдигна ножа към гърлото на Джена.

— Тогава просто ще я убия на място.

— В такъв случай ще трябва да убиеш и мен ето тук, където седим сега. Няма да играя твоята игра и няма да се придържам към твоите правила, освен ако не я пуснеш да си отиде. Което означава, че ще си похабил напразно толкова време и усилия.

Отчаяно копнееше да погледне към майка си, да посегне и да я докосне, но задържа очите си вперени в лицето на Итън.

— И тогава ще си само един касапин, а не воин. Духът на Лудия кон ще се отвърне от теб.

— Жените не струват нищо. По-малко от кучета.

— Един истински воин уважава майката, защото целият живот произлиза от нея. Пусни моята да си иде. Няма да довършиш делото

си, Итън. Никога няма да го довършиш, освен ако двамата с теб не започнем състезание. Не е ли така? Ти нямаш нужда от нея. Аз обаче имам, за да мога да играя играта достойно. Ще ти дам такъв лов, за какъвто си мечтал през целия си живот. Заклевам се.

Обещанието ѝ накара очите му да заблестят.

— От нея и бездруго няма никаква полза.

— Тогава я пусни и нека останем само ти и аз. Точно както искаш. Това е уговорка, достойна за воин, достойна за кръвта на велик вожд.

Той преряза въжетата, които стягаха китките на Джена, Тя простена, докато се опитваше да вдигне пулсиращите си от болка ръце към парцала на устата си.

— Лил. Не, Лил! Няма да те оставя.

— Колко трогателно! — подигра се той и преряза въжетата на глезените ѝ. — Тая кучка вероятно дори няма да може да ходи.

— Ще ходи.

— Няма. Няма да те оставя на неговите прищевки. Скъпа...

— Всичко е наред. — Лил нежно привлече Джена към себе си. — Сега вече всичко е наред. Отстъпи назад от нея! — изсъска тя на Итън. — Тя се бои от теб. Отстъпи назад, за да я успокоя и да се сбогувам с нея. Ние сме само жени. И сме невъоръжени. Не е възможно да се страхуваш от нас.

— Трийсет секунди. — Итън направи три крачки назад.

— Лил, не! Не мога да те оставя.

— Идва помощ — прошепна Лил в ухото на майка си. — Трябва да тръгнеш. Трябва да знам, че си в безопасност или няма да мога да мисля, че ще спечеля тази игра. Зная какво да направя. Трябва да тръгнеш или той ще убие и двете ни. Дай ѝ малко вода! — обърна се Лил отвратена към Итън. — Що за чест е това да пребиеш една жена, да ѝ откажеш вода?

— Да пие слюнката си.

— Вода за майка ми и можеш да намалиш преднината ми с пет минути.

Той ритна към тях една бутилка с вода.

— Не ми трябва твоите пет минути, за да те победя.

Лил махна капачката и поднесе бутилката до устните на майка си.

— Бавно, бавно, по малко. Можеш ли да стигнеш до къщи?

— Аз... Лил!

— Можеш ли?

— Да. Да, мисля, че мога.

— Това няма да ти помогне. По времето, когато стигне там, ако изобщо стигне и започнат да те търсят, вече ще си мъртва. А аз ще съм се изпарил.

— Вземи водата и тръгвай.

— Лил!

— Ако не го направиш, ще ни убие и двете. Единственият ми шанс да оцелея е ти да тръгнеш. Трябва да ми имаш доверие. Дай ми този шанс. Ще ѝ помогна да излезе от тази пещера, Итън. Ако искаш, можеш да ме държиш под прицела на арбалета. Няма да побягна.

Тя помогна на майка си да се изправи на крака и изруга, когато Джена проплака от болка и мъка. Превита на две под ниския покрив, ѝ помогна да стигне до изхода.

— Идва помощ — отново прошепна тя. — Мога да го задържа настрана от себе си, докато пристигнат. Тръгни към къщи колкото се може по-бързо. Обещай ми.

— Лил! О, Боже, Лил!

Джена я прегърна силно, под слънцето, което се спускаше над хълмовете.

— Ще го поведе към пасището над реката. — Лил зарови лице в косата на майка си, сякаш от мъка, и прошепна в ухото ѝ. — Там, където видях кугуара. Запомни това. Изпрати помощ там.

— Затваряй си устата! Ти млъквай, а тя да тръгва, иначе умира на място, а ти след нея.

— Тръгвай, мамо. — Лил отдели от себе си покритите с драскотини и синини ръце на Джена. — Тръгвай или той ще ме убие.

— Скъпа. Обичам те, Лил.

— И аз те обичам.

Тя проследи с поглед как майка ѝ куца и се препъва, видя агонията по израненото ѝ лице, когато Джена погледна назад. „Дори и само заради това — зарече се тя — ще го накарам да си плати. Каквото и да ми струва.“

— Започвай да бягаш — нареди Итън.

— Не. Ловът няма да започне, преди да съм се убедила, че майка ми се е отдалечила. Преди да се уверя, че няма да се втурнеш след нея, преди да тръгнеш да гониш мен. Закъде бързаш, Итън? — Тя демонстративно се отпусна на един камък. — Чакал си толкова време. Можеш да почакаш още малко.

30.

В двора цареше хаос. Когато Куп изскочи от камиона си, десетина души се втурнаха към него от различни посоки и всички говореха едновременно.

— Тихо! Ти! — посочи той към Мат. — Разказвай възможно най-сбито и побързай.

— Не можем да намерим Лил. Лина намерила телефона ѝ в двора зад хижата, а когато аз отидох там, намерих това. — Той му показва найлоновото пликче с косата и сватбената халка на Джена. — Днес дойде един посетител, който не се харесал на Лина. Бейби също не го харесал. Никой не може да го намери. Боим се, че е отвел Лил. Мери е вътре, звъни на полицията.

— Вече им се обадох.

— Мисля, че е пръстенът на Джена. — По бузите на Танси се стичаха сълзи.

— Да, на Джена е. Отвел я е, а Лил е тръгнала да я намери. Млъкнете и слушайте! — викна той, когато всички заговориха едновременно. — Ще ми трябва всеки, който може да държи пистолет, без случайно да гръмне себе си. Лил има един час преднина, но ни оставя диря и ние ще я проследим.

— Аз мога — пристъпи напред Лина. — Мога да стрелям с ловджийска пушка. Спечелих шампионата по стрелба преди три години.

— В хижата на Лил. Пушката е в гардероба в коридора, патроните са на най-горния рафт. Тръгвай!

— Никога досега не съм стрелял — започна Мат, — но...

— Стой тук — пресече го Куп. — Чакай да дойде полицията, а после заключете навсякъде. Танси, отиди във фермата на Чанс. Ако Джоуи все още не е чул, трябва да му кажеш. Слушай: кажи му, че най-вероятно Итън е взел Джена точно оттам. Двамата с Фарли и който друг може да вземе трябва да започнат оттам. Той е учил Лил как да проследява диря. Сега ще проследи тази. Всеки от нас трябва да има радио.

Двама от стажантите се втурнаха да донесат радиоприемници за всички, а Мери се показа от хижата.

— Полицаяте идват. След петнайсет минути са тук.

— Изпрати ги след нас. Няма да ги чакаме. Иди на горния етаж в спалнята, отвори най-горното ляво чекмедже на скрина и донеси трите пълнителя оттам. Чакай! — Осенен от вдъхновение, той протегна ръка и погледна към загражденията. — Трябва ми някоя дреха на Лил, нещо, което е носила.

— В кабинета има един пуловер — сети се Мери. — Чакай, идвам веднага.

— Тази котка я обича. Дали ще успее да я намери?

— Да! Господи, да! — Танси притисна ръка към устата си. — Той я проследяваше дотук всеки път, когато се опитах да го освободя.

— Значи ще го пуснем от клетката.

— Той не е излизал от хабитата си, откакто беше на шест месеца. — Мат поклати глава. — Дори да излезе от двора, няма гаранция какво ще направи.

— Той я обича — отвърна Куп и взе пуловера, който му подаде Мери.

— Ще трябва да отделим другите. — Танси забърза заедно с него към заграждението.

— Направи каквото трябва. Действуй бързо.

Той поднесе пуловера към решетките. Бейби се приближи към него и в гърлото му се надигна ръмжене. После притисна муцуна към пуловера. И измърка.

— Да, точно така. Ти я познаваш. И ще я намериш.

Стажантите подмамиха с пилета останалите кугуари да се отдалечат, докато Ерик отваряше вратата на заграждението. Бейби повдигна глава и се огледа, докато приятелите му опустошаваха храната. После се обърна и притисна муцуна към пуловера.

— Това е лудост — заяви Мат, но застана до клетката с упойващ пистолет в ръка. — Отдръпнете се! Всички да се отдръпнат! Танси!

Тя отключи клетката.

— Намери Лил, Бейби. Намери Лил.

Танси отвори вратата и се прикри зад нея.

Кугуарът бавно излезе от клетката и се отправи към неизвестността, привлечен от миризмата на Лил. Куп протегна ръка към Мат, докато котката се приближаваше към него.

— Той ме познава. Знае, че съм на Лил.

Още веднъж кугуарът се отърка в пуловера. После започна дебнешком да обикаля двора.

— Тя е навсякъде, това е проблемът. Тя е навсякъде.

Бейби скочи на верандата на Лил и нададе крясък, после още един. И отново скочи в двора и започна да обикаля.

— Приготвих ти торба — каза Мери и я пхна в ръцете на Куп. — Някои основни неща. Прибери пуловера в тази найлонова торба, иначе Бейби ще се обърка. Върни я, Купър.

— Ще я върна. — Той проследи как котката прекосява двора и се напруга, за да се втурне сред дърветата. — Да тръгваме.

Лил изчисляваше времето си, като мислено планираше възможни маршрути, седнала на камъка в светлината на умиращия ден заедно с мъжа, който искаше да я убие.

С всяка минута нервите ѝ се успокояваха. Всеки изминал миг отвеждаше майка ѝ по-далеч, а Куп по-близо. Колкото по-дълго успееше да задържи Итън тук, толкова по-големи ставаха шансовете ѝ.

— Баща ти ли те е научил да убиваш? — Гласът ѝ звучеше дружелюбно, а погледът ѝ бе насочен на запад, към залязващото слънце.

— Да ловувам.

— Наречи го както искаш, Итън. Ти си убил Мелинда Барет и си я оставил на животните.

— Дойде един кугуар. Това беше поличба. Моят кугуар.

— Кугуарите не ловуват заради спорта.

Той сви рамене.

— Аз съм човек.

— Къде си оставил Каролин?

Той се усмихна.

— Плячка за гризлитата. Отначало тя ми предложи добра игра. Мисля, че ти ще ми предложиш още по-добра. Може да издържиш почти до сутринта.

— И после къде ще отидеш?

— Ще последвам вятъра. После ще се върна. Ще убия родителите ти и ще сравня фермата им със земята. Ще направя същото и с твоята зоологическа градина. Ще ловувам из тези хълмове и ще живея свободно така, както моето племе е трябвало да живее свободно.

— Чудя се каква част от мнението ти за сиуксите отговаря на истината и каква на изопаченията, които ти е разправял баща ти.

Бузите му пламнаха и това я предупреди да не отива прекалено далеч.

— Баща ми не беше изопачен.

— Не това имах предвид. Смяташ ли, че лакота биха одобрили това, което правиш? Начинът, по който преследваш и убиваш невинни хора?

— Те не бяха невинни.

— Какво е направил Джеймс Тайлър, за да заслужи смъртта си?

— Той дойде тук. Неговите хора са убивали моите. Откраднали са от тях.

— Той беше агент по недвижими имоти от Сейнт Пол. Тук сме само ти и аз, Итън, така че няма защо да се преструваш, че действията ти са нещо повече от това, което са в действителност. Ти обичаш да убиваш. Обичаш да плашиш хората, да ги дебнеш. Харесва ти да усещаш топлата кръв по ръцете си. Затова използваш нож. Ако не беше така, тези приказки как си убил Тайлър заради нарушените договори, лъжите, безчестието и алчността на хора, които са умрели преди повече от сто години, щяха да означават чиста лудост. Ти не си луд, нали, Итън?

През погледа му премина нещо, неприкрито коварство и изчезна. Той оголи зъби.

— Те са дошли тук. Убивали са. Сега кръвта им напоява земята, както някога я е напоявала нашата. Ставай!

През тялото ѝ отново премина вълна от студ, един-единствен леден полъх. „Десет минути — напомни си Лил, — ако се придържа към собствените си правила.“ За десет минути можеше да измине доста път. Тя се изправи на крака.

— Тичай.

Краката ѝ започнаха да се подгъват.

— За да можеш да видиш накъде отивам? Така ли проследяваш дири? Аз пък мислех, че наистина го умееш.

Той се усмихна.

— Десет минути — отсече и влезе в пещерата.

Тя не загуби нито миг: Сега на първо място бяха бързината и разстоянието. Хитростта трябваше да почака. Фермата се намираше по-близо, но трябваше да го отдалечи от майка си. Куп щеше да дойде от изток. Тя се смъкна надолу по склона и си напомни да не жертва сигурността заради бързината, иначе можеше да си счупи глезена. Страхът я подтикваше да поеме по най-краткия, най-прекия път към убежището, но си спомни за арбалета. Ако тръгнеше нататък, Итън щеше да я открие съвсем лесно и можеше да я обезвреди отдалеч.

Освен това каквато и диря да оставеше за Куп, Итън можеше да я последва.

Тя се обърна на север и хукна с всички сили, преди да се е стъмнило съвсем.

Във фермата Чанс Джоуи пъкна в джобовете си допълнителни патронници.

— Губим светлината. Докато изгрее луната, ще използваме фенерчета.

— Искам да дойда с вас, Джоуи. — Сам го сграбчи за рамото. — Но само ще ви забавя.

— Ще останем при радиото — заяви Луси и му подаде една лека чанта. — Ще чакаме новини. Доведете ги у дома.

Джоуи кимна и излезе от къщата, последван от Фарли.

— Пази се. — Танси обви ръце около Фарли и го стисна в силна и кратка прегръдка. — Внимавай.

— Не се тревожи.

Навън Фарли тръгна редом с Джоуи пред тримата въоръжени мъже, които щяха да ги придружат в търсенето. Кучетата, вече надушили следата, виеха.

— Ако я нарани — обърна се Джоуи с тих глас към Фарли, — ако нарани някоя от тях, ще го убия.

— Двамата ще го убием.

На цели мили разстояние от тях Куп оглеждаше знаците, които му бе оставила Лил. Не беше виждал кугуара, откакто побягна в гората. Придружаваха го две от колежанчетата, а здрачът бързо се превръщаше в тъмнина.

„Трябваше да дойда сам — укори се сега той. — Не биваше да губя дори минутите, които ми трябваха, за да приготвя торбата и да освободя котката.“

Останалите бяха на десет или повече минути след него. Някои се бяха насочили на север, други на юг. От връзката по радиото знаеше, че Джоуи е повел друга група, която идваше от запад.

И все пак им оставаха безброй километри, които нямаше как да покрият.

— Вие, двамата, останете тук и чакайте другите.

— Боиш се, че ще объркаме нещо или ще пострадаме. Няма. — Лина погледна към спътника си. — Нали, Чък?

Очите на Чък бяха станали огромни, но той кимна.

— Няма.

— Ако изостанете, върнете се назад. Предай новата ни посока по радиото — нареди Куп на Чък и се устреми на югозапад.

Лил ми е оставила ясни знаци, установи той и се застави да не се впуска в бяг, да не поема риска да пропусне някой от тях. Тя разчиташе на него. Ако не беше спрял да се прави на добрия самарянин, щеше да отговори на обаждането ѝ, да я убеди да изчака, докато стигне до нея. Щеше да...

От това нямаше полза, никаква полза. Щеше да я намери.

Помисли си за Дори. Добро ченге, добра приятелка. И за онези непоносимо дълги секунди, които му бе отнело да извади оръжието си.

Нямаше да закъснее, не и този път. Не и за Лил.

Тя остави следа, която водеше към един поток, и се върна обратно. Със залеза на слънцето въздухът стана леден. Въпреки потта, избила от изтощение и страх, Лил усещаше пронизващ студ. Представи си топлия пуловер, който бе съблякла в кабинета си този следобед, заедно с ботушите и чорапите си.

Тя прикри следите си, върна се при потока, стисна зъби и навлезе в ледената вода. Фалшивата следа можеше да го заблуди, а можеше и да не успее. Но рискът си заслужаваше. Тя измина десет метра надолу по течението, а после още десет, преди да започне да оглежда бреговете. Краката ѝ вече бяха станали без чувствени, когато видя купчината скали. Те щяха да свършат работа.

Лил излезе от потока, обу си чорапите и обувките и мина по скалите, докато не отстъпиха място на мека земя. Тогава побягна, отдалечи се от водата и се опита да заобиколи храсталака, но се оказа, че все пак трябва да мине през него. Ботушите ѝ издаваха тих звук, като се изтласкваше нагоре по един склон.

Отново потърси заслона на дървета, за да си отдъхне, да се заслуша.

Луната се издигна над хълмовете като прожектор. Светлината ѝ щеше да помогне на Лил да не се препъва в корени или камъни по пътя си.

Пресметна, че досега майка ѝ би трябвало да е изминала половината път до фермата и от тази посока щеше да дойде помощ. Трябваше да вярва, че Джена ще стигне дотам и ще насочи помощта към високия район, който си бе избрала.

Отново се наложи да завие на изток. Тя разтри замръзналите си ръце, без да обръща внимание на паренето от резките и ожулванията, получени по време на тичането. Ако маневрата ѝ в потока бе успяла да ѝ осигури малко време, значи бе набрала достатъчно преднина, за да стигне до целта си. Сега ѝ бе нужна само физическа издръжливост.

Стиснала зъби, тя се изправи на крака и наклони глава, когато чу тихо плискане.

„Малко време“ — помисли си тя, докато се обръщаше на изток. Но не толкова, колкото се бе надявала.

Той се приближаваше. И скъсяваше разстоянието помежду им.

Куп отново спря. Видя пресния разрез на кората на един бор. Знак от Лил. Но той разгледа отпечатъците от стъпки — от стъпките на кугуар. Едните сочеха на запад, а другите на изток.

„Нищо не доказва, че това е нейният кугуар“ — въздъхна Куп. Освен това бе очевидно, че бе отишла на запад. Тя бе последвала

дирята на Итън, за да намери майка си. Но след това Итън щеше да иска лов. Щеше да иска тръпка.

Главата на Куп му казваше да отиде на запад, но сърцето...

— Тръгнете на запад. Движете се бавно и тихо. Следвайте разрезите на дърветата. Свържете се с тях по радиото, кажете им, че съм тръгнал на север.

— Но защо? — попита Лина. — Къде отиваш?

— Тръгвам след котката.

Лил няма ли да отведе Итън по-далеч от майка си? — запита се Куп. Сърцето му спираше да бие всеки път, когато си помислеше, че е загубил дирята. Какво го караше да вярва, че би могъл да проследи кугуар? Та той беше градски човек, нюйоркчанин, да го вземат дяволите! Сега Лил нямаше да оставя следи. Повече нямаше да има умели разрези върху дърветата или знаци по купчини камъни. Не можеше да оставя следи, защото по това време Итън вече бе започнал да я преследва.

„Тръгни след мен“ — бе го помолила тя. Куп можеше само да се надява, че върви след нея.

На два пъти загуби следата и отчаянието и ужасът караха потта избива по кожата му. И стомахът му се свиваше всеки път, когато отново я намереше.

Тогавя видя отпечатъци от ботуши. Бяха на Лил. Наведе се и докосна следата, оставена от нея, и цяло то му тяло потрепери. Жива. Все още беше жива и се движеше. Видя мястото, където други отпечатъци пресичаха нейните. Итън я следваше, но тя все още имаше преднина. А котката ги следваше и двамата.

Куп тръгна напред. Когато чу шепота на вода по камъни, отново забърза. Тя със сигурност се бе отправила към водата, за да накара Итън да загуби дирите ѝ.

Щом стигна до потока, Куп се спря озадачен. Нейните следи водеха към водата, докато тези на Итън минаваха напред, после назад и отново описваха кръг. Куп затвори очи и се опита да прочисти съзнанието си и да мисли логично.

Какво би направила Лил?

Фалшиви следи, заобикаляне. Куп изобщо не го биваше в това. Ако Лил бе влязла във водата, можеше да е излязла къде ли не. Котката също беше влязла вътре, това беше повече от ясно. Може би просто бе

поискала да пресече потока, а може би се бе опитала да проследи Лил. По кой път би тръгнала?

Ръцете му се свиха в юмруци до тялото, докато се опитваше да види, да погледне земята така, както би го направила тя. Ако бе продължила нагоре по течението и бе излязла от отсрещната страна на потока, можеше да се е отправила към фермата на баба му и дядо му или към други къщи. Пътят беше дълъг, но тя можеше да се справи. Надолу и от отсрещната страна означаваше фермата на родителите ѝ. Тя беше по-близо.

Лил със сигурност знаеше, че от тази посока ще дойде помощ.

Той понечи да влезе във водата, готов да последва този инстинкт. А после се спря.

Надолу по течението, а после на изток. Пасището. Нейното убежище. Нейното място.

Той се обърна обратно и хукна. Сега не следваше дири, а мислите и моделите на жената, която познаваше и обичаше още от детските си години.

Джоуи се взираше надолу към кръвта, обагрила земята. На лунната светлина петното изглеждаше не червено, а черно. Главата му се замая, краката му омекнаха и той коленичи и сложи ръка върху петното. Единствената му мисъл бе: „Джена.“

— Насам! — провикна се един от полицаите. — Дерик Морганстън е. По дяволите, Дерик! Мъртъв е.

Не Джена. Не неговата Джена. По-късно, в някой по-сетен миг, може би щеше да почувства тъга, че изобщо не бе помислил нито за мъжа, нито за семейството му, а само за своето собствено. Но сега нова ярост и страх го накараха да се изправи на крака.

Отново тръгна напред, като се оглеждаше за следи. И тогава тя изплува като видение от сенките и лунната светлина. Олюля се и падна, докато той тичаше към нея.

Джоуи отново падна на колене, вдигна я, залюля я, заплака. Пръстите му погалиха израненото ѝ лице.

— Джена.

— Пасището — едва успя да изрече тя. Дрезгавият ѝ глас прозвуча като грачене.

— Ето, вода. Мамо, ето вода.

Фарли поднесе бутилката към устните ѝ и в ъгълчетата на очите му се появиха сълзи.

Тя отпи, за да успокои ужасната жажда, докато Фарли я милваше по косата, а Джоуи я люлееше в прегръдките си.

— Пасицето — повтори тя.

— Какво? — Джоуи взе бутилката от Фарли. — Пийни още малко. Ранена си. Наранил те е.

— Не. Лил. Пасицата. Тя го води натам. Нейното място. Намери я, Джоуи. Намери бебчето ни.

Досега вече трябваше да е разбрал накъде е тръгнала, но нямаше начин да го избегне. Трябваше само да се мерне в обхвата на камерата и да разчита, че някой ще я забележи. А после трябваше да се скрие. Можеше да го направи в тази висока трева.

Имаше нож в ботуша си. Той не подозираше за това. Не беше беззащитна. Тя взе един камък и здраво го стисна. По дяволите, не беше беззащитна!

Господи, трябваше да си почине. Да си поеме дъх. Беше готова да продаде безсмъртната си душа за една-единствена глътка вода. Пожела си луната да се скрие зад облаците, само за няколко минути. Сега можеше да намери пътя си дори в тъмнината, а мракът щеше да я скрие.

Мускулите на краката ѝ нададоха негодуващ вой при изкачването по следващия склон. Пръстите ѝ, стиснали камъка, се бяха вцепенили от студ. Дъхът ѝ излизаше на бели ивици пара — малки призраци, които я придружаваха в задъхания ѝ бяг към ръба на издръжливостта.

Малко остана да се препъне и тя се възневидя заради слабостта си, опря ръка на едно дърво и стоя така, докато успя да си възвърне равновесието.

Стрелата се заби в кората, само на сантиметър от пръстите ѝ. Тя се хвърли на земята и се претърколи зад дървото.

— Можех да те прикова там като пеперуда!

Свежият въздух разнасяше гласа му надалеч. Колко близо беше той? Колко близо? Невъзможно бе да се определи. Лил скочи напред и започна да притичва от едно дърво към друго, снишена колкото може

по-ниско над земята. Теренът стана равен, но тя се насили да затича още по-бързо. Представи си шока и болката, които щеше да изпита, ако някоя от тези стрели се забиеше в гърба ѝ, и прокле тази мисъл. Беше стигнала чак дотук, оставаше ѝ още съвсем малко. Дробовете ѝ горяха и изтласкваха със свистене въздуха нагоре, докато тя си проправяше път сред храсталаците и замръзналата ѝ кожа се съживяваше от все нови и нови одрасквания.

Сега Итън щеше да подуши кръвта ѝ.

Тя изскочи на полянката, отпредила безмълвна молба някой да я види как профучава през обхвата на камерата. После се хвърли в тревата, стисна зъби и извади ножа от ботуша си. Лежеше със затаен дъх, а сърцето ѝ биеше лудо. Чакаше.

Такава тишина, такава неподвижност. Въздухът почти не раздвижваше тревата. През шумящата кръв в главата си Лил дочу звуците на нощта — тихите писукания, ленивия вик на една сова. После чу Итън, който идваше откъм храстите.

„По-близо — молеше се Лил, — ела по-близо.“

Стрелата профуча през тревата на двацет сантиметра от мястото, където лежеше тя. Лил потисна вика, напирещ в гърлото ѝ, и запази самообладание.

— Добра си. Знаех, че ще е така. Най-добрата от всички досега. Съжалявам, че играта трябва да свърши. Мисля си дали да не ти дам още един шанс. Искаш ли още един шанс, Лил? Имаш ли останали някакви шансове? Тичай!

Следващата стрела се закова в тревата, вдясно от нея.

— Имаш време, докато презаредя. Да речем, трийсет секунди.

Не беше достатъчно близо до нея, не и за да използва ножа.

— Какво казваш? Започват сега. Трийсет, двацет и девет...

Лил скочи, завъртя се назад и сграбчи камъка с ентусиазма на момиче, вярвало, че един ден може да играе в Голямата лига. Улучи го по челото с трясък на камък върху строшена кост.

Когато той се олюля и арбалетът падна от ръцете му, тя изкрещя и се хвърли напред.

Той извади пистолета, който бе взел от лесничея, и заби един куршум в земята пред краката ѝ.

— На колене, кучко!

Олюляваше се и от раната му течеше кръв, но пистолетът не трепваше.

— Ако ще ме застреляш, просто го направи, проклет да си!

— Може и да го направя. В ръката, в крака. Не смъртоносен изстрел. — Той извади ножа от ножницата. — Знаеш как ще стане. Но ти се справи добре. Дори пусна първата капка кръв.

Той забърса кръвта с опакото на ръката, в която държеше ножа, и погледна надолу към петното.

— Ще изпея песен в твоя чест. Ти ни доведе тук, където е редно да свършиш. Съдба. Твоята и моята. Пълен кръг, Лил. Ти го разбираше през цялото време. Заслужаваш да умреш чисто.

Той тръгна към нея.

— Стой на място! Свали пистолета. Дръпни се от него, Лил — изкрещя Куп, застанал в края на пасището.

Изненадата накара ръката на Итън с пистолета да подскочи. Но дулото остана насочено към Лил.

— Ако мръдне, ще я гръмна. Ако ме гръмнеш, пак ще я гръмна. Ти си другият, онзи другият. — Направи пауза и кимна. — Да, правилно е, че и ти си тук.

— Сваляй тоя шибан пистолет или ще те убия на място.

— Той е насочен към корема ѝ. Мога да изстрелям един, може би два куршума. Искаш ли я гледаш как кърви? Отдръпни се! Отдръпни се, мамка ти. Ще го наречем безизходно положение. Ще има и друг път. Ако не свалиш този пистолет, ще пробия дупка в нея. Свали го и ще я пусна. Ще я оставя да живее.

— Лъже! — Беше го видяла. Онова коварство отново се бе прокраднало в очите му. — Просто застреляй това копеле. Предпочитам да умра, отколкото да го гледам как си отива ненаказан.

— Можеш ли да живееш с това? — попита Итън. — Да я гледаш как умира?

— Лил — започна Куп, като разчиташе тя да разгадае в погледа му какво иска да ѝ каже, да разбере. Пръстът му потръпна, докато сваляше пистолета с няколко сантиметра.

Котката изскочи от храстите — петно от злато, от проблясащи нокти и зъби на лунната светлина. Крясъкът ѝ разцепи нощта като острието на сребърен меч. Итън я зяпна със замаяни очи и увиснала челюст.

После изкрещя той, когато зъбите на кугуара потънаха в гърлото му и го накараха да падне на земята.

Лил се запрепъва назад.

— Не тичай, не тичай! — викна тя на Куп. — Може да се нахвърли върху теб. Спри!

Но той продължи да се приближава. „Идва към мен“ — помисли си неясно тя, докато всичко през очите ѝ се замъгляваше. Продължаваше да се приближава, за да я улови в мига, в който коленете ѝ най-после поддадоха.

— Намерихме те. — Той започна да целува устните ѝ, лицето ѝ, косата ѝ. — Намерихме те.

— Трябва да се махнем. Прекалено близо сме до плячката.

— Това е Бейби.

— Какво? Не.

Тя видя как големите очи на котката, седнала в тревата, проблясват към нея. Видя кръвта по муцуната ѝ. А после кугуарът тръгна към нея и притисна глава към ръката ѝ. И измърка.

— Той уби. — „Заради мен — потръпна Лил. — Заради мен.“. — Но не започна да се храни. Това не е... той не би трябвало да...

— Можеш да напишеш статия за това по-късно. — Куп извади радиото си. — Тя е с мен.

После поднесе ръката ѝ към устните си.

— С мен си.

— Майка ми. Тя е...

— В безопасност. И двете сте в безопасност. Сега ще те заведем у дома. Искам да седнеш тук, докато проверя как е Итън.

— Бейби се хвърли към гърлото му. — Тя притисна лице към коленете си. — Инстинкт. Той последва инстинкта.

— Лил, последва теб.

По-късно, когато най-лошото бе отминало, тя седна на дивана пред горящия огън. Беше взела гореща вана, беше изпила чаша бренди. И все пак не можеше да се стопли.

— Трябва да видя майка си. Трябва.

— Лил, тя спи. Знае, че си в безопасност. Чу гласа ти по радиото. Дехидратирана е, изтощена и цялата натъртена. Остави я да спи. Ще я

видиш утре.

— Трябваше да тръгна, Куп. Не можех да чакам. Трябваше да тръгна след нея.

— Знам. Не е нужно да го повтаряш.

— Знаех, че ще дойдеш след мен. — Тя притисна ръката му до бузата си и затвори очи, попивайки топлината ѝ. — Но Мат и Танси трябва да са били полудели, за да освободят Бейби по този начин.

— Всички бяхме полудели. Но се получи, нали? Сега поглъща своето пиршество от пилета и всички го честват като герой.

— Той не би трябвало да може да ме проследи, не по този начин. Не би трябвало да може да ме намери.

— Намери те, защото те обича. Също като мен.

— Знам. — Тя обхвана лицето му в дланите си. — Знам.

И се усмихна, когато той наведе глава, за да докосне с устни нейните.

— Никъде няма да ходя. Време е да повярваш и в това.

Тя склони глава на рамото му и се загледа в огъня.

— Ако беше спечелил, един ден щеше да се върне за родителите ми. Щеше да ги убие или поне да се опита. Щеше да дойде тук и да убива. Обичаше убийствата. Преследването на хора го въодушевяваше. Караше го да се чувства важен, по-значим от другите. Всичко останало: свещената земя, отмъщението, кръвната линия, всичко това беше само претекст. Мисля, че е успял да убеди самия себе си да повярва в това или поне в части от него, но беше претекст.

— Той не спечели — напомни ѝ Куп и се замисли колко много тела можеше никога да не бъдат открити. Никога нямаше да разберат колко души бе преследвал и убил Итън. Но за това щеше да мисли някой друг ден.

Сега Лил беше в безопасност, в прегръдките му.

— Щеше да го застреляш.

— Да.

— Наведе пистолета си достатъчно, за да го накараш да повярва, че наистина ще го свалиш, така че да обърне своя към теб. Тогава щеше да го убиеш. Беше решил, че имам достатъчно мозък да се махна от пътя.

— Да.

— Прав беше. Тъкмо щях да се хвърля на земята, когато Бейби изскочи от тревата. Аз ти повярвах и ти ми повярва. Имахме си доверие един на друг, когато животът ни зависеше от това. Това е нещо много важно. — От устните ѝ се изтръгна продължителна въздишка. — Уморена съм, Куп.

— Така ли? Не разбирам защо.

— Просто лош ден. Ще ми направиш ли една услуга? Тази сутрин оставих боклука в пералното помещение. Ще го изнесеш ли навън?

— Точно сега ли?

— Наистина бих го оценила. Знам, че като се има предвид, че ми спаси живота, това е нещо съвсем дребно, но наистина ще го оценя.

— Добре.

Усмехнатата, тя го загледа как излиза от стаята. Раздразнението му бе толкова очевидно. Отново отпи от брeндитo и зачака.

Когато се върна, Куп се спря пред дивана и сведе поглед към нея.

— Сложила си торбата там тази сутрин?

— Да.

— Преди да ти спася живота... или поне отчасти?

— Отново да.

— Защо?

Тя отметна глава назад, така че косата ѝ се дръпна от лицето, и го погледна в очите.

— Защото реших, че никъде няма да ходиш и след като съм те обичала почти през целия си живот, искам и двамата да не ходим никъде. Ти си най-добрият приятел, когото съм имала някога, както и единственият мъж, когото съм обичала. Защо ще искам да живея без теб само защото на двацет години се държа като слабоумен?

— Не съм съгласен. За слабоумието, имам предвид. — Той плъзна ръка по косата ѝ. — Ти си моя, Лил.

— Да. — Тя се изправи и леко потръпна, когато краката ѝ докоснаха пода. — Ти също си мой — хвърли се в прегръдките му. — Точно това искам — възкликна тя. — Всичко това. Ще повървиш ли с мен? Знам, че е глупаво, но искам да се разходя на лунна светлина, в безопасност, обичана и щастлива. С теб.

— Вземи си якето — отвърна Куп. — Навън е хладно.

Луната ги огряваше, чиста и бяла, докато се разхождаха навън. В безопасност, обичани и щастливи.

Сред спокойствието на природата, сред студа на ранната пролет, над долината отекна викът на кугуар. И се понесе към хълмовете, които се извисяваха черни на фона на нощното небе.

Издание:

Нора Робъртс. Черните хълмове

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2009

Редактор: Мариела Янакиева

ISBN: 978-954-655-043-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.